REX STOUT

Náhlá smrt
Večerní host

KNIŽNÍ KLUB

REX STOUT

NÁHLÁ SMRT

KNIŽNÍ KLUB

PŘELOŽIL PAVEL DOMINIK

Copyright © 1952, 1939 by Rex Stout
Translation © Pavel Dominik, 1996

ISBN 80-7176-292-X

1

Slunečný zářijový den byl plný překvapení.

První přišlo, když jsem vzápětí poté, co jsem si bleskově uvědomil, že limuzína je střechou nahoru a že čelní sklo i okna zůstaly neporušené, vypnul zapalování a ohlédl se na zadní sedadlo. Pochopitelně jsem nepředpokládal, že by ho náraz srazil na podlahu, jelikož jsem dobře věděl, že dokud je vůz v pohybu, sedí s pevně vzepřenýma nohama a vší silou se drží madla; očekával jsem jen utrpení, až se octnu tváří v tvář výbuchu zuřivosti, jaký ještě svět nezažil. Avšak uviděl jsem, jak tam klidně sedí a v mohutném kulatém obličeji se mu zračí úleva – pokud jsem se ve výrazech jeho obličeje vyznal, o čemž nemůže být sporu. Udiveně jsem na něho zíral.

„Díkybohu," zašeptal, jako by mu to šlo skutečně od srdce.

„Cože?" zeptal jsem se.

„Řekl jsem díkybohu." Pustil se držadla a zahrozil mi prstem.

„Vidíte, už je to tady. Předpokládám, že víte, neboť jsem vám to již řekl, že má nedůvěra a nechuť k pohybujícím se vozidlům pramení z mého hlubokého přesvědčení, že jejich viditelná podřízenost řidiči je iluzorní a že mohou podle libosti, a dříve nebo později to stejně učiní, jednat z rozmaru. Ano, jistě, tohle tak jednalo a zůstali jsme celí. Díkybohu, že to nebyl smrtelnější rozmar."

„Houby rozmar. Víte, co se stalo?"

„Jistě. Vždyť vám to říkám – rozmar. Pokračujte."

„Jak to myslíte, pokračujte?"

„Myslím tím, abyste jel dál. Nastartujte ten zatracený krám, ať tu netrčíme."

Otevřel jsem dveře, vystoupil a obešel vůz, abych se podíval, v jakém stavu je předek. Byl na odepsání. Po pečlivém ohledání jsem se vrátil na druhou stranu auta, otevřel jsem zadní dveře, pohlédl jsem na Wolfa a podal hlášení.

„Byl to pořádný vrtoch. Rád bych, aby to, co se stalo, bylo zaznamenáno, jelikož řídím váš vůz už devět let a toto je poprvé, kdy jsem zastavil dřív, než jsem měl v úmyslu. Pneumatika byla dobrá, takže v tom servisu, kde jsem vůz nechal včera večer, s ní museli

přejet po skleněných střepech, anebo jsem po nich přejel sám, i když o tom pochybuji. Zkrátka jel jsem skoro devadesátkou, když ta guma bouchla. Vůz sjel ze silnice, ale já jsem vládu nad volantem neztratil, brzdil jsem a vyrovnal jsem ho do správného směru a byl bych nás z toho dostal, nebýt toho nejapného stromu. Teď je blatník vražený do gumy, kloub přední osy je v tahu a chladič je rozpáraný.“

„Jak dlouho potrvá, než to opravíte?“

„To opravit neumím. Kdybych měl k obědu hřebíky, taky bych se je nepokoušel pokousat. Spolykal bych je celé.“

„A kdo to opravit umí?“

„Lidi s nářadím v nějaké opravně.“

„Vůz není v opravně.“

„Správně.“

Zavřel oči a seděl. Brzy je zas otevřel a vzdychl. „Kde jsme?“

„Tři sta osmdesát kilometrů severovýchodně od newyorského náměstí Times Square. Dvacet devět kilometrů jihozápadně od Crowfieldu, kde se každoročně pořádá Severoatlantická výstava, která začíná druhé pondělí v září a trvá do…“

„Archie.“ Zadíval se na mě s přimhouřenýma očima. „Prosím vás, nechte si ty vtipy na jindy. Co budeme dělat?“

Přiznávám, že mě to dojalo. Nero Wolfe se ptá mě, co dělat! „Nevím, jak vy,“ řekl jsem, „ale já se zabiju. Onehdy jsem četl v novinách, že Japonec, když zklame svého císaře, spáchá sebevraždu, a já se přece nenechám zahanbit nějakým Japoncem! Říkají tomu seppuku. Možná si myslíte, že tomu říkají harakiri, ale neříkají, nebo alespoň ne moc často. Nazývají to seppuku.“

„Co budeme dělat?“ opakoval pouze.

„Zastavíme nějaké auto a necháme se odvézt. Nejlépe do Crowfieldu, kde máme rezervovaný hotel.“

„Vy byste ho řídil?“

„Řídil co?“

„Ten vůz, co zastavíme.“

„Nedovedu si představit, že by mi někdo svěřil svůj vůz, až uvidí, co jsem provedl s tímhle.“

Wolfe stiskl rty. „S neznámým řidičem nepojedu.“

„Pojedu do Crowfieldu sám, pronajmu si vůz a vrátím se pro vás.“

„Ne. To by trvalo dvě hodiny.“

Pokrčil jsem rameny. „Je to asi dva kilometry, co jsme minuli nějaký dům. Vrátím se stopem, anebo tam dojdu pěšky a zavolám odtamtud do Crowfieldu, aby nám poslali vůz.“

„Zatímco já tady budu bezmocně sedět a čekat v tomhle zmrzačeném ďáblovi.“

„Přesně tak.“

Zavrtěl hlavou. „Ne.“

„Vy to neuděláte?“

„Ne.“

Obešel jsem zadek vozu, abych prozkoumal blízké i vzdá –lenější okolí. Byl hezký zářijový den a vrchy i údolí severní částí státu New York působily na slunci ospalým a spokojeným dojmem. Silnice, na které jsme se nacházeli, byla okreska, žádný hlavní tah, a od chvíle, co jsem narazil do stromu, kolem nás neprojelo ani ň. Asi sedmdesát metrů před námi se silnice stáčela vpravo a propadala se za nějakými stromy. V tom, abych dohlédl k tomu domu, který jsme nechali za sebou ty necelé dva kilometry, mi bránila další zatáčka. Naproti přes silnici se táhl mírný svah louky, který byl však o něco dál příkřejší, v místech, kde louka přecházela v les. Tím směrem byl i bíle natřený prkenný plot, hebká zelená pastvina a spousta stromů; a za nimi se vypínaly ještě vyšší stromy, mezi kterými se rýsovala střecha domu. Nevedla tudy žádná příjezdová cesta, a tak jsem si domyslel, že nějaká bude určitě kousek dál, za tou zatáčkou.

Wolfe zakřičel, co to tam sakra dělám, a tak jsem se vrátil ke dveřím na jeho straně.

„Takže,“ řekl jsem, „žádnou opravnu tady nikde nevidím. Tamhle naproti mezi těmi velkými stromy je nějaký dům. Po silnici to můžou být takové dva kilometry, ale když to vezmeme zkratkou přes pastvinu, tak to nebude ani čtyři sta metrů. Jestli tady nechcete bezmocně sedět, zůstanu tu já, jsem ozbrojený. Vy jděte sehnat telefon. Tamten dům je nejblíž.“

Kdesi v dálce zaštěkal pes. Wolfe se na mě podíval. „To štěkal pes.“

„Ano, pane.“

„Pravděpodobně patří k tomu domu. Nemám náladu potýkat se s volně pobíhajícím psem. Půjdeme oba. Já ale ten plot nepřelezu.“

„Nebudete muset. Kousek odtud je brána.“

Vzdychl, sehnul se a prohlédl si laťkové bedýnky, jednu na podlaze a jednu na sedadle vedle sebe, v nichž byly květináče s orchidejemi. Vzhledem k rozmaru, který nás postihl, bylo fajn, že byly zajištěny proti smeknutí. Potom se začal škrábat z vozu a já jsem ustoupil dozadu, abych mu poskytl volný prostor, neboť ho obvykle vyžadoval víc, než na kolik měl nárok. Důkladně se protáhl a přitom měl svoji špacírku z jabloňového dřeva namířenou k obloze jako meč, otočil se kolem své osy a mračil se na ty kopečky a údolíčka, zatímco já jsem zamykal auto. Pak mě následoval kolem příkopu k místu, kde budeme moci přejít k bráně.

Teprve až když jsme jí prošli a když jsem ji za námi zavřel, uslyšel jsem hulákat toho chlapa. Zadíval jsem se přes pastvinu směrem k domu a uviděl jsem ho sedět na plotě na druhé straně. Musel na něj zrovna vylézt. Řval na nás, ať se klidíme, odkud jsme přišli. Na tu dálku jsem nemohl s jistotou rozeznat, zda v rukou drží kulovnici nebo brokovnici s pažbou zapřenou o rameno. Ne že by na nás zrovna mířil, ale zdálo se, že takové úmysly má. Wolfe šel napřed, zatímco já jsem zavíral branku. Popoběhl jsem a popadl jsem ho za loket.

„Počkejte chvilku. Jestli je tohleto cvokárna a tamto jeden z chovanců, tak si nás může splíst se svištěma nebo s divokýma krocanama…“

Wolfe zafrkal. „Ten chlap není normální. Vždyť je to jenom ohrazená pastvina pro dobytek.“ Jelikož je dobrý detektiv, ihned mi své tvrzení doložil a ukázal na hnědou okrouhlou hromadu u našich nohou. Potom se upřeně zahleděl na nebezpečí sedící na plotě, zaburácel: „Kušujte!“ a kráčel dál. Šel jsem za ním. Ten chlap nepřestával hulákat a mávat puškou, ale my jsme se drželi svého směru. Připouštím však, že jsem neměl příjemný pocit, protože teď už jsem viděl, že je to brokovnice, a dotyčný mohl být zrovna takový cvok, aby to do nás nasolil.

Skoro uprostřed pastviny vyrůstal ze země asi tak do metrové výšky obrovský balvan. Byli jsme kousek od něho, když se přihnalo druhé překvapení v řadě. Takřka cele jsem soustřeďoval svou pozornost na toho pakoně s brokovnicí, dosud usazeného na plotě a hulákajícího stále hlasitěji, když jsem ucítil, jak se mi do lokte zarývají Wolfovy prsty, a uslyšel jeho úsečný povel:

„Stůjte! Ani hnout!“

Okamžitě jsem vrostl do země a Wolfe vedle mne. Napadlo mě, že třeba na tom vandrákovi na plotě objevil něco psychologicky zajímavého, ale on jen řekl, aniž se na mě podíval: „Ani se nehněte. A teď otáčejte hlavu velice pomaličku doprava.“

Blesklo mi hlavou, že ten rapl s puškou trpí nějakou nakažlivou chorobou a že ji Wolfe od něho chytil, nicméně jsem udělal, co mi řekl, a vzápětí jsem to druhé překvapení spatřil. Asi tak šedesát metrů stranou kráčel zvolna směrem k nám s hlavou vztyčenou obrovský býk. Slovo obrovský však nevystihuje jeho velikost – netušil jsem, že býk může být tak gigantický. Byl temně červený s bílými skvrnami a velkým bílým trojúhelníkem na tlamě a vykračoval si hezky zvolna, trochu přitom vrtěl hlavou, jako by byl nervózní, nebo jako by se pokoušel setřást z rohů mouchu. Zničehonic se zastavil, stál a hleděl na nás se šíjí vypnutou do oblouku.

Vzadu za temenem hlavy jsem uslyšel Wolfův přiškrcený hlas: „Bylo by lepší, kdyby ten hňup přestal ječet. Víte, jak se zachází s býky? Viděl jste někdy býčí zápasy?“

Pootevřel jsem rty jen natolik, abych jimi procedil: „Ne, pane.“

Wolfe zachrochtal. „Nehýbejte se. Před chvílí jste pohnul prstem a jemu se napjaly svaly na šíji. Jak rychle umíte utíkat?“

„K tomu plotu mě nedohoní. Mě asi ne. Ale vás ano.“

„To vím taky. Před dvaceti lety jsem sportoval. Což mě téměř přesvědčuje… ne, to může počkat. A jé, hrabe nohou. Má skloněnou hlavu. Jestli se rozběhne… za to může to zatracené hulákání. Teď pozor… začněte pomaličku couvat, ode mě. Zůstaňte otočený čelem k němu. Až budete takové tři metry ode mě, zatočte k plotu. Jakmile se pohnete, hne se taky. Dokud za vámi půjde pomalu, nepřestávejte couvat otočený čelem k němu. Až po vás vyrazí, otočte se a utíkejte…“

Nebylo mi dopřáno řídit se jeho pokyny. Nepohnul jsem se a dám krk na to, že Wolfe také ne, takže to musel zavinit náš milý přítel na plotě – třeba seskočil do pastviny. Buď jak buď, býk vypjal oblouk šíje a skokem vyrazil kupředu; a i kdyby se hnal po tom umělci z plotu, nebylo nám to nic platné, protože jsme s ním stáli v jedné rovině a byli jsme první na ráně. Býk začal tak, jak končívá lavina. Je možné, že kdybychom stáli klidně, minul by nás asi tak o necelý metr napravo ode mě, ale buď je to na lidskou náturu neúměrný požadavek, anebo nejsem člověk. Tvrdil jsem později, že mi tehdy blesklo hlavou, že jakýkoli můj pohyb ho přivábí ke mně a odláká od Nera Wolfa, ale nemá smysl obhajovat toto tvrzení i tady. Není pochyb o tom, že jsem se dal bez předchozího couvání na úprk. A stejně tak se nedá pochybovat o tom – ať už původně vyrazil za kýmkoli –, že ho můj útěk přivábil. Slyšel jsem ho za sebou. Skoro jsem cítil, jak mi zatraceně dejchá na záda. Taky jsem si matně uvědomoval čísi výkřiky a nějakou červenou skvrnu nad plotem kousek od místa, k němuž jsem mířil. Konečně plot! Nijak jsem před ním nezpomalil, doběhl jsem k němu v plné rychlosti a rukama sahaje po horním prkně jsem se pokusil ho přeskočit, jenomže jednou rukou jsem se promáchnul, překulil jsem se přes vršek a v kotrmelcích přistál na druhé straně. Sedl jsem si, lapal po dechu a nad hlavou jsem uslyšel hlas:

„Nádhera! Něco takového bych si nenechala ujít za nic na světě!“

Zvedl jsem zrak a uviděl dvě dívky. Jedna měla na sobě bílé šaty a červenou vestu, druhá žlutou halenku a kalhoty. „Dámy si přejí repete?“ zavrčel jsem. Přihnal se k nám ten šílenec s brokovnicí a řval na nás, co tam děláme, a já mu řekl, ať přestane kvákat, a s námahou jsem se postavil na nohy.

Plot zůstal takových deset metrů za mnou. Dokulhal jsem k němu a podíval jsem se. Asi třicet metrů od nás se zvolna sem a tam procházel býk a pohazoval hlavou. Uprostřed pastviny vyrostla nádherná socha. Byl to Nero Wolfe, který stál na oblé špičce toho balvanu s rukama založenýma a holí zavěšenou za zápěstí. Dosud nikdy jsem ho neviděl v takové pozici, a tak jsem tam stál a zíral, jelikož jsem si jaktěživ neuvědomil, jakým je ve skutečnosti pozoruhodným výstavním objektem. Nedá se říci, že by vypadal

nedůstojně, ale na tom, jak klidně a naprosto nehybně tam stál, bylo cosi dojemného.

„Jste v pořádku, šéfe?“ zavolal jsem na něho.

„Řekněte tomu chlapovi s puškou, že si s ním promluvím, až se odsud dostanu!“ zavolal v odpověď. „Řekněte mu, ať někdo zavře toho býka do ohrady!“

Otočil jsem se. Ten chlap nevypadal, že by dokázal ustájit býka. Vypadal spíš vyděšeně než rozčileně a v pracovním úboru a modré bavlněné košili působil prťavým a vyzáblým dojmem. Tvář měl ošlehanou větrem a nos nakřivo. Přišel za mnou k plotu a zeptal se:

„Co jste zač, chlapi? Proč ste se nevrátili, když sem na vás volal? Kde si sakra…“

„Tak moment, vážený. Vzájemné představování snad může počkat. Můžete toho býka někam zavřít?“

„Ne, nemůžu. A chci vám říct…“

„Je tu někdo, kdo to umí?“

„Ne, není. Všichni odjeli na výstavu. Vrátěj se asi tak za hodinu. A chci vám teda říct…“

„Řeknete mi to později. Nebo si myslíte, že tam vydrží stát se založenýma rukama hodinu?“

„Nemyslím si nic. Může si sednout, ne? A vůbec, chci, aby odtamtaď okamžitě vypadl. Já toho bejka hlídám.“

„To se máte. A před kým ho hlídáte? Přede mnou?“

„Před každým. Heleďte, jestli si myslíte, že si ze mě budete utahovat…“

Zlomil jsem nad ním hůl, obrátil jsem se k pastvině a zvolal jsem: „On toho býka hlídá! Chce, abyste odtamtud okamžitě vypad! Nemůže ho nikam zavřít ani on, ani nikdo jiný! Nejdřív se tu někdo objeví tak za hodinu!“

„Archie!“ zaburácel Wolfe. „Jen co odsud…“

„Ne, namouduši to nejde, říkám vám to na rovinu! Ten býk se mi nelíbí o nic víc než vám!“

Ticho. A pak: „Bude to trvat vážně hodinu, než se někdo vrátí?“

„Takhle to řekl.“

„V tom případě to budete muset udělat sám! Slyšíte?“

„Ano.“

„Výborně. Přelezte zase sem a přilákejte na sebe býkovu pozornost. Až se pohne, jděte zpátky opačným směrem, ale nechoďte těsně k plotu. Ta osoba v červeném byla žena?“

„Ano. Žena nebo dívka.“ Rozhlédl jsem se kolem sebe. „Zdá se, že odešla.“

„Najděte ji, vypůjčte si ten červený hadřík a přineste ho sem. Až na vás býk zaútočí, přelezte zpátky na druhou stranu. Jděte pak dál kolem plotu, dokud se mu nevzdálíte, a pak znovu přelezte do ohrady a celou akci zopakujte. Odlákejte ho na druhý konec pastviny a zdržujte ho tam, dokud se nedostanu ven. Na takovou vzdálenost vás kvůli mně neopustí, zvlášť když ho dostatečně dlouho zabavíte. Narafičte to tak, aby měl dojem, že má skutečně šanci vás dostat.“

„Jasně.“

„Cože?“

„Řekl jsem jasně!“

„Dobře, dejte se do toho. Buďte opatrný. A neuklouzněte na trávě.“

Když jsem se před chvílí zeptal té dívky, jestli mám svůj výkon zopakovat, myslel jsem si, že je to čirý sarkasmus, ale teď… rozhlížel jsem se po ní. Ta ve žluté blůze tam byla – seděla na plotě – , ale ta druhá se někam vypařila. Už už jsem otevíral ústa, abych se informoval, avšak odpověď přišla dřív, než jsem stačil otázku vyslovit, jenomže odjinud. Dolehlo ke mně mručení motoru auta jedoucího na dvojku a vzápětí jsem ho i uviděl. Nadskakovalo po polní cestě za řídkým lesíkem a mířilo k plotu o něco níž. Zastavilo tak těsně u plotu, že se ho čumákem takřka dotýkalo, z okýnka se vyklonila ta holka v červené vestě a zakřičela na mě:

„Pojďte mi otevřít bránu!“

Klusal jsem k ní, napadaje trochu na pravou nohu, jelikož jsem při tom skoku praštil kolenem o plot, ale ten druhý chlap mě jakýmisi podivnými přískoky předběhl. Když jsem se tam dobelhal, stál už u auta, mával puškou a odříkával pravidla a nařízení týkající se vrat a býků.

„Proberte se, Davide,“ řekla mu dívka netrpělivě. „Nemá smysl nechávat ho trůnit na tom balvanu.“ Obrátila se ke mně. „Otevřte bránu a nastupte si, jestli se chcete svést. Dave už ji zavře.“

Vykročil jsem. Dave vykročil také a zapištěl: „Nešahejte na ni, hergot, nebo to do vás fakticky našiju! Pan Pratt mi nařídil, že jak někdo otevře bránu nebo vleze do ohrady, mám střílet!“

„Řečičky,“ řekla ta dívka. „Stejně jste už to nařízení porušil. Proč jste nestřílel, když otevřeli druhou bránu? Půjdete před vojenský soud. Anebo proč nestřílíte teď? Tak dělejte, sestřelte ho z toho šutru! Předveďte se!“ Znovu jí došla trpělivost a jízlivě se obrátila na mě: „Tak chcete svého kamaráda zachránit, nebo ne?“

Uvolnil jsem závoru a otevřel jsem bránu. Býk, který byl v té chvíli dost daleko, se obrátil a s hlavou nakloněnou k jedné straně na nás zíral. David prskal a oháněl se puškou, avšak bylo zřejmé, že si ho nemusíme všímat. Když vůz projížděl bránou – byl to velký nablýskaný žlutý kabriolet Wethersill se staženou střechou –, naskočil jsem si a dívka zavolala na Davida, aby bránu rychle zavřel. Býk, stále ještě dost daleko, pohodil hlavou, potom ji sklonil a začal hrabat kopytem. Pod břichem mu lítaly kusy hlíny.

„Zastavte na chvilku,“ řekl jsem a zatáhl za ruční brzdu. „Proč si myslíte, že takhle to vyjde?“

„Nevím. Zkusit to ale můžeme, ne? Bojíte se?“

„Ano. Sundejte si ten červený hadřík.“

„Ále, to jsou pověry.“

„Jsem pověrčivý. Sundejte ho.“ Popadl jsem ten kus oděvu za límec, a když se z něj vykroutila, schoval jsem ho dozadu. Potom jsem sáhl pod sako a z podpažního pouzdra vytáhl pistoli.

Pohlédla na ni. „Co jste zač, nějaký špión nebo něco? Nebuďte dětina. Snad si nemyslíte, že byste touhle hračkou mohl takového býka zastavit?“

„Mohl bych to zkusit.“

„Raději ne, pokud nemáte chuť vypláznout pětačtyřicet tisíc dolarů.“

„Kolik?“

„Čtyřicet pět tisíc dolarů. To není obyčejný býk, to je Hickory César Grindon. Schovejte to a pusťte brzdu.“

Chvilku jsem na ni civěl a pak jsem řekl: „Otočte to a jeďte rychle odtud. Budu jednat podle pokynů a odlákám ho kolem plotu na druhou stranu.“

„Ne.“ Zařadila jedničku a šlápla na plyn. „Proč byste si měl užít všechno sám?“ Auto se rozjelo a ona přeřadila na dvojku. Kymáceli jsme se a nadskakovali. „Ráda bych věděla, jak rychle mám jet. Ještě nikdy jsem nikomu nezachraňovala život. Odtud to vypadá, že jsem si pro začátek vybrala pěkného exota. Mám zatroubit? Co myslíte? Jen se na něj koukněte!“

Býk si hrál na houpacího koně. Zadkem klesal dolů a pak – s oháňkou trčící jako prut – hned zase vyskakoval do vzduchu, přičemž skláněl přední část těla a pohazoval hlavou. Byl otočený směrem k nám. Když jsme ho míjeli asi třicet metrů nalevo, řekla dívka: „Koukněte na něj! Je rozpustilý jako studentík!“ Vůz vyletěl z nějakého výmolu a já málem ven. „Koukejte na cestu,“ zavrčel jsem a nepřestával jsem sledovat býka. Vypadal, že by mohl náš vůz nabrat na rohy a odnést ho způsobem, jakým nosí Indiánky na hlavě džbány. Blížili jsme se k balvanu. Zastavila kousek od něj, když ho předtím o centimetr minula, a zapěla: „Taxi?“

Wolfe sestupoval opatrně z vrcholu balvanu, zatímco já jsem vystoupil a podržel jsem mu dveře. Nenabídl jsem mu, že ho přidržím za loket a pomůžu mu udržet balanc, jelikož podle výrazu v jeho tváři jsem usoudil, že bych tím pouze zapálil rozbušku. Doštrachal se k okraji balvanu a stál s nohama na úrovni stupačky auta.

„Jste asi doktor Livingstone, že?“ zeptala se dívka.

Wolfovi trochu zaškubal ret. „Slečna Stanleyová? Těší mě. Jmenuji se Nero Wolfe.“

Oči se jí rozšířily. „Panebože! Snad ne ten slavný detektiv?“

„Inu… ten, co je v manhattanském telefonním seznamu.“

„Takže jsem si vážně vybrala exota! Nastupte si.“

Prochrochtával se do kabrioletu a přitom utrousil: „Hrozně to s vámi házelo. To nesnáším.“

Zasmála se. „Pojedu opatrně. A vůbec, je to pořád lepší, než aby s váma házel býk, nemyslíte?“ Přelezl jsem si na zadní sedadlo, jelikož Wolfova přítomnost nenechávala vepředu ani kousek volného prostoru, a ona se prudkým obloukem doleva rozjela. Všiml jsem si, že má pěkně silná zápěstí a prsty, a jelikož bez vesty měla obnažené paže, viděl jsem i hru svalů na jejích předloktích, když mistrovsky

otáčela volantem, aby se vyhnula muldám a jámám. Mrkl jsem po býkovi a viděl jsem, že už ho omrzelo hrát si na houpacího koně. Stál se vztyčenou hlavou a svěšenou oháňkou a mně připadlo, že z jeho výrazu cítím opovržení. Zdál se být ještě ohromnější než předtím. Dívka říkala Wolfovi: „Stanleyová by bylo hezké jméno, jenomže já se jmenuju Caroline Prattová. Pardon, tu díru jsem neviděla. Nejsem ani zdaleka tak slavná jako vy, ale dva roky jsem metropolitní šampiónkou v golfu. Tady se vůbec scházejí šampióni. Vy jste šampión mezi detektivy, Hickory César Grindon je národní šampión mezi býky a já zase v golfu…“

Proto ta silná zápěstí a paže, pomyslel jsem si, slečna je sportovkyně. Když jsme dojeli k bráně, Dave ji otevřel a opět ji za námi zavřel, a to tak těsně, jako by nás chtěl přiskřípnout. Zvolna projela pod stromy, jejichž převislé větve se mě pokoušely vymést z vozu, až nakonec vjela na široké štěrkované prostranství před velkou novou omítnutou budovou, která měla na jednom konci čtvera vrata do garáží. Před nimi zastavila. Dave přiskákal za námi, stále ještě vláčeje svou pušku, a zvolna se k nám šourala i dívka ve žlutých kalhotách. Skokem jsem se přenesl přes bok vozu na štěrkovanou zem. Golfová šampiónka se vyptávala Wolfa, jestli nechce někam svézt, jenomže on už měl dveře na své straně otevřené a zvedal svůj korpus, a proto vystoupila i ona. K Wolfovi se přihnal Dave a začal ho důrazným tónem vyslýchat, jenomže Wolfe ho spražil přísným pohledem a pravil: „Pane, mohl byste být klidně obžalován z pokusu o vraždu! Tím nemíním tu pušku, ale ten váš seskok z plotu!“ Načež Wolfe obešel vůz, postavil se před svou zachránkyni a poklonil se jí:

„Děkuji vám, slečno Prattová, za to, že máte inteligenci a že ji umíte používat.“

„To nestojí za řeč. Rádo se stalo.“

Zašklebil se. „Ten býk je váš majetek?“

„Ne, patří mému strýci. Thomasi Prattovi.“ Máchla rukou. „Tohle je jeho. Každou chvíli se vrátí. Do té doby… kdybych pro vás mohla něco udělat… nedali byste si pivo?“

„Ne, díky. Opravdu mám na pivo chuť, ale jen Bůh ví, kdy se ho zase napiju. Měli jsme nehodu. Pan Goodwin nedokázal zabránit, aby náš vůz – promiňte laskavě. Slečno Prattová, tohle je pan Goodwin.“

Zdvořile mi nabídla ruku a já ji uchopil. Wolfe opakoval: „Pan Goodwin nedokázal zabránit, aby náš vůz narazil do stromu. Prohlédl si způsobenou škodu a prohlásil, že někde najel na skleněný střep. Poté mě přesvědčil, abychom bez dovolení vstoupili do té ohrady. Byl jsem to já, a ne on, kdo spatřil toho býka, když vyšel za křovím. Pochlubil se naprostou neznalostí způsobů, jakými se projevuje chování býků…“

Hned tehdy, když jsme dojeli k balvanu a já uviděl jeho výraz, jsem věděl, že se bude chovat dětinsky, ale mohl si to alespoň nechat na později, až budeme sami. Příkře jsem mu skočil do řeči:

„Je tady někde telefon?“

„Přerušil jste pana Wolfa,“ kárala mě. „Jestliže chce vysvětlit…“

„Dovedu vás k telefonu,“ ozvalo se za mnou a já se otočil. Stála tam holka ve žlutých kalhotách. Překvapeně jsem si uvědomil, že mi sahá hlavou těsně k bradě nebo i kousek nad ni. Byla to blondýnka s nevyšisovanými vlasy a temně modrýma očima, které byly jakoby přivřené, a zdviženým koutkem úst prozrazujícím úsměv.

„Pojďte, Escamillo,“ řekla, „zavedu vás k tomu telefonu.“

„Budu vám velice zavázán,“ odpověděl jsem a vykročil s ní.

Při chůzi se o mě lehce otřela a řekla: „Jsem Lily Rowanová.“

„Hezké jméno.“ Zazubil jsem se na ni. „A já jsem Escamillo.

2

Otevřenými dveřmi ke mně dolehl Wolfův hlas: „Kolik je hodin?“

Když jsem mrkl na své náramkové hodinky, položené na skleněné poličce, vyšel jsem z koupelny a přitom jsem si udržoval předloktí v klidu a v rovině, aby jódová tinktura zaschla na místě, kam jsem ji nanesl. Zastavil jsem se před velkým čalouněným ušákem, v němž se usadil, a řekl jsem mu:

„Tři hodiny dvacet šest minut. Předpokládal jsem, že pivo vás postaví na nohy. Tak bídně jste na tom ještě nikdy nebyl, když nemáte ani tolik radosti ze života, abyste si vytáhl z kapsy hodinky.“

„Radost ze života?“ Zaúpěl. „Máme nadranc auto a ty rostlinky se v něm dusí…“

„Vůbec se nedusí. Nechal jsem na obou stranách pootevřená okénka.“ Naklonil jsem ruku, nespouštěje oči z tinktury, a pak jsem ji volně spustil dolů. „Co jiného než radost ze života! Utrpěli jsme zranění, když nám praskla pneumatika? Ne. Nabral nás býk na rohy? Ne. Narazili jsme na hodné lidi, kteří nám poskytli skvělý pokoj s koupelnou, abysme se mohli umýt, vám nabídli studené pivo a mně jódovou tinkturu. A opakuju, jestli si pořád ještě myslíte, že jsem měl umluvit některou z crowfieldských opraven, aby pro nás a pro náš vůz někdo přijel, tak jděte dolů a zkuste to sám. Mysleli si, že jsem blázen, když po nich chci něco takového zrovna v době, kdy je tam výstava. Pan Pratt se každou chvíli vrátí s velkým sedanem a jeho neteř tvrdí, že nás i se zavazadly a rostlinkami do Crowfieldu odveze. Volal jsem do hotelu. Slíbili mi, že nám podrží pokoje až do deseti večer. Je přirozené, že je tam o pokoje rvačka.“

Shrnul jsem si dolů rukávy košile, zapnul jsem se a sáhl po saku. „Jaké je pivo?“

„Pivo je dobré.“ Wolfe se otřásl a zamumlal: „Rvačka o pokoje.“ Rozhlédl se. „Toto je pozoruhodně příjemný pokoj… prostorný a vzdušný, velká okna… asi bych si měl taková křídlová okna nechat instalovat doma. Dvě výtečné postele – zkusil jste některou?“

Podezíravě jsem se na něho podíval. „Ne.“

„Jsou prvotřídní. Kdy že to přijedou ze servisu pro vůz?“

„Zítra dopoledne,“ řekl jsem trpělivě.

„Výborně.“ Vzdychl. „Myslel jsem si, že nové domy jsou mi protivné, ale tenhle je velice příjemný. Určitě za to vděčí architektovi. Víte, odkud se vzaly peníze, za něž byl postaven? Slečna Prattová mi to prozradila. Její strýc je majitelem sítě laciných restaurací v New Yorku – má jich stovky. Říká jim prattérie. Znáte je?“

„Jasně.“ Měl jsem spuštěné kalhoty a prohlížel jsem si koleno. „Často jsem v nich obědval.“

„No ne. Jak tam vaří?“

„Ujde to. Přijde na to, jak jste náročný.“ Vzhlédl jsem. „Pokud vám jde o to, že se nadlábnete tady, abyste nemusel jíst v restauraci, šlichta v prattérii o tom rozhodnout nemůže. Zdejší kuchař je *ipso facto*. Jsem mimochodem rád, že se jim říká prattérie, protože patří

Prattovi. Vždycky jsem si myslel, že se jim tak říká proto, že si tam můžete sednout na pr… chci říct na to, čemu se ve středověké angličtině říkalo *prat*, a jíst.“

Wolfe zamručel. „Domnívám se, že jedna nevědomost ruší druhou. Jaktěživ jsem neslyšel slovo ‚prať a krom toho nevíte, co znamená výraz *ipso facto*. Pokud jste si ovšem ten výraz nevymyslel…“

„Kdepak. Užil ho už Shakespeare. Vyhledal jsem si to. Nikdy si nevymýšlím, pokud zrovna…“

Ozvalo se zaklepání na dveře a já řekl: „Vstupte!“ Do pokoje vešlo individuum v zasviněných flanelových kalhotách, sněhobílém naškrobeném saku a s jednou tváří umazanou od šmíru. Stálo ve dveřích a mumlalo cosi o tom, že přijel pan Pratt a že bychom mohli sejít dolů, až se nám bude chtít. Wolfe mu řekl, že hned přijdeme, a ono odešlo.

„Pratt je určitě vdovec,“ podotkl jsem.

„Ne,“ řekl Wolfe a chystal se zvednout. „Nikdy se neoženil. Řekla mi to slečna Prattová. Česat se nebudete?“

Museli jsme je shánět. Dole v hale nějaká žena v zástěře jen zavrtěla hlavou, když jsme se na ně zeptali, a proto jsme zamířili do jídelny a z ní dál do velkého obývacího pokoje. Museli jsme projít ještě jedním, v němž stál klavír, než jsme je konečně našli na markýzami stíněné terase, jejíž podlaha byla vyložena dlaždicemi. Ty dvě dívky stály poněkud stranou s nějakým mladíkem a popíjely whisky se sodou. Blíže k nám seděli u stolu dva muži, tvářili se důležitě a vyměňovali si listiny, které vytahovali z aktovek. První z nich, elegantní světlovlasý mladík, vypadal na protřelého cesťáka; druhý, muž středního věku, nebo jen o trochu starší, měl hnědé vlasy, které začínaly šedivět, a protáhlý obličej se širokou čelistí. Wolfe se zastavil, po chvíli popošel blíž a opět se zastavil. Zvedli k němu oči a ten starší se zamračil a řekl: „Á, to jste vy.“

„Pan Pratt?“ Wolfe se zlehka uklonil. „Jmenuji se Nero Wolfe.“

Mladší muž se zvedl. Druhý se nepřestával mračit. „Neteř mi říkala. Pochopitelně, že jsem o vás slyšel, ale i kdybyste byl třeba prezident Roosevelt, neměl jste v té ohradě co dělat, když vás odtamtud můj člověk vykázal. Co jste tam chtěli?“

„Nic.“

„A proč jste tam tedy lezli?“

Wolfe stiskl rty, opět je povolil a zeptal se: „Pověděla vám vaše neteř také to, co jsem jí řekl?“

„Ano.“

„Myslíte si, že lhala?“

„Proč si… ne.“

„Myslíte si, že jsem lhal já?“

„Ehm… ne.“

Wolfe pokrčil rameny. „V tom případě nezbývá než vám poděkovat za vaši pohostinnost – poděkovat za telefon, ubytování a občerstvení. Zvlášť jsem vám vděčný za to pivo. Vaše neteř se laskavě nabídla, že nás odveze vaším vozem do Crowfieldu… nebudete-li mít nic proti tomu.“

„Proč ne.“ Nepřestával se kabonit. S prsty zaklesnutými v podpaží se pohodlně opřel do židle. „Ne, pane Wolfe, nemyslím si, že jste lhal, ale stejně bych vám rád položil pár otázek. Jste totiž detektiv a někdo si vás mohl najmout… Bůh ví, čeho všeho jsou schopni. Jsem už málem na smrt z toho, jak mě obtěžují. Jel jsem dneska se svým synovcem do Crowfieldu na tu výstavu a normálně mě odtamtud vyšívali. Musel jsem se vrátit domů, abych před nimi unikl. Zeptám se vás rovnou: vnikl jste do ohrady proto, že jste věděl, že je tam ten býk?“

Wolfe na něj zíral. „Ne, pane.“

„Přijel jste do těchhle končin s nějakým úmyslem, který se týká toho býka?“

„Ne. Přijel jsem vystavovat orchideje na Severoatlantickou výstavu.“

„Takže pastvinu jste si vybrali čirou náhodou?“

„Nevybrali jsme si ji. Byla to otázka geometrie. Přes pastvinu jsme to měli nejblíž sem do tohoto domu.“ Wolfe se na okamžik odmlčel a pak trpce dodal: „Alespoň jsme si to mysleli.“

Pratt přikývl. Potom pohlédl na hodinky, vyskočil ze židle a obrátil se na muže s aktovkou, který mezitím začal schovávat listiny. „Dobře, Pavey, mohl byste klidně stihnout ten o šesté z Albany. Řekněte Jamesonovi, že na celým Božím světě neexistuje důvod,

proč by měla jednotka klesnout pod dvacet osum čtyři. Proč by letos v září neměli mít lidi stejný hlad jako kterékoli jiné září? Vzpomínáte si, co jsem říkal? Vyřaďte z jídelníčku Fairbanksův závin…“ Chvilku ještě rozkládal o procentu rozbitého nádobí a nově otevřených restauracích v Brooklynu a podobně, a ještě v okamžiku, když už Pavey zmizel za rohem domu, ho najednou něco napadlo a hulákal za ním cosi o současné tržní ceně hlávkového salátu. Nato se náš hostitel neočekávaně zeptal Wolfa, jestli nemá chuť na whisky se sodou, a Wolfe poděkoval a řekl, že má raději pivo, ale že pan Goodwin by si určitě whisky velmi rád dal. Pratt zaječel z plných plic: „Berte!“ a z domu se vynořil nějaký umaštěnec a převzal objednávky. Posadili jsme se a z druhé strany k nám došla ta trojice se sklenkami v rukou.

„Smíme?“ zeptala se slečna Prattová svého strýce. „Jimmy se chce seznámit s našimi hosty. Pane Wolfe, pane Goodwine, tohle je můj bratr.“

Vstal jsem, abych mu podal ruku, a všiml jsem si, do jak zoufalého zápasu se pustil Wolfe, když místo obvyklé omluvy za to, že nezvedá svou tonáž ze židle, vstal také. Potom jsme se opět posadili a blondýnka Lily se proměnila ve znehybnělou drapérii v síťové houpačce, na níž se jí ze žlutých kalhot vyklubalo úžasné lýtko.

Pratt vedl řeč. „Samozřejmě že jsem o vás slyšel,“ říkal Wolfovi. „Párkrát taky soukromě. Můj známý Pete Hutchinson mi vyprávěl, že jste mu před několika lety dal košem, když vás chtěl požádat o pomoc při jistém sledování týkajícím se jeho manželky.“

Wolfe přikývl. „Do přirozených procesů zasahuji pokud možno co nejmíň.“

„Jak je ctěná libost.“ Pratt si lokl whisky. „To je moje heslo. Je to váš podnik, tak si ho veďte, jak chcete. Slyšel jsem například, že si potrpíte na dobré jídlo. Já dělám do jídla a jsem zastáncem masového stravování. Minulý týden jsme v oblasti velkého New Yorku prodali průměrně čtyřicet dva tisíc tři sta devadesát dva obědů denně, které zákazníka přišly v průměru na dvacet tři a sedumnáct setin centu. Chci říct tohle – kolikrát jste už jedl v prattérii?“

„Já…,“ Wolfe počkal sodpovědí, než si nalil pivo. „Nikdy.“

„Nikdy?“

„Vždycky jím doma.“

„Aha.“ Pratt na něho zíral. „Jistě, v některých rodinách se taky vaří slušně. Ale většina noblesnějších jídel… jednou jsem vymyslel takový reklamní trik, že jsem do prattérie pozval padesát předních společenských osobností a podával jsem jim jídla podle jídelního lístku. Naházeli to do sebe a šíleli nadšením. Svůj úspěch jsem založil za prvé na kvalitě a za druhé na reklamě.“ Vztyčil dva prsty.

„Nepřekonatelná kombinace,“ zamumlal Wolfe. Nejraději bych ho byl nakopl. Normálně lezl tomu chlapovi do zadku. Dokonce dodal: „Vaše neteř mi už něco o vaší fenomenální kariéře naznačila.“

„Ano?“ Pohlédl na ni. „Máš dopito, Caroline.“ Otočil se a zařval: „Berte!“ Zpátky k Wolfovi: „Ví o tom určitě víc než kdokoli jiný. Pracovala u mě tři roky. Potom nějak začala hrát golf, vypracovala se a mě napadlo, že to bude dobrá reklama mít za neteř golfovou šampiónku, a ona se jí skutečně stala. Nic takového by u mě v kanceláři nedokázala. A to už vůbec nemluvím o tom, oč je lepší než její bratr. Můj jediný synovec, a takový budižkničemu. Viď, Jimmy?“

Mladík se na něho zašklebil. „Nestojím za zlámanou grešli.“

„Máš pravdu, jenomže ty to na rozdíl ode mě nemyslíš vážně. Jen proto, že ti rodiče zemřeli, když jsi byl malý… nechápu, proč do tebe pořád investuju peníze. To je nejspíš moje jediná slabost. A když si pomyslím, že po mé smrti připadne všechno tobě a tvé sestře jen proto, že nikdo jiný není v dohledu… zmocňuje se mě naděje, že nikdy neumřu. Jak se tomu říká? Nesmrtelnost. Když si pomyslím, co bys udělal s miliónem dolarů… dovolte mi otázku, pane Wolfe. Jaký máte názor na architekturu?“

„No… líbí se mi tenhle dům.“

Jimmy se rozesmál. „Hahá! Hohó!“

Jeho strýc si ho nevšímal a loupl okem po Wolfovi. „Vážně se vám líbí? Projektoval ho totiž tady můj synovec. Dostavěli jsme ho teprv loni. Pocházím odtud… narodil jsem se právě tady ve staré chatrči. Architektura nikdy nebyla a nebude výnosný řemeslo… Přesvědčil jsem se o tom. Že zrovna mého synovce popadlo něco takového…“

Kvákal dál a dál a Wolfe si pokojně otevřel další pivo. Ani já jsem nezahálel, a jelikož v mé sklenici rozhodně nebyla skotská z prattérie, dopíjel jsem už druhou a seděl jsem natočený tak, abych dobře viděl na tu blondýnku na houpačce a všechny její křivky, záhyby a kdovíco ještě. Úplně jsem přestal poslouchat Prattovo plácání a jen tak jsem začal uvažovat o tom, co je na ní dráždivější, zda umění vypadat na té houpačce tak velmi přitažlivě, anebo schopnost zachránit člověka před býkem. Od tohoto tématu jsem v duchu přešel k jinému, na kterém teď už nesejde, když naše příjemná sešlost byla zničehonic hrubě vyrušena. Za rohem domu se vynořili čtyři muži a těžkým krokem mířili přes terasu k nám. V té chvíli mi matně vytanula poznámka našeho hostitele, jak byl pronásledován na výstavišti, a s neurčitým dojmem, že výraz v jejich obličejích nevěstí nic dobrého, jsem si dřív, než jsem si to stačil uvědomit, zajel rukou pod sako k podramennímu pouzdru, ale vzápětí jsem se vzpamatoval a předstíral jsem, že jsem se potřeboval podrbat na rameni.

Pratt vyskočil ze židle a využil celé své úzké čelo k zuřivému zamračení, kterým uvítal vetřelce. Ten, co šel vpředu, šlachovitý pidimuž s tenkým nosem a pronikavýma tmavýma očima, stanul těsně před Prattem a vmetl mu do tváře: „Pane Pratte, myslím, že jsem přišel na něco, co vás uspokojí.“

„Já už jsem spokojený. Řekl jsem vám to.“

„Ale my nejsme spokojeni.“ Čilá očka se rozhlédla kolem sebe. „Kdybyste mě laskavě nechal vysvětlit, co se mi podařilo…“

„Mařítе čas pane Bennette. Už jsem vám řekl…“

„Dovolte.“ Řízným tónem promluvil úctyhodně vyhlížející týpek ve fantastickém šedivém sportovním obleku a se slušivými doplňky, včetně letních perforovaných řidičských rukavic. „Vy jste Pratt? Přemluvil mě tadyhle Lew Bennett, ale musím se vrátit do Crowfieldu a odtamtud ještě do New Yorku. Jmenuju se Cullen.“

„Daniel Cullen,“ dodal nervózně Bennett.

„Aha!“ V Prattově tváři se zračil zájem a trochu posvátné úcty. „Je mi ctí, pane Cullene. Máme to tady skromné. Posaďte se. Dáte si whisky? Jimmy, přistrč sem ještě pár židlí. Ne ne, zůstanete u nás. Pane Cullene, seznamte se s mou neteří…“ Všechny nás představil, včetně titulů a povolání. Ukázalo se, že Lew Bennett je tajemníkem

Americké ligy chovatelů guernseyského skotu. Ten kostnatý chlapík s řídnoucími vlasy a velkým unaveným obličejem byl Monte McMillan. Daniel Cullen byl pochopitelně jenom a pouze Daniel Cullen, právě tak jako J. P. Morgan je prostě J. P. Morgan. Čtvrtý muž, který vypadal ještě utahaněji než Monte McMillan, byl Sidney Darth, předseda správní rady Severoatlantické výstavy. Pratt zavolal Berta a poslal ho pro pití. Lily Rowanová se posadila, aby uvolnila na houpačce vedle sebe místo, a já si všiml, že si ho pro sebe okamžitě zabavil Jimmy Pratt. Ohlédla se po nově příchozích, jako by ji to otrávilo.

Lew Bennett zrovna říkal: „Pan Cullen chvátá nazpátek a já věřím, pane Pratte, že oceníte jeho snahu stejně tak, jako ji oceňujeme i my. Nepřijdete ani o pětník. Šťastně se tím vyřeší…“

„Je to prostě normální urážka, nic víc!“ skočil mu do řeči Cullen a zlostně hleděl na Pratta. „Mělo by to být žalovatelné! Hergotsakra!“

„Dovolíte,“ vložil se do toho opět Bennett. „Zamýšlel jsem se nad touto stránkou věci ze všech možných úhlů, pane Cullene, a pokud má pan Pratt jiný názor… tak má prostě jiný názor. Tohle není k ničemu… chci říct, díkybohu že jste nám přišel na pomoc.“ Obrátil se na Pratta. „Navrhované řešení spočívá prostě v tom, že pan Cullen velkoryse souhlasil, že Hickoryho Césara Grindona odkoupí.“

Pratt zamručel, ale nic neříkal. Po chvíli se nevrle zeptal: „Co s ním bude dělat?“

Bennett se tvářil ohromeně. „Má jedno z nejskvělejších stád čistokrevného guernseyského skotu u nás.“

Cullen zavrčel: „Jistě si uvědomujete, Pratte, že ho nepotřebuju. Nejlepším plemenným býkem mého stáda je Mahwah Gallant Masterson, který má třiačtyřicet prvotřídních dcer. Mám tři mladší plemeníky, které připustím v brzké době. Tímhle jen prokazuju službu dotyčnému chovu a Americké lize.“

„Pokud jde o náš návrh,“ řekl Bennett, „pan Cullen má naprostou pravdu, když tvrdí, že Césara vlastně nepotřebuje. Je sice velmi velkorysý, ale přesto není ochoten zaplatit vám částku, kterou od vás dostal McMillan. Já vím, říkal jste mi, že jste mu ji nabídl a zaplatil sám a že jste spokojen, avšak faktem zůstává, že 45 000 dolarů je

absurdní cena za jakéhokoli býka. Vždyť i slavný Coldwater Grandee byl v roce 1932 prodán za 33 000 dolarů a ať je César skvělý, jak chce, Grandee to není. V roce 1932 měl Grandee sto sedmadvacet elitních dcer a 15 elitních plemenných synů. Toto je tedy náš návrh: pan Cullen vám zaplatí 33 000 a Monte – totiž pan McMillan – vám vrátí 12 000 z částky, kterou jste mu zaplatil. Všechny své peníze tak dostanete zpátky. Částka vám může být vyplacena ihned šekem pana Cullena, o jehož solidnosti jistě nepochybujete, a do večera si pro Césara přijede nákladní auto. Pan Cullen ho chce v Crowfieldu v úterý předvést, pokud se mu ho podaří dostat do patřičné kondice. Doufám, že není podrážděný. Jestli tomu dobře rozumím, máte ho na pastvině."

Pratt se obrátil na McMillana. „V poledne jste mi říkal, že transakci považujete za definitivně uzavřenou a že se nebudete podílet na žádném pokusu ji zrušit."

„Ano, to jsem řekl." McMillan nebyl s to ovládnout jemný třas ruky, když odložil sklenku. „Otravovali mě… oni mě… jsem holt starej fanda guernseyskýho skotu, pane Pratte."

„Že se nestydíte říct něco takového!" vybuchl Cullen. „Měli by vás vyloučit z Ligy a ignorovat! Pratta alespoň omlouvá, že tomu nerozumí. Vás ale neomlouvá nic! Vy jste věděl, co se s tím býkem stane, ještě než jste ho prodal!"

„Jistě," přikývl McMillan unaveně. „Vám se to mluví, pane Cullene. Kolik máte, pár miliard? A co zbylo mně, po tom, jak se mnou zamávala krize? Nic než to stádo. Pak – je to sotva měsíc – přišla sněť slezinná, a co mi za jediný týden zbylo? Co mi zbylo z celého stáda Hickory? Čtyři telata, šest krav, jeden mladý plemeník a César. Co jsem za téhle situace mohl s Césarem dělat? Žít z poplatků za jeho připouštění? Kam bych se s tím dostal? Nemohl jsem k němu ani koupit polokrevné krávy, natož čistokrevné. Bylo mi jasné, že žádný chovatel mi za něj nemůže dost zaplatit, a tak jsem rozeslal asi tucet telegramů a nabídl ho vám, majetnějším soukromým chovatelům, a jak to dopadlo? Všichni jste věděli, v jaké jsem prekérní situaci, a přesto nejlepší nabídka zněla na 9000 dolarů! Za Hickoryho Césara Grindona! A potom se objevil pan Pratt a bez obalu mi řekl, co s Césarem míní udělat, a já jsem si samo sebou

uvědomoval, že to nepřipadá v úvahu, ani s ohledem na nepříjemnou situaci, ve které jsem se nacházel, ale bylo to velké pokušení, takže abych se ho zbavil, stanovil jsem absurdně vysokou cenu. Čtyřicet pět tisíc!“ McMillan zvedl skleničku, podíval se do ní a pak ji vrátil na stůl. „Pan Pratt vytáhl šekovou knížku, napsal mi šek a já jsem ho přijal,“ řekl tiše. „Těch devět tisíc jste mi nenabídl vy, pane Cullene. Pokud si dobře vzpomínám, vaše nabídka zněla na sedm a půl tisíce.“

Cullen pokrčil rameny. „Nepotřeboval jsem ho. Každopádně vzhledem k tomu, jak se situace vyvinula, dostanete třiatřicet tisíc, lépe řečeno si je ponecháte ze sumy, kterou vám zaplatil Pratt. Za daných okolností to můžete, McMillane, považovat za velké štěstí. To, co dělám, je vlastně čiré lidumilství. Volal jsem svému správci a nejsem si dokonce ani jistý, že Césarovu rodovou linii ve svém stádě chci. Lepší býci, než je César, byli před Césarem a budou i po něm…“

„Ale vy takového nemáte, hergot!“ McMillanovi se třásl hlas vztekem. „Jste mizernej amatér!“ Náhle se zarazil, ohlédl se po tvářích kolem sebe a pomalu si přejel hřbetem ruky ústa. Potom se naklonil ke Cullenovi a klidnějším, ale důrazným tónem řekl: „Jak se vám líbí tohle? Kdo jste, že si dovolujete s takovou zpupností kritizovat něčí býky nebo krávy?

O Hickory Césarovi Grindonovi nemluvě! César byl bez přehánění nejlepší býk, jaký se kdy dostal do plemenných knih!“

Znovu si hřbetem ruky přejel ústa. „Ano, řekl jsem byl, protože mi už nepatří… ale váš taky ještě není, pane Cullene. Byl dvojnásobným vnukem Burleighova Audaciouse. Měl jednapadesát dcer a devět synů nejvyšší plemenné kategorie. Tu noc, co se narodil, jsem nezamhouřil oka – cucal tyhlety prsty, když mu bylo šest hodin.“ Prsty se mu třásly, když je ukazoval. „Dostal devět hlavních cen, poslední loni na celonárodní výstavě v Indianopolis. Na pěti výstavách ho vyhodnotili jako nejlepšího plemenného samce. Dvanáct z jeho dcer dává víc než pětadvacet tisíc litrů mléka a tři sta padesát kilo tuku! A vy si klidně řeknete, že ho ve svém stádě možná ani nepotřebujete! Jděte se vycpat! Doufám, že ho nedostanete! Alespoň já vám ho pomáhat platit nebudu!“

Obrátil se na tajemníka Národní ligy chovatelů guernseyského skotu Bennetta a s hrdě vztyčenou bradou prohlásil: „Nechám si svých dvanáct tisíc, Lewe. Ze svého kšeftíku mě můžeš vyškrtnout.“

Když domluvil, nastalo pozdvižení. Bennett, Darth a Cullen, všichni se na něho vrhli. V té mele bylo těžké pochytit nějaké podrobnosti, ale zdálo se, že jádro pudla je v tom, že McMillan porušuje dané slovo, a to že nemůže udělat, že je v sázce dobré jméno Národní ligy a všech amerických chovatelů skotu, jelikož by uškodilo pověsti Severoatlantické výstavy, kdyby se provalilo, že se něco takového děje hned za rohem a že McMillan si ponechá těch třiatřicet tisíc, což je stejně až až, a tak dál a pořád dokola. McMillan seděl, tvářil se truchlivě a ublíženě, ale taky umíněně, a ani se jim nesnažil odpovědět.

Bomba, kterou do nastalé vřavy neočekávaně hodil Pratt, všechny ohromila tak, že zmlkli.

„Dejte mu pokoj!“ křičel Pratt, „jeho se to stejně netýká! Nechci své peníze zpátky ani od něho, ani od pana Cullena a ani od nikoho jiného! Chci jenom toho býka a toho mám i s kupní smlouvou. To je moje poslední slovo.“

Udiveně na něho zírali. „To nemyslíte vážně,“ prskal Bennett. „To nemůžete myslet vážně! Heleďte, říkal jsem vám přece…“

„Myslím to vážně.“ Prattova široká brada byla bojovně vysunuta. „Zaplatil jsem dobrou cenu a jsem spokojen. Mám své plány a nemíním od nich ustupovat. Už jsem pozval sto lidí…“

„Ale, kristapána, po tom všem, co…“ vyskočil Bennett, mával rukama a začal vypadat tak, až jsem si už už myslel, že budu přece jenom muset sáhnout do podpažního pouzdra. Byl vzteky bez sebe.

„Říkám vám, že tohle nemůžete udělat! Namouduši tohle neuděláte! Jste blázen, jestli si myslíte, že vám to může projít, a já se postarám, abych vás vyvedl z omylu! V Crowfieldu čeká na můj návrat tucet členů Ligy a až uslyší, co jim řeknu, budou podniknuty určité kroky, to si pište!“

I ostatní byli na nohou. Daniel Cullen mumlal: „Jste hergot maniak, Pratte.“

Cullen zavrčel a otočil se na podpatku. „Pojďte, Bennette. Vy taky, Darthe. Musím stihnout vlak.“ Dlouhými kroky se vzdálil. Druzí dva mu šli v patách. Zmizeli za rohem domu.

Po chvíli ticha Prattovi brada trochu povolila a on pohlédl na toho, kdo z původní čtveřice zbyl.

„Víte, McMillane,“ řekl, „pohled toho Bennetta se mi vůbec nelíbil. Ani to, co říkal. Mohl by se dokonce vplížit do ohrady hned teď a obávám se, že ten člověk, který mi ji hlídá, za moc nestojí. Vím, že těch pětačtyřicet tisíc mi koupilo jen toho býka, ale rád bych věděl, jestli by vám nevadilo…“

„Samozřejmě.“ Vysoký, kostnatý a hubený McMillan se zvedl. „Půjdu se mrknout. Stejně… stejně jsem se na něj chtěl podívat.“

„Mohl byste se u nás chvíli zdržet?“

„Jistě.“

Chovatel dobytka se těžce odbelhal.

Zůstali jsme sedět. Synovec s neteří se tvářili ustaraně, Lily Rowanová zívala, Pratt se mračil. Wolfe vzdychl a jedním douškem vyprázdnil sklenku.

„Takového zmatku,“ zamumlal Pratt.

Wolfe přikývl. „Úžasné. Kvůli býkovi. Jeden by si mohl myslet, že ho chcete upéct a sníst.“

Pratt pokývl hlavou. „Taky že jo. V tom je právě jádro pudla.“

3

Inu, jak by řekl indický císař, to všemu nasadilo korunu. Omladina se nezdála být nijak ohromena, ale já jsem na našeho hostitele vykulil oči a podle náhlého úklonu Wolfovy hlavy jsem pochopil, že i on prožívá jedno z mála skutečných překvapení. Prozradil se také tím, že zopakoval, co mu již bylo řečeno, což bylo u něho právě tak vzácné.

„Sníst toho býka, pane Pratte?“ zeptal se.

Pratt opět přikývl. „Ano. Možná jste si všiml jámy, kterou jsme začali kopat dole u pěšiny. Tam budeme ve čtvrtek odpoledne býka rožnit. Ode dneška za tři dny. Pozval jsem sto hostů, většinou z New Yorku. Má neteř, synovec a slečna Rowanová přijeli právě na tyhle

býčí hody. Býka porazíme zítra. Žádný zdejší řezník se toho nechce ujmout, a proto jsem si objednal jednoho z Albany.“

„Pozoruhodné.“ Wolfe měl stále nakloněnou hlavu. „Podle mého odhadu může tak velké zvíře poskytnout tři sta padesát až čtyři sta kilogramů jedlé tkáně. Pětačtyřicet tisíc za živou váhu – to by dělalo sto dvacet dolarů za kilogram. Vy ovšem použijete jen nejlepší kousky a většina přijde vniveč. Lze to také spočítat jinak: při stovce hostů vás jedna porce přijde na čtyři sta padesát dolarů.“

„Takhle v číslech to zní příšerně.“ Pratt sáhl po sklenici, uviděl, že je prázdná, a tak zahulákal na Berta. „Jenomže uvažte, jak málo získáte za pětačtyřicet tisíc z novinového inzerátu nebo jakéhokoli jiného druhu reklamy. Rozhlas by je slupl jako malinu a co z toho? Jedním uchem tam, druhým ven. Vím moc dobře, co dělám. Zajímáte se o psychologii?“

„Já…,“ Wolfovi se vzpříčila slova v hrdle a potom řekl rozhodně: „Ne.“

„To byste měl. Koukněte. Uvědomujete si, jaký to vyvolá rozruch, že prvotřídní, poctami zahrnovaný guernseyský býk, nejlepší chovný býk ve Spojených státech, se bude rožnit a nakrájený podávat shromáždění labužníků? A kdo že ty epikurejské hody uspořádá? No přece Tom Pratt, majitel proslulých prattérií! Když pominu samotnou reklamu, víte, co se stane? Po řadu týdnů a měsíců bude mít každý zákazník, který bude v prattérii jíst chlebíček s rostbífem, vtíravý pocit, že přežvykuje kousek Hickoryho Césara Grindona! To mám na mysli, když mluvím o psychologii!“

„Mluvil jste o labužnících.“

„Pár jich tu bude. Většinou přijdou přátelé a známí a pochopitelně lidi od novin, ale několik skutečných labužníků sem přivedu.“ Pratt s sebou trhl. „Mimochodem, slyšel jsem, že k nim patříte i vy! Budete v té době ještě v Crowfieldu? Co kdybyste se utrhl a přijel k nám? Ve čtvrtek v jednu.“

„Děkuji, vážený pane. Nepředpokládám sice, že Césarovy mistrovské vlastnosti zahrnují také šťavnatost, ale byla by to pozoruhodná zkušenost.“

„O tom nepochybujte. Dneska večer budu volat svému reklamnímu agentovi do New Yorku. Mohu jim říct, že přijdete? Kvůli oznámení do tisku.“

„Můžete, samozřejmě. Orchideje se budou posuzovat ve středu odpoledne a ihned poté bych nejspíš odjel domů. Ale můžete mu říct, že přijdu. Mimochodem, že se ještě vracím k tomu býkovi, ale zvědavost mi nedá – netrápí vás žádné výčitky svědomí, že zabijete tak ušlechtilé zvíře?“

„A proč?“ Pratt mávl rukou. „Věčně se ohánějí tím, že tenhle César má tolik a tolik elitních dcer. Víte, co to znamená? Nejvyšší zařazení v plemenné knize. Aby se kráva do takové plemenné knihy dostala, musí denně po dobu jednoho roku dávat určité množství mléka a máslového tuku. U nás ve Státech je přes čtyřicet tisíc guernseyských elitních krav a pouze jednapadesát z nich jsou Césarovy dcery. Zdá se vám podle toho, že se chystám upečením jednoho býka zlikvidovat celý rod? Když člověk poslouchá tu bandu z Crowfieldu, mohl by mít dojem, že asi jo. Dostal jsem víc než čtyřicet telegramů, plných rozhořčených výhrůžek. To má na svědomí Bennett, poštval proti mně své členstvo.“

„Jejich názor jim pochopitelně připadá odůvodněný.“

„Jistě, tak jako mně můj. – Hele, máte co pít, pane Goodwine? A co vy, slečno Rowanová? Berte! Berte!“

Když se umaštěněc objevil, nechal jsem ho, ať pokračuje v plnění svého poslání, a musím přiznat, že se ho zhostil hbitě a dobře. Tři velké panáky byly o nehet nad mou obvyklou míru, ale po té nehodě a rozcvičce v ohradě jsem měl dojem, že kapka navíc mi neuškodí. Býčí šampión mě už začínal nudit, a tak jsem si přisunul židli blíž k dívčí šampiónce a začal jsem jí žvanit do ouška. Přijala to vlídně a za malou chvíli jsem si všiml, že po mně pokukuje i ta blondýnka, a proto jsem se na ni při tom šeptání také zazubil. Mohl jsem to snadno dotáhnout mnohem dál, ovšem moje vyhlídky tak růžové zase nebyly, jelikož ještě do soumraku jsem měl dovézt Wolfa se zavazadly a rostlinkami do Crowfieldu, to jest dopravit ho do hotelu a na pokoj, vybalit, obstarat nějakou futráž, která mu neobrátí žaludek, promluvit si s ním o mé neschopnosti zabránit vozu v nárazu do stromu a jednou provždy tuhle lapálii smést ze stolu a pak

nejspíš ještě několik hodin sedět a poslouchat, jak vzdychá. Zrovna jsem se chystal Prattovu neteř jemně upozornit, že už je po páté hodině a že pokud nás chce odvézt do Crowfieldu, měli bychom pomalu vyrazit, když vtom jsem uslyšel, jak můj zaměstnavatel celému tomu nepodařenému odpoledni nasazuje korunu. Pratt ho zval, aby zůstal na večeři, a on pozvání přijal. Zamračil jsem se na něho a pomstychtivě jsem doufal, že večeře nebude k jídlu, jelikož kdybychom se dostali do hotelu hodně pozdě večer, všechno by se jen zkomplikovalo a dostat ho do postele by se pro jednoho stalo úkolem takřka nadlidským. Viděl, jak se tvářím, a přimhouřil oči a já jsem dělal, jako by tam nebyl, a znovu jsem se soustředil na Prattovu neteř. Dospěl jsem k názoru, že vypadá poměrně hezky, zdravě a inteligentně, jenomže mi taky připadalo, že je až moc udělaná. Chci říct, že holky jsou holky a sportovkyně jsou sportovkyně, i když pochopitelně existují případy nevyhraněné.

Zrovna jsem vysvětloval Caroline, která mě vyzvala, abych si s ní zahrál tenis, že mě to hrozně mrzí, ale že jsem si skokem přes ten plot pohmoždil zápěstí, když vtom dorazila druhá útočná vozba. Její složení, jak se tak znenadání vynořila na konci terasy, zprvu nedávalo jasnou odpověď, zda je na obzoru další útok nebo ne. Vpředu kráčel mimořádně výstavní kousek, řekl bych tak dva– nebo třiadvacetiletá lepuška v plátěných šatech přepásaných opaskem – byla prostovlasá, měla žlutavě hnědé oči, vášnivé chvějivé rty a půvabnou bradičku. Za ní kráčel štíhlý dlouhán, ne o moc mladší než já, v hnědých kalhotách a pulovru. Poslední šlo individuum, které tam nemělo co pohledávat, jelikož odpovídající prostředí pro takové týpky je ohraničeno Dvaačtyřicátou a Šestadevadesátou ulicí na jihu a severu a Lexington Avenue a Broadwayí na východě a západě. Ve svém přirozeném prostředí nevypadají špatně, dokonce se dá říct, že nemálo přispívají k udržení jeho náležitého tónu, ale takhle na venkově v obleku z prvotřídního módního salónu, vestě a na míru šité košili s přepychovou vázankou bijí do očí.

S jejich příchodem to ve vzduchu okamžitě začalo jiskřit. Našemu hostiteli poklesla brada. Jimmy se zvedl ze židle a zrudl. Caroline cosi vykřikla. Lily Rowanová si div nevykroutila krk, aby na ně viděla, a na čele jí vyskočila vráska. Kráska došla až ke stolu

přetékajícímu prázdnými skleničkami, přejela všechny svýma žlutavě hnědýma očima a řekla:

„Měli jsme nejdřív zavolat, viďte?“

Okamžitě jí to vyvraceli. Ve vzduchu se křižovaly pozdravy. Ukázalo se, že toho štráfka v obleku Prattovi vůbec neznají, jelikož jim musel být představen. Jmenoval se Branson. Také Wolfe a já jsme byli představeni a dozvěděli jsme se, že ona krasavice se jmenuje Nancy Osgoodová a že ten štíhlý dlouhán je její bratr Clyde. Opět se rozhlaholila polnice, kterou byl povolán chudák Bert, načež všeobecné rozpaky jako by ještě vzrostly. Slečna Osgoodová ujišťovala Prattovy, že nechtějí vyrušovat a že se opravdu nemohou zdržet, byli na výstavě a cestou domů je zničehonic napadlo, že by se mohli stavit. Clyde Osgood, který měl kolem krku na řemínku pověšený dalekohled, zíral dost provokativně na Pratta a potom ho oslovil:

„Právě nás Monte McMillan zahnal od vaší pastviny. A přitom jsme se na vašeho býka jenom dívali.“

Pratt jakoby lhostejně přikývl, ale všiml jsem si, jak se mu napjala kůže na spáncích. „S tím pitomým býkem jsou jenom nepříjemnosti.“ Pohlédl na jeho sestru a znovu na něho. „Je fajn, mládeži, že jste se zastavili. Mile jste nás překvapili. Viděl jsem dneska v Crowfieldu vašeho otce.“

„Jo. On vás tam taky viděl.“ Clyde se zničehonic zarazil, začal se pomalu, ale neochvějně otáčet, jako by ho něco popadlo a otáčelo kolem osy. Čtyřmi kroky se ocitl u síťové houpačky a zadíval se svrchu na Lily Rowanovou.

„Jak se máš?“ zeptal se.

„Dobře.“ Zaklonila hlavu, aby na něj viděla. „Mám se dobře. A ty se máš?“

„Výborně.“

„Tak fajn,“ řekla Lily a zívla.

Zdálo se, že tento krátký rozhovor s Jimmym Prattem zacloumal, jelikož tváře mu ještě více znachověly, ačkoli podle toho, co jsem dokázal vypozorovat, visel očima spíše na Nancy Osgoodové, která zrovna cosi povídala Caroline. Caroline naléhala, aby se zdrželi na sklenku. Pan Bronson, který vypadal poněkud uštvaně, jako by ho

den strávený na výstavě zmohl víc, než je zdrávo, se už dávno posadil. Clyde se prudce otočil od houpačky, vrátil se ke stolu a posadil se na kraj židle vedle Pratta.

„Koukejte," řekl.

„Co máš na srdci, chlapče?"

„Se sestrou jsme k vám zaskočili na kus řeči."

„To byl výborný nápad. Teď když jsem dostavěl tenhle dům… jsme zase sousedé, viďte?"

Clyde se zakabonil. Připadal mi jako rozmazlený spratek s těmi ústy, která se nedovírala, a pohyby, které jako by naznačovaly jeho očekávání, že i věci mu budou uhýbat z cesty.

„Sousedé?" řekl. „Asi ano. Rozhodně v teoretickém smyslu slova. Chtěl jsem si s váma promluvit o tom býkovi. Je mi jasné, proč to děláte… nejspíš tak jako všem tady v okolí.

Děláte to jen proto, abyste urazil mého otce – ty se do toho nepleť, Nancy, tohle vyřídím sám…"

Sestra mu položila ruku na rameno. „Jenomže, Clyde, takhle se přece…"

„Dej mi pokoj!" Setřásl její ruku a znovu se pustil do Pratta.

„Myslíte si, že ho naštvete, když se mu budete vysmívat, když zabijete býka, který by v soutěži porazil kteréhokoli z jeho býků. Jedno se vám musí nechat – vybral jste si parádní kus. Na Hickoryho Césara Grindona nikdo nemá. Neříkám to jen proto, že vím, jakých poct se mu dostalo, ale proto, že dobytku rozumím… nebo jsem mu alespoň svého času rozuměl. Říkal jsem otci, aby Césara koupil, už v jednatřicátém, kdy byl teprve slibným býčkem. A vy si myslíte, že ho prostě jen tak porazíte?"

„To je pravda. Ovšem kde jste přišel na to, že to dělám jenom proto, že chci urazit vašeho otce – nesmysl. Dělám si tím reklamu pro svůj podnik."

„To povídejte holubům. Vidím vám až do žaludku… od samýho začátku. Je to jen jeden z vašich dalších laciných pokusů mého otce zostudit – ty se do toho nepleť, sestřičko!"

„Mýlíte se, hochu." Prattův tón byl snášenlivý. „Nedělám nic laciného… mohu si to dovolit. Něco vám s dovolením řeknu. Pokud vím, nejlepší býk vašeho otce už je trochu v letech. Zkrátka, kdyby

za mnou váš otec přišel a požádal mě o toho býka, kterého jsem koupil, byl bych silně nakloněn myšlence mu ho věnovat. To mi věřte.“

„No jistě! Věnovat mu ho!“ Clyde byl skoro bez sebe opovržením. „Teď vám zase něco povím já. V Crowfieldu se dneska přetřásalo všelicos. Můj otec, jakožto člen Ligy chovatelů guernseyského skotu, se debat pochopitelně účastnil. Byl přesvědčený o tom, že plán, s kterým přišli Bennett sCullenem a McMillanem, není reálný… tvrdil, že vás zná odmalička a že se nedáte zviklat. Nancy napadlo, že sem zajede a pokusí se vás přesvědčit, a já jsem souhlasil, že pojedu s ní. Cestou sem jsme potkali Bennetta, Dartha a Cullena, kteří nám řekli, co se tady stalo. Přesto jsme sem přišli, i když mi nepřipadalo, že máme velkou naději vám to rozmluvit. Chtěl bych teď s vámi uzavřít sázku. Sázíte se někdy?“

„Nejsem hazardní hráč,“ zasmál se Pratt. „Totiž nejsem notorický hráč, ale proti občasné přátelské sázce nic nemám. Na prezidentských volbách v šestatřicátém jsem vyhrál docela slušnou sumičku.“

„Nechtěl byste zkusit malou sázku se mnou? Dejme tomu o deset tisíc dolarů?“

„A co by bylo předmětem sázky?“

Nedopověděli si to, protože je vyrušilo zvolání: „Á, tady jste!“ a po terase k nim kráčel Monte McMillan. V jeho hlase byla patrná úleva. Přistoupil k Prattovi: „Šmejdili u plotu na druhý straně, tak jsem jim řekl, ať koukaj jít po svejch, ale nebyl jsem si jistej, kam se poděli. Ne že bych podezíral Osgoodovy děcka, že by chtěly ukrást bejka…“

Pratt zamručel. „Sedněte si a napijte se. Berte! Berte!“ Otočil se na Clyda: „Tak na co si chcete vsadit, milý hochu?“

Clyde se k němu naklonil. „Vsadím se s vámi o deset tisíc dolarů, že Césara neupečete!“

„Clyde!“ vykřikla jeho sestra Nancy. Wolfe přivřel oči. Ostatní zalapali po dechu a dokonce i Lily Rowanová projevila určitý zájem. McMillan, který si právě sedal, zůstal na okamžik viset nad židlí a pak teprve zvolna dosedl.

„A co mi v tom zabrání?“ zeptal se Pratt klidně.

Clyde obrátil ruce dlaněmi vzhůru. „Buď se vsadíme, nebo nevsadíme. Jinak nic.“

„Rovných deset tisíc, že neupečeme Hickoryho Césara Grindona.“

„Přesně tak.“

„Do kdy?“

„Dejme tomu do konce týdne.“

„Měl bych vás varovat, že jsem se radil s právníkem. Jestliže býk patří mně, neexistuje žádný zákonný způsob, jak tomu zabránit, ať je jakým chce šampiónem.“

Clyde pouze pokrčil rameny. Výraz jeho tváře jsem často vídával u hráčů pokru.

„Inu.“ Pratt se pohodlně opřel a zasunul si palce do podpaždí. „To je strašně zajímavé. Co tomu říkáte, McMillane? Můžou toho býka dostat z ohrady proti naší vůli?“

„Nevím, kdo by se o to chtěl pokusit. Jestli si někdo něco zkusí… kdybysme ho měli ve stáji…,“ zamumlal dobytkář.

„Já stáj nemám.“ Pratt se zahleděl na Clyda. „A ještě něco. Jak to uděláme? Vsadíme se hned? Dáme šeky?“

Clyde zrudl. „Můj šek by vám byl houby platný. To dobře víte, sakra. Ale když prohraju, zaplatím.“

„Navrhujete snad čestnou sázku? Se mnou?“

„Jak chcete, říkejte jí třeba čestná sázka.“

„Panebože, milý hochu, vy mi lichotíte. To tedy ano. Jenomže lichotky mi nejsou nic platné, když jde o deset tisíc. Obávám se, že nebudu moct sázku uzavřít, dokud mi alespoň nějak nenaznačíte, kde takovou částku vezmete.“

Clyde se napůl zvedl ze židle a moje nohy se už už připravovaly ke skoku, jenomže jeho sestra ho stáhla zpátky. Pokoušela se ho také odtáhnout a naléhavě ho žádala, aby odešli, jenomže on se jí vytrhl a dokonce ji nepříliš šetrně od sebe odstrčil. Se zaťatou čelistí hleděl zlobně na Pratta:

„Vy vandráku, to se opovažujete říct Osgoodovi? Tak dobře! Pumpnu vás trochu, protože nic jinýho než prachy na vás stejně není!

Jestli vám zavolá můj otec a zaručí se za moji sázku, budete ji považovat za čestnou?“

„Takže vy se chcete doopravdy vsadit?“

„Chci.“

„Rovných deset tisíc za podmínek, jak jste je tady přede všemi navrhl.“

„Ano.“

„Souhlasím. Jestli se za ni zaručí váš otec, sázka platí.“

Clyde se otočil a bez jediného pohledu na rozloučenou se ubíral pryč. Jeho přítel Bronson odložil sklenku a šel za ním. Na konci terasy museli počkat na Nancy, která, ačkoli byla rozčilená, se s ohledem na okolnosti rozloučila na úrovni. Sotva odešla, zvedl se Monte McMillan a prohodil k Prattovi:

„Znám toho mladýho Osgooda odmala. Asi bych měl za ním jít a říct mu, ať neprovede nějakou hloupost.“

Vyrazil za nimi.

„Mám takový dojem, že nás ještě čekají nepříjemnosti,“ řekla Lily Rowanová s nadějí v hlase. Poklepala na místo vedle sebe, které opustil Jimmy Pratt. „Pojďte si sednout ke mně, Escamillo, a prozraďte mi, co se bude dít.“

Zvedl jsem své tělo, přešel jsem půvabně k ní, usadil jsem se, uchopil jsem její levou ruku a zkoumavě jsem jí prohlížel dlaň. „Tak abyste věděla,“ řekl jsem jí, „chvíli budete šťastná, potom podniknete dalekou cestu pod vodou a setkáte se s nějakým plešounem, který bude sedět na mořských řasách a kterého budete považovat za svého guru, jenomže on na vás začne mluvit rusky. Jelikož rusky nerozumíte, budete pokládat za samozřejmé, že víte, o čem mluví, ale ke svému zděšení zjistíte, že mluvil o něčem jiném. Dejte mi druhou ruku, abych to mohl porovnat.“

Mezitím Jimmy Pratt zahrnoval vodopádem výčitek svého strýce. „… a ty si tu klidně dřepíš a necháš si nadávat do vandráků! Nejraději bych mu jednu fláknul! A byl bych mu ji vrazil…“

„No tak, Jimmy.“ Pratt mávl rukou. Zachechtal se. „Přece bys nesáhl na Osgooda, nebo jo? Uklidni se, chlapče. Mimochodem, když už máš takovou bojovnou náladu, nechtěl bys nám trochu

pomoct s tím býkem? Obávám se, že ho budeme muset hlídat celou noc. Nechceš jít na chvilku do strážní služby?“

„Jak bych ti to…,“ Jimmy byl očividně na rozpacích. „Jde o to, že… už jsem ti říkal… že to neschvaluju. Připadá mi, že takový býk… vždyť je to šampión a tak…“

„Ty nám ho nechceš pomoct hlídat?“

„Byl bych moc rád, kdybys mě z toho vynechal, strýčku Tome.“

„Tak dobře. Myslím, že si nějak poradíme. Co si o tom myslíte vy, pane Wolfe? Mám právo sníst svého vlastního býka?“

Wolfe ho oblažil filozofickou přednáškou o psaném i nepsaném zákonu, o stupních mravní zkaženosti a přemrštěném nadšení genetiky hovězího dobytka. Zněla velmi poučně a povznesla náladu naší sešlosti vysoko nad takové prkotiny, jako byla otázka, zda má smysl trhnout jednu Osgoodovi, jíst hovězí biftek anebo vyhrát sázku o deset tisíc dolarů. Když domluvil, obrátil se na mě s návrhem: jelikož už přijal laskavé pozvání pana Pratta na večeři, bude žádoucí se převléknout, jenomže naše zavazadla jsou stále ještě v autě u silnice. Jimmy nám nabídl pomoc, ale Caroline trvala na tom, že to je její povinnost, jelikož ona se nám nabídla, že nás odveze do Crowfieldu, a proto jsem opustil terasu s ní. Přešli jsme široký trávník kolem nějakých keřů a květinových záhonů a úzká pěšina nás zavedla na štěrkem vysypané prostranství před garáží, kde byl vedle jejího žlutého kabrioletu zaparkovaný velký sedan. Sehnul jsem se a zvědavě jsem se díval pod větvemi stromů na místo, kde jsem si všiml vysoké a dlouhé hromady čerstvě vykopané hlíny, o kterou byly opřené krumpáče a lopaty. Všiml jsem si jí už dříve, když jsme projížděli okolo ve žlutém kabrioletu po útěku z ohrady, jenomže tehdy jsem si neuvědomil její smysl.

„Jáma na pečení?“ vyzvídal jsem.

Caroline přikývla. „Podle mě je to dost otřesné, ale nemohla jsem strýčkovo pozvání na hostinu dost dobře odmítnout. Nastupte si.“

Když vůz obrátila a octla se na cestě vedoucí k silnici, řekl jsem: „Ptám se na to, přestože mi do toho vůbec nic není. Zajímá mě lidská povaha. O co tu jde, o reklamu, nebo o zesměšnění tatíčka Osgooda?“

„Nevím. Právě na něco myslím.“

Zůstal jsem tedy blazeovaně zticha. Vůz vyjel na silnici, zabočil vlevo a za půl minuty svištěl zatáčkou, kterou jsem viděl z opačného směru, když jsem po nehodě prozkoumával okolí. Za druhou půlminutu dorazila na inkriminované místo, svýma silnýma rukama otočila volantem, aby obrátila vůz do protisměru, a zastavila těsně za naším vrakem. Vystoupil jsem. Nízko ležící podvečerní slunce vrhalo na zeleň pastviny dlouhé měkké stíny stromů a telefonních sloupů. Na druhé straně její rozlehlé plochy jsem nad plotem rozeznával horní třetinu postavy Monte McMillana. Díval se směrem k nám. Na naší straně balvanu se pomalým, vznešeným krokem producíroval ten býk a budil dojem, že je ještě větší, než se zdál dosud. Teď, když jsem si ho mohl prohlédnout bez osobního zaujetí, musel jsem přiznat, že je to skutečně krasavec.

Čekaly na mě dva kufry, dvě tašky, postřikovač a lísky s květinami. Když jsem tohle všechno přenesl do druhého vozu, náš jsem opět zamkl, ještě jednou jsem se podíval na býka, který bude zanedlouho upečen a rozkrájen na porce po čtyři sta padesáti dolarech, a zasunul jsem se vedle slečny Prattové. Stále jsem se tvářil povzneseně a nic jsem neříkal, jen jsem mlčky seděl a čekal, až se dovtípí a otočí se na mě. Za chvilku se na mě otočila, ale jen proto, aby po mě loupla okem.

„Chci vám říct, na co jsem myslela.“ Zdvořile jsem přikývl. „Na Lily Rowanovou.“

Znovu jsem přikývl. „Říká mi Escamillo. Prozradila mi, že spolu jedete zítra na výstavu, a navrhla, že bych s ní mohl poobědvat.“

„A co jste jí na to řekl?“

„Že nemůžu, protože se neumím chovat u stolu. A nemám rád holky, které se vnucují, jen aby jim někdo zaplatil oběd.“

Caroline zasupěla. „Nesnažila se na vás přilepit. Účet by zaplatila. Je bohatá. Velmi bohatá. Možná že je i milionářka, nevím, každopádně peněz má spoustu. Je to ale upírka. Je nebezpečná.“

„Chcete říct, že se zakusuje lidem do krku?“

„Chci říct to, co říkám. Kdysi jsem si myslela, že tvrzení, že některé ženy jsou nebezpečné, ale opravdu nebezpečné, rozumíte, je jenom takový romantický blábol, ale není to pravda. Lily Rowanová je nebezpečná. Kdyby nebyla tak líná vyvinout nějaké úsilí, nedá se

ani odhadnout, kolik mužů mohla zničit, ale vím nejméně o třech, kterým obrátila život vzhůru nohama. Však jste dneska viděl Clyda Osgooda. Ne že by Clyde patřil k výjimečně nadaným lidem, ale nevedl si špatně. Je mu jako mně, šestadvacet. Osgoodům patřil tenhle okres po celé generace a ještě dnes tu vlastní pár tisíc akrů. Když Clyde vystudoval, pustil se do práce a dělal všechno za svého otce, který většinou pobýval úplně někde jinde kvůli politice a podobným ptákovinám. Zdejší lidi říkají, že to Clydovi šlo od ruky. Jenomže potom, před dvěma lety, se při jedné cestě do New Yorku seznámil s Lily Rowanovou, která se do něj zakoukala a současně v sobě vydolovala špetku energie. Kdyby ho jenom kousla do krku! Ona ho spolkla! A letos na jaře ho zase vyplivla. Možná že se nevyjadřuju moc vytříbeně, jenomže jak chcete vytříbeně popsat činnost ropuchy? Clyde se na venkov nevrátil, poflakuje se v New Yorku a buď se snaží setkat se s ní, nebo se snaží, aby se jí vyhnul. Nemám zdání, co tu dělá zrovna teď. Třeba věděl, že sem jede.“

Odmlčela se.

„O tomhle jste tedy přemýšlela,“ podotkl jsem.

„Ne, tohle k tomu jenom vede.“ Zamračila se na mě. „Jste detektiv. To je vaše povolání, že?“

„Jo. Čtyřiadvacet hodin denně.“

„Takže… umíte být diskrétní?“

„Jasně, pokud si něco diskrétnost vyžaduje.“

„Tohle ano. Lily Rowanová pálí za mým bráchou.“ Zvedl jsem obočí. „No a?“

„Nesmí ho uhnat! Zatím se jí to nepodařilo… zatím. Byla bych si myslela, že Jimmy má rozumu víc než dost, jenomže rozum s tím nejspíš nemá co dělat. Taky jsem si myslela, že je zamilovaný do Nan Osgoodové, totiž myslela jsem si to loni v zimě. Lily po něm vyjela asi tak před měsícem. A i Jimmy – i Jimmy jí na to skočil! Jak to sakra dělá? Je to hnus!“

„To já nevím. Ale mohl bych se jí zeptat.“

„To není legrace. Ona ho zničí.“

„Nic na tom není. Jen jste mi dala hloupou otázku. A to, že je tady… pozvala jste ji jenom proto, abyste věci trochu popostrčila a měla konečně pokoj?“

„Pozvala jsem ji, protože jsem si myslela, že když ji uvidí takhle… na venkově… že třeba přijde k rozumu. Ale to se nestalo.“

„Pořád je do ní udělaný.“

„Ano.“

Pokrčil jsem rameny. „I když připustím, že jsem dobrý detektiv, nezdá se mi, že by tu bylo po čem pátrat. Připadá mi, že tu jde o to, čemu můj zaměstnavatel říká přirozený vývoj, a ten se nedá žádným způsobem zastavit, ledaže byste svého bratříčka poslala do Austrálie pro tkaničky do bot anebo jí podřezala krk.“

„To bych dovedla, podřezat jí krk. Dokázala bych ji zabít. Ale třeba existuje i jiný způsob. A právě o něm jsem přemýšlela. Když jste byl nahoře v pokoji, řekla o vás něco, co mi vnuklo takový nápad.“

„Copak vám řekla?“

„To vám nemůžu říct. Opravdu to nejde.“

„Bylo to… řekněme něco osobního?“

„Velmi osobního.“

„Tak co to bylo?“

„Říkám vám, že to nemíním opakovat. A když k tomu přičtu ostatní věci a také to pozvání na oběd… myslím, že byste jí mohl Jimmymu odloudit. Ovšem za předpokladu, že se o to nebudete snažit. Ráda muže dobývá sama, pokud se k tomu vůbec zmátoří. Něčím ji přitahujete. Poznala jsem to, když vám řekla Escamillo.“

„Pokračujte.“

„To je vše. Snad kromě… samozřejmě… nechci vás žádat o žádnou službu. Nevidím důvod, proč byste mi měl prokazovat nějakou službu, a ke všemu tak velikou. Jde o obchod. Když mi pošlete účet, ihned ho zaplatím, pokud ovšem nepůjde o astronomickou částku – v tom případě bych ho třeba musela splácet postupně.“

„Chápu. Nejprv si zahraju na stydlivku, pak ji nechám, aby mě zničila, a nakonec vám pošlu účet.“

„Říkám vám, že tady nejde o legraci. Je to všechno možné, jenom ne legrace. Uděláte to?“

Našpulil jsem rty a hleděl na ni. Potom jsem vytáhl krabičku cigaret a nabídl jí jednu, kterou odmítla, a zapálil jsem si.

„Koukejte," řekl jsem, „podle mě to legrace je. Dejme tomu, že nehodí zpátečku a zničí ho. Jestli stojí za tu hrst střelného prachu, která by ho poslala ke všem čertům, brzy se z toho oklepe. Žádného chlapa ještě nikdy nevzala ženská s sebou do pekel, pokud už neměl v kapse jízdenku anebo pokud už si nepohrával s jízdním řádem. S tím na mě nechoďte. Takže vy si mě chcete najmout, abych ji od něj odlákal. Nemohl bych přijmout tuhle práci, ani kdybych chtěl, protože jsem zaměstnaný u Nera Wolfa. Jelikož to ale chcete vzít přísně obchodně, něco pro vás udělat mohu: zítra ji pozvu na oběd, pokud ho zaplatíte. Bude to dělat dva dolary, za které vám navrch vypracuju podrobnou zprávu o průběhu schůzky."

„To není legrace," řekla stroze. „Dám vám ty dva dolary, až se vrátíme," dodala a nastartovala vůz.

Určitě by bývalo nebylo přehnané očekávat, že tu hodinu, která zbývala do večeře, si užiju trochu klidu a pohody, jenomže tolik štěstí mě nepotkalo. Vyložil jsem bedýnky s orchidejemi, odnesl je nahoru do koupelny, potom jsem se vrátil pro kufry a nakonec jsem odnesl ty dvě tašky. Když jsem s nimi vstoupil do pokoje, dolehl ke mně z koupelny nějaký hluk. Položil jsem tašky na zem, přešel k otevřeným dveřím a uviděl jsem Wolfa, jak pod přizvednutými víky bedýnek zkoumá, jestli orchideje netrpí žízní. Řekl jsem mu, že podle mě vypadají docela čerstvě, a on připustil, že mám pravdu. Potom jsem dodal, že naše košile a vázanky i toaletní potřeby jsou v kufrech, a proto předpokládám, že tašky, přestože jsem je přinesl nahoru, otvírat není třeba. Ani se na mě nepodíval a jenom jakoby mimoděk, avšak velmi zřetelně zamumlal:

„Myslím, že by nebylo od věci vybalit všechno."

„Úplně všechno?" vyděsil jsem se.

„Ano."

„A po večeři zase všechno sbalit?"

„Ne. Dneska tu budeme spát."

Už už jsem měl na jazyku jedovatou poznámku, jelikož mám vrozený sklon k soustavnosti a jsem rád, když se lidé drží předem stanoveného plánu, jenomže pak mi blesklo hlavou, že tomuhle pokoji se nepochybně nevyrovná žádné hotelové apartmá, které nám mohli rezervovat v Crowfieldu, zvlášť je-li město zaplavené

návštěvníky výstavy. Na druhé straně jsem vždycky nerad živil jeho ješitnost bezvýhradným souhlasem, a proto jsem se beze slova vrátil do pokoje a začal se lopotit se zámkem velkého kufru. Wolfe se zanedlouho vkolébal za mnou, svlékl si sako a vestu, hodil je na jednu z postelí a začal si rozepínat košili.

„Jak jste Pratta přinutil, aby nás u sebe nechal jako hosty?“ zeptal jsem se mile. „Obloudil jste ho svým pověstným šarmem?“

„K ničemu jsem ho nutit nemusel. Vlastně ani hosty nejsme. Pan Pratt byl velmi nakloněn mému návrhu.“

„Aha.“ Otočil jsem se k němu s rukama plnýma ponožek a kapesníků. „Vy jste mu něco navrhl?“

„Ano. Budu k vám zcela upřímný, Archie. Mohl bych se sice tvářit, že ten nápad se zrodil v hlavě pana Pratta, ale není tomu tak, nabídl jsem mu to já. Uvědomil jsem si, v jaké prekérní situaci se nachází, a zdálo se mi, že něco takového by vzhledem k jeho velkorysé pohostinnosti udělal každý slušný člověk. Okamžitě s mým plánem souhlasil, nabídl mi jistý úkol a já jsem ho přijal.“

„Aha.“ Stále jsem ještě třímal v rukou galanterní tovar. „Jaký úkol, smím-li se zeptat?“

„Nijak výnosný, ale ani příliš obtížný. Pozorování.“

„Myslel jsem si to.“ Přešel jsem na druhou stranu pokoje, otevřel jsem zásuvku prádelníku a uložil jsem do ní ponožky i kapesníky. Potom jsem zůstal stát a sledoval, jak se Wolfe silou mocí snaží vyprostit z košile, a slyšel jsem, jak se její švy halasně brání. „Tušil jsem to v okamžiku, kdy jste mi řekl, abych vybalil. Proč ne. Něco takového jsme ještě nedělali. Patrolovat u pastviny. Dělat gorilu býkovi. Upřímně doufám, že se vyspíte do růžova, když budete mít celý tenhle báječný pokojíček jenom pro sebe.“

„Nepřehánějte to, Archie. Bude to nuda, nic víc, pro někoho, kdo je tak plný energie jako…“

„Nuda?“ Mávl jsem rukou. „Nevěřte tomu. Nuda venku, až se budu v osamění dělit o svá tajemství s hvězdami? To mě ještě neznáte. A budu zářit štěstím, protože už jenom tím, že tam budu, umožním, abyste mohl zařezávat v té fantastické posteli v tomhle prostorném a vzdušném pokoji. A co teprve úsvit! Pane Wolfe, vy ani netušíte, jak já miluju východ slunce!“

„Ten neuvidíte.“

„Ale uvidím, na to můžete dát krk. Kdo by mě asi tak oddělal, Clyde? Anebo že by mě rozpáral ten býk?“

„Ani jeden. Dohodl jsem se na něčem s panem Prattem a McMillanem. Ten, co mu říkají Dave, bude na stráži, zatímco budeme večeřet. V půl deváté ho vystřídáte vy a v jednu po půlnoci vystřídá vás McMillan. Doma často chodíte spát taky tak pozdě. Až se budete vracet sem, raději na mě zaklepejte a vzbuďte mě. Nejsem zvyklý, aby do mého pokoje v noci někdo chodil.“

„Dobře.“ Dal jsem se opět do vybalování kufru a vytáhl jsem mu čistou košili. „S tou brokovnicí mě ale nikdo neuvidí. Promluvím si o tom s McMillanem. Čirou náhodou jsem taky přijal jednu takovou menší fušku. Pro firmu. Moc výnosná taky není. Honorář ve výši dvou dolarů jsem už dostal, jenomže ten praskne na výdaje spojené s pozváním na oběd. Klientkou je slečna Caroline Prattová.“

„Hlouposti,“ zamumlal Wolfe.

„Ale vůbec ne. Zaplatila mi dva dolary, abych zachránil jejího bratra před osudem horším než smrt. Být detektivem je hlína k nezaplacení! Půlku noci mám dělat gardedámu býkovi jen proto, aby mě druhý den odrovnala nějaká blondýnka. Heleďte, musíme poslat telegram Fritzovi, tadyhle chybí knoflík.“

4

Ke sdílení tajemství s hvězdami jsem se nedostal. Za soumraku se obloha potáhla mraky a v půl deváté byla tma jak v ranci. Vyzbrojen baterkou a břichem nacpaným dobrou večeří, která pochopitelně nedosahovala úrovně kulinářského umění Fritze Brennera, ale nebetyčně čněla nad vším, co jsem kdy pozřel v prattérii, opustil jsem společnost, která v poklidu seděla u kávy, a šel jsem se ujmout své služby. Vzal jsem to zkratkou přes sad. Dave seděl na obráceném soudku u plotu a v rukou svíral brokovnici.

„Tak jsem tady,“ řekl jsem mu a zhasl jsem svítilnu, abych šetřil baterii. „Určitě už hlady nevidíte.“

„Ale ne,“ řekl. „Takhle pozdě večer už bych ani jíst nemoh. V šest hodin jsem si vzal kousek masa s bramborama. Moje hlavní jídlo

je snídaně. Každý ráno mě budí žaludek. Dostanu vždycky tak příšernej hlad, že už nemůžu spát.“

„To je zajímavé. A kde je býk?“

„Už půl hodiny se neukázal. Naposled jsem ho viděl tamle dole, vedle toho velkýho vořechu. Nejde mi na rozum, proč ho jednoduše nepřivážou.“

„Pratt tvrdí, že ho uvázali hned první noc, jenomže prý tak strašně bučel, že se nikdo nevyspal.“

„Jen ať si bučí,“ zasupěl Dave. „Kdo nemůže spát jen kvůli tomu, že mu bučí bejk, tak by si měl místo něj raději pořídit bejkule.“

„Co jsou bejkule?“

To už zmizel ve tmě, ale slyšel jsem, jak se zastavil. „Bejkule jsou bejci s ocasem vepředu.“ Zachechtal se. „Konečně jsem vás nachytal! Dobrou noc!“

Rozhodl jsem se, že se porozhlédnu kolem, a mimoto bylo příjemnější chodit, než stát na místě, a tak jsem se pustil podél plotu směrem k bráně, kterou jsme projeli, když jsme zachraňovali Wolfa. Tma se opravdu dala krájet. Po necelých třiceti metrech jsem pastvinu znovu pročísl baterkou, ale býka jsem nenašel. Kráčel jsem dál a tentokrát jsem ho objevil. Neležel na zemi, jak bych býval předpokládal, ale stál a zíral do světla baterky. Vystupoval v něm z té temnoty jako slon. Zavolal jsem na něj: „Jen klid, broučku, to jsem jen já, Archie, kvůli mně se nemusíš vzrušovat.“ Pak jsem se otočil a vrátil se zpátky.

Možnost, že někdo unese toho býka, mi připadala asi tak veliká jako šance, že ten býk začne dávat mléko, avšak když už jsem byl vybrán, abych zůstal do jedné hodiny venku, bude lepší, zůstanu-li na nejvýhodnějším místě, odkud budu moct zasáhnout, kdyby někomu přece jenom luplo v hlavě. Kdyby ho chtěl někdo dostat z ohrady, musel by ho zcela jistě vyvést bránou, a ta na protější straně by byla pro tento účel daleko vhodnější než ta, v jejíž blízkosti jsem se nacházel. Proto jsem pokračoval v chůzi a stále jsem se držel plotu. Napadlo mě, že by bylo mnohem jednodušší říznout to prostředkem pastviny, jelikož v takové tmě nehrozilo, že by si César začal novou hru na babu, to nebezpečí bylo rozhodně velmi malé… nejspíš opravdu žádné…

Šel jsem dál kolem ohrady. Mezi větvemi stromů v sadu jsem ve vzdálenosti pár set metrů spatřil osvětlená okna domu. Brzy jsem došel k rohu ohrady, zabočil jsem vlevo a než jsem se nadál, octl jsem se v nějakém hloží. O deset minut později jsem za sebou nechal ohyb silnice a míjel jsem náš vůz, který byl stále ještě zabořený ve stromu. Našel jsem branku. Vylezl jsem na ohradu a pročesával jsem baterkou pastvinu, jenomže světlo nebylo dost silné, aby na takovou dálku dokázalo býka zachytit. Zhasl jsem ji.

Mám za to, že když žijete na venkově dostatečně dlouho, znáte důvěrně všechny noční šelesty a šramoty, ale je přirozené, že někomu jako mně vrtá hlavou, co všechny ty zvuky znamenají. Cvrčky a sarančata poznáte lehce, ale když se něco prodírá trávou, uvažujete, co by to tak asi mohlo být. Potom pro změnu něco zašustilo v koruně stromu za silnicí. Slyšel jsem, jak se to pohybuje mezi listy, pak se na dlouho rozhostilo ticho a potom se to znovu dalo do pohybu. Možná sova nebo nějaké neškodné zvířátko. Světlem baterky jsem ho nedokázal objevit.

Mám pocit, že jsem tam byl půl hodiny, když ke mně odkudsi od auta dolehl nový zvuk. Jako by do něj narazilo něco těžkého. Otočil jsem světlo tím směrem. Zprvu jsem nic neviděl, protože jsem se díval příliš nízko k zemi, ale potom jsem zcela zřetelně spatřil, že na okraji předního blatníku lpí kousek přehnuté látky, jakoby část saka, snad rukáv. Otevřel jsem ústa, abych zahalekal, ale vzápětí jsem je zavřel, zhasl jsem baterku, sjel z plotu a ustoupil trochu stranou. Nebylo tak úplně vyloučeno, že Guernseyská liga si najala pár ostrých hochů nebo že sám Clyde Osgood je ostrý hoch – anebo že si to o sobě myslí. Přešel jsem trávou k zadku vozu, přitlačen k němu jsem ho obešel, natáhl jsem ruku přes přední blatník po tom, co se tam choulilo, a popadl jsem něčí rameno.

Ozvalo se zakviknutí, postava se mi snažila vykroutit a přitom hlasitě protestovala: „Pusťte! To bolí!“ Posvítil jsem na ni baterkou, pustil ji a ustoupil dozadu.

„Prokristapána,“ zabručel jsem, „neříkejte mi, že k tomu býkovi taky chováte nějaký citový vztah?“

Lily Rowanová se zvedla a třela si rameno. Přes šaty, které měla u večeře, měla přehozený tmavý pléd. „Škoda, že jsem zakopla o ten

blatník,“ prohlásila. „Jinak bych se nenápadně připlížila až k vám a pěkně bych vás vyděsila.“

„Prima. A proč?“

„Hernajs, pohmoždil jste mi rameno.“

„Jsem už takový surovec. Jak jste se sem dostala?“

„Pěšky. Šla jsem se projít. Neuvědomila jsem si, že je taková tma. Myslela jsem si, že si oči přivyknou. Mám oči jako kočka, ale takovouhle tmu jsem snad v životě neviděla. To je váš obličej? Nehýbejte se.“

Natáhla ruku a dotkla se prsty mého obličeje. Na vteřinku mi blesklo hlavou, že se mi do něj zaryje nehty, jenomže její dotek byl hebký, a když jsem si uvědomil, že ta dlaň nemíní mou tvář opustit, couvl jsem o krok a řekl jí: „Nechte toho, jsem lechtivý.“

Zasmála se. „Jen jsem se chtěla přesvědčit, že je to opravdu váš obličej. Půjdeme spolu zítra na oběd?“

„Ano.“

„Vážně?“ Znělo to překvapeně.

„Jistě. Totiž, můžete se mnou poobědvat. Proč ne? Myslím, že jste zábavná. Jste vhodný typ, s kterým může člověk strávit určitý čas, hezká hračka, s kterou si člověk může pohrát a pak ji odhodit. Nic víc pro mě žádná žena nemůže znamenat, jelikož veškeré moje seriózní vlastnosti se soustřeďují na mé povolání a úspěchy v práci. Chci se stát policajtem.“

„Panebože! Asi bysme měly být vděčné, že se s náma vůbec obtěžujete. Pojdme si sednout do vašeho auta, budeme mít větší pohodlí.“

„Je zamčené a já nemám klíč. A vůbec, kdybych se usadil, mohl bych taky usnout, což nesmím, protože hlídám toho býka. Raději běžte. Slíbil jsem, že budu bděle a ostražitě hlídat.“

„Hloupost.“ Obešla blatník, přičemž se o mě lehce otřela, a uvelebila se na stupačce. „Pojďte sem a dejte mi cigaretu. Clyde Osgood ztratil hlavu a udělal ze sebe blbce. Jak by s tím býkem mohl vůbec někdo něco provést, když jsou tu jenom dvě branky, jedna u domu a druhá právě tady? A v noci na opuštěné silnici toho pro svou kariéru moc nenaděláte. Pojďte si pohrát s jednou svojí hračkou.“

Posvítil jsem na branku vzdálenou nějakých třicet metrů a šel jsem si k ní přisednout na stupačku. Šlápl jsem na nějaký drn, ztratil jsem rovnováhu a plácl sebou rovnou na ni. Bleskurychle si odsedla.

„Tak blízko si zase sedat nemusíte," řekla úplně novým tónem. „Běhá mi z toho mráz po těle."

Sáhl jsem pro cigarety a potmě jsem se šklebil. „Byl v tom moment překvapení," řekl jsem a vytahoval z kapsy sirky, „ale považuju za slušné vás upozornit, že strategie mě odjakživa nudila a že taková, o které byste měla jakž takž ponětí, by zase byla příliš čitelná. A krom toho jsem to špatně načasoval. Navnadit někoho a potom ucuknout není k ničemu, pokud si člověk není stoprocentně jistý, že má správnou vábničku, a vy jste v žádném případě nedospěla k okamžiku, kdy…"

Zmlkl jsem, protože se zvedla a odcházela. Řekl jsem do tmy směrem k místu, kde se mi ztrácel obrys její postavy: „Na oběd se nejde. Pochybuju, že mě můžete rozptýlit něčím, co tu ještě nebylo."

Vrátila se, opět se posadila na stupačku asi tak třicet centimetrů ode mě a konečky prstů mi přejela po rukávu od ramena k lokti. „Dejte mi cigaretu, Escamillo." Připálil jsem jí a ona do sebe dychtivě vdechla kouř. „Díky. Co kdybychom se seznámili? Povídejte mi něco."

„Například?"

„Á… například o své první dívce."

„S radostí." Šlukl jsem si a vydechl kouř. „Plavil jsem se v kánoi proti proudu Amazonky. Byl jsem sám, protože všechny naše zásoby jsem v záchvatu dobrého rozmaru hodil aligátorům a mí domorodci, kterým jsem říkal chlapci, utekli do džungle. Dva měsíce jsem se živil pouze rybami, jenomže pak mi dravý tarpon utrhl udici a zůstal jsem s prázdnýma rukama. Se zaťatými zuby jsem pokračoval v plavbě a smířil jsem se s trýznivým hladověním, když pátý den nato jsem připlul k malému, ale nádhernému ostrůvku, na němž stála žena vysoká skoro dva a půl metru. Byla to Amazonka. Najel jsem s kánoí na mělčinu a žena mě popadla do náruče a odnesla si mě do jakési chýše, ve které bydlela, se slovy, že nutně potřebuju ženskou péči. Měl jsem však dojem, že na ostrově není nic k jídlu, a ona vypadala, jako by se mohla obejít bez potravy ještě několik týdnů. Rozhodl

jsem se tedy pro jediné řešení, které mi zbývalo – důkladně jsem si všechno promyslel, nalíčil jsem na ni past a už za soumraku jsem ji dusil v ohromném železňáku, který zřejmě používala na přípravu citrónového másla. Byla jedna báseň. Pokud si dobře pamatuju, byla to moje první ženská. Samozřejmě že od té doby…“

V tom okamžiku mě zarazila a požádala mě, abych vyprávěl o něčem jiném. Pléd se jí vpředu porozhalil a ona se do něj znovu zakutala. Vykouřili jsme tam takhle ještě další dvě cigarety a mohli jsme na tom stupátku strávit celý zbytek mé stráže nebýt toho, že ke mně z ohrady dolehl divný hluk. V tom koncertu cvrčků a sarančat, které ho ztlumilo, to znělo, jako by něco těžkého keclo o zem. Nebylo důvodu se tím jakkoli znepokojovat, jenomže jsem si přitom uvědomil, že nedaleká brána není jediným možným vstupem do ohrady, a rozhodl jsem se, že se půjdu podívat. Zvedl jsem se a pro – hlásil, že se jdu mrknout na druhou stranu. Lily odmítla můj nápad jako čiré bláznovství, ale já jsem vykročil zamýšleným směrem a ona šla se mnou. Býk v dosahu světla baterky nebyl.

Zavěsila se do mě – údajně proto, aby neklopýtala, ačkoli předtím, když za mnou slídila, zjevně neškobrtla ani jednou. Zapomněl jsem na trnitá křoviska na druhém konci stezky, ona se do nich zapletla a já ji musel vyprošťovat. Znovu jsme odbočili a octli jsme se v sadu, dost blízko domu, a já jsem jí řekl, že by mohla mazat po svých, ale ona odsekla, že se jí to líbí. Býka jsem nenašel, jenomže stejně jsem měl už z dřívějška dojem, že se radši promenuje na druhé straně ohrady. Šli jsme dál podél plotu, vyšli jsme ze sadu a dorazili jsme k druhé bráně – a býk stále nikde. Zastavil jsem se a tiše poslouchal a vtom jsem uslyšel nějaký šelest, nebo jsem alespoň měl dojem, že slyším, jak někdo něco vleče. S klusající Lily za sebou jsem přidal do kroku a pročesával jsem baterkou pastvinu. To, o čem jsem se domníval, že je podezřelý šelest, mě znervóznilo, a proto se mi ulevilo, když jsem před sebou, asi tak deset metrů od plotu, býka spatřil. A potom jsem si všiml, že stojí na hlavě – v mdlém světle baterky a na tu dálku to tak alespoň vypadalo. Rozběhl jsem se. Když jsem se opět zastavil a posvítil přes plot, viděl jsem, že se rohy vrtá v něčem na zemi. Popoběhl jsem ještě kousek, dokud jsem se neoctl téměř proti němu. Znovu jsem na něj posvítil. Stačil jediný pohled a

cítil jsem, jak mi ruka v zápěstí ochabuje. Musel jsem prsty pevně sevřít baterku, aby mi nevyklouzla. Slyšel jsem, jak za mnou Lily lapá po dechu a chraptivě šeptá:

„Vždyť to je… prokristapána udělejte něco, ať toho nechá!“

Napadlo mě, že třeba existuje určitá naděje, že ještě žije, a pokud ano, není čas shánět někoho, kdo to umí s býky. Vylezl jsem na plot, vklouzl jsem do ohrady, přehodil jsem si baterku do levé ruky, pravou jsem vytáhl z pouzdra revolver a zvolna jsem postupoval dopředu. Uvažoval jsem, že jestli zaútočí, vrhne se proti světlu, a proto jsem levou paži držel co nejdál od těla a mířil mu světlem do očí. Býk se ani nehnul. Když jsem se k němu přiblížil asi na tři metry, zvedl hlavu a zamrkal do světla. Namířil jsem pistoli pánubohu do oken a třikrát jsem z ní vypálil. Býk pohodil hlavou, otočil se na místě jako blesk a svižně odtančil stranou, až se mu pod kopyty zachvěla země. Ještě tři kroky a posvítil jsem na to, co leželo na zemi. Stačil jediný pohled. Starou belu, a ne živý, pomyslel jsem si. Cítil jsem, jak se mi v těle začíná něco obracet, a tak jsem na dotyčném místě zadržel dech. Zalitoval jsem, že jsem nemířil na býka. Pozvedl jsem světelný kužel, abych se po něm poohlédl, a svíral jsem přitom pistoli. Jenomže pak jsem si uvědomil, že nemá smysl, abych ze sebe dělal kašpara, a tak jsem se vrátil a opřel se o plot. Lily se mě napůl hystericky vyptávala, co se stalo. „Je to Clyde Osgood,“ zavrčel jsem. „A je mrtvý. Běžte pryč, anebo alespoň přestaňte ječet nebo něco.“ Potom se ke mně od domu donesl nějaký křik a já jsem namířil baterku tím směrem a zvolal: „Tady! Dole za jámou!“

Ozvaly se další výkřiky a za pár vteřin se objevily kužely svítilen, jeden tančil na louce a druhý se k nám blížil kolem plotu. Tři minuty poté, co jsem vypálil z revolveru, objevily se na místě činu čtyři osoby: Pratt, Jimmy, Caroline a McMillan. Nemusel jsem nic moc vysvětlovat, jelikož měli svítilny a doličný předmět ležel na zemi. Jakmile Caroline uviděla, co tam leží, okamžitě se odvrátila. Pratt se opřel hrudí o plot, zíral a tahal se za dolní ret. Jimmy vylezl na plot a vzápětí zase slezl.

„Vyneste ho ven,“ řekl Pratt. „Musíme ho odtamtud vynést. Kde je Bert? Kde je hergot Bert?“

McMillan, který si prohlédl tělesné pozůstatky, se vrátil ke mně a zeptal se: „Po čem jste střílel? Střílel jste po Césarovi? Kde je?“ Řekl jsem, že nevím. Přiklusal Bert s velkou elektrickou svítilnou. Ze tmy se vynořil David v montérkách, které měl navlečené přes noční košili, a s brokovnicí v ruce. Odněkud se opět vyloupl McMillan a oznámil, že býk je u plotu a měl by se uvázat, než ostatní vstoupí do ohrady. Že prý ale nemůže najít provaz, který visel na plotě, a jestli jsem ho já nebo někdo jiný neviděl. Řekli jsme, že ne, a McMillan prohlásil, že by mu stačil jakýkoli silnější provaz, načež se David nabídl, že ho přinese. Vylezl jsem na plot a uvelebil jsem se tam. Caroline se mě na něco zeptala, už vůbec nevím na co, pamatuju si jen, že jsem v odpověď zavrtěl hlavou.

Dave se vrátil s kusem provazu a podal ho McMillanovi, který s ním odešel a za chvíli se vrátil a oznámil nám, že býk je uvázaný a že můžeme bez obav do ohrady vstoupit – a teprve tehdy jsem si uvědomil, že je mezi námi i Nero Wolfe. Slyšel jsem, jak mě někdo volá jménem, překvapeně jsem otočil hlavu a spatřil jsem ho. Na hlavě měl klobouk, v ruce špacírku z jabloňového dřeva a díval se nahoru na plot, kde jsem seděl.

„Můžete mi půjčit baterku, když ji teď nepotřebujete?“ zeptal se.

„Jak jste se sem beze světla vůbec dostal?“ zajímalo mě.

„Přišel jsem po svých. Slyšel jsem výstřely a uvažoval jsem, co je s vámi. Cestou sem jsem narazil na pana McMillana, který uvazoval býka k plotu. Řekl mi, co se stalo – respektive o tom, co se našlo. Mimochodem, asi bych vás měl ještě jednou varovat, abyste to se svými profesionálními instinkty nepřeháněl. Namočit se tady do něčeho by asi nebylo dvakrát vhodné.“

„Já a profesionální instinkty?“

„Nechte toho. Jste v šoku. Až budete zase při smyslech, nezapomeňte se rozpomenout na svou diskrétnost.“ Natáhl ruku.

„Půjčíte mi tu baterku?“

Podal jsem mu ji. Otočil se a vyrazil podél plotu. Potom jsem uslyšel, jak na mě volá McMillan, abych jim přišel pomoct, a tak jsem se ztuhlými koleny sjel z plotu zpátky do ohrady a musel jsem se hodně nutit, abych se vrátil k mrtvému Clydovi. Dave mezitím přinesl srolovanou plachtu –Jimmy s McMillanem ji rozvinovali na

zemi, zatímco Pratt s Davem a Bertem na ně koukali. Bert jim svítil elektrickou svítilnou.

„Neměli bychom… pokud zbývá alespoň jiskřička naděje… víte jistě, že je mrtvý?“ řekl Pratt třesoucím se hlasem.

Odpověděl mu McMillan, škubaje za plachtu. „Máte oči? Tak se na něj podívejte!“ Řekl to jaksi dotčeným tónem.

„Nepomohl byste nám, Goodwine? Vezměte ho za nohy. Položíme ho na plachtu a můžem ho nést všichni. Půjdem raději bránou.“

Opět jsem stáhl břišní svalstvo a šel jsem k nim.

Nesli jsme ho všichni kromě Dava, který šel napřed otevřít branku. Když jsme procházeli kolem uvázaného býka, otočil hlavu a pozoroval nás. Jakmile jsme vyšli z ohrady, položili jsme břemeno na chvilku na zem, vyměnili jsme si místa a pak jsme opět pokračovali v cestě. Na terase jsme zaváhali a dohadovali se o tom, kam s ním, když se zčistajasna objevila Caroline a zavedla nás do pokoje vedle obýváku. Stál tam klavír a na druhém konci pohovka, na které, jak jsme si všimli, už rozprostřela pár prostěradel. Položili jsme tělo na pohovku, ale cípy plachty jsme ho nechali přikryté. Potom jsme poodstoupili, protáhli si odkrvené prsty, ale nikdo se na nikoho ani nepodíval.

„Nic takového jsem v životě neviděl,“ řekl Dave. Bez té brokovnice vypadal, jako by mu něco chybělo. „Kristebože, takový jatka jsem v životě neviděl.“

„Drž zobák!“ okřikl ho Pratt. Pratt vypadal, jako by to s ním mělo každou chvíli praštit. Znovu si začal potahovat dolní ret.

„Budeme muset zatelefonovat… budeme to muset říct Osgoodovům. Jasně. A zavoláme taky doktora. Pro toho musíme poslat tak jako tak, že ano?“

Jimmy vzal svého strýce za loket. „Vzpamatuj se, strýčku Tome. Ty za to nemůžeš. Co v té ohradě dělal, sakra? Běž si dát panáka. Já obstarám ty telefony.“

Jakmile Bert uslyšel slovo „panák“, vystřelil z pokoje. I Caroline opět zmizela. Ostatní nerozhodně přešlapovali na místě. Nechal jsem je tam a šel jsem nahoru.

V našem pokoji byl Wolfe uveleben v čalouněném fotelu a pod stolní lampou si četl v jedné z knih, které jsme si přivezli s sebou. Jelikož mě pozná po kroku, nenamáhal se ani zvednout zrak, když jsem vstoupil a prošel do koupelny – jako bychom byli u nás doma v pracovně. Svlékl jsem si košili, vydrhl jsem si ruce a opláchl obličej studenou vodou. Potom jsem si opět košili oblékl, vzal jsem si i vázanku a sako, vrátil jsem se do pokoje a posadil se na židli s rovným opěradlem.

Wolfe opustil pohledem stránku a zeptal se: „Vy si nepůjdete lehnout? Měl byste. Potřebujete si odpočinout. Já už si taky nebudu dlouho číst. Je jedenáct."

„Jo, já vím. Jenomže přijede lékař, a než vystaví úmrtní list, bude se mnou nejspíš chtít mluvit. Byl jsem tam první."

Zabručel a zabral se opět do čtení. Já jsem zůstal na židli a vrátil jsem se ke svým myšlenkám. Nemám tušení, kdy jsem s tím začal, jelikož to bylo mimovolné, ani jak dlouho jsem to dělal, ale když Wolfe opět promluvil, uvědomil jsem si, že si drhnu hřbet levé ruky prsty ruky pravé a tupě těkám očima po podlaze.

„Měl byste si uvědomit, Archie, že to člověka hrozně dráždí, když si takhle donekonečna škrábete ruku."

„Nebojte, za čas vám to ani nepřijde," odpověděl jsem podrážděně.

Dočetl odstavec, založil si stránku, zavřel knihu a hlasitě vzdychl. „Snad vás to nerozházelo? Samozřejmě že to byl otřesný zážitek, jenomže v životě už jste nějaký ten násilný čin viděl, i tu žalostnou ohavnost, kterou za sebou na odchodu zanechává život…"

„Tu ohavnost snesu. Víte co, klidně si čtěte. Momentálně jsem sice trop, ale mám silnou vůli a do rána se z toho dostanu. V té ohradě jste říkal něco o profesionálním instinktu. Ten mi možná chybí, ale určitě připustíte, že mám alespoň špetku profesionální hrdosti. Toho býka jsem měl hlídat jako oko v hlavě, viďte? A přitom jsem si seděl u silnice a pokuřoval, zatímco on zabil člověka."

„Hlídal jste toho býka, a ne toho člověka. A býkovi se nic nestalo."

„Tak to vám pěkně děkuju. Fuj! Jste zvyklý cítit se spokojeně, protože jste Nero Wolfe, že ano? Proč ne? Ovšem dovolte mi, abych

se cítil tak, jak uznám za vhodné. Jestlipak jste mě někdy pověřil úkolem, o němž jste se vážně domníval, že ho splním, a já ho nesplnil? Mám právo očekávat, že když se Archiemu Goodwinovi řekne, aby hlídal pastvinu a dohlídl na to, aby se býkovi nezkřivil jediný chlup na hlavě, tak se býkovi nic nestane. A vy mi řeknete, že se mu nic nestalo, že je v pořádku, že jenom někoho zabil… jak se říká takovému plácání?“

„Sofistika. Kazuistika. *Ignoratio elenchi*.“

„Stačí, beru všechny tři.“

„To jen pocit, že jste měl býkovi zabránit, aby někoho zabil, vám nedovoluje chovat se civilizovaně.“

„Ano. Bylo mou povinností zajistit, aby se v ohradě nic nestalo.“

„No jo.“ Vzdychl. „Tak především, copak se nikdy nenaučíte vyjadřovat exaktně? Zmínil jste se, že jsem vám řekl, že ten býk někoho zabil. To jsem neřekl. Kdybych to řekl, lhal bych. Pan Osgood byl takřka zcela určitě zavražděn, ale nikoli býkem.“

Vytřeštil jsem na něj oči. „Vy jste se zbláznil! Vždyť jsem to viděl!“

„Nechtěl byste mi říct, co jste doopravdy viděl? Zatím jste mi nesdělil žádné podrobnosti, ale vsadím se, že jste neviděl, jak býk nabodává na rohy živého Osgooda. Nebo ano?“

„Ne. Když jsem tam přišel, postrkoval ho na zemi. Ne moc hrubě. Spíš si s ním jen tak pohrával. Nevěděl jsem, jestli ten chudák žije nebo ne, a tak jsem přelezl plot, šel jsem k němu, a když jsem byl od něho asi tak tři metry…“

Wolfe se zachmuřil. „Vystavil jste se nebezpečí. A zbytečně. Ten člověk byl mrtvý.“

„To se nedalo poznat. Vystřelil jsem do vzduchu, býk utekl a teprve pak jsem se podíval. Nemusel jsem se nijak přesvědčovat, jestli ještě žije. A vy mi teď klidně řeknete, že ten býk ho nezabil. O co se to snažíte? Chcete z toho vyždímat případ jen proto, že v poslední době nemáme do čeho píchnout?“

„Ne. Snažím se vás jen přesvědčit, abyste si přestal drbat ruku, abych si já mohl před spaním dočíst kapitolu. Vysvětluji vám, že pan Osgood nepřišel o život vinou vaší nedbalosti. Byl by zemřel, ať jste byl, kde byl, jen okolnosti by případně byly naaranžovány jinak.

Nemůžete mě vinit ze sofistiky. Mohl bych se zmínit o tisíceru nebezpečí, které hrozí vaší hrdosti, ale zanedbání pracovní povinnosti dnes v noci by mezi nimi nebylo. Nic jste nezanedbal. Měl jste za úkol zabránit zmizení býka z ohrady. Neměl jste proč obávat se, že se někdo pokusí býkovi ublížit, protože cílem protivníka bylo nepřipustit, aby mu někdo ublížil, a už rozhodně jste neměl důvod k obavám, že se na něho někdo pokusí navléct vraždu. Upřímně doufám, že nezačnete…“

Odmlčel se, protože v chodbě se ozvaly kroky. Zastavily se u našich dveří. Někdo zaklepal, já ho vyzval, aby šel dál, a do pokoje vstoupil Bert.

Podíval se na mě. „Byl byste tak laskav a přišel dolů? Je tam pan Osgood a chtěl by s vámi mluvit.“

Řekl jsem, že hned přijdu. Jakmile odešel a zvuk jeho kroků zvolna odezněl, Wolfe řekl: „Měl byste se omezit na přímé důkazy. Že jste si škrábal ruku a že já jsem se pokusil přinutit vás, abyste toho nechal, je jenom mezi námi.“

Řekl jsem mu, že mi mluví z duše, a zanechal jsem ho jeho knize.

5

U paty schodů mě čekal Pratt s rukama hluboko vraženýma v kapsách. Jeho široká čelist byla pevně sevřená. Mlčky mi pokynul hlavou a zavedl mě do velkého obývacího pokoje, kde seděl v křesle nějaký pán s dlouhýma nohama a periodicky se kousal do rtu. Když jsem se k němu přiblížil na pět kroků, nečekal, až nás Pratt představí nebo až se o něco podobného pokusím sám, a vyštěkl:

„Vy jste Goodwin, že?“

Patřil k lidem s vrozeným sklonem ke komandování, trčelo to z něj jak sláma z bot. Takoví týpci ke mně na večírky nesmějí. Ovládl jsem se a řekl jsem mírně: „Jo. Archie Goodwin.“

„To vy jste zahnal býka a střílel?“

„Ano, pane doktore.“

„Nejsem žádný doktor! Jsem Frederick Osgood. Ten mrtvý je můj syn. Můj jediný syn!“

„Promiňte, měl jsem dojem, že jste lékař.“

Pratt, který předtím trochu poodstoupil a hleděl na nás s rukama stále v kapsách, řekl: „Lékař ještě nedorazil. Pan Osgood bydlí necelý kilometr odtud a byl tady během několika minut.“

„Řekněte mi, co se stalo,“ dotíral Osgood. „Chci to slyšet.“

„Jak si přejete,“ řekl jsem. Umím podat stručné, avšak vy – čerpávající hlášení a v tom duchu jsem mu vypověděl všechno až do okamžiku, kdy se tam objevili ostatní, a skončil jsem tím, že předpokládám, že zbytek už určitě ví od pana Pratta.

„O Pratta se nestarejte. Z vašeho tvrzení vyplývá, že jste nebyl u toho, když můj syn vstoupil do ohrady.“

„Nevyplývá z něho nic víc, než co jsem vám právě řekl.“

„Jste newyorský detektiv.“

Přikývl jsem. „Soukromý.“

„Pracujete pro Nera Wolfa a přijel jste sem s ním.“

„Přesně tak. Pan Wolfe je nahoře v pokoji.“

„Co tu vy a pan Wolfe vlastně děláte?“

„Jestli chcete pecku do zubů, tak vstaňte,“ řekl jsem přátelsky.

Začal se zvedat. „Co si to hergot dovo –“

Zarazil jsem ho gestem dlaně. „Okamžik. Uvědomuju si, že vám právě zabili syna a do určité míry jsem k tomu ochoten přihlížet, jenomže se chováte jako kašpar. A vůbec, co je to s vámi? Jste hysterický nebo co?“

Kousl se do rtu. Vzápětí, tónem o zlomek mírnějším, řekl: „Ne, nejsem hysterický. Snažím se nedělat ze sebe kašpara. Snažím se dospět k rozhodnutí, jestli mám zavolat šerifa a policii. Nejde mi do hlavy, co se stalo. Nevěřím, že se to stalo tak, jak jste to vylíčil vy.“

„Tak to máte smůlu.“ Podíval jsem se mu do očí. „Protože na to, co jsem vám řekl, mám svědka. Někoho, kdo byl se mnou celou tu dobu. Jistou… mladou dámu.“

„Kde je? Jak se jmenuje?“

„Lily Rowanová.“

Nejprve probodl očima mě, potom Pratta a opět se zahleděl na mě. Do rtu se už nekousal. „Ona je tady?“

„Ano. A tuhle informaci vám poskytnu gratis: měli jsme s panem Wolfem automobilovou nehodu a přišli jsme si sem zatelefonovat. Nikoho jsme neznali, ani slečnu Rowanovou. Po večeři se šla projít,

našla mě, jak hlídám ohradu, a zůstala, aby mi dělala společnost. Byla se mnou, když jsem našel býka a zahnal ho. Jestli zavoláte policii a ta mě poctí svou pozorností, bude to jenom ztráta času. Řekl jsem vám, co jsem viděl a dělal, přesněji řečeno všechno, co jsem viděl a dělal.“

Osgoodovy prsty se mu zatínaly do kolen jako drápy pokoušející se něčeho se zachytit. „Byl s tou Rowanovou můj syn?“ zeptal se Osgood.

„Ne v době, kdy jsem s ní byl já. Připojila se ke mně na vzdálenějším konci pastviny, tak kolem půl desáté. Vašeho syna jsem neviděl od té doby, co odtud odpoledne odešel. Jestli se s ním viděla ona, to nevím. Zeptejte se jí.“

„To bych jí raději zakroutil krkem, hergot. Co víte o sázce, kterou dnes uzavřel můj syn s Prattem?“

„O tom jsem vám už všechno řekl, Osgoode. Tak už se probohasvatýho konečně uklidněte,“ zabručel Pratt.

„Rád bych si poslechl, co o tom řekne tento pán. Tak co, Goodwine? Slyšel jste, jak uzavírají tu sázku?“

„Jistě, slyšeli to všichni, včetně vaší dcery a přítele vašeho syna, nějakého Bronsona.“ Pohlédl jsem na něho s nemalým soucitem.

„Nechte si poradit od starého mazáka, vážený pane, od člověka, který má už dlouho tu výhodu, že může sledovat při práci Nera Wolfa. Vaše snaha něco vypátrat působí obludně uboze. Připomínáte mi šuntovního poldu, který buzeruje kapsáře. Viděl jsem v životě spoustu lidí, které vyvedla z rovnováhy náhlá smrt někoho z blízkých, a pokud se u vás nejedná o nic jiného, pak vám nikdo nemůže poskytnout víc než svou soustrast, ale jestli jste opravdu začal v hlavě otesávat nějaký nápad, bude nejlíp, když ho přenecháte profesionálům. Máte nějaké podezření, s kterým byste se chtěl svěřit?“

„Mám.“

„Jakého druhu je to podezření?“

„Nevím, ale nejde mi do hlavy, co se stalo. Nechce se mi věřit, že můj syn vstoupil do ohrady sám, ať už za jakýmkoli účelem. Pratt tvrdí, že chtěl odvést toho býka. To je debilní domněnka. Můj syn nebyl pitomec. A ani u dobytka nebyl žádný zelenáč. Je podle vás

pravděpodobné, že by šel k neuvázanému býkovi a že by tam v té tmě jen tak stál a čekal, až ho nabere na rohy, kdyby se ten býk rozzuřil?“

Pratt znovu zabručel: „Slyšel jste, co říkal McMillan. Mohl třeba uklouznout nebo zakopnout, když byl býk moc blízko…“

„To je nesmysl! Proč by tam chodil?“

„Aby vyhrál deset tisíc dolarů.“

Osgood vylítl z křesla. Byl široký v ramenou a o něco vyšší než Pratt, jenomže trochu při těle. Se zaťatými pěstmi vykročil kPrattovi a procedil skrze zuby: „Ty hajzle! Varoval jsem tě, abys to už nikdy neopakoval!“

Vklouzl jsem mezi ně, jelikož takové situace zvládám lépe než krocení býků. Obrátil jsem se tváří k Osgoodovi. „Až přijde doktor, tak bude mít práci s vámi dvěma. To je náramné! Jestli si Pratt myslí, že váš syn se pokoušel vyhrát sázku, tak si to holt myslí – ptal jste se na jeho názor a on vám ho sdělil. Tak už nechte té komedie. Buď počkejte do rána, až se všechno vyloupne v denním světle, anebo se nezdržujte, pošlete pro šerifa a přesvědčte se, co si bude o Prattově mínění myslet on. Pak to otisknou noviny spolu s míněním Dava, Lily Rowanové a ostatních a uvidíme, co si o tom pomyslí veřejnost. Potom pár inteligentních novinářů z New Yorku otiskne interview s býkem…“

„Omlouvám se, pane Pratte, ale dřív jsem to nestihl…“

Otočili jsme se. Uviděli jsme zavalitého mužíka s hlavou vraženou mezi rameny a černou taškou v ruce.

„Nebyl jsem doma, když jste volali… á, pan Osgood. To, co se stalo, je hrozné. Moc hrozné. Příšerné.“

Následoval jsem tu trojici do sousedního pokoje, kde stál ten klavír a ta pohovka. Nemělo žádný smysl, aby tam Osgood zase chodil, ale přesto tam šel. Jimmy Pratt, který seděl na pianové stoličce, se zvedl a odešel. Doktor se odbatolil k pohovce a položil si tašku na židli. Osgood přešel k oknu a tam zůstal stát zády obrácený do pokoje. Jakmile se ozvalo zašustění odhrnované plachty a doktorovo poměrně hlasité a mimoděk vyslovené „Panebože!“, Osgood pootočil hlavu, ale vzápětí ji obrátil zpátky k oknu.

Za půl hodiny jsem se odebral nahoru a podal jsem hlášení Neru Wolfovi, který stál ve žlutém pyžamu v koupelně a čistil si zuby:

„Doktor Sackett potvrdil, že k smrti došlo nešťastnou náhodou na následky zranění, které mu způsobil býk. Truchlící otec Frederick Osgood, který by byl nepochybně vévodou, kdybychom u nás nějaké měli anebo věděli o důvodech, proč bychom je měli mít, má určité pochybnosti – zda ze stejných důvodů jako vy, nemohu říct, jelikož jste se mi se svými, pokud nějaké máte, nesvěřil. Nevěděl jsem, jestli si přejete, abych ho popíchl nějakou narážkou…“

Wolfe si vypláchl ústa a vyplivl. „Žádal jsem vás, abyste mu podal pouze přímé důkazy.“

„Tady o žádné pouze nešlo. Říkám vám, že Osgood je aristokrat a nevěří, že se to stalo tak, jak se to doopravdy stalo, a argumentuje hlavně tím, že Clyde byl příliš chytrý, než aby se nechal načapat potmě býkem, a že neexistuje žádný rozumný důvod, proč by do té ohrady vůbec lezl.“ Tyto a další své postřehy sdělil doktoru Sackettovi, jenomže Sackett se domníval, že Osgood je jenom v šoku, což je tedy fakt, a odmítl s vyjádřením ohledně příčiny smrti počkat a zařídil, aby si z pohřebního ústavu přijeli pro tělo hned ráno. Načež Osgood, aniž požádal o svolení použít telefon, zavolal šerifovi a na policii.

„No vida.“ Wolfe pověsil ručník na věšák. „Připomeňte mi, že mám zítra poslat Theodorovi telegram. Na jedné orchideji jsem našel červce paprsčitého.“

6

V úterý o jedenácté dopoledne jsem se ve stoje snažil dobýt do láhve mléka, kterou jsem si přinesl z jednoho ze stovek mlékárenských stánků lemujících obrovitou rotundu hlavního crowfieldského výstavního pavilónu, a pozoroval jsem, jak je Nero Wolfe vlídný ke konkurenci. Byl jsem utahaný. Jelikož pánové od policie přijeli k Prattovi až kolem půlnoci a vyšetřování se trochu protáhlo, dostal jsem se do postele až po druhé ráno. Wolfe mě svým bručením vyhnal z postele už před sedmou. Pratt s Caroline s námi snídali, Lily Rowanová a Jimmy nikoli. Pratt, který vypadal, jako by

nezamhouřil oka, nám sdělil, že McMillan ještě spí, protože si nedal říct a po celý zbytek noci hlídal býka. Jimmy odjel do Crowfieldu nejspíš s neúplným seznamem jmen, aby rozeslal telegramy rušící pozvání na býčí hody. Zdálo se pravděpodobné, že Hickory César Grindon se už nikdy nestane inspirací k venkovské veselici, avšak jeho osud byl přesto nejistý. Zatím se rozhodlo pouze o tom, že nebude sněden ve čtvrtek. Šerif s policisty ho shledali vinným, jelikož v ohradě, nedaleko místa, kde skonal Clyde Osgood, objevili provaz, jehož jeden konec byl evidentně utržen. Provaz byl identifikován jako ten, který předtím visel na plotě. Ani to Fredericka Osgooda neuspokojilo na rozdíl od policie, která Osgoodovo podezření odmítla jako mlhavé, nepodložené, zkrátka jako výplod fantazie. Když jsem se nahoře při balení kufrů Wolfa zeptal, jestli je i on spokojený, zamručel: „Už včera v noci jsem vám řekl, že Osgooda nezabil býk. K odhalení této skutečnosti, jakož i vražedné zbraně, mě dovedla moje ďábelská zvědavost, jenomže já odmítám dopustit, aby druhořadé detaily daného problému ovládly mé myšlení, a proto se o tom nebudeme bavit.“

„Proč neřeknete rovnou, kdo to udělal.“

„Prosím vás, Archie…“

Uložil jsem tedy celý problém k ledu a pokračoval v balení kufrů. Bourali jsme tábor a chystali se na přesídlení do crowfieldského hotelu. Kontrakt na hlídání býka byl zrušen, a ačkoli Pratt ze zdvořilosti mumlal cosi o tom, abychom zůstali, ovzduší v domě nám velelo, abychom jeli. A tak jsem nás sbalil, odnosil zavazadla do auta, pokropil orchideje, naložil je do automobilu a po cestě do Crowfieldu s Caroline za volantem jsem svedl zápas o hotelový pokoj, což byla senzace – myslím ten zápas, nikoli pokoj –, dopravil jsem Wolfa a bedýnky do výstavních prostor, vyhledal jsem naše místo a bez úhony vyložil kytičky z bedýnek… bylo to prostě dopoledne k pomilování.

A teď, v jedenáct, jsem se tedy naléval mlékem, abych nahradil spálené bílkoviny. Orchideje byly pokropené, narovnané a přistřižené a spočívaly na výstavních stolcích v prostoru, který nám byl přidělen. Výše zmíněný konkurent, na něhož byl Wolfe milý, byl malý tlusťoch v ukoptěném a pomačkaném mohérovém obleku, s čilýma

černýma očkama a dvěma bradami. To malé pivo se jmenovalo Charles E. Shanks. Srkal jsem mléko a přitom jsem je pozoroval a poslouchal, jelikož to bylo poučné. Shanks věděl, že Wolfe učinil poprvé v životě výjimku a přijel do Crowfieldu vystavit své albínky – které získal trojím novým křížením s druhem Paphiopedilum lawrenceanum hyeanum – jenom proto, aby zvítězil nad albínkou Shanksovou, získanou křížením druhu P. callosum sanderae s jedním novým druhem z Barmy. Věděl také, že Wolfe má v úmyslu udělat ze Shankse pitomce, jelikož Shanks se dosud výstavám v New Yorku vyhýbal a dvakrát odmítl Wolfovu nabídku na výměnu vzácných albínek. Bylo mu také jasné, že jediný důkladnější pohled na vystavené exempláře postačí, aby Shanks v očích porotců klesl nejen na úroveň pitomce, ale pitomce korunovaného. Wolfe nadto věděl, že Shanks ví, že tohle oni oba vědí, ale kdybyste je slyšeli spolu klábosit, mohli by si myslet, že když si pěstitel květin utírá čelo, není to proto, aby si setřel pot, ale přebytek lásky k bližnímu. A proto tvrdím, jelikož jsem věděl o míře pomstychtivosti, k jaké se Wolfe musel dopracovat, než se rozhodl tuhle cestu podniknout, že naslouchat jim bylo poučné.

Neštěstí na pastvině provázelo pár drobných nepříjemností. V průběhu lítého boje o pokoj v hotelu ke mně přišel nějaký modrooký mládenec s velkýma ušiskama a zápisníkem, popadl mě za klopu a že prý mu mám podat – a to nejen pro místní deník, ale i pro tiskovou agenturu Associated Press – co možná nejsenzačnější popis onoho nervy drásajícího masakru. Poskytl jsem mu pár bezprostředních postřehů výměnou za pomoc při řešení problému s pokojem. Vyrojilo se ještě několik dalších lovců zpráv, kteří pobývali ve městě nejspíš kvůli výstavě a chtěli teď vyčenichat ještě něco navrch. Když jsem pomáhal Wolfovi vyštafírovat orchideje, oslovil mě nějaký vychrtlý dlouhán v růžovém kostkovaném obleku. Byl asi tak v mém věku, možná i mladší, a na tváři měl úsměv, který bych poznal i v hlubinách asijské džungle – úsměv úspěšného politika, který počítá s tím, že bude znovu kandidovat, anebo novice, který se připravuje, aby se při nejbližší příležitosti k družině kandidátů přidal. Rozhlédl se kolem, aby se přesvědčil, že na nás v tom okamžiku nemají po – líčeno žádní špiclové, a představil se jako pan Ypsilon, náměstek

státního návladního Crowfieldského okresu, a řekl mi hlubokým hlasem, vytaženým až z paty, přičemž vystřídal úsměv výrazem devět bé, který se používá při ohlašování smrti voliče, že by si rád poslechl, co si o té včerejší nešťastné události na farmě pana Pratta myslím já.

S pocitem, že už mě zase někdo otravuje, jsem schválně hlas neztišil, nýbrž zvýšil. „Říkáte státní návladní? Chcete toho býka obvinit z vraždy?“

To ho přivedlo do rozpaků, jelikož musel ukázat, že dokáže pochopit můj ostrovtip, aniž musí obětovat výraz devět bé; navíc jsem svým hlasitým projevem upoutal pozornost kolemjdoucích a několik z nich se v chodbičce zastavilo a podívalo se na nás. Zvládl to docela dobře. Ne, řekl, nejde o obvinění z vraždy, nic takového, dokonce ani proti tomu býkovi, ovšem proběhlo jisté vyšetřování a je žádoucí doplnit hlášení šerifa a policie informacemi z první ruky, aby se tak předešlo stížnostem na služební liknavost…

Načrtl jsem mu obraz dotyčné události bez jakékoli retuše či přibarvování a on mi položil pár vcelku inteligentních otázek. Když odešel, zmínil jsem se o něm Wolfovi, jenomže Wolfe měl plnou hlavu orchidejí a Charlese E. Shankse a vyvolával ve mně dojem, že vůbec nic nechápe. O chvíli později se na scéně objevil sám Shanks – a právě tehdy jsem si odskočil pro to mléko.

Trápil mě jistý etický problém, který se s konečnou platností nedal vyřešit dřív než v jednu hodinu. S ohledem na to, co se stalo u Pratta, jsem netušil, jestli Lily Rowanová na ten oběd přijde, a pokud ne, jaký je status oněch dvou dolarů, které mi vyplatila Caroline? Každopádně jsem dospěl k závěru, že pokud si honorář neodpracuju, nebude to mou vinou. Mé záměry si naštěstí rozuměly s Wolfovými čerstvými plány, to jest, že poobědvá se Shanksem. Stejně bych s nimi nešel, jelikož jsem si už vyslechl dost a dost o uskladňovaném pylu, výživných roztocích a očkování proti houbám, a proto jsem krátce před jednou opustil hlavní výstavní pavilón a vydal jsem se ulicí vpravo, ve směru stanu, v němž se nacházela jídelna, vedená dámami z První metodistické církve. Připadlo mi nemístné, že bych se měl nechat zničit upíří blondýnou zrovna tam, jenomže ona tvrdila, že tam mají nejlepší kuchyni na celém výstavišti, což mi ráno

cestou do Crowfieldu Caroline potvrdila. Tím jsem ukonejšil své svědomí a šel jsem tam.

Byl další pěkný den a na výstavě bylo našlapáno. Praporky, balónky, hanbaté kukátkové boudičky a hry všeho druhu šly na dračku, nemluvě o oranžádách, pražené kukuřici, zaklínačích hadů, kolech štěstěny, střelnicích, strašidelných zámcích, halířových plničkách a jasnovidky, která umí číst budoucnost a nechá vám do ní za desetník nahlédnout. Prošel jsem okolo pódia, na němž stála usměvavá dívka v podprsence z ryzího zlata a kratičké sukýnce s drobnými sklady a vedle ní nějaký chlap v černém tvrďáku, který chraplavým hlasem hulákal, že mystický tanec dingarula začne ve stanu již za osm minut. Kolem postávalo asi padesát lidí, kteří na ni valili oči a jeho poslouchali – na mužích bylo vidět, že by si s tím mystickým tajemstvím klidně dali říct, zatímco z tváří žen čišel chlad a opovržení. Šoural jsem se dál. Dav zhoustl, jelikož jsem vplul na hlavní promenádu, vedoucí ke vchodu na hlavní tribunu. Málem mě porazil nějaký kluk, když se mi proplétal mezi nohama ve snaze dohonit maminku. Vzápětí mě spražila pohledem statná, nikoli ošklivá dojička, které jsem přišlápl palec, a unikl jsem z dosahu špičky dětského slunečníku, kterým mě bodala do žeber nějaká roztomilá holčička. Avšak nakonec jsem nejhustší tlačenici šťastných návštěvníků nechal za sebou a dorazil jsem k metodistickému stanu, když jsem ještě předtím minul stan baptistický se snobským pocitem světáka, který se vyzná.

Věřte tomu nebo ne – byla tam. Seděla u stolu na druhém konci stanu. Poskakoval jsem po pilinách a skrýval svůj údiv. Měla na sobě světle hnědý vlněný svetr, modrou šálu a modrý klobouček a mezi těmi bodrými venkovany vypadala jako antilopa uprostřed stáda skotu. Posadil jsem se naproti ní a svěřil jsem se jí se svým postřehem. Zívla a řekla, že podle toho, jak zná antilopí nohy, cítí se nucena vrátit mi poklonu k přepracování, jenomže než jsem se o to mohl pokusit, vyrušila nás nějaká metodistka v bílé zástěře a tázala se, co si dáme.

„Dvakrát kuřecí frikasé s knedlíčky," řekla Lily Rowanová.

„Okamžik," ohradil jsem se. „Mají tu napsáno, že dneska je dušené hovězí a telecí…"

„Ne.“ Lily byla neoblomná. „Frikasé s knedlíčky vaří paní Millerová, jejíž manžel ji čtyřikrát opustil pro její povahu a čtyřikrát se k ní vrátil pro její kuchařské umění a je s ní dodnes. To mi včera prozradil Jimmy Pratt.“

Metodistka odkvapila. Lily, jeden koutek úst zdvižený, se na mě podívala a jakoby jen tak mimochodem podotkla: „Přišla jsem sem hlavně proto, abych viděla, jak budete překvapený, až mě tu najdete, a vy překvapeně vůbec nevypadáte a ke všemu mi začnete vykládat, že mám nohy jako antilopa.“

Pokrčil jsem rameny. „Klidně si rejpejte, jestli vás to baví.

Připouštím, že jsem rád, že jste přišla, protože jinak bych se nedozvěděl o tom frikasé. Vaše poznámka o těch nohou je dětinská. Máte neobyčejně hezké nohy, což víte stejně dobře jako já. Nohy jsou od toho, aby se po nich chodilo, aby na nich zálibně spočinulo oko, a nikoli proto, aby se o nich mluvilo, obzvláště ne v baště metodistické církve. Jste katolička? Víte, jaký je rozdíl mezi katolíkem a řekou, která teče do kopce?“

Nevěděla, tak jsem jí to řekl a klábosili jsme dál. Přinesli nám frikasé a mně při prvním soustu, které jsem ochutnal s kouskem knedlíčku a slzou omáčky, napadlo, jak ďábelská musí být povaha paní Millerové, jestliže vypudila jejího muže od něčeho tak nebeského. To mi vnuklo jistý nápad. Chvíli nato, když jsem uviděl, jak do stanu vcházejí Wolfe s Charlesem E. Shanksem a sedají si ke stolu na druhé straně, jsem se omluvil a přešel jsem k nim. Vychválil jsem Wolfovi to frikasé a on vážně pokýval hlavou.

Honil jsem po talíři poslední zrnka rýže, když se mě Lily zeptala, kdy se vracím do New Yorku. Pověděl jsem jí, že to záleží na tom, v kolik hodin se budou ve středu hodnotit orchideje; odjedeme buď ve středu odpoledne nebo ve čtvrtek ráno.

„Takže se určitě uvidíme v New Yorku,“ řekla.

„Jo?“ Polkl jsem rýži. „A z jakého důvodu?“

„Více méně nijakého. Jen jsem si jista, že se uvidíme, protože kdybyste o mě neměl zájem, nebyl byste tak neomalený. Mě jste začal zajímat ještě dřív, než jsme se poznali – když jsem vás viděla jít přes tu pastvinu. Máte zvláštní chůzi. Pohybujete se velmi… jak bych to řekla…“

„Výraz ‚zvláštní' ujde. Možná jste si všimla, že zvláštním způsobem umím i překonávat ploty, totiž v případě, že mě honí býk. A když už mluvím o býcích, je pravda, že hostina je zrušena?"

„Ano." Jako by jí projela zimnice. „Přirozeně. Uvažuju, že pojedu už dneska odpoledne. Když jsem v poledne odjížděla, byla u plotu spousta čumilů – tam, co stálo vaše auto… kde jsme seděli včera večer. Kdyby tam nestál policajt, vtrhli by do ohrady a celou pastvinu by obsadili."

„I když je tam ten býk?"

„Býk byl na vzdálenějším konci. Ten – jak se jmenuje – McMillan, ho tam odvedl a zase ho uvázal." Zachvěla se. „Nic takového jako včera večer jsem ještě neviděla… musela jsem si sednout na zem, abych neomdlela. Proč mě vlastně vyslýchali? Proč se ptali, jestli jsem celou dobu byla s vámi? Co to mělo společného s tím, že ho zabil býk?"

„Ále, to se dělá vždycky, když někdo přijde nešťastnou náhodou o život. Zajímají je očití svědkové. Mimochodem, dneska do New Yorku neodjedete, pokud by začalo vyšetřování, ale o tom pochybuju. Ptali se vás, jestli jste tam viděla Clyda Osgooda po večeři? Předtím, než jste se šla projít a potkala mě?"

„Ano. Ovšem že jsem ho neviděla. Proč se na to ptali?"

„Mně se ptejte." Dal jsem si do kávy cukr a zakvedlal. „Třeba si mysleli, že jste ho připravila o poslední zbytky naděje nebo něco a on že proto vlezl do ohrady, aby se zasebevraždil. Tihle hoši mají plnou hlavu romantických nápadů. Ptali se, jestli Clyde přijel k Prattovým kvůli vám?"

„Ano." Její pohled se zvedl ke mně a potom sklouzl zpátky k jejímu šálku. „Ani tomu jsem nerozuměla. Proč by si měli myslet, že přijel za mnou?"

„Á, možná že je popíchl Clydův otec. Vzpomínám si, že když jsem před ním včera v noci vyslovil vaše jméno a řekl, že jste u Prattových, málem vylítl z kůže. Měl jsem z toho dojem, že jste ho někdy strašila ve spaní. Ne že bych si myslel, že se s tou svou pletí a tak vůbec do noční můry hodíte, ale měl jsem zkrátka ten dojem."

„Je to starý otrava." Lhostejně pokrčila rameny. „Nemá právo o mně mluvit. Rozhodně ne s vámi." Její oči si mě znovu změřily,

začaly u hrudníku, pokračovaly přes obličej a skončily na mém temeni, odkud se zvolna vrátily zpátky dolů.

„Ne s vámi, Escamillo," řekla. Měl jsem chuť ji plácnout, jelikož její tón a ten pohled, kterým mě zrentgenovala, způsobily, že jsem se cítil jako oloupávaný brambor. „Co říkal?" zeptala se.

„Nic moc." Ovládl jsem se. „Ale z jeho výrazu se dalo přečíst všechno. Nejraději by vám zakroutil krkem. Z toho, co říkal, jsem vyrozuměl, že jste se kdysi s jeho synem přátelili. Předpokládám, že to sdělil policii a šerifovi, anebo to možná už věděli, a proto chtěli zjistit, jestli za vámi Clyde včera večer přišel."

„Nepřišel. Je pravděpodobnější, že by šel spíš za Caroline než za mnou."

Tím se mi rozevřela nová stránka, ale skryl jsem své překvapení a jakoby mimoděk jsem se zeptal: „Myslíte slečnu Prattovou? Mezi nimi snad něco bylo?"

„Bývalo." Otevřela pudřenku, aby se podívala do zrcátka, zda dílo přírody nepotřebuje drobet přikrášlit. „Myslím, že byli zasnoubeni, anebo měli před zásnubami. Je jasné, že nevíte nic o vztahu mezi Osgoody a Pratty. Osgoodovi jsou majetní už odnepaměti, jeden z jejich předků byl dokonce generál ve válce za nezávislost, mám dojem – jejich příbuzní v New Yorku si dokonce myslí, že i dnešní společenská smetánka je pod jejich úroveň. Mě tohleto všechno nudí… moje matka byla servírka a táta přistěhovalec, který se domohl peněz kopáním kanálů."

„No vidíte, kam jste to dotáhla. Slyšel jsem včera Pratta, jak říká, že se narodil ve staré kůlně, která stávala na místě dnešního nového domu."

„Ano. Jeho otec pracoval jako stájník pro Osgoodova otce. Řekl mi o tom Clyde. Jeden farmář měl krásnou dceru, která se jmenovala Marcia, a mladý Pratt se s ní zasnoubil. Jenomže pak se vrátil ze studií Frederick Osgood, uviděl ji a oženil se s ní. A tak se stala matkou Clyda a Nancy. Pratt odešel do New Yorku a brzy začal vydělávat peníze. Neoženil se, a jakmile měl trochu volného času, začal si hledat cestičky, jak Osgoodovi hnout žlučí. Když si tady koupil pozemek a začal stavět, vypadalo to, že jejich napjatý vztah přeroste ve vážný konflikt."

„A Clyde si prostudoval literaturu o rodových svárech a zjistil, že křivdu napraví nejlépe tím, když se ožení s Prattovou neteří. Dcera je sice pro takové případy vhodnější, ale ani neteř není k zahození.“

„Ne, to nevymyslel Clyde, ale jeho sestra, Nancy.“ Lily zavřela pudřenku. „Trávila zimu v New Yorku, studovala tanec v nejlepších nočních klubech, seznámila se s Jimmym a Caroline a napadlo ji, že by nemuselo být špatné, kdyby se všichni čtyři spřátelili, a tak když za ní Jimmy přijel, domluvila společné setkání. Došlo k němu a mezi ní a Jimmym – právě tak jako mezi Clydem a Caroline – vznikl tehdy opravdu vřelý vztah. Potom se Clyde náhodou začal zajímat o mě, což podle mě ovlivnilo také Nancy s Jimmym.“

„Zasnoubila jste se s Clydem?“

„Ne.“ Pohlédla na mě, koutek úst se jí zvedl a já jsem si všiml, jak jí ňadra jemně napnula svetr, když si zhluboka vydechla. „Ne, Escamillo.“ Znovu začala loupat svoji bramboru. „Asi se nikdy nevdám. Manželství totiž není nic jiného než určitá ekonomická smlouva. Jenomže já mám štěstí, že touhle stránkou věci se trápit nemusím. Můj vyvolený by měl taky štěstí – totiž kdyby se mi nějaký muž líbil a já se líbila jemu.“

„To je fakt.“ Přemýšlel jsem, co by mi udělalo větší radost, plácnout ji a pak ji políbit, anebo ji nejprve políbit a potom jí jednu vrazit. „Clyde se vám líbil moc?“

„Nějaký čas ano.“ Lehce se otřásla. „Víte, jak je to trapné, když vyjde najevo, že s někým, kdo vám připadal zajímavý, je obyčejná nuda? Taky chtěl, abych se za něj provdala. Nerada bych, abyste si myslel, že jsem cynická. Caroline by se k němu skvěle hodila, a taky jsem mu to řekla. Myslela jsem si a doufala jsem, že se ti dva smíří – proto jsem řekla, že včera večer přišel spíš za Caroline než za mnou.“

„Možná že to udělal. Zeptala jste se jí?“

„Ježíši ne. Já, a ptát se Caroline na Clyda? Netroufala bych si před ní se o něm ani zmínit. Ona mě nesnáší.“

„Ale na ty hody vás pozvala, ne?“

„Ano, jenomže to udělala z vypočítavosti. Začala jsem se přátelit s jejím bratrem Jimmym, a tak si myslela, že když mě Jimmy uvidí tady na venkově, a často, dojde mu, jak jsem povrchní a zkažená.“

„Aha. Takže vy jste zkažená.“

„Strašně.“ Koutek jejích úst se povysunul o další dva milimetry.

„Protože jsem upřímná a hloupá. Protože nikdy nenabízím nic, co bych nemohla poskytnout, a nikdy nedávám nic s očekáváním, že za to dostanu zaplaceno. Jsem příšerně zkažená. Ale s tím, že jsem povrchní, jsem asi neměla pravdu. Pochybuju, že si Caroline myslí, že jsem povrchní.“

„Omluvte mě na okamžik,“ řekl jsem a zvedl jsem se.

I uprostřed onoho zničujícího útoku na mé mužství jsem koutkem oka sledoval Wolfův stůl na druhém konci stanu. Nejen proto, aby mi neušla jeho reakce na kuřecí frikasé, která se ovšem zdála být uspokojivá, jelikož si objednal novou porci. Svou pustošitelku jsem přerušil i z toho důvodu, že jsem si všiml, jak mi Wolfe dává znamení. Stál u něj nějaký muž a něco mu říkal. Wolfe pohlédl mým směrem se zdviženým obočím. Proto jsem se Lily omluvil a loudavým krokem jsem se přesunul k němu. Když jsem dorazil k jeho stolu, neznámý ke mně otočil hlavu a já jsem v něm poznal Lewa Bennetta, tajemníka Národní ligy chovatelů guernseyského skotu.

„Archie, musím vám poděkovat.“ Wolfe odložil servítek. „Že jste mi doporučil to frikasé. Je výtečné. Knedlíčky umějí dělat jenom Američanky, a ještě ne každá.“

„Ano, pane.“

„S panem Bennettem se znáte.“

„Ano, pane.“

„Mohl byste se nějak slušně odpoutat od té…,“ řekl a natočil palec směrem, odkud jsem přišel. „Myslíte teď hned?“

„Hned jak to bude možné. Pokud v tom nejste až po uši. Pan Bennett mě vyhledal na žádost pana Osgooda, který čeká v kanceláři výstaviště a přeje si se mnou mluvit. My s panem Shanksem budeme najedeni tak za deset minut.“

„Dobře. Jsem v tom sice namočený víc než po uši, ale nějak si poradím.“

Vrátil jsem se ke svému stolu, řekl jsem Lily, že se musíme rozloučit, přivolal jsem metodistku a požádal o účet. Útrata činila dolar šedesát a já, když jsem nejprve věnoval pár desetníků na

misionáře, jsem si s pýchou uvědomil, že firma na tomhle kšeftu vydělala dvacet centů čistého.

„Myslela jsem si, že strávíme celé odpoledne spolu, že se koukneme na dostihy, povozíme se na kolotoči a budeme se trefovat míčky do plechovek…," řekla Lily tónem, v němž zaznělo nelíčené zklamání, ale ani nejmenší náznak nedůtklivosti.

„To nikdy," řekl jsem pevně. „Nikdy ne odpoledne. Ať nám budoucnost přinese cokoli, bez ohledu na to, co je nám souzeno, já odpoledne pracuji. Pochopte jednou provždy, že jsem pracující člověk a že si hraju jen tu a tam, když mám náhodou chvilku volno. Pracuji i tehdy, kdy byste to očekávala nejmíň. I během našeho rozkošného oběda jsem pracoval a vydělával peníze."

„Chcete říct, že zatímco jste mě častoval kouzelnými poklonami, jedna část vašeho mozku, ta nejdůležitější, se zabývala nějakým problémem?"

„Tak nějak."

„Milý Escamillo. Drahý Escamillo. Jenomže odpoledne taky někdy končí, že? Co budete dělat dneska večer?"

„To ví jen Bůh. Pracuji pro Nera Wolfa."

7

Kancelář v administrativní budově výstaviště, do které nás zavedl Bennett, se nacházela v mezaninu. Byla to velká místnost s vysokým stropem a dvěma zaprášenými okny v dřevěné stěně. Ostatní tři stěny byly tvořeny jednoduchými prkennými přepážkami. Jediný nábytek představovaly tři obrovité stoly z neohoblovaného dřeva a tucet dřevěných židliček. Na jednom stole ležela hromada vybledlé praporoviny a velký koš zpola naplněný jablky; ostatní dva stoly byly prázdné. Tři židle byly obsazené. Sidney Darth, předseda správní rady Severoatlantické výstavy, seděl na jedné z nich a při našem příchodu okamžitě vyskočil; Frederick Osgood, vévoda severní části státu New York, měl povislá ramena a unavený, zatrpklý, avšak odhodlaný výraz. S ohnutými zády tam seděla také Nancy Osgoodová a vypadala jako Boží umučení.

Bennett nás všechny představil. Darth zamumlal něco o tom, že na něho čekají lidi, a vytratil se. Wolfovy oči s beznadějným výrazem přeběhly po nábytku a skončily u mě s nevyslovenou prosbou, jestli bych probohasvatého někde nesehnal židli, která by ho unesla, ale já jsem jen neoblomně zavrtěl hlavou, jelikož jsem věděl, jak je to marné. Nero zaťal rty, zhluboka vzdychl a posadil se.

„Mohu zůstat, jestli chcete… pokud vám mohu nějak pomoct…“ Wolfe pohlédl na Osgooda a Osgood zavrtěl hlavou: „Ne, díky, Lewe. Můžeš jít.“ Bennett chvilku zaváhal, jako by se docela rád zdržel, a potom zmizel. Jakmile se za ním zavřely dveře, zabral jsem si jednu židli pro sebe a posadil se.

Osgood si změřil Wolfa s aristokraticky zachmuřeným výrazem.

„Vy jste tedy Nero Wolfe. Jestli tomu dobře rozumím, přijel jste do Crowfieldu vystavovat orchideje.“

„Kdo vám to řekl?“

Zachmuřený výraz napůl ustoupil, ale vzápětí se do tváře opět vrátil. „Záleží na tom?“

„Ne. A nesejde ani na tom, proč jsem přijel do Crowfieldu. Pan Bennett mi sdělil, že se chcete se mnou poradit, předpokládám ovšem, že ne o orchidejích.“

Potlačil jsem úsměv, jelikož jsem věděl, že Wolfe nejen přebírá otěže do svých rukou, což bylo praktické a žádoucí, ale i dává průchod svému hněvu, že pro něho někdo poslal a on že přišel, byť to měl stejně při cestě.

„Orchideje jsou mi naprosto ukradené.“ Mrak z Osgoodova čela nezmizel. „Považuju ovšem za důležité znát účel vaší návštěvy, jelikož potřebuju vědět, jestli jste přítelem Toma Pratta, nebo jestli pro něho pracujete anebo jste někdy pracoval. Včerejší noc jste strávil v jeho domě.“

„Proč to považujete za důležité?“ Ve Wolfově tónu se ozvala s obtížemi zachovávaná trpělivost. „Buď se se mnou poradit chcete nebo nechcete. Pokud ano a já zjistím, že jsem nějakým způsobem povinován ctít jiný zájem, který není v souladu s vaším, tak vám to řeknu. Začal jste špatně a urážlivě. Proč bych se vám k čertu měl zpovídat z toho, co dělám tady v Crowfieldu nebo kdekoli jinde? Pokud mě potřebujete, jsem tady. Co pro vás mohu udělat?“

„Jste přítelem Toma Pratta?“

Wolfe podrážděně zamručel, zvedl se a vykročil. „Půjdeme, Archie.“

Osgood zvýšil hlas: „Kam jdete? Hergot, copak nemám právo se zeptat…“

„Ne, pane.“ Wolfe na něho z výšky upíral zlobný pohled. „Nemáte právo ptát se mě vůbec na nic. Jsem detektiv z povolání a mám dobrou pověst. Jestliže práci přijmu, provedu ji. Pokud se jí z nějakého důvodu nemohu zhostit v dobré víře, odmítnu ji. Pojďte, Archie.“

Zdráhavě jsem se zvedl. Nejen že jsem velmi nerad couval z něčeho, co zavánělo slušným kšeftem, ale ozvala se ve mně i zvědavost, kterou vyvolal výraz na tváři Nancy Osgoodové. Když Wolfe vstal a měl se k odchodu, zdálo se, že jí spadl kámen ze srdce, a když po Osgoodově protestu pokračoval v cestě ke dveřím, byla její úleva ještě patrnější. Takové protichůdné detaily mě vždycky zneklidňovaly, a proto jsem byl rád, když Osgood složil zbraně.

„Tak dobře,“ zavrčel. „Omlouvám se. Vraťte se a posaďte se. Ovšemže jsem o vás a o té vaší zatracené nezávislosti slyšel. Budu ji muset spolknout, protože vás potřebuju a nemůžu si pomoct. Ti zdejší pitomci… především mají místo mozku otruby a navíc je to banda zbabělců. Chci, abyste vyšetřil smrt mého syna Clyda.“

Je pochopitelné, že jakmile Wolfe omluvu přijal a znovu se posadil, zmizel z tváře Nancy výraz úlevy a její ruce v klíně, které se na chvíli uvolnily, už byly opět křečovitě sepnuté.

„Které hledisko smrti vašeho syna mám vyšetřit?“ zeptal se Wolfe.

„Chci vědět, jak byl zabit,“ řekl Osgood zarytě.

„Zabil ho býk. Nebo ne? Tak zněl přece výrok policie i soudního lékaře, že?“

„Kašlu na výrok. Nevěřím jim. Můj syn se v dobytku vyznal. Co v té pastvině v noci dělal? Prattův názor, že šel odvést býka, je nesmysl. A Clyde nebyl takový osel, aby se nechal rozpárat v takové tmě.“

„A přesto byl rozpárán.“ Wolfe se zavrtěl na své po čertech malé židličce. „A když ho nerozpáral on, jak a čím se to stalo?“

„Já nevím. A nepředstírám, že to vím. Vy jste odborník, a proto chci, abyste to zjistil. Prý máte nadprůměrnou inteligenci… co si o tom myslíte? Byl jste přece u Pratta. Když uvážíte všechny okolnosti, které jsou vám známy, myslíte si, že ho zabil býk?“

Wolfe vzdychl. „Mínění odborníků stojí peníze, pane Osgoode. Zejména moje. Účtuji vysoké honoráře. Pochybuji, že budu moci přijmout nabízený úkol a vyšetřit smrt vašeho syna. Mám v úmyslu odjet ve čtvrtek ráno do New Yorku a nerad bych se zde zdržoval déle než do té doby. Jsem rád doma, a když už někam musím jet, rád se domů vracím. Aniž se zavážu k převzetí případu, honorář za mé mínění bude činit tisíc dolarů.“

Osgood vytřeštil oči. „Tisíc dolarů jen za to, že mi řeknete, co si o tom myslíte?“

„Ano, že vám řeknu, k jakým závěrům jsem dospěl. Pochybuji, že se vám to vyplatí.“

„Tak proč si o ty peníze říkáte, sakra?“

Do hovoru se vmísil Nancyin chraplavý hlas: „Tati. Vždyť jsem ti to říkala. Je to nesmysl… je to všechno absolutní nesmysl…“

Wolfe po ní loupl pohledem, pak se znovu zadíval na jejího otce a pokrčil rameny. „Taková je cena, pane.“

„Za domněnku jednoho člověka.“

„Kdepak – za pravdu.“

„Za pravdu? Jste ochoten ji dokázat?“

„Ne. Prodávám ji jako názor. Domněnky neprodávám.“

„Dobře. Zaplatím za něj. Tak mluvte.“

„Tak tedy…“ Wolfe sešpulil rty apnmhouřil oči. „Clyde Osgood se neocitl v ohradě dobrovolně. Byl v bezvědomí, třebaže stále ještě živý, když byl do ohrady přinesen. Býk ho nerozpáral, a tudíž ani nezabil. Byl zavražděn. Vraždu spáchal pravděpodobně muž, možná dva muži. Je takřka vyloučeno, že by ho zavraždila žena nebo žena s mužem.“

Nancy se napřímila, zalapala po dechu a zůstala strnule sedět. Osgood zíral na Wolfa a zaťatá čelist se mu neznatelně pohybovala ze strany na stranu.

„To je…“ Zarazil se a znovu zaťal zuby. „To je ta pravda? Že můj syn byl zavražděn?“

„Ano. Bez záruky. Prodávám ji jako svůj názor.“

„Jak je věrohodný? Kde jste k němu přišel? Chraň vás Pánbů, jestli si ze mě střílíte…“

„Pane Osgoode! Vzpamatujte se. Z nikoho si nestřílím. Pracuji. Ujišťuji vás, že můj názor je solidní. Zda má hodnotu honoráře, který mi vyplatíte, záleží na tom, jak s ním naložíte.“

Osgood vstal, udělal dva kroky a zahleděl se dolů na svoji dceru.

„Slyšelas to, Nancy?“ ptal se jí naléhavým tónem, jako by ji z něčeho obviňoval. „Slyšelas, co říkal? Já to věděl, říkám ti, já to věděl!“ Trhl hlavou nahoru. „Dobrý Bože… můj syn je mrtvý… zavraždili ho…“ Otočil se na Wolfa, otevřel ústa a vzápětí je zase zavřel, vrátil se ke své židli a těžce na ni dosedl.

Nancy pohlédla na Wolfa a rozhorleně se zeptala: „Proč to říkáte? Jak můžete vědět… že Clyda někdo zavraždil? Proč to říkáte s takovou jistotou, jako by… jako byste mohl vědět…“

„Protože jsem k takovému přesvědčení dospěl, slečno Osgoodová.“

„Ale jak? proč?“

„Mlč, Nancy.“ Osgood se otočil k Wolfovi. „Dobře. Vyslechl jsem váš názor. A teď chci vědět, na čem je založený.“

„Na mých dedukcích. Byl jsem tam včera večer s baterkou.“

„O co jste ty dedukce opíral?“

„O fakta.“ Wolfe na něj zahrozil prstem. „Můžete je mít, jestli chcete, jenomže je v tom háček. Mluvil jste o ‚zdejších pitomcích‘ a nazval jste je bandou zbabělců. Měl jste na mysli policii a prokuraturu?“

„Ano. Státního návladního a šerifa.“

„Nazýváte je zbabělci, protože váhají zahájit vyšetřování smrti vašeho syna?“

„Oni nejenom váhají, ale přímo to odmítají. Tvrdí, že moje podezření jsou svévolná a ničím nepodložená. Neříkají to sice těmito slovy, ale takhle to myslí. Mají prostě strach pustit se do něčeho, na co by nemuseli stačit.“

„Ale vy máte postavení, moc, politický vliv…“

„Nemám. Obzvlášť ne u prokurátora Waddella. V šestatřicátém jsem se postavil proti jeho kandidatuře a byly to hlavně peníze Toma Pratta, za které byl zvolen. Jenomže tady jde o vraždu! Sám říkáte, že to byla vražda!“

„Mohou být přesvědčeni o tom, že to vražda nebyla. Za daných okolností je to dost možné. Anebo tím chcete naznačit, že by ututlali vraždu jen proto, aby ušetřili Pratta mrzutostí?“

„Ne. Anebo vlastně ano. A je mi to fuk. Vím jen, že nejsou ochotni naslouchat logickým úvahám, a jsem bezmocný, ale prohlašuju, že ten, kdo zabil mého syna, si to těžce odnese! Proto jsem se obrátil na vás.“

„Přesně tak.“ Wolfe se opět na židli zavrtěl. „Je ovšem pravda, že jste jim moc logických úvah k poslouchání neposkytl. Řekl jste jim, že váš syn by do ohrady nevstoupil, jenomže on tam byl; a taky že nebyl takový blázen, aby se potmě nechal rozpárat býkem, což je pouze domněnka a v žádném případě nikoli prokázaný fakt. Požádal jste mě, abych vyšetřil smrt vašeho syna, jenomže já bych se toho nemohl ujmout, pokud se do vyšetřování nezapojí současně i policie. Bude potřeba udělat spoustu práce a já tady nemám k ruce nikoho kromě pana Goodwina – a nemohu neoprávněně nakládat s důkazním materiálem. Pokud se do toho vůbec dám, musíme si nejprve zajistit spolupráci úřadů. Státní návladní sídlí v Crowfieldu?“

„Ano.“

„Je teď v úřadě?“

„Ano.“

„V tom případě navrhuji, abychom ho navštívili. Zaručuji se za to, že ho přesvědčím, aby neprodleně zahájil vyšetřování. To si pochopitelně vyžádá další honorář, ale budu se snažit, aby nebyl přemrštěný. Až budeme mít tohle z krku, můžeme znovu uvážit vaši žádost, abych se vyšetřování ujal sám. Můžete totiž dojít k závěru, že už to není nutné, anebo to já mohu považovat za nepraktické. Máte tady vůz? Mohl by ho řídit pan Goodwin? S mým autem narazil do stromu.“

„Auto si řídím sám. Občas ho svěřím své dceři. Jet zpátky k tomu pitomci Waddellovi se mi moc nechce.“

„Obávám se, že nemáme jinou možnost.“ Wolfe zvedl svou hmotu. „Jisté věci je třeba zařídit bez prodlení – a zaštítit je zdeúředním kývnutím hlavy.“

Ukázalo se, že řídí dcera. Osgoodův velký černý sedan jsme našli zaparkovaný na exkluzivním vyhrazeném parkovišti vedle administrativní budovy. Vecpali jsme se do něj. Sedl jsem si dopředu vedle Nancy. Ještě takové tři kilometry směrem do centra Crowfieldu byly silnice a ulice přecpány automobily mířícími na výstavu, ale ona, ačkoli prudce točila volantem a nepříliš citlivě zacházela s plynovým pedálem, si vedla docela dobře. Jednou jsem se ohlédl za sebe a viděl jsem, jak se Wolfe silou mocí drží koženého madla u dveří. Konečně jsme zarazili u chodníku před pruhem trávníku a velkou kamennou budovou, jejíž status byl vytesán nad vchodem:

CROWFIELDSKÝ OKRESNÍ SOUD.

Osgood vystupoval z vozu a říkal své dceři: „Ty jeď domů, k matce. Stejně nemělo smysl, že jsi jela se mnou. Zavolám, až se něco dozvím.“

„Bylo by lepší, aby tu na nás počkala,“ vmísil se do hovoru Wolfe. „V případě, že se vyšetřování ujmu, budu s ní potřebovat okamžitě mluvit.“

„S mou dcerou?“ Osgood se zamračil. „A proč? Nesmysl!“

„Jak je libo, pane.“ Wolfe pokrčil rameny. „Je dost jisté, že tu práci nebudu chtít. Už jen proto, že na klienta jste až příliš ďábelsky bojechtivý.“

„Ale proč byste měl sakra mluvit s mou dcerou?“

„Abych se něco dozvěděl. Něco vám poradím, pane Osgoode: jeďte se svou dcerou domů a tu svou pomstu pusťte z hlavy. Žádná jiná forma lidské činnosti není tak neomalená jako kvalifikované vyšetřování vraždy a já se obávám, že vaše povaha vám ho neumožní tolerovat. Zapomeňte na to. Šek mi můžete poslat, až se vám to bude hodit…“

„Půjdu do toho.“

„Pak se ale připravte na nepříjemnosti, narušování soukromí, nestoudné chování veřejnosti, která se na vás sesype jako kobylky…“

„Půjdu do toho.“

„No vida.“ Wolfe naklonil hlavu asi dva centimetry k hezké, leč ztrápené tvářičce Osgoodovy dcery za volantem. „Počkejte laskavě tady, slečno Osgoodová.“

8

Za všech normálních okolností Wolfova arogantní a nekonečná ješitnost zabraňuje vývoji jakýchkoli jemných pocitů, jakým je například soucit, avšak to odpoledne mně ho přišlo líto. Byl nucen porušit několik svých železných zásad. Nechal se vozit v automobilu neznámými řidiči, procházel se v davech, dostavil se osobně k potenciálnímu klientovi a chystal se navštívit státního úředníka, poháněn zoufalou touhou najít nějaký slušný kus nábytku, na nějž by si mohl sednout. Hotelový pokoj, který se nám podařilo ukořistit – jelikož jsme nepřijeli v pondělí večer a neubytovali se v tom, který jsme si předtím rezervovali –, byl malý, tmavý, hlučný a z jeho jediného okna byla vyhlídka na nějaké staveniště, kde dělala hrozný rámus míchačka na beton. Když jste otevřeli okno, vnutila se dovnitř oblaka prachu. Ve výstavním pavilónu u našeho stánku si vůbec nebylo kde sednout. A v metodistickém jídelním stanu měli skládací stoličky. Ty, které byly k máni v místnosti, kam jsme šli na schůzku s Osgoodem a kde Wolfe nejspíš čekal něco jakž takž snesitelného, byly jen o málo slušnější – dá se tedy pochopit, že Wolfe vzhlížel ke kanceláři státního návladního jako k poslední jiskřičce naděje. Dosud nikdy jsem ho neviděl pohybovat se tak křepce, jako když jsme vstoupili do kanceláře a on ji bleskurychle přejel očima a zjistil, že se tam nachází pouze jedna čalouněná, zašlou černou kůží potažená židle s opěrkami pro ruce. Jeho pohyb by se skoro dal nazvat střemhlavým letem. Zůstal před ní stát, dokud jsme nebyli představeni, a potom do ní s úlevou klesl.

Státní návladní Carter Waddell byl podsaditý muž středního věku se sklonem ke žvanivosti. Mám pocit, že blafal hlavně kvůli Osgoodovi, jemuž chtěl vyjádřit soustrast k tragédii, která ho postihla, a také aby ukázal, že poslední volební kampaň v něm nezanechala žádnou trpkost, nehledě na jeho lásku k rodné hroudě, z níž vlastní Osgood dva tisíce akrů. Prohlásil, že se velmi rád vrátí k

debatě, kterou spolu vedli ten den dopoledne, třebaže jeho vlastní názor na celou záležitost se nezměnil. Osgood řekl, že o tom nechce mluvit sám, že by to stejně byla marná námaha a ztráta času, ale že pan Nero Wolfe by se rád k případu vyjádřil.

„Ale jistě," zabublal Waddell. „To je samozřejmé. Vynikající pověst pana Wolfa je známá. Ovšem že ano. My ubozí venkované bychom se od něho mohli hodně naučit. Viďte, pane Wolfe?"

„Neznám vaše schopnosti, pane Waddelle," zamumlal Wolfe.

„Ale domnívám se, že mohu uvést významnou skutečnost týkající se vraždy Clyda Osgooda."

„Vraždy?" Waddellovi se překvapením rozšířily oči. „No, to tedy nevím. *Petitio principii* není zrovna dobrý způsob, jak začít, viďte?"

„Jistěže ne." Wolfe se pohodlně zavrtěl na židli a vzdychl.

„Nabízím své mínění jako něco, co je třeba prokázat, nikoli jako postulát. Viděl jste někdy v životě, jak nějaký býk zabil nebo zranil rohem člověka?"

„Ne, musím přiznat, že ne."

„Viděl jste někdy býka, který právě rozpáral člověka nebo koně anebo nějaké jiné zvíře? Bezprostředně poté?"

„Ne."

„Já ano… kdysi dávno… desetkrát, nejspíš víckrát, na býčích zápasech. Viděl jsem zabité koně, zraněné muže… jeden člověk dokonce přišel o život." Wolfe zavrtěl prstem. „Ať jste to viděl nebo ne, určitě si dovedete představit, co se stane, když býk vrazí roh hluboko do živého těla, vrtí jím a trhá ránu. Srdce oběti přitom stále ještě zběsile tluče. Krev stříká býkovi na tlamu a na hlavu, často až na plece a dál. Takto zabíjený člověk příšerně krvácí; jakmile je tělo natrženo, vychrstne krev proudem. Bylo tomu tak i v případě Clyda Osgooda. Oblečení měl nasáknuté krví. Policie prý na místě, kde byl mrtvý nalezen, našla obrovskou kaluž zaschlé krve. Je to tak? Přiznáváte to. Včera v noci můj spolupracovník pan Goodwin našel býka, jak na zemi obrací svými rohy tělo Clyda Osgooda, a to nijak vehementně nebo nadšeně. Přirozeně se nabízela domněnka, že ho zabil býk. Nejvýš čtvrt hodiny poté, co byl býk uvázán k plotu, prohlédl jsem si ho zblízka baterkou. Na jeho bílé tlamě byla jen

jedna skvrna od krve a rohy byly zkrvavené jen několik centimetrů od špičky. Byla tato skutečnost zahrnuta do policejního hlášení?“

„Nevzpomínám si… ne,“ vysoukal ze sebe Waddell.

„V tom případě navrhuji, aby byl býk okamžitě prohlédnut, totiž pokud ho ještě neumyli. Ujišťuji vás, že moje hlášení je spolehlivé.“ Wolfe opět zavrtěl prstem. „Nepřišel jsem vám nabízet žádné domněnky, pane Waddelle. Nemám v úmyslu se s vámi přít. Při uvažování nad nějakým úkazem se nejednou ocitneme před podezřelou okolností, která vyžaduje zevrubné prozkoumání a připouští diskusi, avšak vzhled býkovy tlamy a hlavy včera v noci takovou okolností není, je něčím daleko významnějším. Je nezvratným důkazem, že býk Clyda Osgooda nezabil. Zmínil jste se o mé pověsti – vsadím ji na to.“

„Proboha,“ zamumlal otec Clyda Osgooda. „Probohasvatého. Sám jsem toho býka viděl a vůbec mě nenapadlo…“

„Obávám se, že jste toho včera v noci moc nenamyslel,“ řekl mu Wolfe. „Ani se to od vás nedalo čekat. Rozhodně se ale dalo očekávat od policie, že podle krvavých stop… obzvláště od venkovské policie.“

„Přiznávám, že jste mi sdělil závažnou skutečnost,“ řekl stámí návladní tónem, v němž tentokrát nebylo ani stopy po žvanivosti. „O tom není pochyb. Rád bych si ale poslechl, co si o stopách krve myslí lékař…“

„Měl zakrvácené celé šaty a krev byla i na trávě. Spousta krve. Chcete-li se zeptat na mínění lékaře, obraťte se na toho, který to zranění viděl. Mezitím bych doporučoval jednat, a to velmi rychle, na základě předpokladu, že to býk neudělal, což je neoddiskutovatelný fakt.“

„Jste velice sebejistý, pane Wolfe. Velice.“

„To jsem.“

„Není možné, že býk třeba vytáhl rohy z těla tak rychle, že proudu vychrstnuté krve unikl?“

„Ne. Krev vytryskne okamžitě a krom toho býci tímto způsobem neútočí. Zůstávají u oběti a trhají. Popsal vám někdo tu ránu?“

Waddell přikývl. Všiml jsem si, že se nedívá na Osgooda. „To je další věc," řekl. „Myslím ta rána. Když ji nezpůsobily býčí rohy, co ji tedy mohlo způsobit? Jaká zbraň?"

„Zbraň je přímo tam, necelých třicet metrů od plotu ohrady. Anebo alespoň byla. Prohlédl jsem si ji."

Ale ale, podívejme se na našeho bystrého buřtíčka a jeho povedené rachejtle, pomyslel jsem si. Zíral jsem však na něj jako ostatní. Osgood něco vyhrkl a Waddellovi přeskočil hlas, když se zeptal: „Cože?"

„Řekl jsem, že jsem si zbraň prohlédl."

„Zbraň, kterou byl zabit?"

„Ano. Půjčil jsem si od pana Goodwina baterku, jelikož jsem se poněkud zdráhal uvěřit, že by se Clyde Osgood nechal potmě rozpárat býkem. Odpoledne jsem ho slyšel, jak říká, že dobytku rozumí. Později pojal stejnou nedůvěru jeho otec, ale nevěděl, jak si se svým podezřením poradit. Já jsem to udělal tak, že jsem si vypůjčil tu baterku a prohlédl jsem si býka. Okamžitě mi došlo, že všeobecně přijímaný předpoklad o příčině smrti je falešný. Býk ho nezabil. Jak tedy přišel o život?"

Wolfe se zavrtěl na židli, která byla přece jenom o dvacet čísel užší, než by býval potřeboval, a pokračoval: „Je zajímavé, zda rychlá a přesná práce mozku pramení z nadprůměrného intelektuálního vybavení, anebo zda je možné k ní dospět usilovným cvikem. V mém případě, bez ohledu na přirozené nadání, se rozhodně těšila výhodě dlouhodobého a náročného tréninku. Jedním z důsledků je ne vždy příjemná a málokdy prospěšná skutečnost, že se často zapomínám a soustřeďuji se na problémy, do kterých mi nic není. Stalo se mi to i včera v noci. Půl minuty poté, co jsem si prohlédl býkovu tlamu, mě napadlo, co by tou vražednou zbraní mohlo být. Jelikož jsem věděl, kde se nachází, šel jsem si ji prohlédnout a utvrdil jsem se ve svém odhadu. Potom jsem se vrátil do domu. Ještě než jsem překročil práh, měl jsem již v hlavě jasno, jak ke zločinu došlo – a svůj názor jsem od té doby nezměnil."

„Jaká zbraň to byla? Kde byla?"

„Jde o klasicky venkovský předmět – obyčejný krumpáč. Včera odpoledne, v nebezpečné situaci, kterou měl na svědomí ten býk a

které předcházelo znehodnocení mého automobilu vinou pana Goodwina, mě z ohrady vyvezla autem slečna Prattová. Projeli jsme kolem nějaké vykopané jámy – určené k pečení býka, jak jsem se dozvěděl později –, kolem níž se vedle hromady čerstvé hlíny povalovaly krumpáče a lopaty. Napadlo mě, že k útoku mohl být použit krumpáč. Šel jsem se s baterkou podívat a mé podezření se potvrdilo. Byly tam krumpáče dva. Jeden byl dokonale suchý a ještě na něm lpěly kousky zaschlé hlíny, druhý byl vlhký. Samotný kov byl na spodní straně ještě vlhký a dřevěná násada byla úplně mokrá. Na kovu nelpělo jediné zrnko hlíny. Celá věc byla zřejmě důkladně a zcela nedávno – ne dříve než před hodinou – omyta. Kousek odtamtud jsem objevil koncovku kropicí hadice. Byla někde připojena, jelikož když jsem s ní trochu pohnul, vytekla z ní voda. Tráva byla v místě, kde hubice ležela, dost mokrá, když jsem na ni přitiskl dlaň. Už to nebyla jen hypotéza, ale téměř jistota, že krumpáč posloužil jako vražedná zbraň, zbrotil se krví, byl pečlivě omyt vodou ze zahradní hadice a vrácen na hromadu vykopané hlíny, kde jsem ho našel.“

„Chcete tím říct…“ Frederick Osgood stiskl rty a zarazil se. Zaťal pěsti opřené o stehna, až mu zbělely klouby. „Mého syna… někdo zabil… krumpáčem?“ vyhrkl ostře.

Waddell vypadal zničeně. Snažil se dělat ramena. „Jestli je tohle všechno pravda – tak jste to věděl včera v noci, že ano? Proč jste to sakra nevyklopil, když tam byl šerif? Když byla na místě policie?“

„V noci o mé služby neměl nikdo zájem, pane.“

„A co zájem spravedlnosti? Jste také občanem dbalým zákonů, nebo ne? Slyšel jste někdy něco o zatajování důkazů?“

„To je nesmysl. Nezatajil jsem ani býkovu tlamu, ani krumpáč. Určitě si uvědomujete, že říkáte hlouposti. Činnost mého mozku a závěry, ke kterým mě dovádí, patří pouze mně.“

„Tvrdíte, že násada krumpáče byla mokrá a že na kovu nebylo ani stopy po hlíně. Nemohl být umyt z nějakého jiného, oprávněného důvodu? Zeptal jste se na to?“

„Nikoho jsem se na nic neptal. V jedenáct večer byla násada mokrá. Pokud se domníváte, že je rozumné pátrat po počestném nočním omývači krumpáčů, prosím, jak je libo. Potřebujete-li se však

ujistit, že mám pravdu, nemusíte ztrácet čas zrovna tímto způsobem, stačí se poohlédnout po zbytcích krve v trávě okolo hadice a prozkoumat násadu krumpáče mikroskopem. Krev se ze dřeva odstraňuje jen velmi obtížně. Tento postup, podobně jako další, je ovšem nabíledni.“

„Děkuji za radu.“ Pohled státního návladního se na okamžik zastavil u Osgooda a potom se vrátil k Wolfovi. „Podívejte se, nevykládejte si to špatně… ani vy, Frede Osgoode. Jsem prokurátorem pro tento okres a znám své povinnosti, hodlám je plnit a snažím se je plnit. Jestliže došlo k zločinu, nechci před ním couvnout a určitě to nemá v úmyslu ani Sam Lake, ale nemíním udělat rozruch jen tak pro nic za nic, a to mi nemůžete vyčítat. Lidé, kteří mě volili, by si to nepřáli a neměl by si to přát ani nikdo jiný. Ale zatím mi to připadá – bez ohledu na nezakrvácenou hlavu toho býka a na to, jestli najdu nějakého počestného nočního omývače krumpáčů –, prostě stále mi to připadá trochu šílené. Přelezl pachatel s krumpáčem do ohrady k býkovi? A vlezl tam Clyde Osgood potom za ním a pokorně tam stál, když ten druhý na něj napřáhl krumpáč? Anebo Clyde v ohradě už byl a vrah tam s krumpáčem vlezl za ním a rozpáral ho? Dovedete si představit, jak míříte ve tmě něčím tak nemotorným a těžkým, jako je krumpáč, na člověka a že ten člověk tam ještě bude, až rána dopadne? A nepostříkala by krev od hlavy k patě i vás? Kdo je tím pachatelem a kam zmizel, zbrocený krví?“

„Neříkal jsem vám to, Wolfe?“ zavrčel Osgood. „Jen si poslechněte toho pitomce! Tak heleďte, milej Waddelle! Já vám teď něco povím!“

„Ale pánové!“ Wolfe zvedl ruku s obrácenou dlaní. „Ztrácíme drahocenný čas.“ Zahleděl se na státního návládního a trpělivým tónem řekl: „Jdete na to špatně. Měl byste se přestat kroutit a zbytečně se namáhat. Jakmile se octnete před nepříjemnou skutečností… začnete se chovat jako žena, která se snaží zlikvidovat skvrnu na ubruse tím, že ji zakryje popelníkem. Je to neúčinné, jelikož někdo ten popelník určitě posune. Skutečností zůstává, že Clyda Osgooda zabil někdo tím krumpáčem, a vy jste bohužel povinen tuto skutečnost prokázat a odhalit její mechanismus.

Nemůžete ji vymazat pouze tím, že si budete vymýšlet nepravděpodobné následky.“

„Nic jsem si nevymyslel, jenom…“

„Promiňte. Přišel jste se smyšlenkami, že Clyde přelezl do ohrady, pokorně zůstal stát ve tmě a nechal se smrtelně zranit nemotorným krumpáčem. Připouštím, že ta první je nepravděpodobná a druhá téměř neuvěřitelná. Tyto úvahy mě napadly včera v noci na místě činu. Jak jsem řekl, než jsem se vrátil do domu, znal jsem již uspokojivou odpověď na otázku, jak byl zločin spáchán, a jsem s ní spokojen dosud. Nedomnívám se, že Clyde Osgood přelezl ohradu. Byl nejprve omráčen, pravděpodobně úderem do hlavy. Potom byl tažen nebo nesen k plotu, kde byl podstrčen nebo přenesen, a tažen nebo nesen deset až patnáct metrů dále do ohrady a položen na zem v poloze na boku. Vrah se potom s krumpáčem postavil za něj, vší silou se rozpřáhl, jak se to obyčejně s krumpáčem dělá, jenomže místo do země se jím zaryl do těla oběti. Způsobená rána dokonale připomíná zranění býčími rohy. Vytrysklá krev samozřejmě potřísnila krumpáč, ale ne člověka, který se jím oháněl. Ten potom sebral z plotu provaz a pohodil ho na zem poblíž těla, aby vyvolal dojem, že Clyde vlezl do ohrady s ním; nakonec odnesl krumpáč k hadici, která příhodně ležela venku, umyl ho, vrátil ho zpátky tam, odkud ho vzal a šel…“ Wolfe pokrčil rameny, „prostě někam šel.“

„A co ten býk?“ řekl Waddell. „To tam ten býk jen tak stál, okouněl a čekal, až vrah odejde, a teprve potom si začal pohrávat s tělem, aby si umazal rohy od krve? I venkovský šerif by si toho mohl všimnout, kdyby na býkovi nebyla jediná stopa krve.“

„Těžko říct. Byla tma. Býk ve tmě zaútočit může a nemusí. Já se však domnívám, že vrah, který uměl zacházet s býkem potmě, ještě dřív, než se chopil krumpáče, přistoupil k býkovi, uchytil provaz za nosní kroužek, odvedl ho ke plotu a uvázal ho. Později, než ho odvázal, mu pomazal rohy krví. Anebo, jakmile vrah dokončil své dílo s krumpáčem, odlákal býka k místu činu a tam ho nechal, jelikož věděl, že pach krve přiměje býka, aby se začal pídit po jeho zdroji. Nebo se to mohlo stát tak, že vrah zabil svoji oběť v době, kdy byl býk na druhém konci pastviny, a nesnažil se vykonstruovat důkaz v

podobě zakrvavených rohů, jelikož se domníval, že při tom všem rozrušení a váze jiných podstrčených okolností to bude naprosto lhostejné. Měl štěstí, že pan Goodwin náhodou dorazil na místo právě v okamžiku, kdy býk ukájel svoji zvědavost… a smůlu, že jsem tam vůbec přišel já.“

Waddell seděl s našpulenými rty a mračil se. Po chvíli vyhrkl:

„Otisky prstů na násadě krumpáče!“

Wolfe zavrtěl hlavou. „Na to, aby ho po umytí odnesl, stačil kapesník nebo hrst vytržené trávy. Pochybuji, že vrah byl tak tupý.“

Waddellovy chmury se prohloubily. „Přemýšlím o té vaší teorii s uvázáním býka ke plotu a pomazáním rohů krví. To by znamenalo, i s ohledem na tmu, že vrah by musel býka a všechny úkony spojené s jeho zvládnutím důvěrně znát. Nedomnívám se, že by to mohl dokázat někdo jiný než Monte McMillan… byl to Monteův býk, anebo býval. Třeba máte připraveno vysvětlení, proč by Monte McMillan chtěl zabít Clyda Osgooda?“

„Proboha, ne! Existují ještě minimálně dvě další možnosti. Pan McMillan by třeba byl schopný vraždy, těžko říct, a rozhodně byl odhodlán postarat se o to, aby se býkovi nic nestalo – ale nemíchejte jablka s hruškami. Uvědomte si, že vražda nijak nesouvisela se snahou hlídat býka. Clyde byl omráčen nikoli v ohradě, ale někde jinde.“

„To je vaše domněnka.“

„Je to mé mínění. A svá mínění vyslovuji opatrně, pane –

jednak mě živí, jednak jsou hlavním zdrojem mé sebeúcty.“

Waddell seděl s našpulenými ústy. Zničehonic na něj Osgood zuřivě vyštěkl:

„Tak co s tím uděláte?“

Waddell přikývl a potom odšpulil ústa a zamumlal:

„Samozřejmě.“ Vstal, odkopl dozadu židli, vrazil si ruce do kapes, stál a chvíli upíral skelný zrak na Wolfa, potom udělal krok dozadu a opět se posadil. „Hrom do toho,“ pronesl utrápeně.

„Samozřejmě. Musíme se do toho co nejrychleji a velmi tvrdě pustit. Kristepane, to je nadělení! U Toma Pratta! Clyde Osgood. Váš syn, Frede. A přitom dobře víte, s jakými lidmi tady musím pracovat

– například se Samem Lakem – na takovém případu… Budu je muset stáhnout z výstavy… A teď pojedu sám navštívit Pratta…“

Prudce se naklonil dopředu a sáhl po telefonu.

„Vidíte ty vyhlídky?“ řekl Osgood trpce Wolfovi.

Wolfe přikývl a vzdychl. „Je to mimořádně obtížná situace, pane Osgoode.“

„O tom mě nemusíte přesvědčovat, sakra. Možná že mi unikl význam vzhledu býkovy tlamy, ale blbej nejsem. Ten dábel měl rozum, silné nervy a štěstí. Řeknu vám jenom dvě věci. Předně se ještě jednou omlouvám za to, jak jsem se do vás dneska odpoledne pustil. Neměl jsem tušení, že vaše skvělá pověst je zasloužená, jelikož spousta lidí si ji nezasloužila, ale teď už to vím. A taky vám chci říct, že sám vidíte, že to budete muset udělat vy. Budete muset své vyšetřování dokončit.“

Wolfe zavrtěl hlavou. „Ve čtvrtek dopoledne se chystám odjet zpátky do New Yorku. Což je pozítří.“

„Ale proboha, člověče! Vždyť je to vaše zaměstnání, nebo ne? Jaký je v tom rozdíl, jestli pracujete v New Yorku nebo tady?“

„Ten rozdíl je obrovský. V New Yorku mám svůj domov, svou pracovnu, svého kuchaře a prostředí, na které jsem zvyklý…“

„Chcete tím říct…“ Osgood byl na nohou a prskal vzteky. „Chcete tím říct, že máte tu troufalost vymlouvat se na osobní pohodlí a bezvýznamný komfort před člověkem v takové situaci, v jaké jsem já?“

„Mám.“ Wolfe byl naprosto klidný. „Nejsem nijak zodpovědný za situaci, v jaké jste se octl. Pan Goodwin vám to potvrdí: jen velmi nerad opouštím svůj domov a zůstávám dlouho mimo něj. A také byste si o mně asi nemyslel, že jsem rozmazlený, kdybyste viděl a cítil hotelový pokoj, v němž budu muset strávit tuto a zítřejší noc… a bůhví kolik nocí dalších, pokud bych přijal vaši nabídku.“

„Co je na něm špatného?“

„Všechno, co si umíte představit.“

„Tak v něm nezůstávejte. Přestěhujte se do mého domu. Bydlím jen pětadvacet kilometrů za městem a dám vám k dispozici svoje auto, dokud nebude opraveno vaše, a tady váš člověk ho může řídit…“

„Já nevím.“ Ve Wolfově tváři se zračily pochyby. „Je samozřejmé, že pokud práci přijmu, budu okamžitě potřebovat spoustu informací od vás a vaší dcery – a váš dům by se k tomu hodil ideálně…“

Vstal jsem, srazil paty a zasalutoval jsem mu. Vytřeštil na mě oči. Přirozeně věděl, že mu vidím až do žaludku. Machiavelli byl vedle něho prostoduchý pasáček. Ne snad že bych s ním nějak nesouhlasil, jelikož se rýsovala možnost, že slušná postel zbude i na mě, ale byl to také další důkaz, že se mu za žádných okolností nikdy doopravdy nedá věřit.

9

Za volantem stále ještě seděla Nancy, když jsme se zastavili v hotelu pro zavazadla a potom museli vyjet z města přes výstaviště, abychom ještě zkontrolovali orchideje a pokropili je. Shanks tam nebyl, a Wolfe se tedy dohodl s jednou špejlí, která seděla na obrácené bedně u stolku plného jiřin, aby na naše květníčky dohlédla.

Když jsme toho rána jeli do Crowfieldu, ukázala nám Caroline Prattová osgoodovskou farmu, do níž se vjíždělo necelé dva kilometry od sídla Prattových. Byly to žírné pozemky a většina z nich byla viditelně využívána jako pastviny. Mezi nimi byly roztroušeny tři nebo čtyři zalesněné pahorky. Stodoly a další hospodářská stavení byla dobře vidět, avšak obytný dům, který se nacházel slabý kilometr od silnice, byl ukryt mezi stromy, dokud se klikatá soukromá příjezdová cesta nenapřímila na kraji rozlehlého trávníku. Byl to veliký, starý, živelně stavěný bílý dům se staromódním krytým sloupořadím táhnoucím se přes střední část průčelí. Vypadal, jako by v něm kdysi sídlil štáb George Washingtona, pokud se vůbec dostal tak daleko na sever.

Ještě než jsme vstoupili do domu, stali jsme se svědky drobné příhody. Když jsme prošli pod sloupořadím, přišel k nám z druhé strany nějaký člověk, celý jakoby zaprášený a zpocený a utíral si kapesníkem čelo. Pan Bronson měl na sobě jinou košili a kravatu než den předtím a také jiný oblek, avšak neladil s okolním prostředím o nic víc, než když jsem ho viděl poprvé na Prattově terase. Osgood ho

pozdravil kývnutím hlavy a potom, jakmile si všiml, že Bronson chce něco říct, zastavil se a řekl: „Dobrý den.“

Bronson došel k nám. Předešlého dne jsem si ho tolik nevšiml, jelikož jsem upíral pozornost jiným směrem, ale teď jsem zaznamenal, že je to asi třicetiletý, vysoký a urostlý muž s širokými, plnými ústy, tupým nosem a bystrýma modrošedýma očima. Ty oči se mi nelíbily, jak si nás rychle změřily. „Doufám, že vám to nebude vadit, pane Osgoode – byl jsem tam,“ řekl uctivě.

„Kde tam?“ zeptal se Osgood.

„U Pratta. Vzal jsem to přes pole. Uvědomil jsem si, že jsem se vás dneska ráno dotkl, když jsem nesouhlasil s vaším názorem na tu… vraždu. Chtěl jsem se tam trochu porozhlédnout. Setkal jsem se s Prattem a tím McMillanem…“

„Co jste tím chtěl dosáhnout?“

„Asi nic. Ještě jednou se omlouvám, že jsem vás urazil. Ale nic jsem ne… byl jsem diskrétní. Zřejmě bych už tady neměl být, měl jsem odjet dneska ráno, ale stou strašnou… když je Clyde mrtvý a já jsem jediný z jeho newyorských přátel tady… přišlo mi…“

„Nevadí,“ řekl Osgood příkře. „Zůstaňte. Už jsem vám to řekl.“

„Já vím, že ano, ale abych byl upřímný… cítím se ze všeho úplně trop… bude-li vám to milejší, ihned odjedu.“

„Promiňte,“ zamumlal Wolfe. „Měl byste raději zůstat, pane Bronsone. Bude to tak lepší. Můžeme vás potřebovat.“

Bystrá očka na něho zamžourala. „Á, když si Nero Wolfe přeje, abych zůstal…“ Zvedl ramena a opět je spustil. „Ale nemusím bydlet tady, můžu jít do nějakého crowfieldského hotelu…“

„Pitomost,“ řekl Osgood a zamračil se na něho. „Zůstanete tady. Byl jste Clydovým hostem, nebo ne? Ale jestli se chcete špacírovat po polích, nemusíte si z té spousty možných směrů vybírat zrovna ten, který vede k Prattům.“

Prudce vykročil a my jsme ho následovali, zatímco Bronson si znovu kapesníkem otřel zpocené čelo.

O chvíli později jsme již seděli ve velkém pokoji s francouzskými okny, obloženém knihami a zařízeném tak, aby skýtal veškeré pohodlí, a svěřili se péči děvčete s knoflíkovitým nosíkem, které Bert odvedle nesahal ani k patě co do způsobů, ovšem zato ji vysoce

převyšoval elánem a hbitostí obsluhy. Nancy se vytratila, ale údajně byla k dispozici. Osgood se mračil do své whisky se sodou, Wolfe notnými doušky upíjel pivo, které, soudě podle jeho výrazu, bylo teplé, a já jsem pil obyčejnou vodu.

„Moje vlastní metody jsou jediné, které používám," vysvětloval Wolfe nedůtklivě. „Buď se řídím jimi nebo vůbec žádnými. Je možné že pouze vymetám smetí, ale to je můj problém. Faktem zůstává, pane, že včera v noci jste se v přítomnosti pana Goodwina choval k němu a panu Prattovi způsobem, nad kterým zůstává rozum stát. Byl jste vulgární, arogantní a nerozumný. Potřebuji vědět, zda to bylo vinou citového otřesu, který jste prožil, nebo zda to má na svědomí vaše domněnka, že pan Pratt je nějakým způsobem zapleten do smrti vašeho syna, anebo zda se tak k lidem chováte běžně."

„Byl jsem samozřejmě pod hrozným psychickým tlakem," štěkl Osgood. „Asi mám sklony k aroganci, jestli tomu chcete tak říkat. Nerad bych si myslel, že jsem sprostý od přírody, ale před Prattem bych si servítky nebral, kdyby mi náhodou okolnosti nedovolovaly, abych ho ignoroval. Včera v noci jsem se mu vyhnout nemohl. Dejme tomu, že se tak chovám pořád, ať to máme z krku."

„Proč pociťujete k Prattovi takový odpor a takové opovržení?"

„Hergot, povídám vám, že to s tím nemá co dělat! Je to stará historie. Nemá žádnou souvislost…"

„Nemohla by u Pratta být důvodem ke stejné nenávisti, která by ho přiměla k vraždě?"

„Ne." Osgood se netrpělivě ošil a odložil sklenici s whisky.

„Ne."

„Mohl byste uvést nějaký jiný motiv, který by mohl mít Pratt, aby zabil vašeho syna? Ale hlavně ať zní věrohodně."

„Věrohodně nevěrohodně – Pratt je mstivý a mazaný a v mládí trpěl záchvaty zuřivosti. Jeho otec pracoval u mého otce jako stájník. Když ho popadne amok, je schopný i vraždit, to ano."

Wolfe zavrtěl hlavou. „Bohužel. Vražda byla pečlivě připravena a provedena. Je možné že plán byl vypracován s chvatem a improvizovaně, nicméně nepostrádal rozvahu a důkladnost. A mimoto vašeho syna nikdo nepřistihl při tom, že by se snažil býkovi nějak ublížit, na to nezapomínejte. Sám jste to zdůrazňoval, než jsem

vám celou situaci vyložil. Co by mohlo rozzuřit Pratta tak, aby zabil vašeho syna, když ho při ničem nekalém nepřistihl?“

„Nevím. Nic mě nenapadá.“

„Jak by se k vašemu synovi ve stejné situaci zachoval Jimmy Pratt?“

„Neznám ho. Nikdy jsem ho neviděl.“

„Opravdu nikdy?“

„Hm… možné to je. Ale neznám ho.“

„A Clyde ho znal?“

„Myslím, že se znali. Seznámili se v New Yorku.“

„Je vám znám nějaký motiv, který mohl mít Jimmy Pratt k vraždě vašeho syna?“

„Ne.“

„Znal se s Caroline Prattovou?“

„Ano. Taky se znali z New Yorku, ale spíš jen tak povrchně.

„Promiňte, šéfe,“ vmísil jsem se. „Mohu vypustit džina z láhve na veřejnosti?“

„Samozřejmě.“ Wolfe po mně loupl okem. „Mluvíme o mrtvém synovi pana Osgooda.“

„Fajn. Clyde a Caroline Prattová už byli zasnoubeni, jenomže pak tomu utrhli drápky.“

„Neříkejte,“ zabručel Wolfe. Osgood se na mě zahleděl a řekl:

„To je absurdní. Kdo vám takovou pitomost namluvil?“

Nevšímal jsem si ho a řekl jsem Wolfovi: „Je to zaručená zpráva. Byli zasnoubeni dost dlouho, jenomže Clyde očividně nechtěl, aby se jeho otec dozvěděl, že uvízl v tenatech ženy z rodu Prattů, která je navrch ještě velká sportovkyně. Potom ovšem Clyde zblejskl něco jiného, skočil po tom a osa Osgood-Prattová dostala mnohonásobnou frakturu. To něco jiného byla Lily Rowanová, ta mladá dáma, která byla se mnou venku včera v noci. Později… to už mluvím o letošním jaru… jejich vztah dostal další ránu a Clyde odpadl. Od té doby se potloukal v New Yorku a snažil se naskočit tam, odkud vypadl. Existuje nepotvrzená domněnka, že sem přijel, jelikož věděl, že tady bude Lily. Zatím jsem neměl možnost se o tom…“

Osgood běsnil. „To je nesnesitelné! Směšné pomluvy! Jestli si takhle představujete…“

„Zeptejte se ho, proč chce Lily Rowanové zakroutit krkem," zavrčel jsem na Wolfa.

„Pane Osgoode, prosím vás." Wolfe byl vyhecovaný. „Varoval jsem vás, že vyšetřování vraždy bývá svou podstatou dotěrné a neomalené. Jestliže je vám proti srsti, můžeme toho nechat. Pokud se vám zajídá vulgární žargon pana Goodwina, cítím s vámi, ale nic se s tím nedá dělat. Není-li vám milé, že zde odhalil jistá fakta, nic se s tím nedá dělat, ledaže bychom upustili od vyšetřování. Musíme znát všechny skutečnosti. Co víte o zasnoubení svého syna se slečnou Prattovou?"

„Vůbec jsem o něm neslyšel. Nikdy se o něm nezmínil. Ani má dcera nic neřekla, a ta by to určitě věděla – měli se s Clydem rádi a všechno si řekli. Nevěřím tomu."

„Myslím, že teď už tomu věřit můžete. Můj asistent zachází s fakty opatrně. Co víte o Clydových pletkách se slečnou Rowanovou?"

„O tom… vím." Osgood toužil dopřát své hlavě odpočinku, ale zároveň se zdráhal sundat vévodskou korunku. „Chápete, že tohle musí zůstat v naprosté tajnosti."

„O tom pochybuji. Obávám se, že minimálně sto lidí v New Yorku ví o tom románku víc než vy. Ale co tedy víte vy?"

„Vím, že asi tak před rokem se můj syn do té ženské zbláznil. Chtěl se s ní oženit. Je bohatá, anebo její otec je bohatý. Je posedlá sexem. Nechtěla si ho vzít. A kdyby se za něj provdala, úplně by ho zničila, což ostatně stejně udělala, nebo se o to snažila. Omrzel ji, jenomže ty její drápy v něm byly zaryté tak hluboko, že se jich nedokázal zbavit, a nenechal si říct, aby se zachoval jako chlap. Vůbec nechtěl jezdit domů – zůstával v New Yorku, protože tam byla ona. Prošustroval spoustu mejch peněz, a tak jsem mu přestal vyplácet apanáž, jenomže ani to nepomohlo. Nevím, z čeho ty poslední čtyři měsíce žil, ale mám podezření, že ho podporovala má dcera, i když jsem jí snížil apanáž a zakázal jí to. V květnu jsem zajel do New Yorku a vyhledal jsem tu Rowanovou, ponížil jsem se, ale nebylo to k ničemu. Je to děvka."

„Myslíte? Děvka si nechává platit. Každopádně… v této chvíli nevidím důvod, proč by ho slečna Rowanová měla zabíjet. Slečna

Prattová… to už je pravděpodobnější. Dostala košem a je tělesně zdatná. Ponížení může v ženě doutnat dlouho, třebaže to tak nemusí vypadat. Kdy přijel váš syn z New Yorku?“

„V neděli večer. Moje dcera a její přítel Bronson přijeli s ním.“

„Čekal jste ho?“

„Ano. Volal mi z New Yorku v sobotu večer.“

„Byla už v té době slečna Rowanová u Prattových?“

„To nevím. Nevěděl jsem, že tam je, dokud mi to včera neřekl váš kolega, když jsem v noci přišel k Prattům.“

„Byla tam už, Archie?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Nemám páru. U oběda jsem pracoval na jiném případu.“

„Je to ostatně jedno. Stejně jenom vymetám smetí a pochybuji, že to povede k něčemu jinému.“ A opět k Osgoodovi: „Řekl vám váš syn, proč přijel až po takové době?“

„Přijel sem…“ Osgood se zarazil, ale vzápětí pokračoval, „přijel se sem podívat na výstavu.“

„Proč sem přijel doopravdy?“

Osgood na něho chvíli zíral a pak řekl: „Sakra!“

„Já vím, pane Osgoode. Obyčejně nevěšíme prádlo dřív, než je vyprané, jenomže vy jste mě najal, abych ho přepral. Proč za vámi váš syn přijel? Pro peníze?“

„Odkud to víte?“

„Odnikud. Ale lidé potřebují peníze velmi často. A vy jste mu přece přestal vyplácet apanáž. Potřeboval peníze tak vůbec nebo na něco konkrétního?“

„Soudě podle sumy, asi na něco konkrétního. Chtěl deset tisíc dolarů.“

„Ale?“ Wolfovi trochu povyjelo obočí. „A na co?“

„To mi nechtěl říct. Tvrdil, že bude v průšvihu, když ty peníze nesežene.“ Osgood vypadal, jako by ho bolelo v místě, kde ještě před chvílí seděla ta korunka. „To už vám rovnou můžu… utratil spoustu peněz, když se scházel s tou ženskou. Tehdy v květnu jsem zjistil, že se dal na hazard, a to byl taky jeden z důvodů, proč jsem mu přestal posílat peníze. Když mě prosil o těch deset tisíc, podezíral jsem ho,

že chce zaplatit nějaký dluh z hazardu, ale popřel to a řekl mi, že jde o něco daleko naléhavějšího. Ale nechtěl mi říct, o co.“

„Dal jste mu je?“

„Ne. Důrazně jsem to odmítl.“

„Naléhal?“

„Velice. Já jsem pak… prostě jsme se pohádali. Ne nijak do krve, ale bylo to hrozně nepříjemné. A teď…,“ Osgood stiskl čelisti a zahleděl se do prázdna. „A teď je mrtvý,“ procedil skrz zaťaté zuby.

„Panebože, kdybych tušil, že ty peníze mají nějakou souvislost…“

„Prosím vás, pane Osgoode. Buďte tak laskav. Dejme se do práce. Dovolte, abych vás upozornil na jistou souhru náhod, které jste si pravděpodobně již všiml: sázka, kterou včera odpoledne uzavřel váš syn s panem Prattem, zněla na deset tisíc dolarů. To je zajímavé. Pan Pratt odmítal uzavřít s vaším synem takzvanou džentlmenskou sázku, pokud se za ni nezaručíte vy. Pokud vím, telefonoval vám, aby vám vysvětlil své potíže, a vy jste se zaručil, že pokud váš syn prohraje, částku uhradíte. Říkám to správně?“

„Ano.“

„Inu…,“ Wolfe se zamračil na své dvě prázdné láhve. „Připadá mi to poněkud nedůsledné… nejprve odmítnete poskytnout synovi deset tisíc, které nutně potřebuje, aby se nedostal do maléru, a potom klidně souhlasíte v telefonu, že se zaručíte za sázku, kterou uzavřel přesně v této výši.“

„Nic klidného na tom nebylo.“

„Měl jste nějaký konkrétní důvod k předpokladu, že váš syn sázku vyhraje?“

„Jak jsem sakra mohl? Vůbec jsem nevěděl, oč se sází.“

„Vy jste nevěděl, že se vsadil, že pan Pratt tento týden Césara neupeče?“

„Ne. Tehdy ne. Řekla mi to teprve až potom má dcera… po Clydově smrti.“

„Pan Pratt vám to v telefonu neřekl?“

„Neměl ani kdy. Jakmile mi došlo, že Clyde je u Toma Pratta a uzavřel s ním sázku a že Pratt má tu drzost žádat, abych se zaručil za svého syna – co si myslíte, že jsem měl udělat? Měl jsem se toho

gaunera vyptávat na podrobnosti? Řekl jsem mu, že jakýkoli dluh svého syna, ať za sázku nebo cokoli jiného, i kdyby byl desetkrát větší, vždycky okamžitě vyrovnám, a zavěsil jsem.“

„Neřekl vám váš syn, o jakou sázku se jedná, když se o chvíli později vrátil domů?“

„Ne. Znovu jsme se chytli. Jelikož už jsem vám… zkrátka, klidně vám to tady řeknu všechno. Když Clyde přišel domů, hrozně jsem se rozzuřil a žádal jsem ho… byl jsem vzteky bez sebe a on se tím pádem taky naštval a chtěl odejít. Obvinil jsem ho, že mě zrazuje. Vyčítal jsem mu, že si s Prattem naoko smluvil sázku a přemluvil ho, aby mi zatelefonoval. Že mě tím chtěl donutit, abych ji zaplatil, a Pratt by mu pak ty peníze předal. Clyde potom skutečně odešel. Jak už jsem řekl, teprve později jsem zjistil, čeho se ta sázka týkala a jaké byly její podmínky. Odešel jsem z domu, nasedl do auta a jel jsem na druhou stranu Crowfieldu za jedním svým starým známým. Nechtěl jsem doma ani večeřet. Krom toho byl u nás ten Bronson, Clydův přítel, má dcera a moje manželka… se mnou u jednoho stolu by je určitě přešla chuť. I bez toho bylo u nás dusno. Když jsem se vrátil, někdy po desáté, byla doma pouze moje žena, seděla ve svém pokoji a plakala. Asi půl hodiny nato nám volali od Prattů, byl to ten jeho synovec. Šel jsem k nim. Musel jsem tam jít, abych našel svého syna mrtvého.“

Wolfe seděl, hleděl na něho a po chvíli vzdychl. „To je zlé,“ řekl. „Chci říct, že je zlé, že jste nebyl doma a že jste se pohádal se svým synem. Doufal jsem, že se od vás dozvím, v kolik hodin a za jakých okolností odešel z domu a co třeba řekl o tom, kam a proč jde. To mi říct nemůžete.“

„Ale můžu. Má dcera a Bronson mi říkali…“

„Odpusťte. Jestli dovolíte, raději bych to slyšel od nich. Kolik je hodin, Archie?“

Řekl jsem, že pět deset.

„Děkuji. – Uvědomte si, pane Osgoode, že lovíme v širokém proudu. Tohle je domov vašeho syna, v tomhle okrese ho znají stovky lidí a je možné, že nejméně jeden z nich ho nenáviděl anebo z něho měl takový strach, že si přál jeho smrt – a takřka kdokoli se mohl nepozorovaně dostat na druhou stranu ohrady i přes to, že ji

můj asistent hlídal. Byla temná noc. My ovšem rozšíříme své pole působnosti jen tehdy, budeme-li k tomu donuceni; prověřme zatím ty, o nichž víme, že byli přítomni. Mluvili jsme o motivu – nemohl ho mít McMillan?“

„O žádném nevím. Znám se s McMillanem odjakživa, farmaří na severním konci okresu. I kdyby přistihl Clyda při nějaké klukovině s býkem… panebože, McMillan by ho nezavraždil… sám tvrdíte, že…“

„Já vím. Clyde nebyl při ničem takovém přistižen.“ Wolfe vzdychl. „Zdá se, že to by bylo všechno. Pratt, McMillan, synovec, neteř, slečna Rowanová… a pokud jde o motiv, žádný u nikoho z nich nenacházíte. Vzhledem k tomu, že váš dům se nalézá pouhého půldruhého kilometru od Prattovy usedlosti, což můžeme s klidným srdcem nazvat sousedstvím, zřejmě bychom měli do našeho vyšetřování zahrnout také všechny osoby, které byly tady. Co víte o panu Bronsonovi?“

„Neznám ho. Přijel s Clydem a byl mi představen jako jeho přítel.“

„Dávný přítel?“

„To nevím.“

„Nikdy jste ho neviděl, ani o něm neslyšel?“

„Ne.“

„A co lidé, kteří jsou u vás zaměstnáni? Musí jich tady být hodně. Nechoval někdo vůči vašemu synovi zášť?“

„Ne. To je vyloučeno. Nejméně tři roky více méně dohlížel na hospodářství za mě, byl schopný, všichni si ho vážili a měli ho rádi. Kromě…“ Osgood se najednou zarazil a mlčel, jako by fascinován, ústa otevřená. A potom řekl: „Panebože, právě jsem si vzpomněl… ale ne, to je nesmysl…“

„Co je nesmysl?“

„Ále… vzpomněl jsem si na člověka, který tady svého času pracoval. Před dvěma lety jedna z našich nejlepších krav přišla o tele a Clyde ho z té ztráty obvinil a propustil ho. Ten člověk se nás od té doby dost napomlouval, popíral, že to byla jeho vina, a slyšel jsem taky, že nám vyhrožoval. Proč jsem si ale na něj vzpomněl… pracuje

teď u Pratta. Pratt ho zaměstnal loni na jaře. Jmenuje se David Smalley.“

„Byl tam včera v noci?“

„Myslím, že ano. Můžete si to zjistit.“

„Jasně, že byl,“ vložil jsem se do rozhovoru. „Pamatujete se přece na Dava, ne? Jak mu nebylo po chuti, že si z toho balvanu děláte čekárnu.“

Wolfe si mě změřil. „Myslíte toho pitomce, který mával puškou a seskočil z plotu?“

„Jo. To byl Dave.“

„Fuj!“ Wolfe si téměř odplivl. „Kdepak, pane Osgoode. Velmi správně jste sám poznamenal, že vrah má mozek, pevné nervy a štěstí. Dave je nevinný.“

„Nadělal spoustu řečí.“

„Díkybohu jsem je nemusel poslouchat.“ Wolfe sebou ve svém velkém pohodlném křesle zavrtěl. „Musíme to zkoušet dál. Ještě než si promluvím s vaší dcerou, rád bych se s vámi podělil o pár postřehů. Především vás musím připravit na to, že oficiální teorie – navzdory tomu, co jsem se snažil dokázat panu Waddellovi – bude takřka s určitostí vycházet z předpokladu, že váš syn skutečně vstoupil do ohrady s úmyslem býkovi ublížit. Vyšetřovatelé se dozvědí, že Clyde se s Prattem vsadil, že neupečou Césara tento týden. Budou tvrdit, že k vyhrání sázky Clydovi stačilo vynutit odložení býčích hodů o pět dní a že se o to mohl pokusit. Budou oslněni oním časovým vymezením tento týden. Je pravda, že v tom, jak byly podmínky sázky stanoveny, se odráží něco velmi podstatného, jenomže toho si nevšimnou.“

„Podstatného? A co tak asi? Vždyť to byla normální pitomost…“

„Ne. Odpusťte, ale pochybuji, že to byla pitomost. Upozorním vás, až budu hotov sázku interpretovat. Dále chci říci, že bez ohledu na to, jakým směrem povede vyšetřování pan Waddell, měli bychom jeho snahám věnovat uctivou pozornost. Pokud vás urazí, neposílejte ho ve své aroganci hned do horoucích pekel, jelikož jím zjištěné skutečnosti se nám mohou hodit. A může jich být hodně. Budeme kupříkladu chtít vědět, co všichni ti lidé v Prattově domě dělali včera večer mezi devátou a půl jedenáctou. Já to nevím, protože jsem v

devět hodin zatoužil po samotě a odebral jsem se do svého pokoje číst. Budeme chtít znát názor lékaře na pravděpodobný okamžik smrti vašeho syna. Domnívám se, že k ní došlo nejvýš patnáct minut předtím, než na místo činu dorazil pan Goodwin, avšak lékař nám i tak může pomoci. Budeme chtít vědět, zda mé závěry potvrzují takové detaily, jako je nález krvavých stop v trávě u zahradní hadice, na násadě krumpáče a tak podobně. Rád bych také zopakoval otázku, které jste se před chvílí vyhnul. Proč nenávidíte pana Pratta?“

„Nevyhnul jsem se jí. Pouze jsem řekl, že to s celým případem nesouvisí.“

„Přesto mi na ni odpovězte. Jistě, jsem neomalený, ale musím zjistit, jestli mám pro tuto vlastnost alespoň dobré důvody.“

Osgood pokrčil rameny. „Není to žádné tajemství. V půlce našeho státu to ví kdekdo. Necítím k němu nenávist, jen opovržení. Jak jsem vám říkal, jeho otec pracoval u mého otce jako stájník. Když byl Tom malý, choval se jako utržený z řetězu, byl agresivní, ale taky ctižádostivý, jestli se tomu tak dá říkat. Dvořil se jedné mladici v sousedství a tak dlouho ji přesvědčoval, až souhlasila, že se za něho provdá. Když jsem se vrátil ze studií, padli jsme si do oka a vzali jsme se. Tom odešel do New Yorku a nikdy se tady už neobjevil. Zřejmě v sobě po celou tu dobu choval pocit příkoří, protože asi před osmi lety začal kalit vodu. Vydělal spoustu peněz a část jich v tandemu se svou vynalézavostí použil na vymejšlení plánů, které mě měly žrát a poškozovat. Před dvěma lety si pak koupil hned vedle mě velký pozemek a postavil si na něm dům, což celou situaci jenom zhoršilo.“

„Pokusil jste se o odvetu?“

„Kdybych se o ni někdy pokusil, musel bych vzít do ruky bič. Nevšímám si ho.“

„Bič není zrovna demokratickou zbraní. Včera odpoledne váš syn obvinil Pratta, že připravuje ty býčí hody jenom proto, aby vás urazil. Zdálo se, že jeho nápad vycházel z předpokladu, že Pratt vás pokoří a zesměšní, když nechá býka, který je lepší než nejlepší z vašich býků, upéct a sníst. Připadalo mi to přitažené za vlasy. Pan Pratt tvrdil, že hody mají posloužit coby reklama jeho podniku.“

„To je mi ukradený. Jaký je v tom rozdíl?“

„Žádný, řekl bych. Skutečností však zůstává, že býk je ústřední postavou naší hádanky, a bylo by chybou pouštět ho ze zřetele. Což ovšem platí i pro pana Pratta. Vy tedy nepřipouštíte možnost, že hlodavý pocit křivdy jej mohl dohnat až k vraždě?“

„Ne. To si vážně neumím představit. Takový blázen není… alespoň si to myslím.“

„Tak dobře.“ Wolfe vzdychl. „Poslal byste laskavě pro svoji dceru?“

Osgood se zamračil. „Je u své matky. Trváte na tom, že s ní musíte mluvit? Vím, že se o vás tvrdí, že jste schopný, ale mně připadá, že ti, kterých byste se měl na něco vyptávat, jsou u Pratta, a ne tady.“

„Najímáte si mé schopnosti, pane. Na řadě je teď vaše dcera. U Pratta je pan Waddell, který tam z hlediska své pravomoci patří.“ Wolfe mu pokynul prstem. „Buďte tak laskav.“

Osgood vstal, šel ke stolu zmáčknout knoflík, potom se vrátil a třemi hlty vyprázdnil svou sklenku s whiskou, která v té chvíli už musela být teplá jako Wolfovo pivo. Objevila se ta holčina s tupým nosíkem a byla požádána, aby zavolala slečnu Osgoodovou. Osgood se opět posadil a řekl:

„Nechápu, co tím sledujete, Wolfe. Jestli si myslíte, že mým výslechem jste vyloučil všechny, kdo byli u Pratta…“

„To v žádném případě, nikoho jsem nevyloučil.“ Ve Wolfově hlasu se ozval mírně podrážděný tón a já jsem z něho pochopil, že je na mně, abych u Tuponosky zařídil přísun dalšího a studenějšího piva. „Vylučovací metoda jako taková je volovina. Nevina je negativní a nedá se nikdy prokázat, prokázat lze jedině vinu. Jediný způsob, jakým mohu s naprostou jistotou vyloučit jedince z podezření, že spáchal vraždu, je najít skutečného vraha. Nemohu očekávat, že budete chápat, co tím vším sleduju, protože kdybyste to dokázal, mohl byste ten případ vyřešit sám. Dovolte, abych vyslovil domněnku, na které si můžete vyzkoušet své schopnosti: například – je slečna Rowanová spolupachatelkou? Připojila se včera v noci k panu Goodwinovi a seděla s ním hodinu na stupátku mého auta, s kterým on najel do stromu, jenom proto, aby odvedla jeho pozornost

od páchaného zločinu? Anebo jestli byste se chtěl raději zamyslet nad jiným problémem…“

S úšklebkem se zarazil a chystal se vstát. Taky jsem se zvedl a Osgood vykročil na druhou stranu ke dveřím, které se otevřely, a dovnitř vstoupila jeho dcera, provázená starší ženou v tmavě modrých šatech a s vlasy vyčesanými do vysoké homole. Osgood se pokusil tu starší ženu zadržet a hlasitě se proti její přítomnosti ohrazoval, ale ona si ho nevšímala a kráčela k nám. Podvolil se natolik, že nás představil:

„Tohle je pan Nero Wolfe, Marcie. Jeho asistent, pan Goodwin. Moje žena. A teď, drahá, bud tak laskavá, protože nemá smysl, abys…“

Zatímco se ji stále ještě snažil vypudit, ve vší zdvořilosti jsem si ji prohlédl. Farmářova krásná dcera, která podle jednoho filozofického směru měla na svědomi nešťastný nápad Toma Pratta nadělat bifteky z Hickoryho Césara Grindona, podle mého neztratila nic ze svého půvabu; těžko to odhaduju u žen, kterým je okolo padesáti, jelikož mívám ve zvyku soustřeďovat se na detaily, od nichž nelze očekávat dlouhou životnost. Každopádně s těma očima zarudlýma a opuchlýma od pláče a pletí posetou skvrnami se to nedalo spravedlivě posoudit.

„Ne, Frede, vážně, nebudu se do ničeho plést,“ řekla svému manželovi. „Nancy mi řekla, jak ses rozhodl. Myslím, že máš pravdu… vždycky máš pravdu… nemusíš se na mě tak dívat… je správné, že chceš zjistit, jak se to doopravdy stalo, ale ani já nechci jen tak nečinně přihlížet… víš, Clyde vždycky říkával, že ani koláč nemá tu správnou chuť, když u trouby nestojím já…,“ spodní ret se jí roztřásl, „… a jestli se o tom bude mluvit s Nancy, chci být tady…“

„Vzpamatuj se, Marcie, nemá to žádný smysl.“ Osgood ji vzal za paži. „A teď prosím tě…“

„Dovolíte?“ Wolfe se mračil a jeho hlas měl říz. „Nezůstanete tady ani vy, ani vaše manželka. Přeji si promluvit s vaší dcerou sám. – Krucinál, pane, pracuji a ke všemu pro vás.Mohu s vaším smutkem soucítit, jak chci, ale nemohu si dovolit, aby mi překážel v práci – a to v práci, kterou si přejete dokončit.“

Osgood se na něho nejprve zahleděl, ale potom řekl své ženě:

„Pojď, Marcie.“

Třemi kroky jsem je dohonil a zastavil jsem ho: „Promiňte. Bylo by ke všeobecnému prospěchu, kdyby dostal ještě nějaké pivo, dejme tomu tři láhve, ale ať je studenější.“

10

Nancy, sedící v křesle, které uvolnil Osgood, se tvářila daleko neústupněji, než to situace napohled vyžadovala, uvážíme-li, že Wolfovým klientem byl její otec. Člověk by si pomyslel, že se octla tváří v tvář nepřátelské vozbě. Jistě, chvíli předtím někdo zabil jejího bratra, takže se nedalo očekávat, že bude zářit radostnou dychtivostí, jenomže její zaťatost, jak tam tak seděla, působila nejen nervózním, ale přímo nepřátelským dojmem, a její rty, které mi ještě před čtyřiadvaceti hodinami připadaly vášnivě rozechvělé, se protáhly do tenké, přísné a bezbarvé přímky.

Wolfe se pohodlně opřel a zadíval se na ni přivřenýma očima.

„Budeme se snažit, abychom to měli co nejdřív za sebou, slečno Osgoodová,“ řekl úlisně. „Napadlo mě, že bychom mohli dosáhnout našeho cíle o něco dřív, když tady vaši rodiče nebudou.“

Přikývla a mlčela.

„Musíme dát dohromady pokud možno každý pohyb vašeho bratra včera odpoledne, a to od okamžiku, kdy odešel z terasy pana Pratta,“ pokračoval Wolfe. „Jeli jste s panem Bronsonem a s vaším bratrem v jednom autě?“

„Ano,“ řekla hlubokým a pevným hlasem.

„Popište mi stručně, co jste dělali od chvíle, kdy jste odešli z terasy.“

„Přešli jsme přes trávník zpátky k vozu, nastoupili jsme a přijeli – ne, Clyde znovu vystoupil, protože ho zavolal pan McMillan, že s ním chce mluvit. Clyde šel k němu, chvilku spolu mluvili a pak se Clyde vrátil a jeli jsme domů.“

„Slyšela jste, o čem se spolu bavili?“

„Ne.“

„Byla to ostrá výměna názorů?“

„Neměla jsem ten dojem.“

Wolfe přikývl. „Pan McMillan odešel z terasy s prohlášením, že domluví vašemu bratrovi, aby neprovedl nějakou ztřeštěnost. Takže to udělal v klidu.“

„Jen spolu chvilku mluvili, víc nic.“

„Dobře. Vrátili jste se tedy domů a Clyde si šel promluvit s vaším otcem.“

„Fakticky?“

„Buďte tak laskavá, slečno Osgoodová.“ Wolfe jí zahrozil prstem. „Přílišný takt nás jenom zdrží. Váš otec nám popsal ten… nepříjemný výstup, který měl se svým synem. Došlo k němu bezprostředně po vašem návratu domů?“

„Ano. Táta na nás čekal na schodech verandy.“

„Rozlícený telefonním rozhovorem s panem Prattem. Byla jste u té hádky?“

„Ne. Odešli do knihovny… do tohohle pokoje. Já jsem se šla nahoru umýt… byli jsme v Crowfieldu skoro celý den.“

„Kdy jste uviděla svého bratra znovu?“

„U večeře.“

„Kdo všechno seděl u stolu?“

„Matka, já, pan Bronson a Clyde. Táta někam odešel.“

„Kdy večeře skončila?“

„Chvilku po osmé. Tady na venkově se jí brzo a navíc jsme tentokrát jídlo rychle zhltli, protože nikdo neměl nějak náladu. Máti byla rozzlobená… Táta jí totiž řekl o té sázce, kterou Clyde uzavřel s Monte Chris… s panem Prattem, a Clyde byl otráve…“

„Vy jste říkali panu Prattovi Monte Christo?“

„Přeřekla jsem se.“

„Samozřejmě. Buďte klidná, nic jste nevyzradila, váš otec mi řekl o zahořklosti pana Pratta. Říkali jste mu Monte Christo?“

„Ano, já s Clydem jsme mu tak říkali a…“ Roztřásl se jí ret, ale ovládla se. „Mysleli jsme si, že je to legrace, když jsme ji vymysleli.“

„Možná že byla. Ano. A teď mi, prosím, řekněte, co jste dělala po večeři.“

„Šla jsem s matkou do jejího pokoje, chvilku jsme si povídaly a pak jsem odešla do svého pokoje. Později jsem sešla dolů, sedla jsem

si na verandu a poslouchala cikády. Tam jsem byla, když se táta vrátil domů.“

„A Clyde?“

„To nevím. Potom, co jsem po večeři odešla s matkou do jejího pokoje, jsem ho už neviděla.“

Lhaní jí moc dobře nešlo; neuměla se při něm dost dobře uvolnit. Wolfe mě naučil, že jednou z nejdůležitějších podmínek úspěšného lhaní jsou uvolněné hlasivky a hrdelní svalstvo – jinak jste nuceni vyvinout větší tlak, abyste lež protlačili hrdlem, a v důsledku toho mluvíte rychleji a hlasitěji a do tváře se vám nahrne krev. Nancy Osgoodovou prozradily všechny tyto příznaky. Loupl jsem očima po Wolfovi, ale on pouze zamumlal otázku:

„Takže nevíte, kdy váš bratr odešel z domu? Kdy odešel odsud a šel k Prattovým?“

„Ne.“ Trochu se ošila a pak ještě jednou řekla: „Ne.“

Vyrušilo nás zaklepání na dveře. Šel jsem otevřít a vzal jsem od Tuponosky podnos s třemi láhvemi piva – jednu jsem osahal, schválil jsem teplotu a odnesl jsem je Wolfovi. Hned si jednu otevřel, začal si nalévat a zeptal se Nancy, jestli nechce taky, což s díky odmítla. Wolfe se napil, položil prázdnou sklenici na stůl a otřel si ústa kapesníkem.

„Slečno Osgoodová,“ řekl a v jeho hlase zazněl nový tón. „Mám k vám ještě několik otázek, ale ta následující je pravděpodobně ze všech nejpodstatnější. Kdy vám váš bratr řekl, co ho vede k jistotě, že vyhraje sázku s panem Prattem?“

Na okamžik se na něj zahleděla a pak řekla: „Vůbec nic mi neřekl. Proč si myslíte, že mi to řekl?“ Měl jsem pocit, že mluví pravdu.

„Připadá mi to pravděpodobné. Váš otec tvrdí, že vy dva s bratrem jste si byli hodně blízcí.“

„To ano.“

„A přitom vám neřekl o té sázce?“

„Nemusel mi říkat, že ji uzavřel, byla jsem u toho, když se vsadil. Neřekl mi, proč si myslí, že ji vyhraje.“

„O čem jste mluvili, když jste se včera vraceli od Pratta?“

„Nevím. O ničem zvláštním.“

„To je pozoruhodné. Nikdo se nezmínil o bizarní sázce, která byla právě uzavřena?“

„Ne. Pan Bronson byl… každopádně cesta od Prattů k nám trvá jen pár minut.“

„Pan Bronson byl co?“

„Nic. Jel s náma, nic víc.“

„Byl dávným přítelem vašeho bratra?“

„Nebyl, ne. Zas tak dlouho se neznali.“

„Ale přátelili se, předpokládám, když jste ho sem s bratrem pozvali?“

„Ano,“ odsekla. Příšerná ženská.

„Je také vaším přítelem?“

„Ne.“ Zvýšila trochu hlas. „Proč se mě vyptáváte na pana Bronsona?“

„Mé drahé dítě.“ Wolfe stiskl rty. „Probohasvatého, s tímhle mě netrapte. Jsem najatým nástrojem pomsty… najal si mě váš otec. V dnešní době nosí Erinye kalhoty a sako, pije pivo a pracuje za honorář, avšak její poslání se nezměnilo. Pokud ho bude chtít splnit, musí být nemilosrdná. Zjistím, kdo zabil vašeho bratra. Součástí mé strategie je zjištění všech dostupných skutečností. Mám v úmyslu posvítit si na pana Bronsona stejně tak jako na každého jiného, kdo měl tu smůlu, že se nacházel v blízkosti místa činu. Co například taková slečna Prattová? Schvalovala jste bratrovo zasnoubení se slečnou Caroline Prattovou?“

Užasle na něj zírala, otevřela ústa a zase je zavřela.

Wolfe se na ni díval a vrtěl hlavou. „Nemyslete si, že jsem tak lstivý, že vás chci vyvést z rovnováhy a zahnat do rohu. Myslím, že to není nutné, jelikož už teď vím, jak jste zranitelná. Jen tak pro ilustraci vám položím několik otázek, na něž od vás budu čekat odpověď: Proč, jestliže chováte k panu Bronsonovi odpor, souhlasíte s tím, aby nadále zůstával ve vašem domě jako host? Vím, že se vám hnusí, protože když se vás včera na terase u Prattů nechtěně dotkl, odtáhla jste se, jako by se o vaše šaty otřela ropucha. Proč byste byla raději, aby smrt vašeho bratra setrvala pod rouškou tajemství a vina zůstala na býkovi? Vím, že byste to uvítala, všiml jsem si, jak jste si dnes odpoledne vydechla úlevou, když mě nezdvořilost vašeho otce

takřka přiměla k odchodu. Proč jste mi řekla, že jste svého bratra včera po večeři už neviděla? Věděl jsem, že lžete, protože jsem vás poslouchal a díval jsem se na vás, když jste mi to říkala. Chápete, jak jste se odhalila?“

Nancy vstala z křesla a přímka jejích rtů byla ještě tenčí než dosud. Udělala krok a řekla: „Jdu za otcem… zeptám se ho, jestli chce…“

„Nesmysl,“ štěkl Wolfe. „Sedněte si, prosím vás. Proč si myslíte, že jsem tady vašeho otce nechtěl? Mám pro něj poslat? Chce zjistit, kdo zavraždil jeho syna, a pro tuto chvíli se tomu všechno ostatní musí podřídit, důstojnost a duševní klid jeho dcery nevyjímaje. A duševního klidu rozhodně nedosáhnete tím, že budete věci zastírat. Musíte na otázky uspokojivě a beze zbytku odpovědět a nejsnadnější způsob je ten, že to uděláte tady a teď přede mnou.“

„To nemůžete udělat.“ Vzrušeně mávla rukou. Brada se jí rozechvěla, ale ustálila ji. „Opravdu ne. Něco takového prostě udělat nemůžete.“ Byla to kráska, která se octla v nouzi, pokud jsem vůbec kdy něco takového viděl, a kdyby ten chlap, který ji týral, byl kdokoli jiný, byl bych mu jednu fláknul a přehodil si ji přes sedlo.

„Už chápete?“ řekl jí Wolfe netrpělivě. „Posaďte se. Krucinál, to chcete, abychom se tu všichni včetně vašeho otce pohádali a abychom na vás oba řvali? Budete mi muset na ty otázky odpovědět, protože my vaše odpovědi potřebujeme, ať už se ukáže, že jsou užitečné, nebo ne. Stejně je nemůžete navěky zatajovat. Uvažme například vaši antipatii k panu Bronsonovi. Mohu teď zvednout telefon, zavolat do New Yorku jistému Saulu Panzerovi, schopnému a pracovitému muži, a říci mu, že chci veškeré dostupné informace o Bronsonovi, o vás a vašem bratrovi. Alespoň vidíte, jak nemoudré by bylo nutit nás do takového plýtvání časem a penězi. Co mi řeknete o panu Bronsonovi? Kdo to vůbec je?“

„Kdybych vám řekla, co vím o Bronsonovi…“ Odmlčela se, aby ovládla hlas. „Já nemůžu. Slíbila jsem Clydovi, že nikomu nic neřeknu.“

„Clyde je mrtvý. No tak, slečno Osgoodová. Dozvíme se to tak jako tak, ujišťuji vás, že ano. A vy to víte.“

„Asi… ano.“ Náhle si sedla, zabořila obličej do dlaní a celá jako by ztuhla. A pak se ozval její tlumený hlas: „Clyde! Clyde!“

„Tak mluvte,“ řekl Wolfe břitce. „Kdo je Bronson?“ Zvolna odkryla obličej a zvedla hlavu. „Je to hochštapler.“

„Profesionál? V jaké branži?“

„Nevím. Neznám ho. Seznámila jsem se s ním teprve před pár dny. Vím jenom, co Clyde…“

Zarazila se a upřeně hleděla Wolfovi do tváře, jako by doufala, že se něco stane a on se někam propadne, jenomže dobře věděla, že je to marné. „Tak dobře,“ řekla. „Myslela jsem si, že mám dost kuráže a síly, ale zřejmě jsem se přecenila. K čemu to bude dobré? Čemu prospěje, jestliže vy nebo táta nebo někdo jiný zjistíte, že ho zabil Bronson?“

„A vy to víte?“

„Ano.“

„Bronson zabil vašeho bratra?“

„Ano.“

„Vida. A byla jste u toho?“

„Ne.“

„Jaký k tomu měl důvod?“

„Nevim. Rozhodně to nemohlo být pro ty peníze, protože Clyde žádné neměl.“

Wolfe se pohodlně opřel a zhluboka vzdychl. „No jo,“ zamumlal. „Domnívám se, že si v tom musíme udělat jasno. O jaké peníze by panu Bronsonovi bývalo šlo a proč?“

„O peníze, které mu Clyde dlužil.“

„Předpokládám, že šlo o částku deset tisíc dolarů. Jen se mě, prosím vás, neptejte, jak to vím. A Bronson trval na zaplacení?“

„Ano. Proto sem vlastně přijel. A proto sem taky přijel Clyde, aby se pokusil dostat ty peníze z otce. Měl zaplatit do konce týdne, jinak…“ Odmlčela se, natáhla před sebe ruku a nechala ji opět klesnout. „Prosím vás,“ zaprosila. „*Prosím vás*! To je to, co jsem slíbila Clydovi, že neprozradím.“

„Slib zemřel s ním,“ řekl jí Wolfe. „Věřte mi, slečno Osgoodová, kdybyste nebyla rozrušena otřesem a žalem z jeho smrti, neměla

byste ve svých zásadách takový zmatek. Clyde si od Bronsona půjčil peníze?“

„Ne. Šlo o peníze, které mu Bronson vyplatil.“

„Za co mu zaplatil?“

Vytáhl to z ní, trpělivě a po kouscích. Jádro celého příběhu bylo stručné a ne moc apetýtlich. Clyde prošustroval všechny své peníze za Lily Rowanovou a pokračoval v rozhazování dalších částek, které vymámil ze svého otce, vyškemral od sestry, po vypůjčoval od přátel. Potom zkusil štěstí v nejrůznějších hazardních hrách od skořápek po ruletu a příliš pozdě přišel na to, že hodiny štěstí se opožďují. V době, když už se v tom máchal až po uši, nechal ho jistý Howard Bronson přičichnout k velkému balíku peněz a zároveň vyslovil přání být představen jistým společenským kruhům, včetně dvou nejvybranějších newyorských bridžových klubů. Clyde, vybaven svým rodinným zázemím, měl přístup takřka všude od akvária výše. Ovšem Clyde potřeboval prachy nikoli někdy zítra, ale hned, a Bronson mu je dal. Clyde vyrovnal pár dluhů a zbytek do rána svým oblíbeným způsobem rozfofroval. Podle celoživotního zvyku se svěřil své sestře a její zděšení, k němuž se přidružilo jeho vlastní opožděné poznání, mu otevřelo oči – uvědomil si, že ve svém zoufalství na sebe vzal závazek, který nemůže žádný Osgood splnit. V tomto smyslu informoval Bronsona, jemuž vyslovil politování a slib, že při nejbližší příležitosti těch deset táců vrátí. Jenomže z Bronsona se vyklubal pěkný mizera. Chtěl, aby Clyde splnil to, co slíbil, anebo ihned vrátil peníze. Celou patálii komplikovala skutečnost, že Clyde neuváženě podepsal stvrzenku na přijaté peníze, na níž bylo zevrubně uvedeno, čeho se za ně má Bronsonovi dostat. Bronson vyhrožoval, že stvrzenku ukáže všem rodinným přátelům. Lítal v tom pěkně. Když už Clyde vyčerpal všechny možnosti a rozhodl se zajet do Crowfieldu a požádat o pomoc svého otce, Bronsonova nedůvěra k němu nabyla takových rozměrů, že trval na tom, že pojede s ním, a nedal se od svého záměru odradit; Nancy jela s nimi, aby pomohla obměkčit otce. Jenomže otec byl neoblomný a v pondělí to začalo vypadat, že Clyde, aby peníze získal, se bude muset ke všemu přiznat, což byla nejméně přijatelná alternativa, když vtom

se na něho na Prattově terase opět usmálo štěstí a Clyde uzavřel sázku.

Wolfe z ní tohle všechno dostal s pomocí velké dávky trpělivosti, dozvěděl se i nejrůznější podrobnosti a data, ale potom – když dopil druhou láhev piva – si uvědomil, že i když všechno svědčí o tom, že Bronson je člověk pochybných pohnutek, nezdá se, že by mezi ně patřila pohnutka k vraždě.

„Vím to," řekla Nancy. „Říkala jsem vám, že to nemohl udělat kvůli penězům, protože Clyde je neměl, a kdyby je měl, tak by mu je dal."

„A přesto tvrdíte, že ho zabil?"

„Ano."

„Proč?"

„Protože jsem ho viděla, jak jde za Clydem k Prattovým."

„Opravdu? Včera v noci?"

„Ano."

„Povězte mi o tom."

Pytel byl natržený a většina zrníček se vytrousila. Zbytek vysypala: „Bylo asi tak devět, možná krapet později. Když jsem odešla z matčina pokoje, sešla jsem dolů a hledala jsem Clyda, protože jsem se ho chtěla zeptat, proč se sázel s Prattem. Bála jsem se, aby neprovedl nějakou hloupost. Našla jsem ho venku u tenisového kurtu, mluvil tam s Bronsonem a oba zmlkli, když mě slyšeli přicházet. Řekla jsem Clydovi, že se ho chci na něco zeptat, a on se mnou poodešel stranou, ale nechtěl mi nic říct. Řekla jsem mu, že ty peníze určitě nějak seženeme s matčinou pomocí, a připomněla jsem mu, jak mi přísahal, že se přestane chovat jako blbec, a že jestli ještě provede nějakou pitomost, tak se může nadobro odepsat. V tomhle smyslu jsem mu domlouvala. Tvrdil, že tentokrát se mýlím a on že má pravdu. Prý žádnou pitomost neprovádí a že začal nový život, je rozumný, uvažuje prakticky a že bych mu dala za pravdu, kdybych věděla, jakou hru rozehrál, jenomže mi o ní zatím nemůže nic říct. Naléhala jsem, ale byl vždycky tvrdohlavější než já."

„Nemáte tušení, co měl za lubem?"

Nancy zavrtěla hlavou. „Ani nejmenší. Říkal něco o tom, že do pečení býka se míchat nebudem."

„Vzpomněla byste si přesně, jakými slovy to řekl?“

„Víš,’ řekl mi, ‚nikomu neublížím, ani Monte Christovi ne, ledaže na něm vyhraju peníze. Dopřeju mu i tu zatracenou hovězí pečeni a on nic nepozná, dokud žranice neskončí, jestli se mi to podaří navlíknout tak, jak si myslím.’ Tak nějak to řekl.“

„Jinak se o hodech, býkovi nebo o komkoli jiném u Prattových nezmínil?“

„Ne, nezmínil.“

„Nechala jste ho venku?“

„Tehdy ano. Vrátila jsem se do domu, vyběhla jsem do svého pokoje a převlékla jsem se do tmavého svetru a sukně. Potom jsem šla dolů a vyšla jsem ven západním křídlem domu, protože přední veranda byla osvětlená a já nechtěla, aby mě někdo viděl. Nevěděla jsem, jestli má Clyde v úmyslu někam jít nebo něco dělat, ale chtěla jsem to zjistit. Nemohla jsem ho najít. Mimo dosah světel verandy byla hrozná tma, ale stejně jsem obešla dům, prohledala jsem bezprostřední okolí a dokonce jsem i poslouchala, jestli ho někde nezaslechnu, ale jako by se po něm země slehla. Auta byla v garáži a mimoto bych bývala uslyšela, kdyby si vzal náš vůz nebo některou z dodávek. Napadlo mě, že jestli se k něčemu chystá, může to být jedině u Prattových, a tak jsem se rozhodla, že to zkusím u nich. Šla jsem kolem psince a hájku a brankou jsem vyšla na louku, jelikož tam tudy je to nejkratší, a přes další pole až tam, kde končí větrolam z řady borovic…“

„To všechno v té tmě?“ zeptal se Wolfe.

„Samozřejmě. Znám tu každý kámen, vždyť jsem se tady narodila. Najdu cestu po tmě jako za světla. Byla jsem asi v půlce větrolamu, když vtom v dálce přede mnou zablikala baterka. Přestala jsem dbát na opatrnost a rozběhla jsem se k němu, protože jsem chtěla zjistit, jestli je to Clyde, ale šlápla jsem do nějakého výmolu, zakopla jsem a natropila hodně hluku. Světlo se obrátilo proti mně, ozval se Clydův hlas a já pochopila, že už nemá význam se skrývat, a tak jsem mu odpověděla. Vrátil se ke mně a byl s ním Bronson, který měl v ruce skoro dvoumetrový klacek. Clyde zuřil. Žádala jsem ho, aby mi řekl, co chce udělat, ale to ho rozzuřilo ještě víc. Řekl mi…

ale vždyť je to jedno, co mi řekl. Musela jsem mu slíbit, že se vrátím domů a půjdu spát.“

„A opět neprozradil, co má za lubem.“

„Ne. Nechtěl mi nic říct. Vrátila jsem se domů, jak jsem slíbila. Že jsem se vracela! Kdybych ho neposlechla…“

„Pochybuji, že by se tím něco změnilo. Tohle si vyčítat nemusíte, slečno Osgoodová, máte i beztoho trápení až až. Ještě jste mi ale neřekla, proč si myslíte, že pan Bronson zabil vašeho bratra.“

„No proč… protože tam byl. Odešel kPrattovým s ním. Takový chlap je schopný všeho.“

„Nesmysl. Včera jste vůbec nespala. Nejste schopna ani základní logické úvahy. Víte, kdy se sem Bronson vrátil?“

„Ne. Byla jsem na verandě, než přišel táta.“

„V tom případě mám pro vás práci. Nebude na škodu, když se něčím zabavíte. Zjistěte u služebnictva, jestli ho někdo viděl, když se vracel domů, a přijďte mi to říct. Může nám to ušetřit trochu času.“ Wolfe na okamžik našpulil rty. „Domníval bych se, že pan Bronson bude trochu znervóznělý z toho, že jste ho včera v noci přistihla u Prattových. Máte tušení, jak to, že je naprosto klidný?“

„Ano, mám. Mluvil se mnou dneska ráno. Říkal, že se s Clydem rozešli na konci větrolamu, tam, kde je plot, který tvoří hranici našich pozemků, a že se vrátil zpátky sem, posadil se u tenisového kurtu a kouřil. Prý se můj otec mýlí, jestli věří tomu, že Clyda zabil býk, a že ostatní téhle domněnce podlehnou taky. Ukázal mi stvrzenku, kterou mu Clyde podepsal, a řekl mi, že si zřejmě nebudu přát, aby Clydovu památku očernilo něco takového, a taky že je mi ochotný poskytnout příležitost, abych mu ty peníze vrátila dřív, než s tím půjde za otcem, ovšem za předpokladu, že ho ušetřím nepříjemnosti spojené s vypovídáním o včerejší noci a zapomenu, že jsem ho viděla s Clydem.“

„A i když vás další vývoj událostí dovedl k názoru, že Bronson je vrahem, rozhodla jste se o všem pomlčet, abyste neposkvrnila bratrovu památku.“

„Ano. A mrzí mě, že jsem svému předsevzetí nedostála.“ Naklonila se k Wolfovi a na tvářích jí vykvetlo vzrušené odhodlání.

„Vytáhl jste to ze mě,“ řekla. „Jenomže Clydovi záleželo nejvíc na tom, aby se o tom nedozvěděl táta. Musí se to dozvědět? A proč? K čemu to bude dobré?“

Wolfe se zašklebil. „Můžete Bronsonovi zaplatit těch deset tisíc?“

„Ne teď. Ale už od rána, kdy se mnou Bronson mluvil, se snažím vymyslet nějaký způsob, jak bych mu je vrátila… a copak Clyde tu sázku s Prattem nevyhrál? Je jasné, že z býčích hodů sešlo, nebo ne? Nebude nám ty peníze dlužit?“

„Milé dítě.“ Wolfe otevřel oči a zahleděl se na ni. „To je ale pozoruhodná úvaha. Úžasná! Zaslouží si, aby přinesla ovoce, a tak se musíme podívat, co se dá dělat. Podcenil jsem vás, za což se vám omlouvám. Také si myslím, že si zasloužíte, abych vám vyhověl. Je-li to uskutečnitelné, a to by mělo, slibu vašemu bratrovi byste měla dostát. Váš otec mě pověřil jistým úkolem, totiž abych vypátral vraha jeho syna, a já se domnívám, že se to dá zvládnout, aniž prozradíme cokoli o Clydově smlouvě s Bronsonem. Vyinkasovat peníze od Pratta a zaplatit jimi Bronsonovi je fantastický nápad. Líbí se mi. Tím, že vyhrál poslední sázku, ospravedlnil váš bratr – v rámci svých možností – všechny své předchozí oběti v omšelém chrámu štěstí. Je velkolepé a chytré… a taky skvělé a pozoruhodné, že jste si uvědomila nutnost dokončit ono gesto místo něho… Ujišťuji vás, že udělám všechno, co bude v mých silách…“

Nedokončil větu a pohlédl na mě, jelikož se ozvalo zaklepání na dveře. Zvedl jsem se z křesla a vykročil jsem ke dveřím, jenomže ty se otevřely dřív, než jsem k nim došel, a do pokoje vstoupili dva muži. Zastavil jsem se a trochu jsem vyvalil oči, když jsem viděl, že je to sám Tom Pratt a McMillan. Za nimi, ve snaze je dohonit, chvátala nějaká žena středního věku v černých šatech. Tvářila se rozhorleně a volala na ně cosi o tom, že tady pan Osgood není, že na něho mají počkat v hale.

Pak se začalo odehrávat několik věcí najednou a páté přes deváté. Koutkem oka jsem u jednoho z vysokých oken zahlédl Howarda Bronsona, jak nahlíží dovnitř, a viděl jsem, že Wolfe si ho všiml také. Ve stejném okamžiku se na chodbě ozvaly rázné kroky a vzápětí mezi námi stanul Frederick Osgood s nasupeným výrazem, který dal flek všem jeho předchozím podmračeným pohledům

dohromady. Zamířil ho na Pratta, neohlížeje se na podružnosti. Výhružně a vztekle se zastavil asi metr před ním, tvrdě se mu zahleděl do očí a promluvil jak rozhněvaný aristokrat:

„Ven!“

McMillan chtěl už už něco říct, ale Osgood ho zpražil: „Sakra, Monte, to vy jste ho sem přivedl? Okamžitě ho odveďte! V mém domě nemá co dělat!“

„Počkejte, Frede.“ McMillan promluvil tónem, jako by ani on toho moc nepřipouštěl. „Jen chvilku, dejte nám šanci. Nepřivedl jsem ho, to ne, ale přišli jsme. To, co se tady děje, je učiněné peklo, a Prattovi se to nelíbí o nic víc než vám. A mně to taky není dvakrát po chuti. Waddell, Sam Lake s bandou pomocníků a stádo policajtů převracejí u Pratta všechno vzhůru nohama, a jestli tam něco k nalezení je, doufáme, že to najdou. Alespoň já jo; Pratt může mluvit za sebe. Ale podle mého si tady promluvit budeme muset. Nejen kvůli Clydovi, ale kvůli tomu, co se stalo před hodinou.“

McMillan se odmlčel, vrátil Osgoodovi upřený pohled a potom ze sebe vysoukal: „César je mrtvý. Můj César.“

„Můj býk,“ zavrčel Pratt.

„No dobře, Pratte, tak tedy váš.“ McMillan se na něho nepodíval. „Jenomže je mrtvý. Vychoval jsem ho a byl můj. A teď tam leží mrtvý.“

11

Osgoodův zamračený výraz seozředil lehkým ohromením. Znovu však vybuchl: „Co je mi sakra do vašeho býka?“ Obrátil se na Pratta: „Vypadněte! A rychle!“Spolu s ostatními se ale otočil, když se pokojem rozlehl burácivý Wolfův hlas: „Pane Osgoode! Prosím vás!“Wolfe opustil své křeslo a přicházel k hloučku. Podle výrazu jeho tváře, kterou jsem měl dávno přečtenou, jsem poznal, že jím něco otřáslo a že ho něco vytočilo skoro k nepříčetnosti, a vrtalo mi hlavou, co to může být. Připojil se k hloučku. „Poklona, pánové. Pane Pratte, špatně jsem se vám odvděčil za vaši pohostinnost, pokud jsem vás urazil tím, že jsem propůjčil své služby panu Osgoodovi, ale doufám, že to tak neberete. Pane Osgoode, toto je váš dům, ale

jakkoli je vám proti srsti, že sem vstoupil pan Pratt, jistě dokážete své nepřátelství s ohledem na momentální kritickou situaci potlačit. Ujišťuji vás, že by to bylo velmi vhodné. Zdá se, že pan Pratt, spolu s panem McMillanem, přinesli mimořádně důležitou zprávu.“

Osgood upíral na Pratta zlostný pohled a zamručel: „Ty odporný přivandrovalče!“

Pratt mu pohled oplatil a zavrčel: „Ty zatracenej náfuko!“

Na vévodu a milionáře to docela ujde, pomyslel jsem si.

„Fuj,“ řekl Wolfe. „Co když máte pravdu oba? – Pane McMillane, buďte tak laskav. Co jste říkal o tom býkovi?“

„Je mrtvý.“

„Co ho zabilo?“

„Antrax neboli sněť slezinná.“

„Opravdu? To je nemoc, viďte?“

„Ne. Je to náhlá a strašlivá smrt. Technicky vzato jde pochopitelně o nemoc, jenomže je tak rychlá a smrtící, že se spíš podobá uštknutí jedovatého hada nebo úderu blesku.“ Luskl prsty a dodal: „Jako když uděláte tohle.“

Wolfe přikývl. „Měl jsem o ní jakési mlhavé ponětí, když jsem jako kluk žil v Evropě. Dnes ráno ale Césarovi nic nebylo, že? Kdy jste zpozorovali příznaky?“

„U sněti slezinné se příznaky neprojevují. Jen velmi zřídka. Přijdete prostě ráno na pastvinu a najdete mrtvé kusy dobytka. Před měsícem jsem to zažil na svém ranči. A totéž se stalo dneska v pět odpoledne Césarovi. Jeden z pomocníků Sama Laka zašel k vzdálenějšímu konci pastviny za březovou remízkou, kde jsem měl Césara uvázaného, a našel ho tam ležet mrtvého. Já jsem byl v Crowfieldu za Lewem Bennettem. Zatelefonovali mi k němu, a tak jsem se okamžitě vrátil. Došli jsme s Prattem k názoru, že bude nejlíp, když přijdeme sem.“

Osgoodův podmračený výraz se rozředil ještě o trochu víc. Tenkrát jsem nevěděl, že pouhá slova „sněť slezinná“ se zprávou, že udeřila ani ne dva kilometry od jeho vlastního stáda, stačí, aby každý muž zapomněl na svůj hněv, ať ho potkalo cokoli.

Wolfe se otočil a řekl příkře: „Pane Pratte. Rád bych zakoupil býkovu mršinu. Za kolik byste mi ji prodal?“

Zíral jsem na něho a přemýšlel jsem, jestli to, co jím před chvílí otřáslo, nenarušilo jeho duševní rovnováhu. I Pratt zůstal koukat.

„Mršinu si nemůžete koupit," vyhrkl Osgood. „Ta se úředně likviduje."

„K čemu ji probohasvatého potřebujete?" tázal se Pratt.

„Už jsou tam," řekl McMillan. „V Crowfieldu byl zrovna nějaký člověk z veterinárního ústavu – vzal s sebou dvanáct chlapů a okamžitě se rozjel k Prattovi. Dorazili jsme tam současně. Proč o ni máte zájem? Co byste s ní dělal?"

Wolfe vzdychl. „Pan Waddell vám zřejmě pověděl, jak jsem mu dokazoval skutečnost, že Clyda Osgooda nezabil býk. O býkově hlavě nepotřísněné krví. Chtěl jsem jeho kůži. Porotci si potrpí na doličné předměty. Co tam ten hygienik a jeho muži dělají? Odvážejí ho?"

„Ne. Mršinu nemůžete odvézt. Ani kůži. Vůbec se jí nedotýkáte, protože je to nebezpečné. Nemůžete ji zahrabat, jelikož choroboplodné zárodky žijí v půdě dlouhá léta. Dokonce se k ní ani nemůžete přiblížit. Ti lidé teď kolem ní vrší hranici ze dřeva, kterou potom zapálí." McMillan zvolna zakroutil hlavou. „Chudák César, bude hořet celou noc."

„Kde k té nemoci přišel? Pokud vím, dovezl jste ho panu Prattovi minulý pátek. Přišel už nakažený od vás?"

„To je vyloučeno. Antrax nemá tak dlouhou inkubační dobu. Otázka, jak ho dostal… je jednou z věcí, kvůli kterým jsme sem přišli." McMillan se obrátil k Osgoodovi. Chvíli zaváhal a potom řekl: „Heleďte, Frede, co kdybysme si na to sedli. Už sotva stojím na nohou. Chceme se vás na něco zeptat."

„Pojďte na verandu," řekl Osgood stroze.

Potlačil jsem úsměv. Hergot, ten kdejakému přivandrovalci židli ve svém domě nenabídne. Všichni vykročili, následováni Wolfem a mnou. Já jsem ovšem nejdřív hodil okem po Nancy, která právě vstávala ze židle, a po Bronsonovi, který však u okna už nestál. Poprosil jsem ji, aby se nezapomněla zeptat služebnictva na to, o co ji požádal Wolfe, a ona přikývla.

Když jsem přišel na verandu, seděli už všichni v kruhu v proutěných křeslech a McMillan právě říkal Osgoodovi: „Všichni

chceme, aby se celá záležitost vyjasnila, a právě proto jsme sem s Prattem přišli. Waddell tu bude co nevidět. Někdo – a nezáleží na tom, kdo – dostal poté, co byl César nalezen mrtev, určitý nápad a my jsme si mysleli, že bude férové, když vám o něm řekneme dřív, než ho začnou uskutečňovat. Pokud vás zajímá, proč jsem vám to přišel říct – přišel jsem proto, že všichni ostatní měli strach. Měl by to udělat Waddell nebo Sam Lake, nikoli já, a pokud se rozhodnou, tak vyšetřování povedou oni, ale požádali mě, abych o tom nejprve promluvil s vámi. Pratt se nabídl, že to vyřídí sám, ale věděli jsme, že by příliš neuspěl a že by to dokonce mohlo vést k dalšímu násilí, kterého už bylo dost, a proto jsem šel já a on mě doprovází, abych tak řekl s dobrými úmysly… může vám říct…“

Pratt spustil: „Skutečnost je taková, Frede…“

„Jmenuju se Osgood, krucinál!“

„No dobře. Vemte si to svý jméno, strčte si ho za klobouk a jděte do háje.“

Osgood si ho nevšímal a ptal se: „O čem se chcete bavit, Monte?“

„O Clydovi,“ řekl McMillan. „Bude vás to přirozeně rozčilovat, ale ztrácet nervy ničemu neprospěje. Skutečnost je taková, že Clyde v té ohradě byl. Proč? Waddell, Sam Lake a kapitán Barrow od státní policie připouštějí, že rekonstrukce Nera Wolfa je možná, třebaže zní neuvěřitelně. A jedním z důvodů, které vyvolávají pochybnosti, je ten, že i kdyby to všechno někdo udělal, neexistuje jediná stopa, která by vedla k možnému vrahovi. Hlavně proto se nemohou hnout z místa.“

„Na tom není nic mimořádného,“ zamumlal Wolfe.

„Tvrdíte, že ho zabil býk?“ zeptal se Osgood.

„Netvrdím nic.“ McMillan zvedl svá povadlá ramena. „Nic ve zlém, Frede. Říkal jsem vám, že jsem za vámi přišel proto, že ostatní, kromě Pratta, se báli. Netvrdím vůbec nic. Oni prostě tvrdí, že největší problém u předpokladu, že Clyde přelezl do ohrady, je přijít na to, proč by to dělal. Sám jsem dneska ráno říkal, že je naprostá pitomost, aby si někdo myslel, že tam vlezl proto, aby býka odvedl, protože by to bylo šílenství a Clyde byl duševně zdravý. Co s tím býkem asi tak mohl zamejšlet? Takové zvíře se nedá schovat do sudu. Ale když byl César nalezen mrtvý a zjistilo se, že příčinou

smrti byl antrax… napadla kapitána Barrowa určitá možnost… něco, co by mohlo vysvětlit, proč se Clyde ocitl v ohradě. Jak dobře víte, zmíněná choroba se dá přenášet podkožní nákazou, dotekem nebo potravou. Jestliže bylo Césarovi včera večer podáno v potravě něco, co bylo předtím infikováno… pak…“

Bezděky jsem se nahrbil dopředu, stáhl nohy pod sebe a připravil se k výpadu. Frederick Osgood byl jako struna a oči mu plály neovladatelným vztekem. Jeho chronicky zamračený výraz býval spíše komický, ale tentokrát šly všechny žerty stranou. Vyrovnaným a mrazivým tónem řekl:

„Kroťte se, Monte. Probohasvatýho se kroťte. Jestli chcete naznačit, že můj syn schválně toho býka otrávil…“

„Nic nechci naznačit,“ řekl McMillan mrzutě. „Už jsem vám řekl, že sem přicházím jako posel. Abych se přiznal, chtěl jsem přijít, protože jsem si myslel, že by vás měl varovat přítel. Waddell s kapitánem Barrowem jsou toho názoru, že na vyšetřování jste trval vy a že pokud se vám na něm něco nebude líbit, můžete za to poděkovat sám sobě. Každopádně přijdou co nevidět a budou se chtít dozvědět, kde byl Clyde posledních několik dnů a zda měl, anebo mohl mít přístup k jakémukoli zdroji bacilů antraxu.“

„Každý, kdo sem přijde…“ Osgood se musel odmlčet, aby ovládl hlas, „…s něčím takovým, může okamžitě zase odejít. A to se týká i vás. Je to… je to hnus!“ Roztřásl se. „Kristapána…“

„Pane Osgoode!“ promluvil Wolfe svým nejostřejším tónem.

„Nevaroval jsem vás? Řekl jsem, že vás čekají nepříjemnosti a že se vám budou vměšovat do soukromí. Pan McMillan má naprostou pravdu, můžete za to poděkovat sám sobě.“

„Nemusím ale trpět…“

„Ale ano, musíte. Musíte strpět všechno, od nejapnosti po škodolibost, ačkoli pochybuji, že v tomto případě budeme mít co do činění se zlou vůlí. Neznám kapitána Barrowa, ale dovedu si živě představit pana Waddella, který jako popletený pstruh skáče ve vší naivitě po takové mušce. Je podivuhodné, s jakou lehkovážností dokáže jeho mozek přehlížet základní skutečnosti – v tomto případě fakt, že Clyda nezabil býk. Prosím vás, abyste si vzpomněli, co jsem říkal o tom, k čemu potřebujeme pana Waddella. Máme opravdu

štěstí, že je na cestě sem, protože nyní budeme moci získat informace, které bezodkladně potřebujeme. Pokud se nejprve budete muset podrobit vyšetřování, které považujete za ohavné, učiníte tak, protože je to nezbytné. Oni představují úřední moc… a myslím, že už jsou tady…“

Ozval se zvuk štěrku chrupajícího pod koly a vzápětí se v ohybu příjezdové cesty objevil automobil. Zastavil u paty schodů na verandu. První z něj vypadl policista v uniformě kapitána, tvářící se hrozivě a neochvějně, následován státním návladním, který se snažil působit stejným dojmem. Vyšli po schodech a zamířili k nám.

Bitvu jsem prošvihl. Wolfe vstal ze židle a měl se k odchodu – a já, když jsem si všiml, že má v ruce kapesník, jsem se také zvedl a šel jsem za ním. Pokývl hlavou Waddellovi, když jsme ho míjeli, pokračoval až do domu, zastavil se v hale, otočil se ke mně, řekl, abych tam na něj počkal, a zmizel kdesi ve směru knihovny. Stál jsem a vrtalo mi hlavou, co mohlo způsobit, že se tak nečekaně rozhýbal.

Za okamžik byl zpátky a vypadal rozladěně. Zamračil se na mě a zabručel: „Situace se vyvíjí příliš rychle, Archie. Budeme vypadat jako hlupáci. Je dost možné, že jsme dokonce sedli na lep. Mluvil jsem telefonicky s panem Bennettem, ale nic jsem se nedozvěděl. Máte s sebou fotoaparát?“

„Ne.“

„Příště ho vždycky berte s sebou. Vezměte si nějaký vůz a zajeďte k Prattovi. Někdo tam fotoaparát určitě mít bude – ta neteř, synovec nebo slečna Rowanová. Vypůjčte si ho a vyfoťte tu mršinu ze všech úhlů… nejmíň desetkrát, prostě tolikrát, kolikrát budete moct. A pospěšte si, než zapálí ten oheň.“

Ztratil jsem se. Znělo to dost šíleně. Klusal jsem k místu, kde dosud stál Osgoodův sedan, sedl jsem si za volant, vyrazil a v duchu jsem si neustále pohrával s teoriemi, které by mohly objasnit Wolfovo náhlé náruživé zaujetí pro to fotografování, ale každá z těch, které mě napadly, byla děravá jak řešeto. Kupříkladu pokud chce mít jenom zdokumentováno, že býkova hlava je jen zanedbatelně potřísněna krví, proč ho brát ze všech možných úhlů? Napadly mě ještě další, divočejší a rafinovanější teorie během těch

čtyř minut, než jsem se dostal na silnici a po ní na nedaleký Prattův ranč, ale žádná nebyla k ničemu. U příjezdové cesty mě zastavil policista, ale pustil mě, když jsem mu řekl, že mě poslal Waddell.

Zaparkoval jsem na volném prostranství před garáží, vedle nějakého žlutého sedanu, vyskočil jsem a zamířil k domu. Byl jsem sotva v půli cesty, když jsem uslyšel zvolání:

„Ahoj! Escamillo!“

Otočil jsem se a uviděl jsem Lily Rowanovou v horizontální poloze, opřenou o loket, na plátěném lehátku pod javorem. Klusal jsem k ní a v běhu jsem na ni volal:

„Dobrý den, koťátko. Potřebuju si půjčit fotoaparát.“

„No ne! To vypadám tak neodolatelně, že mě musíte hned…“

„Ne. Jde o vážnou věc a hrozně to spěchá. Máte fofák?“

„Aha, chápu. Jdete od Osgoodových. Věděla jsem, že jste tam. To ta žlutooká Nancy…“

„Nechte toho. Říkám vám, že jde o vážnou věc. Chci si toho býka vyfotit dřív, než ho…“

„Jakého býka?“

„Toho býka.“

„Proboha! Vy máte ale legrační zaměstnání! Tak toho býka už nikdy nikdo nevyfotí. Už zapálili oheň.“

„Sakra! Kde?“

„Na druhém konci…“

Rozběhl jsem se dlouhými, plavnými skoky, což byla možná hloupost, avšak byl jsem ve vleku roznícených citů. Slyšel jsem, jak za mnou volá: „Počkejte! Escamillo! Jdu taky!“ ale nezastavil jsem se. Přeběhl jsem trávník, minul zpola vykopanou jámu na pečení a do nosu mě praštil kouř. Vzápětí jsem oheň uviděl – nad březinkou na konci pastviny. Zvolnil jsem do klusu a hlasitě jsem klel.

Bylo tam shromážděno dost lidí, takových patnáct dvacet kromě těch, kteří udržovali oheň. Nepozorovaně jsem se k nim připojil. Kus plotu byl stržený a stáli jsme až za vzniklou mezerou na jeho vnější straně. Kolem Hickoryho Césara Grindona zřejmě vystavěli do kruhu hranici z dobrého vyschlého dřeva a bylo ho víc než dost, protože oheň hořel takovým plamenem, že pouze občas se dalo mezi ohnivými jazyky letmo zahlédnout něco z toho, co z býka zůstalo.

Sálal z něho pekelný žár, i když jsme stáli v uctivé vzdálenosti. Asi čtyři nebo pět mužů v záplavách potu, který se z nich řinul, přihazovalo do ohně další kusy dřeva z nedalekých hromad. Přihlížející postávali, někteří mlčky, jiní zabraní do hovoru. Slyšel jsem, jak vedle mě někdo říká:

„Napadlo mě, že sem možná přijdete."

Ohlédl jsem se. „Á, dobrý den, Dave. Co vás přivedlo k domněnce, že přijdu?"

„Nic zvláštního, jen mi připadáte jako člověk, kterej je rád tam, kde se něco děje." Chytil se za nos. „To mě podrž, jestli to tady nevoní, jako kdyby ho pekli na tu hostinu. Úplně ta samá vůně. Člověk by mohl zrovna zavřít oči a představovat si, jak si na něm lidi pochutnávají."

„Jak je vidět, už si na něm nikdo nepochutná."

„To teda ne." Chvíli jsme se mlčky dívali do plamenů. „Když vidíte něco takovýho, napadaj vás všelijaký věci, pánbů ví, že jo," začal znovu Dave. „Takovej' šampión jako César a tak bídně skončil. Je to potupný, vidte?"

„Naprosto."

„Tak tak." Znovu se chytil za nos. „Čtete básničky?"

„Ne. A vy taky ne."

„To jste na velkým omylu. Dcera mi dala jednou k Vánocům knížku, a tu jsem přečet nejmíň dvacetkrát, a některý části i víckrát. Na jednom místě se tam píše: ‚Někdy si myslívám, že tak rudou růži bych nenašel jinde než tam, kde pohřbený César krvácel.' Je jasný, že tenhle není pohřbívanej, ale spalovanej, ale určitá souvislost tady je, jestli ji v tom umíte najít."

Pověděl jsem mu na to něco případného a vycouval jsem. Z toho, abych tam stál a nechal si grilovat fasádu, nic nekoukalo a krom toho jsem neměl náladu poslouchat, jak Dave recituje verše.

O něco výš, poblíž branky, kterou jsme vlekli obtíženou celtu minulou noc, seděla v trávě Lily Rowanová a držela se za nos. Napadlo mě, že se zastavím a ironicky podotknu, že je to jenom taková póza, kterou chce ukázat, jak je citlivá a ženská, jelikož Davův čichový úsudek klepl hřebíček na hlavičku, ale neměl jsem náladu ani na ironii. Byl jsem vyslán do akce a měl šanci konečně si

udělat čárku, jenomže jsem přišel pozdě – a přitom jsem věděl, že Nero Wolfe netouží po podobence býka jen proto, aby si ji mohl dát do alba.

Lily ke mně vztáhla ruce. „Pomozte mi.“

Popadl jsem ji za ně, prudce trhl, takže vyskočila jako pružina a přistála přímo na mně – oběma pažema jsem ji objal a důkladně a středně dlouze jsem ji políbil na ústa. Pak jsem ji pustil.

„No tohle,“ řekla a oči jí zářily. „Vy jste ale sprosťák.“

„Doufám, že to nebudete považovat za precedens,“ varoval jsem ji. „Jsem přepracovaný. Možná že na to už nikdy nebudu mít chuť. Mám nervy do běla a musel jsem to napětí nějak vybít. Mohu si od vás zavolat? Totiž od Prattových.“

„Zkuste vylézt na strom, jestli máte tolik energie,“ řekla, chytila mě pod paží a zavěšeni do sebe jsme došli do domu, třebaže o takové důvěrnosti nestojím, jelikož mívám snahu vyvlékat se z pout všeho druhu. Nereagoval jsem ani na unylý tón, který se jako by vkrádal do jejího hlasu, a přísně jsem se držel lehké ironie. Caroline byla na terase a četla – připadalo mi, že je v ještě větší depresi než dopoledne. Zastavil jsem se u ní a pozdravil. Nikde jsem neviděl Jimmyho. Lily šla se mnou k telefonu, který se nacházel ve výklenku obývacího pokoje. Sedla si a hleděla na mě s povytaženým koutkem úst tak jako den předtím. Vytočil jsem číslo Osgoodových. Telefon zvedla služebná a já jsem ji poprosil, aby zavolala Wolfa.

„Nazdar, Archie,“ ozvalo se důvěrně známé zachrochtání.

„Zdravíčko. Všechno je na draka. Už to hořelo a je to tam jak v pekle. Můžu něco udělat?“

„Krucinál. Nic. Vraťte se.“

„Vůbec nic tady nemůžu udělat?“

„Ne. Přijďte mi pomoct obdivovat lidskou hloupost.“

Zavěsil jsem a otočil jsem se na Lily: „Poslyšte, poupátko. K čemu by bylo dobré, kdybyste někomu řekla, že jsem sem přišel vyfotit býka?“

„Vůbec k ničemu.“ Usmála se a špičkami prstů mi přejela po ruce. „Důvěřujte mi, Escamillo.“

12

O hodinu později, krátce po osmé, jsme s Wolfem seděli v pokoji, který mu byl přidělen nahoře, a jedli jsme z podnosů, což nesnáší a dokáže tolerovat jen u snídaně. Ale nestěžoval si. Nikdy u jídla nemluví o práci a krom toho byl rád, že unikl svému klientovi. Osgood se vyslovil, že jeho žena k večeři nepřijde a dcera zůstane s ní, takže snad bude lepší v jídelně vůbec nejíst, s čímž Wolfe zdvořile souhlasil. Jeho pokoj byl prostorný a pohodlný. Zařízen byl trochu pouťově, ale jedno z křesel padlo jako ulité jeho figuře a postel by unesla takové korpusy dva. Dalo by se předpokládat, že i do kuchyně dolehnou ozvuky všeobecného chaosu, který panoval v celém domě, ale kousky grilované jehněčí kýty s plněnými rajskými jablíčky byly horké a chutné; salát byl sice hluboko pod úrovní Fritzových výtvorů, ale dal se jíst, a tykvový koláč byl takřka špičkový.

Osgoodův střet s Waddellem a kapitánem Barrowem byl krátký a skončil ještě dřív, než jsem se vrátil od Prattových. Kapitán snímal otisky prstů každému, kdo tam byl večer předtím, aniž vyzradil, kam tím zoufalým činem míří, a jelikož Wolfe mu již vyhověl, došel jsem k názoru, že se mi taky nic nestane. Jakmile měl mých deset kousků pohromadě, řádně označených a uložených v kufříku, prohlásil, že je připraven zajít za správcem stájí a chlévů. Na Wolfův návrh ho doprovodili Osgood s McMillanem, a když Pratt odjel domů, zůstali jsme s Wolfem sami s prokurátorem Waddellem.

Waddell prohlásil, že bude ochotně spolupracovat s někým, kdo hájí zájmy Freda Osgooda. Více než ochotně. Vede a nadále míní vést vyšetřování nestranně a spravedlivě. Nikdo nemá nezvratné alibi kromě Lily Rowanové a mě.

Od jídelního stolu vstali před devátou. Wolfe se vrátil do svého pokoje číst. Pratt se odebral ke svému psacímu stolu v pokoji, který sousedil s obývákem, a probíral se nějakými obchodními písemnostmi. McMillan, jehož uvedl do jednoho pokoje v patře Bert, si zul boty a oblečený si lehl do postele. Chtěl si zdřímnout do jedné, kdy mě měl vystřídat na stráži. Nespal tvrdě a výstřely ho probudily. Caroline chvilku seděla na terase a potom odešla do obývacího

pokoje a prohlížela si časopisy. Jimmy byl na terase se sestrou a zůstal tam i poté, co odešla, seděl a kouřil. Slyšel naše hlasy, Lilin a můj, když jsme obcházeli pastvinu podél plotu, zvlášť když jsme narazili na to trní, ale kromě vrzání cvrčků a sarančat žádné jiné zvuky neslyšel. Bert do deseti pomáhal s nádobím od večeře a potom si sedl v kuchyni a poslouchal rádio – měl na něm přitom nalepené ucho, aby nikoho nerušil. Dave Smalley –Waddell znal celou historii jeho propuštění z Osgoodových služeb –, tak tedy Dave, když se se mnou ve tři čtvrti na devět rozešel, odebral se do svého pokoje v křídle budovy s garážemi, oholil se a šel si lehnout. „Oholil se?“ zeptal se Wolfe nevěřícně a Dave mu vysvětlil, že se vždycky před spaním holí, protože ráno před snídaní mu v tom brání příšerný hlad a po snídani už na to zase nemá čas.

Waddell připustil, že podle dosavadního šetření mohl vraždu spáchat kdokoli. Ovšem pokud se pídíte dál a vznesete otázku, jaký k tomu mohl mít někdo důvod, situace je najednou naprosto jiná. Nebyl tu nikdo, kdo by měl nějaký slušný a věrohodný motiv zabít Clyda Osgooda, ledaže byste chtěli udělat výjimku a podezřívali Dava Smalleye, jenomže Dave je odjakživa neškodný. Dejme tomu, že někdo načapal Clyda, jak se plíží za býkem. Kdyby to byl Pratt, jednoduše by Clyda odtamtud vypakoval. Kdyby to byl Jimmy, jednu by mu vrazil. Kdyby to byl McMillan, popadl by ho a hodil by ho přes plot. Kdyby to byl Dave, křičel by o pomoc. Kdyby to byl pan Goodwin, který býka hlídal, jenomže pan státní návladní netušil, že…

„Už jsem vám vysvětlil,“ řekl Wolfe trpělivě, „že vražda byla naplánována. Prohlédl jste si býka?“

„Podíval jsem se na něj a prohlédl si ho i Sam Lake a policie. Měl jednu skvrnu na tlamě a trochu zaschlé krve na rozích, ale ne moc, většinu už si otřel. Býk má rád rohy čisté.“

„A co tráva okolo hadice a násada krumpáče?“

„Krumpáč jsme poslali k bližšímu ohledání do Albany. V trávě jsme našli pár zvláštních sedlin, a ty jsme tam poslali taky. Výsledky se dozvíme až zítra.“

„Oznámí nám, že jde o lidskou krev, a co potom? Budete stále marnit čas blábolením o tom, že Clyde donesl býkovi pytel sněti slezinné a že býk ji sežral, naštval se a rozpáral mu břicho?“

„Pokud nám oznámí, že jde skutečně o lidskou krev, podpoří tím pochopitelně vaši teorii. Řekl jsem, že budu spolupracovat, Wolfe, ale neslíbil jsem, že budu snášet vaše jízlivé poznámky.“

„Fuj.“ Wolfe pokrčil rameny. „Nemyslete si, že nechápu vaši situaci, pane. Jste si poměrně dost jistý, že jde o vraždu, ale zároveň si chcete nechat pootevřená zadní vrátka, abyste mohl před veřejností předstírat, že k žádné nedošlo, kdyby se vám ji náhodou nepodařilo vyřešit. Zatím jste v řešení případu nepokročil ani o píď a pomalu se smiřujete s vědomím, že jste v koncích. Nebýt mě, nejraději byste vyšetřování ukončil, prohlásil, že k smrti došlo nešťastnou náhodou v důsledku nezákonného vniknutí na cizí pozemek se zlým úmyslem. Víte, že si mě najal pan Osgood, jemuž lze sice házet klacky pod nohy, ale jehož nelze přehlížet, a jste si vědom i toho, že i když ze sebe nechám udělat blázna, umím to zaonačit tak, že o tom neví nikdo jiný než já.“

„Chcete říct…,“ Waddell prskal vzteky. „Obviňujete mě, že bráním průchodu spravedlnosti? Jsem představitelem zákona tohoto okresu…“

„Pcha! Nenamáhejte se, pane! Víte s naprostou jistotou, že Clyde Osgood byl zavražděn, a přesto se snížíte k žvástu, že býka otrávil!“ Wolfe se náhle zarazil a vzdychl. „No vidíte, omlouvám se. Já sám jsem pozbyl práva vyčítat někomu plané žvanění. Měl jsem celý případ v hrsti…“ ukázal sevřenou pěst, „…a nechal jsem si ho uniknout.“ Pěst se otevřela.

„Snad nechcete říct, že znáte vra –“

„Chci tím říct, že jsem líný a ješitný. To o mně klidně můžete tvrdit. Odpusťte mi, že jsem vás podceňoval, nebylo to k věci; děláte, co umíte. Já taky. V tom je ale jádro pudla: moje nejlepší snaha dnes odpoledne nestačila. Ale stačit bude. Pusťte z hlavy, že byste z toho mohl udělat nešťastnou náhodu, pane Waddelle, tuto cestu můžete klidně uzavřít, protože vám tak jako tak nebude dovoleno, abyste se po ní mohl vrátit…“

Krátce nato se vrátil McMillan s kapitánem Barrowem. Wolfe si domluvil s McMillanem schůzku na devět večer a poté všichni odešli.

U večeře nebylo Wolfovi do řeči a já jsem se ho ani nesnažil přimět k hovoru, protože si to nezasloužil. Nic proti tomu, jestli chce projevit křesťanskou lásku a uznat Waddellovi právo na život, ale nemusí vybočovat z patřičných mezí. Dekorum je dekorum! Pokud chtěl ze sebe udělat blbce a kvákat o nějaké ztrátě práv, je to jeho věc, jenomže ten, před nímž se k tomu měl přiznat, nebyl polodementní prokurátor z Buranova, ale já. K čemu jsou důvěrní tajemníci? Jediné, co mi zabránilo, abych dal průchod svému rozhořčení, byla skutečnost, že jsem netušil, o čem to vlastně mluví.

McMillan byl dochvilný. Bylo na chlup devět a popíjeli jsme kávu, když nám přišla služebná oznámit, že se právě dostavil. Sešel jsem dolů a zeptal se ho, jestli by mu nevadilo jít nahoru, kde podle Wolfova mínění budeme mít větší soukromí. Řekl, že rozhodně ne. Na podestě jsme se srazili s Nancy a on se s ní zastavil a prohodil s ní pár slov, jelikož – jak už poznamenal den předtím – znal Osgoodovy děti odmalička.

Wolfe se s ním pozdravil. McMillan se posadil, kávu odmítl. Wolfe se na něho podíval a vzdychl. Já jsem usrkával kávu a pozoroval jsem je přes okraj šálku.

„Vypadáte unaveně," řekl Wolfe.

McMillan přikývl. „Sotva stojím na nohou. Asi už stárnu. Bůhví kolikrát jsem zůstal vzhůru celou noc, když se telila kráva… i když tohle se pochopitelně k telení krávy nedá tak úplně přirovnat."

„Ne. Je to jeho pravý opak. Smrt místo zrození. Jste hodný, že jste přišel. Nerad někam chodím v noci. Mohu vám, jakožto člověk, který vyšetřuje tento případ pro vašeho přítele pana Osgooda, položit několik otázek?"

„Proto jsem přišel."

„Výborně. Tedy především – včera jste odešel z terasy u Prattových s prohlášením, že řeknete Clydovi, aby neprovedl nějakou ztřeštěnost. Slečna Osgoodová mi sdělila, že jste zavolal Clyda, který už seděl ve voze, a chvíli jste s ním hovořil. O čem jste mluvili?"

„Jen o tom. Věděl jsem, že Clyde má sklon k lehkomyslnosti – což není nic hrozného, nebyl to špatný chlapec, jen se občas choval trochu lehkovážně –, a po tom, co řekl Prattovi, mě napadlo, že nebude na škodu jemně ho zklidnit. Trochu jsem to obrátil v žert a řekl jsem mu, že doufám, že se nebude pouštět do nějakých půlnočních kanadských žertíků. Tvrdil, že sázku s Prattem vyhraje. Řekl jsem mu, že je vyloučeno, aby se mu to podařilo, a radil jsem mu, že nejrozumnější by bylo, kdyby mě poslal za Prattem, abych dohodl odvolání sázky. Odmítl a já jsem se ho zeptal, jak chce sázku vyhrát, což mi pochopitelně nechtěl říct. To je všechno. Nic jsem z něho nemohl vypáčit a on nastoupil zpátky do svého vozu.“

„Aniž vám v nejmenším naznačil, co má v úmyslu.“

„Ano.“

Wolfe se zašklebil. „Doufal jsem, že mi toho řeknete víc.“

„Nemůžu vám říct nic víc než to, co se stalo.“

„Samozřejmě. Jenomže tohle všechno, což není vůbec nic, už vím od pana Waddella, protože jste mu to řekl. On je okresním prokurátorem. Já zastupuji vašeho přítele pana Osgooda. Počítal jsem s vaší ochotou sdělit mi něco, co jste třeba před ním raději utajil.“

McMillan se zamračil. „Asi bude líp, když mi to zopakujete. Mám pocit, jako byste si myslel, že vám lžu.“

„Taky že ano. – Moment, prosím vás!“ Wolfe zvedl dlaň.

„Nebuďme dětinští, pokud jde o nemravnost lhaní. Victor Hugo napsal celý román, aby dokázal, že lež může být ušlechtilá. Mám silné podezření, že lžete, a rád bych vám vysvětlil, proč. Zkrátka a dobře, protože Clyde Osgood nebyl imbecil. Zřejmě jste slyšel od pana Waddella o mé teorii, že Clyde do ohrady nevlezl, ale že tam byl vnesen. Stále na své domněnce trvám, ale ať do ní vstoupil dobrovolně nebo ne, každopádně odešel dobrovolně z domova k Prattovým. Co tam chtěl?“

Odmlčel se a dopil kávu. McMillan, který se nepřestával mračit, seděl a zíral na něho.

„Troufám si vyslovit předpoklad,“ pokračoval Wolfe, „že si nevyšel jen tak na procházku. Měl něco v úmyslu, chtěl něco udělat nebo zajít za někým. Dava jsem vyloučil. Slečna Rowanová byla s panem Goodwinem. Pan Waddell tvrdí, že ostatním, včetně vás, není

naprosto nic známo o Clydově přítomnosti u Prattových. Nevěřím tomu, pokládám to prakticky za nemožné, a to z toho důvodu, jak jsem již řekl, že Clyde nebyl imbecil. Neboť pokud tam nešel proto, aby se s někým setkal, pak musím předpokládat, že tam šel s nějakým nekalým úmyslem a holýma rukama, aby provedl něco s býkem, což je absurdní. S jakým úmyslem? Vyvést býka z ohrady, odvést ho někam a tam ho mít do konce týdne schovaného? Nakrmit ho snětí slezinnou, aby chcípl a jeho maso bylo nepoživatelné? Přilepit mu křídla a letět na něm jako na hovězím Pegasovi na Měsíc? Poslední domněnka není o nic nepravděpodobnější než ty dvě předcházející.“

„Se mnou se nepřete,“ řekl McMillan suše. „Kdybych se chtěl pokusit něco dokázat, nevěděl bych, kde začít. Ale co se týče mého lhaní…“

„Hned jsem u toho.“ Wolfe odstrčil podnos a krátce na mě pohlédl. Vstal jsem a odnesl jsem ho jinam, aby mu nepřekážel.

„Upřímně řečeno,“ pokračoval, „momentálně se vraždou nezabývám. Tak daleko ještě nejsem. Nejprve musím najít rozumnou hypotézu, kterou by se vysvětlilo, proč tam Clyde vlastně šel… či spíše, dovolte, abych se vrátil ještě dál do minulosti a řekl to takto: musím najít rozumnou hypotézu pro jeho zřejmou jistotu, že tu sázku vyhraje. Neřekl vám snad, že určitě vyhraje?“

„Ano, řekl.“

„Ale nechtěl vám říci, jak?“

„Ne.“

„Nuže,“ Wolfe stiskl rty, „a právě tomu nemohu uvěřit. Nemohu tomu uvěřit, protože Clyde mohl počítat s výhrou pouze v případě, že mu pomůžete.“

McMillan na něho zíral a podmračené obočí se mu propadalo níž a níž. „Poslyšte,“ promluvil konečně, „mám dojem, že takhle se mnou mluvit asi nechcete. Ne se mnou. Tomu nevěřím.“

„Ale ano, chci,“ ujistil ho Wolfe. „Je to jedna z věcí, v nichž vynikám. Skutečně mluvím, jak chci. Ale nemíním tím nikoho urazit, mluvím pouze o Clydově vnitřní jistotě. Dříve než vůbec přikročím k problému vraždy, musím najít vysvětlení, proč si byl tak jistý, že sázku vyhraje. Zevrubně jsem uvážil všechny možné i nemožné

varianty, o kterých mohl přemýšlet, a zjistil jsem, že jedna z nich působí elegantním a nepříliš surovým dojmem a je navíc – byť s jistými obtížemi – i uskutečnitelná. Řekl jsem již, že nemohl očekávat, že býka prostě z ohrady odvede, protože by ho nedokázal skrýt tak dobře, aby ho následné pátrání neobjevilo. Proč by ale nemohl Césara odklidit a nahradit ho jiným býkem?“

Dobytkář zafrkal. „Třeba kvalitním holštýnským býkem.“

„Ne. Vyhovte mi, pane. Pokuste se na moji vážně míněnou otázku vážně odpovědět. Proč by nemohl?“

„Protože by nemohl.“

„Ale proč ne? Na výstavě, která je odsud vzdálená pouhých sedmadvacet kilometrů, je já nevím kolik guernseyských býků a nechybí tam ani nákladní auta na jejich dopravu. Několik jich bylo ještě blíž, tady na farmě jeho otce, čili ve vzdálenosti, na kterou stačí zvířata převést. Není možné, aby některý z nich, byť zdaleka nedosahující úrovně šampióna Césara v oněch rafinovanějších vlastnostech, o nichž nemám nejmenší ponětí, není možné, aby mu byl velikostí a zabarvením podoben natolik, že by si záměny nikdo nevšiml? Záměny na jediný den, jelikož řezník měl přijít ve středu. Kdo by to poznal?“

McMillan opět zafrkal. „Já.“

„Připouštím. Vy byste si Césara nespletl s žádným jiným býkem. Jenomže ostatní se oklamat dát mohli. Přinejmenším existovala dost vysoká pravděpodobnost, že se to podaří. Je očividné, kdy mohlo Clyda něco takového napadnout. Včera odpoledne seděl na plotě ohrady a prohlížel si Césara dalekohledem. Napadlo ho, že buď v otcově stádu nebo mezi předváděnými kusy na výstavě, odkud se právě vrátil, se nachází býk podobného celkového vzhledu, velikosti a zabarvení; a z této náhodné úvahy se zrodil nápad. Poté, co byl zahnán od ohrady, zašel do domu a uzavřel sázku s panem Prattem. Když jste přišel z terasy k jeho vozu, vzal si vás stranou a učinil vám návrh.“

Wolfe vzdychl. „Přinejmenším je to možné. Řekněme, že jeho návrh zněl tak, že s vaším souhlasem odvede Césara a nahradí ho jiným býkem. Odvedl by ho do Osgoodových chlévů. Vy byste v úterý pomohl hlídat Césarova náhradníka, aby se nikdo, kdo by si

mohl všimnout podvodu, nedostal k býkovi příliš blízko. Jakmile by byl náhradník ve středu poražen, nebezpečí by pochopitelně pominulo. Ve čtvrtek by pan Pratt se svými hosty za doprovodu reklamních fanfár upečeného býka snědli. V neděli, tedy po uplynutí onoho týdne, by Clyde předložil panu Prattovi nezvratný důkaz, že obětovaným býkem nebyl César a že tedy vyhrál sázku. Pan Pratt by byl samozřejmě bez sebe vzteky, avšak nakonec by se musel uklidnit, přiznat svou bezmocnost a zaplatit těch deset tisíc dolarů, jelikož kdyby se celá záležitost zveřejnila, posměch, jemuž by byl vystaven, by ho zničil. Zákazníci v prattérii by říkali: ‚Myslíte, že je to skutečně hovězí? Aby to nebyla veverka!' Pan Pratt by prostě musel zaplatit a mlčet. Nemohl by si dokonce ani vzít Césara zpět, protože co by s ním dělal? Clyde Osgood by dostal těch deset tisíc a součástí jeho návrhu by bezpochyby bylo, že vy dostanete Césara. Nevím, jak by se to dalo provést, jelikož úředně by César byl mrtvý, ale tahle lapálie by se snad dala nějak obejít, přinejmenším byste obohatil své stádo o výjimečné vlastnosti prvotřídního plemenného býka."

Wolfe si propletl prsty na vršku svého břicha. „To jsou samozřejmě pouze hrubé obrysy řečeného návrhu. Clyde ho pravděpodobně vypracoval do nejmenších podrobností, včetně času a způsobu záměny býků. Nejvhodnější doba by pro to byla po jedné po půlnoci, kdy jste měl hlídat vy sám, jenomže do takové míry jste se toho možná účastnit nechtěl; zbývá tedy možnost, že záměna byla naplánována na dřívější hodinu a skutečně k ní došlo. Je možné, že César je v této chvíli stále naživu. Býk, který zemřel na sněť slezinnou, mohl být ten jeho náhradník. To všechno je pouze dohad – zjevně obhajitelný jenom za předpokladu, že jste souhlasil s Clydovým návrhem a stal se součástí jeho plánu… a vy o tom víte víc než já. Ponecháme-li však toto všechno stranou, jaký je váš názor na takový plán? Vidíte na něm nějaké nedostatky?"

McMillan na něho hleděl s ponurým úsměvem. „Jste pěkně prohnanej, viďte?" řekl nevzrušeně.

„Jakž takž." Wolfovy oči se zavřely a opět pootevřely. „Avšak vyvarujte se mylného předpokladu, že se vás snažím vlákat do pasti. Mohu být snesitelně prohnaný, ale mou oblíbenou zbraní je otevřenost a nestrannost. Hraji s otevřenými kartami, vážený pane.

Clydovu vnitřní jistotu, že vyhraje tu sázku, dokážu uspokojivě vysvětlit pouze předpokladem, že si vymyslel výše zmíněný plán. Pokud tak učinil, buď jste s plánem souhlasil, nebo jste ho odmítl. Tak či tak, rád bych věděl, co vám řekl. Nemyslete si, že vás urážím, jestliže mám za to, že jste možná určité skutečnosti před Waddellem zatajil. Já sám bych mu velmi nerad svěřoval jakoukoli choulostivou skutečnost. Žádám vás tedy, abyste mi odpověděl: učinil vám Clyde nějaký návrh, a pokud ano, přijal jste ho, nebo odmítl?“

McMillan měl stále na rtech ten neradostný úsměv. „Jste mazaný starý lišák. Možná se mě taky zeptáte, jestli jsem ho nezavraždil já. Třeba jsem ho zabil, protože mě urazil, ne?“

„O vraždě nikdy nežertuji. A krom toho jsem se vraždou dosud nezabýval. Nejprve potřebuji zdůvodnit Clydův optimismus, co se týče té sázky, a zjistit, proč tam chodil nebo s kým se měl setkat. Učinil vám nějaký návrh?“

„Ne.“ McMillan se neočekávaně zvedl.

Wolfe zvedl obočí. „Odcházíte?“

„Nevím, proč bych tu měl zůstávat. Přišel jsem, protože jsem chtěl prokázat laskavost Fredu Osgoodovi.“

„Chcete mu prokázat laskavost, a přitom nemáte vůbec žádnou informaci, která by nám mohla pomoct? Nic, co by mohlo vysvětlit…“

„Ne, sakra. Nemůžu vysvětlit vůbec nic.“ Dobytkář udělal tři těžké kroky a otočil se. „A vy taky ne, když se budete snažit hodit to svinstvo na mě,“ prohlásil.

Odkráčel ke dveřím, otevřel je a dveře se za ním zabouchly.

Wolfe vzdychl, zavřel oči a seděl. Zvedl jsem se, chvilku jsem se na něho díval, ale nezpozoroval jsem na jeho tváři žádný ze známých náznaků radosti nebo triumfu, a pak jsem si i já dopřál srdceryvného povzdechu a začal jsem odklízet podnosy od večeře. Jelikož jsem si nebyl jistý, zda má být služebná v pohotovosti ještě v deset večer, a přitom jsem je nechtěl jen tak vyhodit na chodbu, naložil jsem si je po číšnicku na předloktí a vydal jsem se k zadnímu schodišti. Byla to zásadní chyba, jelikož bylo trochu úzké a v jeho ohybu jsem málem uvízl. Do kuchyně jsem se však dostal bez úhony, složil jsem náklad a pokračoval přes špižírnu a jídelnu do hlavní haly. V knihovně se

svítilo a otevřenými dveřmi jsem uviděl Howarda Bronsona, jak čte noviny. Nikdo jiný v dohledu nebyl, a tak jsem dokončil kolečko do Wolfova pokoje po hlavním schodišti.

Stále ještě seděl se zavřenýma očima, jako by spal. Sedl jsem si, zívl a řekl jsem: „Tak to máme v kapse. Zabila ho Lily – myslela si totiž, že zničením důkazů o své minulosti se může očistit a možná si mě někdy v budoucnu i zasloužit. Caroline ho zabila, aby si procvičila golfový úder. Jimmy ho zabil, aby smazal Liliinu minulost, což je motiv, pro který se vraždilo už podruhé. Pratt ho zabil, aby naštval Osgooda. McMillan ho zabil, protože se ukázalo, že náhradník, kterého Clyde přivedl za Césara, není býk, ale jalovice. Dave ho zabil …“

„Krucinál, Archie, mlčte!“

„Jak je libo. Od této chvíle už v životě nepromluvím a zalepím si pusu kaučukovým cementem, jakmile mi ovšem vysvětlíte, kdy a jak jste přišel k tak skvělému případu.“ Sevřel jsem ruku v pěst ve škodolibé nápodobě jeho dřívějšího gesta, ale kouzlo se nepovedlo, jelikož neotevřel oči.

Byl v hrozném stavu, protože tiše zamumlal: „Opravdu jsem to už měl pohromadě.“

„A co se s tím stalo?“

„Rozplynulo se to v ohni a dýmu.“

„Zase ten býčí motiv. Fuj. Zkuste mě přesvědčit… mimochodem, proč pořád vykládáte lidem, že jsem najel vaším autem do stromu a rozbil ho? K čemu jsou podle vás takové pubertální záchvaty dobré? Kvůli tomuhle případu jsme málem zešíleli sháněním vhodného křesla, do kterého byste si dřepl, a to všechno nadarmo? Chcete mi naznačit, že těmhle buranům bude dopřán povzbudivý pohled na to, jak Nero Wolfe bude odsud ve čtvrtek odjíždět jak zmoklá slepice? Anebo mám pokračovat ve výčtu jmen, dokud nenarazím na nějaké, které se vám bude líbit? Dave ho zabil, protože ten den, kdy dostal před dvěma lety padáka, přišel o snídani a od té doby se nestačil dojíst. Bronson ho zabil… mimochodem, právě jsem viděl Bronsona …“

„Bronsona?“

„Jo. V knihovně, četl noviny a tvářil se, jako by mu to tady patřilo.“

„Skočte pro něho.“ Wolfe se zavrtěl a na okamžik mě popadl děs, že zas otevře oči. „Přiveďte ho sem.“

„Teď?“

„Teď“

Vstal jsem a vyrazil jsem do knihovny. Cestou dolů mě ale napadlo, že bych se mohl rovnou pojistit, kdyby se nám sezení náhodou protáhlo. Stavil jsem se proto nejdřív v kuchyni a přivlastnil jsem si džbánek prvotřídního guernseyského mléka z ledničky. S mlékem v ruce jsem nakráčel do knihovny a řekl Bronsonovi, že ho nerad ruším, ale že pan Wolfe zatoužil po jeho společnosti.

Zatvářil se pobaveně, odložil noviny a prohlásil, že se už začal bát, že bude ignorován.

„To ne, vážený pane,“ řekl jsem. „Těchhle obav vás pan Wolfe rychle zbaví.“

13

Usadil se do křesla, které před chvílí opustil McMillan, a v tváři měl stále ten pobavený výraz. Wolfe, sedící bez hnutí a s očima jen nepatrně pootevřenýma, působil dojmem, že od spánku ho dělí jen krůček, což mohlo nebo taky nemuselo ošálit Bronsona, ale rozhodně nepřelstilo mě. Zívl jsem. Světlo dopadalo na Bronsona pod takovým úhlem, že jeho nos se zdál ještě tupější než den předtím na terase, jako by ho někdo svého času ustavičně mačkal, a jeho bystré šedé oči vypadaly menší.

„Pokud jsem dobře rozuměl, chtěl jste se mě na něco zeptat,“ řekl konečně kultivovaným tónem.

Wolfe přikývl. „Ano. Podařilo se vám vyslechnout hodně z toho, o čem jsem si dnes odpoledne povídal se slečnou Osgoodovou?“

„Ani ne. Po pravdě řečeno jen velmi málo.“ Bronson se usmál.

„Proč se na to ptáte? Chcete se snad přesvědčit, jestli se budu cítit dotčen? Dovolte, měl bych takový návrh… přece si nemusíme na nic hrát. Něco o vás vím, uvědomuju si možnosti vašeho důvtipu, ale ani

já nejsem tak úplně zabedněný. Co kdybychom se dohodli, že nebudem jeden druhého považovat za hlupáka?“

„Opravdu?“ Wolfova víčka povyjela nahoru a štěrbiny jeho očí se rozšířily. „Jste skutečně tak rozumný? Takových lidí je dneska jako šafránu.“

„Jsem poměrně inteligentní.“

„V tom případě děkuji Bohu, že budeme moci hovořit o jistých skutečnostech v klidu, bez zbytečného vzrušení…o skutečnostech, které jsem se dozvěděl od slečny Osgoodové. Kupříkladu, že jste tím, co by pan Osgood – a nejen on – nazval bezohledným ničemou.“

„Já ne…“ Bronson mávl rukou. „Ale co, takové nadávky…“

„Přesně tak. Dovedu strhat hloupost, a často to i dělám, protože mě dráždí, ovšem mravní rozhořčení je nebezpečná záliba. Etologie je vzhůru nohama. Vemte si organizované lupičství finančníků… buď ho odsuzuji, nebo ne – a pokud ano, a to bez předpojatosti, kde najdu ty, kdo by je zavřeli do vězení? Ne. Mou jedinou omluvou za to, že jsem vás označil za bezohledného ničemu, je slovník, a činím tak proto, abych vyjasnil naše postavení. Já se živím jako detektiv, vy jako hochštapler… a já si chci s vámi pohovořit o obojím. Spoléhám na to, že mi pomůžete při vyšetřování vraždy, a mám také pro vás jistý návrh, který se týká jednoho vašeho plánu – toho, kvůli kterému jste sem přijel. Pokud jde o vraždu …“

„Možná by bylo lepší, kdybychom zvolili obrácený postup a zbavili se nejprv té vraždy. Nikdy se neodříkám rozumného návrhu.“

„Jak si přejete.“ Wolfe našpulil rty a zase je stáhl. „Clyde Osgood vám podepsal jistou listinu. Dneska ráno jste ji ukazoval slečně Osgoodové.“

„Potvrzenku na peníze, které jsem mu půjčil.“

„Včetně podrobného výčtu služeb, které vám měl na oplátku poskytnout.“

„Ano.“

„Jejichž poskytnutí by z něj udělalo zrovna takového ničemu, jako jste vy… v očích jeho otce.“

„Správně.“

Wolfe se ošil. „Chci tu listinu. Ne, uklidněte se! Tím vám neupírám vaše právo na vrácení té částky. To právo vám přiznávám.

Jen se mi nelíbí, jakým způsobem půjčené peníze vymáháte. Možná že na něj máte právo, ale stejně se mi nelíbí. Slečna Osgoodová dnes odpoledne získala můj obdiv, což se ženě podaří jen vzácně, a já ji chci toho hrozného psychického tlaku zbavit. Navrhuji, abyste listinu předal panu Goodwinovi, bude u něho v bezpečí. Nejpozději do deseti dnů vám buď zaplatím nebo nechám zaplatit těch deset tisíc dolarů, anebo vám listinu vrátím. Zavazuji se k tomu bezvýhradně.“ Wolfe na mě namířil palcem. „Dejte mu ji.“

Ničema zvolna a rozhodně zavrtěl hlavou. „Mluvil jsem o rozumném návrhu.“

„Neuděláte to?“

„Ne.“

„Dostává se vám nejvyšší možné záruky. Málokdy něco slibuji, protože, ač je to otřepané, jakýkoli svůj slib bych dodržel i za cenu vlastního života.“

„Váš život by mi nebyl k ničemu. Záruka, kterou nabízíte, je možná dobrá, ale papír podepsaný Osgoodem je lepší – a patří mně. Proč bych se ho měl sakra zbavovat?“

Tázavě jsem se podíval na Wolfa. „Velmi rád bych se ujal…“

„Ne, díky, Archie. Necháme to tak, alespoň prozatím. Doufám, pane Bronsone, že váš nepřátelský postoj nalezne…“

„O nic takového nejde,“ skočil mu do řeči Bronson. „To byste mě špatně pochopil. Už jsem vám řekl, že nejsem hlupák, a tím bych byl, kdybych si vás chtěl znepřátelit. Až moc dobře vím, jak jsem zranitelný, a vím také, co umíte. Když si vás znepřátelím, to abych si rovnou sbalil kufry a odjel z New Yorku. Jsem tam teprve dva měsíce, ale kdybyste se chtěl obtěžovat a vypátrat, kde jsem byl a co jsem dělal předtím, nepochybuju, že by se vám to podařilo. Nezjistil byste sice, že na mě někde čeká vězeňská cela, ale mohl byste shromáždit dost informací, které by mi ztrpčily život… S Clydem Osgoodem jsem šlápl vedle, ale můžu to zkusit znovu a doufat, že budu mít větší štěstí. Bůh je mým svědkem, že nechci, abyste se mi pověsil na paty, a vy byste do něčeho takového neinvestoval ani peníze, ani energii jen tak pro nic za nic. Věřte, že můj postoj není nepřátelský. Nemáte právo být naštvaný jen proto, že vám nechci dát

ten úpis, protože je můj – ale jinak vám držím palce. Jestli vám můžu nějak pomoct, rád to udělám.“

„Budete odpovídat upřímně, pane Bronsone?“

„Ano.“

„Výborně. Nejprve mi tedy řekněte, kde jste se narodil.“

Bronson zavrtěl hlavou. „Řekl jsem, že vám pomůžu, ne že uspokojím vaši zvědavost.“

„Připustil jste, že bych dokázal zjistit skutečnosti o vaší minulosti, kdybych si dal tu práci.“

„Tak si s tím tu práci dejte.“

„Tak tedy dobře, budu konkrétnější. Pracoval jste někdy s dobytkem?“

Bronson vyvalil oči, krátce se zasmál a řekl: „Panebože, abych nemusel odvolávat své tvrzení, že nejste hlupák! Snad to nechcete napasovat mně?“

„Pracoval jste někdy s dobytkem?“

„S dobytkem jsem nikdy neměl společného, ani co by se za nehet vešlo. Odkud se bere mléko a hovězí, vím jen proto, že jsem to někde četl.“

„Kde je ten klacek, který jste měl v ruce, když jste včera večer doprovázel Clyda Osgooda k Prattovým?“

„Klacek?“

„Ano. Hrubý klacek, dlouhý skoro dva metry.“

„Proč se mě… nemyslím… Á, ano! Jistě, už si vzpomínám. Byl opřený o kůlnu… všiml jsem si ho, když jsme šli kolem, a tak jsem si ho prostě…“

„Kde je?“

„Myslíte jako teď? Po všem…“

„Kde jste ho nechal?“

„Proč… jak si mám… Ahá! Jistě. Když jsme došli k plotu na konci lesíka, Clyde šel dál sám a já jsem se vrátil. Vzal si klacek s sebou.“

„Nač?“

Bronson pokrčil rameny. Už se opět vzpamatoval. „Jen aby měl něco v ruce, řekl bych. Všiml jsem si, že i vy nosíte těžkou vycházkovou hůl. Nač?“

„Ne proto, abych se s ní umlátil do bezvědomí. Clyde si o ten klacek řekl? Anebo jste mu ho nabídl?“

„Už nevím. Každopádně k tomu došlo jen tak mimochodem. Proč se ptáte, praštil ho snad někdo do hlavy? Myslel jsem, že byl zabit krumpáčem, totiž podle vaší…“

„Máte mi pomáhat, pane, a ne tlachat. Potřebuji vědět, jak to s tím klackem doopravdy bylo.“

„Už jsem vám to řekl.“

„Nesmysl. Byl jste evidentně rozrušen a neřekl jste mi pravdu.“ Wolfe na něj zahrozil prstem. „Jestli si ze mě nechcete udělat nepřítele, tak si dejte pozor. Tak příznivou příležitost říci pravdu už nikdy mít nebudete – než tady se mnou, v soukromí a poměrně přátelském ovzduší. Není to tak, že vy sám jste donesl ten klacek na Prattův ranč?“

„Ne. Nešel jsem tam.“

„Trváte na tom?“

„Je to pravda.“

„Znovu vás varuji, dejte si pozor. Ale dejme tomu, že vaše tvrzení budeme pro tuto chvíli pokládat za pravdu – v tom případě mi ovšem řekněte tohle: proč šel Clyde k Prattovým? Co tam chtěl dělat?“

„O tom nic neřekl.“

Wolfe zavřel oči a mlčel. Viděl jsem, jak špičkou ukazováku opisuje malé kroužky na opěradle svého křesla, a bylo mi jasné, že vzteky ani nemůže mluvit. Po chvíli spustil sám Bronson:

„Mohl bych snad…“

„Mlčte!“ Wolfova víčka se chvěla, když otevřel oči. „Do – pouštíte se chyby. Velké chyby. Něco vám řeknu. Dožadoval jste se okamžitého vrácení svých peněz. Clyde, který nebyl s to obstarat dotyčnou sumu v New Yorku, přijel sem, aby o ni poprosil svého otce, a vy jste měl tolik naspěch, anebo jste mu tolik nedůvěřoval, že jste přijel s ním. Nechtěl jste ho pustit z očí. Jeho otec prosbu odmítl, jelikož Clyde se mu nechtěl svěřit, nač ty peníze potřebuje – zřejmě aby zachránil čest rodiny Osgoodů, a vy jste byl ochoten celou záležitost jeho otci vyzradit a inkasovat peníze přímo od něho. Potom Clyde, celý zoufalý, uzavřel tu sázku. Nemohl ji vyhrát a vyrovnat

dluh dříve než za šest dní, po uplynutí týdne, a navíc vám nemohl poskytnout žádnou záruku, že tu sázku vyhraje. Takovou záruku, která by vás přiměla k tomu, abyste počkal, vám mohlo poskytnout jen jedno: uspokojivé vysvětlení způsobu, jakým chce Clyde sázku vyhrát. Proto vám o svém plánu řekl. Nepokoušejte se mi namluvit, že to neudělal, nejsem hňup. Pověděl vám, jak si chce výhru zajistit a co pro to hodlá udělat. A to chci teď slyšet od vás.“

Bronson zavrtěl hlavou. „Můžu vám říct jenom to, že se mýlíte. Neřekl …“

„Fuj! Nemýlím se. Dobře vím, kdy mám pravdu. Dejte si pozor, pane!“

Bronson pokrčil rameny. „S tím vaším věčným vyhrožováním, abych si dal pozor, se nikam nedostanete. Nemůžu vám říct to, co nevím.“

„Řekl vám Clyde Osgood, proč si myslí, že sázku vyhraje, a jak to chce udělat?“

„Ne.“

„Anebo co hodlá dělat na Prattově ranči nebo s kým se tam má setkat?“

„Ne.“

„Učinil nějakou poznámku nebo narážku, která by vás vedla k určité domněnce v tomto smyslu?“

„Ne.“

„Dopouštíte se těžkého omylu.“

„Ne, nedopouštím. Třeba si to u vás rozházím, ale nemůžu si pomoct. Probohasvatýho…“

„Mlčte! Jste přece jenom hlupák.“ Wolfe se otočil a vyštěkl na mě: „Archie, vezměte si ten úpis.“

Než to vyslovil, mohl mě na zákrok připravit alespoň jedním letmým pohledem, jenomže vždycky, když jsem si mu na něco takového postěžoval, odbyl mě tvrzením, že moje rychlost a vtip žádnou přípravu nepotřebují, na což jsem mu odpovídal, že bych uvítal méně jízlivých lichotek a více ohledů k mému pohodlí při plnění pracovních povinností.

V daném případě na tom příliš nezáleželo. Bronson měl sice přibližně stejnou postavu jako já, ale pochyboval jsem, že je tak

ostrý. Nicméně šlo o vraždu a Wolfe před chvílí naznačil, že tento pán byl na místě násilného trestného činu s klackem v ruce, a tak jsem vstal a přesunul jsem se k němu dostatečně rychle, abych předešel případné pošetilosti, která by ho mohla napadnout. Natáhl jsem ruku a řekl jsem:

„Dejte to sem!“

Zavrtěl hlavou, pomalu se zvedl, odkopl dozadu židli, aniž na ni pohlédl, a místo toho mě probodával pohledem, v němž se stále ještě zračila pevnost a inteligence.

„To je hloupost,“ řekl. „Příšerná hloupost. Na tohle vám nemůžu skočit.“

Zeptal jsem se, aniž jsem otočil hlavu: „Chcete ho, pane Wolfe?“

„Vemte si ho.“

„Dobře. – Držte si klobouk. Jdu na to.“

„Tak to tedy ne.“ Bronsonův pohled se nezachvěl. „Jestli se mi ho pokusíte vzít, nebudu se s váma prát. Nejsem sice zbabělec, ale nejsem momentálně v dobré kondici a neměl byste se mnou těžkou práci. Budu ale křičet a přijde Osgood a bude se chtít podívat na ten papír, kvůli kterému je tu takový povyk.“ Usmál se.

„Opravdu?“

„Opravdu.“

„Svěřím vám sladké tajemství. Jestli to uděláte, ukážu vám, jak se dělají jitrnice. Varuju vás – jen pípněte, a přestanu teprve tehdy, až přijede sanitka. Až si Osgood přečte, co na tom papírku stojí, zaplatí mi, abych to zopakoval. Nehýbejte se.“

Natáhl jsem k němu ruku a představte si, že po mně vyrazil s pokrčeným kolenem, aniž mě předem varoval! Byl poměrně rychlý, jenomže já jsem včas uhnul. Nebylo absolutně nutné ho uzemnit, ale tak vypečený frajer potřeboval menší lekci, a tak jsem mu ji natáhl, nabral jsem ho solidním hákem, který ho zastavil v rozletu a poslal k zemi. Než opět otevřel oči, skláněl jsem se v podřepu nad ním.

„Ani se nehněte,“ řekl jsem mu. „Nevím, v které kapse ho máte. Myslíte, že byste si vzpomněl? Jestli ano, tak mi ho dejte sám.“

Sáhl rukou k náprsní kapse, jenomže já jsem byl rychlejší a vytáhl z ní elegantní hnědou koženou náprsní tašku s platinovým nebo niklovým monogramem. Chňapl po ní, ale já jsem ucukl a řekl

mu, ať se zvedne a sedne si. Potom jsem trochu ustoupil a prohlížel si úlovek.

„No tohle," hvízdl jsem si. „Je tu tolik oběživa, až to není hezké. Nejmíň dva tři tisíce. Zklidněte se. Paskřivce neokrádám. Nikde ale nevidím… aha, tady je to. Tajná přihrádka, dalo by se říct." Rozložil jsem listinu, přelétl ji očima a podal ji Wolfovi.

„Zbytek mám vrátit?"

Přikývl, aniž od ní zvedl oči. Vrátil jsem náprsní tašku Bronsonovi, který se mezitím zvedl ze země. Vypadal trochu pocuchaně, ale podíval se mi do očí, když si ji ode mě bral, a musím uznat, že měl něco do sebe, ačkoli ne zrovna tam, kde by to být mělo; není běžné dívat se do očí kosovi, který vás právě srazil k zemi a vnutil vám pocit, že je to fajn. „Vezměte si to, Archie," řekl Wolfe a podal mi listinu a já jsem vytáhl ze své náprsní kapsy hnědé, zlatě lemované pouzdro na navštívenky, vyrobené z pštrosí kůže, které jsem dostal od Wolfa k narozeninám a v němž jsem nosil služební průkaz, zbrojní pas a řidičák. Vložil jsem do něj složený úpis a zasunul ho zpátky do kapsy.

„Pane Bronsone," řekl Wolfe. „Chtěl jsem vám položit ještě několik jiných otázek, které se týkají kupříkladu účelu vaší dnešní odpolední cesty k Prattovým, ale bylo by to zbytečné. Začínám vás dokonce podezírat, že jste zapleten do podniku, z kterého se může vyklubat ještě větší lapálie, než jakou je vaše nynější chování. Pokud jde o listinu, kterou si od vás vzal pan Goodwin, zaručuji se vám, že do deseti dnů vám ji vrátím – ji nebo vaše peníze. Nesnažte se o žádné uskoky. Mám na vás pěkný dopal i bez toho. Dobrou noc."

„Opakuju… Už jsem vám říkal…"

„Nechci nic slyšet. Jste hlupák. Dobrou noc."

Bronson šel.

Wolfe zhluboka vzdychl. Nalil jsem si sklenici mléka, popíjel jsem ho a viděl jsem, že se na mě jedním okem dívá. Po chvilce zamumlal:

„Archie. Odkud máte to mléko?"

„Z ledničky."

„V kuchyni?"

„Ano."

„No a…?“

„Ano. Je tam takových pět šest láhví. Mám vám jednu přinést?“

„Mohl jste si ušetřit cestu.“ Vrazil ruku do boční kapsy saka a vylovil z ní hrst pivních zátek. Rozevřel dlaň, spočítal je a se zachmuřeným výrazem mi řekl: „Přineste dvě.“

14

Druhý den – to jest ve středu – v deset dopoledne se do Osgoodova vozu namačkala pestrá sešlost jedoucí do Crowfieldu. Všichni kromě Nera Wolfa vypadali zdrblí únavou – jak jsem vypadal já, sám nevím. Ztichlý Osgood se podobal vymačkanému citrónu a během krátkého hovoru s Wolfem projevil sklon k jízlivosti. Bronson už nevypadal pocuchaně, měl opět na sobě ten prvotřídní oblek, ve kterém jsme ho viděli v pondělí, ale pravou čelist měl oteklou, mračil se a vůbec bylo vidět, že se nebaví. Nancy, která si opět sedla za volant, byla pobledlá, měla krví podlité oči a pohybovala se jakoby v křeči. Měla už za sebou jednu cestu do Crowfieldu a zpět, protože jela na nádraží vyzvednout nějaké příbuzné. Pohřeb měl být ve čtvrtek odpoledne a hlavní příliv příbuzenstva se tedy očekával až za čtyřiadvacet hodin. Wolfe zjevně změnil úmysl, že okamžitě zbaví psychického tlaku ženu, k níž cítí obdiv, jelikož mě ještě předtím poučil, že není třeba spěchat s oznámením slečně Osgoodové, že listina, kterou podepsal její bratr, je v mých rukou. Což, uvážím-li, jak jsem se jí zmocnil, bylo podle mého soudu vlastně dobře.

Během půlhodinové jízdy do Crowfieldu všichni mlčeli a jen Osgood s Nancy si vyměnili pár slov, když si domlouvali schůzku na týž den, ale později, až si vyřídí své pochůzky. Nejprve jsme vysadili Osgooda na Hlavní třídě před nějakým podnikem s palmami a kapradím ve výloze a malým nápisem namalovaným v rohu, jehož součástí bylo jakési jméno a název Pohřební ústav. Naše další zastávka se nacházela o dvě ulice dál, u hotelu, kde nás opustil Bronson – za tísnivého, všeobecného mlčení a v nepřátelském ovzduší, které je zřejmě hlavním rizikem povolání grázla.

„Thompsonovy garáže, vidte?“ zahučela ke mně Nancy a já jsem řekl, že ano, a ona mě tam za tři minutky vysadila, za rohem v postranní ulici. Napadlo ji totiž, že jelikož se oprava vozu nebo jeho převzetí může protáhnout, pojede raději dál a odveze Wolfa na výstaviště, za což jsem jí byl vděčný, protože jsem netoužil po tom, abych musel poslouchat jeho reptání.

Oprava stála šestašedesát dolarů dvacet centů, což bylo až dost, i když jsem vzal v úvahu odtažení auta. Nemělo pochopitelně smysl, abych se šprajcoval, a proto jsem se spokojil s důkladnou prohlídkou, abych se ujistil, že je všechno v pořádku i že mám dost oleje a benzínu. Zaplatil jsem v hotovosti a odjel.

Potom jsem měl najít Lewa Bennetta, tajemníka Národní ligy guernseyského skotu. Zkusil jsem to v hotelu, ale neměl jsem štěstí. Dalších dvacet minut jsem promarnil v telefonní budce, kde jsem se potýkal s obsazenými linkami, omyly a hordou ignorantů. Většina dotázaných měla dojem, že je někde na výstavě, a proto jsem jel k výstavišti a po urputné bitvě jsem zaparkoval na jednom z míst vyhrazených vystavovatelům. Vrhl jsem se do davu, rozhodnut začít v kanceláři výstavy, kde jsem se dozvěděl, že je zrovna den skotu a Bennett neví, kam dřív skočit. Bude prý někde u stájí, které se nacházejí na druhém konci výstaviště. Opět jsem vplul do davu a prodíral jsem se mezi muži, ženami, dětmi, balónky, trumpetami, praženou kukuřicí a celým tím blázincem ke svému cíli.

V této části výstaviště jsem dosud nebyl. Stálo tam celé město obrovitých stájí, v řadách za sebou, a každá stáj byla nejmíň padesát metrů dlouhá a taky až třicet metrů široká. Moc lidí tam nebylo. Zapadl jsem do první stáje. Páchlo to tam kravami, na čemž nebylo nic divného, protože jich tam bylo plno. Uprostřed stáje běžela po celé její délce asi metr a půl vysoká přepážka, k níž byly čelem a po obou stranách přivázány kusy dobytka. Býci, krávy a telata. Další dvě řady skotu byly přivázány ke stěnám stáje. Ale ani jeden kus se nepodobal plemenu, s nímž jsem byl nejdůvěrněji obeznámen po svém krátkém románku s Hickory Césarem Grindonem. Dlouhou uličkou se couralo pár návštěvníků, já jsem se loudal k místu, kde nějaký špunt v montérkách vyčesával zcuchaný kravský ocas. Řekl

jsem mu, že hledám Lewa Bennetta z Ligy chovatelů guemseyského skotu.

„Guernseyskýho?“ Tvářil se pohrdavě. „Jak to mám vědět? Já jsem od jerseyskýho.“

„Á, tak to pardon. Mně osobně se líbí guernseyské plemeno. Je tu vůbec stáj, kde ho najdu?“

„Jasně. Kousek za prostorem vyhrazeným pro porotu. Mohl by bejt tam. Dneska dopoledne posuzujou ayrshiry a Švejcary, ale v jednu začínaj hodnotit guernseye.“

Poděkoval jsem mu a šel jsem dál. Prošel jsem kolem tří stájí a ocitl jsem se před velkým otevřeným prostranstvím, rozděleným provazy na menší díly, a tam byli všichni ti lidé, které jsem postrádal ve stájích, několik set se jich mačkalo u provazů. Uvnitř stály hloučky skotu, černých býků a krav s bílým pruhem kolem břicha, které drželi muži a chlapci pomocí provazů. Další muži se procházeli nebo postávali okolo a mračili se na dobytek, doprovázeni dalšími muži, kteří byli vyzbrojeni plnicími pery a archy lepenkového papíru. Jeden z nich klečel a pozorně zkoumal vemeno, jako by očekával, že na něm najde napsáno tajemství kamene mudrců. Bennetta jsem nikde neviděl.

Objevil jsem ho v další stáji, vyhrazené guernseyskému skotu. Vzduch tam byl nabitý horečnou činností a starostmi – kartáčovala se srst, drhla se kopyta, omývaly hlavy, vyčesávaly oháňky, všude samé debaty a hádky. Bennett pobíhal sem a tam. Nepoznal mě a já jsem málem musel použít zápasnický chvat, abych ho zastavil. Připomněl jsem mu, odkud se známe, a řekl jsem mu, že Nero Wolfe se s ním chce co nejdříve setkat v hlavním výstavním pavilónu nebo i na nějakém jiném příhodnějším místě. A že to strašně spěchá.

„Vyloučeno,“ prohlásil s divokým výrazem ve tváři. „Nemám ani čas se najíst. V jednu přijde porota k nám.“

„Pan Wolfe vyšetřuje vraždu pro pana Fredericka Osgooda. Potřebuje od vás důležité informace.“

„Žádné nemám.“

„Chce se vás na něco zeptat.“

„Teď se s ním sejít nemohu. Prostě to nejde. Po jedné hodině… až je začnou hodnotit… říkáte, že je v hlavním pavilónu? Zajdu za ním, nebo mu vzkážu…“

„Bude obědvat v metodistickém stanu. Přijďte brzo. Hm?“

Řekl, že hned, jak to bude možné.

Než jsem se dostal k našemu stánku v hlavním výstavním pavilónu, bylo poledne. Toho dne se neposuzovalo pouze guernseyské plemeno, jelikož čtvrtá hodina odpolední byla stanovena jakožto hodina H pro orchideje. Wolfe je zrovna kropil a dělal jim manikýru. Rozstřikovač byl malým zázrakem, zhotoveným na zakázku podle Wolfova nákresu, a skládal se z osmilitrové nádrže, tlakové komory a malého elektromotorku. Prázdný vážil pouhých pět kilo. Když jsem přišel, byl tam zrovna jeho konkurent Shanks, obdivující rozprašovač. Oznámil jsem Wolfovi, že auto je opravené, seznámil jsem ho s výší škody vyjádřenou v dolarech a popsal jsem mu zoufalou situaci pana Bennetta.

Zašklebil se. „V tom případě tu musím počkat.“

„Stání vám prospěje.“

„A co to zpoždění? Je středa poledne. A nemáme nic než pár zanedbatelných indicií. Volal jsem Waddellovi. Klacek, nesený k Prattovu ranči, se nenašel a policie býka nevyfotografovala. Fuj. Nezdolné metody inspektora Cramera mají své výhody. Podle slečny Osgoodové nikdo ze služebnictva nebyl svědkem Bronsonova návratu. Náš další postup záleží na panu Bennettovi.“

„Tvrdí, že nic neví.“

„Ale ví. Jenom si to neuvědomuje. Možná kdybyste se vrátil a vysvětlil mu…“

„Musel bych použít násilí. Tvrdí, že nemá čas ani na jídlo.“

To samozřejmě Wolfa umlčelo. Zachrochtal a obrátil se zpátky k Shanksovi.

Opřel jsem se o stůl s jiřinkami naproti přes uličku a zívl jsem. Hruď se mi dmula nespokojeností. Nepodařilo se mi přinést to, pro co jsem byl poslán, což se nestávalo často a dopalovalo mě to. Wolfově peněžence jsem ulehčil o šedesát šest dvacet. Dnes budeme večeřet a spát v domě, kde se rodina chystá na pohřeb. Wolfe právě prohlásil, že v případu vraždy, kterou máme vyšetřit, nemáme nic

než pár zanedbatelných indicií. Ať jsem to obracel, jak chtěl, vyhlídky nebyly růžové. Wolfe se Shanksem pokračovali v plácání a nevšímali si návštěvníků, kteří procházeli uličkou. Já jsem stál opřený a neměl jsem nejmenší chuť pokusit se zahnat chmury. Určitě jsem zavřel oči, protože jsem zničehonic ucítil, jak mě někdo tahá za rukáv, a uslyšel jsem hlas:

„Probuďte se, Escamillo, a ukažte mi ty svý kytičky!“

Zvedl jsem víčka. „Jak se máte, slečno Rowanová? Odejděte, stáhl jsem se do ústraní.“

„Polibte mě!“

Sehnul jsem se a políbil jsem ji na čelíčko. „A je to. Díky za návštěvu. Moc rád jsem vás viděl.“

„Vy jste ale hulvát!“

„Nepamatuju se, že bych vás zval k návštěvě našeho stánku.“

Koutek úst jí vyjel nahoru. „Tohle je veřejná výstava. Zaplatila jsem vstupné. Jste vystavovatel. No tak vystavujte! Předveďte se!“

„Nejsem exhibicionista, abych se předváděl. Ostatně jsem pouhý zaměstnanec.“ Vzal jsem ji za loket a převedl přes uličku. „Pane Wolfe, slečnu Rowanovou znáte. Přeje si vidět orchideje.“

Uklonil se. „Takové pocty se nikdy nezříkám.“

Podívala se mu do očí. „Chci, abych vám byla sympatická, pane Wolfe. Nebo alespoň abych vám nebyla protivná. Pan Goodwin a já se pravděpodobně spřátelíme. Dal byste mi jednu orchidej?“

„Ženy jsou mi málokdy protivné a nikdy mi nejsou sympatické, slečno Rowanová. Mám tady jenom albínky. Dám vám orchideje v pět, až si je prohlédne porota, pokud mi laskavě řeknete, kam je mám poslat.“

„Přijdu si pro ně.“

Skončilo to tím, že šla s námi na oběd.

V metodistickém stanu byl větší nával než den předtím, nejspíš proto, že jsme přišli dřív. Paní Millerová si zřejmě nebrala volno, jelikož frikasé s knedlíčky bylo stejně dobré jako vzpomínka na to, jak chutnalo posledně. Napadlo mě, že do tohoto svatostánku už nikdy nemusím přijít, a proto jsem si dopřál dva hlavní chody, stejně jako Wolfe. Ten, tak jako vždycky ve společnosti dobrého jídla, byl přátelský a sdílný. Jakmile zjistil, že Lily byla v Egyptě, vyprávěl o

svém domě v Káhiře a klábosili spolu jako párek velbloudů, vydali se až do Arábie a moc si ten výlet užili. Většinou nechala ona mluvit jeho, ale několikrát ho rozesmála, a já jsem začal větřit, že není taková, jak jsem si myslel, a že může být docela prima.

Položil jsem na stůl prázdný šálek a Wolfe řekl: „Bennett stále nejde. A je půl druhé. Je to ke stájím daleko?“

Řekl jsem mu, že ani ne.

„Tak se po něm jděte poohlédnout, prosím vás. Krucinál. Musím s ním mluvit. Jestli nemůže přijít hned, řekněte mu, že do tří budu tady a potom u našeho stánku.“

„Jistě.“

Zvedl jsem se. Také Lily vstala a řekla, že se má sejít s panem Prattem a s Caroline a že už ji nejspíš hledají. Odešla z jídelny se mnou, načež jsem jí sdělil, že jsem v práci a že se budu prodírat davem s rázností, která se pro tak příjemnou společnost nehodí. Prohlásila, že si na mně zatím ničeho příjemného nevšimla a že se sejdeme v pět, a odkráčela směrem k tribuně. Já jsem se vydal za svou povinností směrem opačným.

Porota byla v nejlepším. S potěšením jsem si všiml, že guernseyské plemeno je zjevně oblíbenější než chov švýcarský nebo ayrshireský, jelikož diváků tu bylo daleko víc než před dvěma hodinami. Bennett byl v uzavřeném prostoru u porotců, zapisovatelů a jednotlivých kusů skotu s ošetřovateli. Na okamžik se mi zastavilo srdce, když jsem zahlédl býka, o němž bych přísahal, že je to Hickory César Grindon. Pak jsem si uvědomil, že tenhle má světlejší zabarvení a daleko menší bílou skvrnu na čumáku. Takticky jsem se přesunul na druhou stranu, kde nebylo tak husto. Když jsem pak ucítil, jak mě někdo tahá za rukáv, blesklo mi hlavou, že mě vyslídila Lily Rowanová.

Byl to však Dave, oblečený do saka a kalhot, košile a kravaty, na hlavě lesknoucí se slamák. „Neříkal jsem, že jste člověk, kterej je rád tam, kde se něco děje?“ zakdákal. „Hned jak jsem vás uviděl prvně. Byl jste tady, když ti blbouni odepsali Bellu Grassleighovou a nechali vyhrát tu krávu ze Silvervillu? Zrovna tu, která má trup spíš jako srna než jako pořádná dojnice.“

„Panebože," řekl jsem, „no to je tedy tragédie! Právě jsem dorazil. Předpokládám, že ne… to mě podrž! Támhle je náš přítel Monte McMillan."

„Jo, přivez jsem ho sem dneska ráno." Dave zavrtěl hlavou. „Chudák Monte, musí začít prakticky od nuly. Je rozhodnutej koupit pár kousků, za slušnou cenu, a založit nový stádo. Kdo by si před rokem pomyslil…"

Zbytek mi utekl, protože jsem začal podlézat provaz. Bennett zůstal na okamžik o samotě a utíral si zpocené čelo. Hnal jsem se k němu. Zamžoural na mě proti slunci a omlouval se, že to nestihl. Řekl jsem mu, že to nevadí a že je mu odpuštěno, a jestli by nemohl zajít do metodistického stanu teď hned. Vyloučeno, tvrdil, právě prý posuzují potomky šlechtěných matek a současně vybrané kusy z chovatelských mladých stád. Stejně nemá Neru Wolfovi co říct. A krom toho v prostoru vyhrazeném pro porotce nemám co dělat…

Jemně jsem přitvrdil: „Wolfe vyšetřuje vraždu a říká, že s vámi potřebuje mluvit, jinak nemůže podniknout žádné další kroky. Jste řádný občan a přítel Freda Osgooda, nebo ozbrojená stráž u soudu nad dobytkem? Jestli si myslíte, že spravedlnost mezi kravami je důležitější než…"

Prohlásil, že se s Osgoodem nijak zvlášť nepřátelí, že pokud jde o něj, je Osgood pouze jedním z členů Ligy, a že přijde do metodistickém stanu, ale vážně, do půl hodiny.

Znovu jsem vylezl za provazy, ale místo abych šel po svých, rozhodl jsem se, že se zdržím a počkám na něho. Chvilku jsem sledoval práci poroty, ale bylo špatně vidět, protože tam byla hlava na hlavě, a tak jsem se coural kolem stájí. Bylo tam jako po vymření, jelikož všechny momentálně ze všeho nejvíc lákala soutěž chovatelů dobytka. Proto jsem si přirozeně všiml pohybujícího se objektu, který se ocitl v mém zorném poli, zvlášť když mi už ten první pohled prozradil, že řečený objekt znám. Byla to Nancy Osgoodová. V tom, jak se ohlédla, když vstupovala do jedné ze stájí, se zračila snaha o nenápadnost – anebo jsem měl vidiny. I kdyby chtěla být nenápadná, nic mi do toho nebylo, jenomže detektiv, který si hledí svého, by byl contradictio in adiecto, a tak jsem přeběhl ke stáji a vklouzl do dveří.

Nikde jsem ji neviděl. Byla tam spousta krav, tentokrát samé černobílé, a na konci uličky pár návštěvníků, ale Nancy jako by se do země propadla. Zvolna jsem kráčel mezi řadami kravských zadků. Nedaleko prostředku stáje bylo na levé straně jakési ohrazené stání, v němž nebyla žádná kráva; okamžitě jsem tam strčil nos a zjistil jsem, že jsou tam tři jiné věci: velká hromada slámy, ze které trčela násada od vidlí, Nancy Osgoodová a Jimmy Pratt. Šel bych dál, ale byl jsem spatřen. Jimmyho hlas byl nevrlý a nezdvořilý: „Máte přání?“

Pokrčil jsem rameny. „Ani ne. Doufám, že vy taky ne.“ Vykročil jsem, abych pokračoval dál, ale jeho hlas zazněl ještě ostřeji.

„Počkejte tu a můžete se dívat a poslouchat. Čím víc uvidíte a uslyšíte, tím víc o tom budete moct vyprávět.“

„Nech toho, Jimmy,“ řekla nešťastně Nancy. Otočila ke mně oči, ještě zarudlejší než kdy jindy. „Vy jste mě sledoval, pane Goodwine? A proč?“

Několik kolemjdoucích budilo dojem, že by mohli kolem nás okounět, a tak jsem vstoupil dovnitř, aby to zůstalo v rodině. „Ano,“ řekl jsem jí, „sledoval. Asi tak čtyřicet vteřin. Náhodou jsem vás viděl, jak vcházíte do téhle stáje a ohlížíte se, jestli vás nikdo nešmíruje, a tak jsem šel ze zvědavosti za vámi.“ Změřil jsem si mladého Pratta. „Je fajn, že studujete architekturu, a ne diplomacii. Postrádáte společenskou uhlazenost. Pokud je to tajná schůzka a vy jste mě podezíral, že bych o ní mohl někomu říct, bylo by lepší, kdybyste mě třel balzámem, a ne dřel šmirglem.“

Sáhl do kapsy. „Á, vtom případě …“

Nechal jsem ho pokračovat. Jeho ruka se vynořila se skromným svitkem, z něhož roztřesenými prsty odloupl pětku. S nepříjemným úsměvem mi ji podával a zeptal se: „Stačí?“

„Prima.“ Vzal jsem si ji. „Nádhera!“ Nejprve mě napadlo, že ji vrazím Nancy do kapsy kabátku a řeknu jí, ať si koupí punčochy, jenomže v tom okamžiku k nám přišel nějaký čahoun v montérkách a s vidlemi v rukou. Skoro se na nás ani nepodíval a energicky zabodl vidle do té hromady slámy a začal je zvedat. Zarazil jsem ho tak, že jsem mu tou desetidolarovkou zamával před nosem.

„Hele, kamaráde. Zastupuju ředitelství výstavy. Došli jsme k názoru, že naši zaměstnanci jsou strašně přepracováni. Přijměte tuto maličkost jako projev našeho uznání.“

Zůstal koukat. „Co jste to říkal?“

„Nesnažte se to pochopit, zkrátka berte. Jde o přerozdělení bohatství. Jakousi formu komunismu.“

„Od ředitelství výstavy?“

„Velmi správně.“

„To se na to vykašlu. Ti nejsou normální!“ Vzal si bankovku a strčil si ji do kapsy. „Mockrát děkuju.“

„Není zač.“ Ležérně jsem mávl rukou. Profesionálním švihem si zvedl na rameno velký náklad slámy, takovou jednu čtvrtinu celé hromady, a odkráčel.

„Říkal jste balzám, viďte?“ V hlase Jimmyho Pratta se ozvala podrážděnost. „Jak jsem mohl tušit, že jste Robin Hood? Potom, co jste mluvil o balzámu, bylo přirozené, že jsem vás považoval za podvodníka.“ Obrátil se k Nancy. „Stejně ví všechno o Bronsonovi a Clydově dlužním úpisu, protože byl u toho, když jsi to říkala Wolfovi. Co se týče toho, že se tvůj otec dozví, že jsme spolu…“

Byl jsem navýsost rád, že začal hučet do Nancy, jelikož mi tím poskytl příležitost, kterou jsem nutně potřeboval. Připouštím, že mi nechybí duševní rovnováha, ale nejsem úplně ze dřeva a dodnes se divím, že z mé tváře nevyčetli nic, co by je mohlo varovat. Spatřil jsem něco, co se vynořilo po vykousnutí toho fláku slámy z hromady. Když jsem se pohnul, dotkl jsem se nohou něčeho, co nebyla sláma. Stačil jeden letmý pohled dolů a uviděl jsem, co to je – hnědá, na míru šitá šněrovací polobotka, opřená o podpatek, dva tři centimetry ponožky a záložka jedné nohavice kalhot od prvotřídního krejčího.

Takže, jak říkám, byl jsem rád, že Jimmy se obrátil k Nancy, protože jsem tak měl možnost rozmarně kopat do slámy a botu s ponožkou a záložkou kalhot opět zakrýt. Nebylo z nich vidět vůbec nic.

„Asi bych neměla, když mi pan Wolfe slíbil, že mi pomůže,“ oslovila mě Nancy, „ale ráno jsem potkala Jimmyho a… mluvili jsme spolu… a já jsem mu řekla o tom úpisu, že ho Bronson pořád má… a Jimmyho napadlo, že by vtom mohl něco podniknout,

jenomže já jsem věděla, že by neměl nic dělat dřív, dokud si nepromluví s panem Wolfem… a tak jsme si řekli, že se tady ve dvě hodiny sejdeme a popovídáme si o tom…“

Nenápadně jsem se přesunul k místu, kde jsem mohl dosáhnout na násadu vidlí, která trčela z prostředka té hromady slámy. Zatímco mé oči zdvořile visely na Nancy, má ruka se jakoby mimoděk mazlila se slámou, která je příjemná na dotek, a bez velké námahy nahmatala místo, kde byla násada zasazena v kovovém nákružku hrotů. Dvěma prsty – lépe řečeno konečky nehtů, které nezanechávají otisky – jsem sjížděl dolů podél jednoho hrotu, ale nedostal jsem se daleko, ne dál než pět šest centimetrů, protože se zarazily o něco, co nebyla ani sláma, ani hrot vidlí. Nechal jsem tam prsty asi půl minuty, a když jsem měl dojem, že vím, co jsem chtěl, zvolna jsem ruku vytáhl.

„Proč jí nedáte pokoj? Buď s ní vy dva s Wolfem budete jednat slušně, jak to slíbil …“

„To myslíte vážně?“ zašklebil jsem se. „Proberte se. Pokud jde o slušnost, tak to nevím, ale my dva s Wolfem vždycky děláme to, co řekne on. Ale vy, dětičky, všechno jenom zkomplikujete, když se budete takhle neuváženě chovat na výstavišti. Osgood je obtížný klient i bez toho. Kristapána, odložte své smíření ještě alespoň o pár dní. Zná vás celý okres a tady jste všem na očích. Když uděláte, co říkám, ručím vám za to, že s Wolfem budeme jako pěny… a Osgood ten cár papíru nikdy neuvidí.“ Jimmy se mračil. „Takže co?“

„Rozlučte se. Rozejděte se. Ale hned. Vy jděte druhou stranou a já ji vezmu tudy.“

„Má pravdu, Jimmy. Byla to strašná hloupost, ale ty sis nedal říct…“

„Jenomže já musím vědět…“

„Hergot! Udělejte, co říkám!“

„Prosím tě, Jimmy!“

Vzal ji za ruku, zadíval se jí do očí a dvakrát vyslovil její jméno, jako by ji nechával přivázanou ke kolejím, a zmizel. Pobídl jsem ji, aby šla se mnou, opustil jsem kotec a zahnul jsem s ní doprava, směrem ke dveřím, jimiž jsem vstoupil. Venku jsem ji chytil za loket a cestou jsem jí říkal:

„Mám ještě práci, a tak vás musím opustit. Chovala jste se jako hloupá husička. Je sice pravda, že city jsou city, jenomže rozum je rozum. Běžet pro pomoc za Jimmym Prattem, když už vám ji slíbil Nero Wolfe! Okamžitě odsud odejděte. Mám dojem, že se někde máte sejít s otcem. Je-li tomu tak, běžte tam, čekejte na něho a cvičte se v myšlení.“

„Já jsem ale… mluvíte, jako bych…“

„Nemluvím, jako byste. O to, jak mluvím, si nedělejte starost. Tady se rozloučíme. Nashledanou v mateřince.“

Opustil jsem ji uprostřed davu, protože jsem si myslel, že je to zrovna tak dobré místo jako kterékoli jiné, a lokty jsem si prorazil cestu valícím se proudem k okraji, při kterém jsem mohl postupovat rychleji a přitom na sobě nedávat znát sebemenší zdání paniky. K metodistické jídelně mi to odtamtud trvalo slabých pět minut. Wolfe tam stále byl, seděl u stolu a na té skládací stoličce vypadal jak opuštěná velehora. Pravděpodobně dosud nikdy netrávil dobrou krmi za tak nepříznivých okolností.

Zamračil se na mě. „Tak co? Kde máte Bennetta?“

Posadil jsem se, přikývl a ztišil hlas. „Musím podat stručnou, leč nemilou zprávu. Za prvé, pan Bennett tu bude za takových deset minut. Alespoň to tvrdil. Za druhé, našel jsem Nancy Osgoodovou a Jimmyho Pratta ve stáji, kde se radili o tom, jak se dostat k papírku, který mám v kapse. Za třetí, v téže stáji jsem objevil pana Bronsona – ležel mrtvý pod hromadou slámy, se srdcem propíchnutým vidlemi. O posledním bodu mé zprávy neví nikdo jiný než já… lépe řečeno nevěděl, když jsem odcházel.“

Wolfovy oči se zavřely a po chvíli znovu pootevřely. Zhluboka vzdychl. „Hlupák. Vždyť jsem tomu člověku řekl, že je hlupák.“

15

Přikývl jsem. „Jo. Také jste mu řekl, že ho začínáte podezírat z toho, že se namočil v něčem, z čeho se může vyklubat pěkná lapálie. Madam Shasta ve městě tomu říká čtení budoucnosti a účtuje si za ně desetník.“ Vylovil jsem z kapsy pár nikláků a přistrčil jsem mu je. „Tady je výkupné, ať se netrápím – jak jste to věděl?“

Moji nabídku ignoroval. „Zatraceně," zamumlal. „Zase pozdě. Měl jsem včera večer zatelefonovat Saulovi nebo Fredovi, aby přijeli nočním vlakem. Bronsona jsme měli dneska dopoledne sledovat. Jakmile by byl přinucen promluvit, poskytl by nám všechny důkazy, jaké potřebujeme. Nejsem ve své kůži, Archie. A jak taky hergot můžu, když lítám, jako bych měl vzteklinu… mohu za to poděkovat tomu mizerovi Shanksovi. Co se dá dělat." Opět si povzdychl. „Říkáte, že o tom nikdo neví?"

„Přesně tak. Až na toho člověka, který to udělal. Čekal jsem tam na Bennetta a viděl jsem Nancy vcházet do stáje. Tak jsem šel za ní. Sešla se s Jimmym Prattem v boxu, kde byla kromě něho ještě hromada slámy. Rozšířil jsem jejich řady a povídali jsme si. Pak přišel ošetřovatel a odnesl část té hromady, přičemž odhalil botu a kousek nohavice se záložkou. Všiml jsem si toho jenom já a botou jsem přes ně opět nahrnul slámu. V hromadě byly shora zaražené vidle, jejichž násadu částečně zakrývala sláma. Nenápadně jsem hmátl rukou kolem hrotů a zjistil jsem, v jakém jehelníčku spočívají. Měl jimi propíchnutá prsa. Bylo po něm. Obvinil jsem Romea a Julii z nepředloženosti, vypoklonkoval jsem je každého jiným směrem a okamžitě jsem šel sem."

„To znamená, že k objevení mrtvoly stačí odhrnout trochu slámy."

„Ano. Což se možná už stalo, anebo se na to může přijít taky až zítra."

„Nejspíš ale dříve. Odešel jste odtamtud, abyste se vyhnul rozruchu?"

„Ne, abych vás o tom informoval. A abych vám řekl, jak je to s Bennettem. A abych ušetřil Nancy hněvu jejího otce, který by sotva přenesl přes srdce, s kým se jeho dcera schází, i před policií, která by jí vyčítala, že prakticky sedí na mrtvole a nic neřekne."

„Vás všechny viděl ten člověk, který přišel pro slámu, že?"

„Jistě, a taky pár jiných lidí. Mám se tam vrátit a objevit ho?"

Wolfe zavrtěl hlavou. „Tím bychom si nepomohli. A pravděpodobně tam nebude ani žádná stopa, které by se mohli chytit pátrači od policie, takže není naspěch. Nenapadlo by mě, že Bronson bude takový pitomec a poskytne mu příležitost, jenomže někde se s

ním setkat musel. Teď je však nutné tím spíš – á! Zaplať pánbůh! Dobré odpoledne!“

Lew Bennett, stále ještě v košili a úplně bez dechu, došel k nám a odměřeně odpověděl na Wolfův pozdrav. „Chtěl jste se mnou mluvit? Nemohl jste si vybrat horší dobu. Opravdu ne.“

„Pan Goodwin mě v tom smyslu informoval. Omlouvám se, ale neměl jsem jinou možnost. Posaďte se, pane Bennette. Nemáte chuť na kávu?“

„Raději postojím. Kdybych se posadil… co si přejete?“

„Obědval jste?“

„Ne.“

„To je absurdní.“ Wolfe zavrtěl hlavou. „Ani uprostřed největšího zmatku a nejzapeklitějších případů jsem nikdy nevynechal jediné jídlo. Žaludek, který je příliš dlouho prázdný, má za následek rozředění krve a porušuje rovnováhu mozkové činnosti. – Archie, objednejte frikasé. – Probohasvatého, pane, sedněte si.“

Možná, že ho ani tak nezlomil Wolfe, jako vůně jídla. Všiml jsem si, jak se mu chvěje chřípí. Váhal, ale když jsem zamával na metodistku a řekl jí, ať mu přinese extra porci knedlíčků, což byl Wolfův nápad, podrobil se a složil se do židle.

„To už je lepší,“ řekl Wolfe. „A teď k věci. Pan Osgood si mě najal, abych vyřešil vraždu, a proto potřebuji pár informací. Je možné, že vám mé otázky budou připadat irelevantní nebo dokonce hloupé – pokud ano, budete na omylu. Moje jediná vážná vada je letargie, a proto trpím pana Goodwina, a dokoce mu platím za to, aby mi ji pomáhal překonávat. Před osmačtyřiceti hodinami, v pondělí odpoledne jste panu Prattovi na terase jeho domu řekl, že tucet členů vaší ligy čeká na váš návrat a že až uslyší, co jim řeknete, podniknou určité kroky. Křičel jste to na něho dost přesvědčeně. Jaké kroky jste měl na mysli?“

Bennett na něho zůstal zírat. „Rozhodně ne vraždu,“ řekl úsečně. „Co to má společného…“

„Prosím vás.“ Wolfe na něj zahrozil prstem. „Už jsem vám říkal, že nejsem hlupák. Položil jsem vám jednoduchou a přímou otázku. Nemůžete na ni stejně jednoduše odpovědět? Vím, že jste na Pratta křičel ve vzteku. Ale jaké kroky jste měl na mysli?“

„Žádné.“

„Vůbec žádné?“

„Nic konkrétního. Měl jsem vztek. Všichni jsme byli rozzuření. To, co chtěl udělat, byl nejzatracenější skandál a urážka…“

„Já vím. Z vašeho hlediska určitě. Nemluvilo se však předtím o tom, jakým způsobem by se tomu dalo zabránit? Například nepřišel někdo s návrhem, že by se Hickory César Grindon mohl tajně odvést a nahradit jiným býkem?“

Bennett už už otevíral ústa, ale zarazil se. V pohledu se mu zračila obezřetnost. „Ne,“ řekl stroze.

Wolfe vzdychl. „Jak chcete. Škoda, že nechápete, že vyšetřuji vraždu, a ne spiknutí, jehož cílem by bylo podvodné získání býka. Ty knedlíčky by se měly jíst horké. Možná bude lepší počkat, než se najíte…“

„Jen pokračujte. Až se najím, budu muset jít.“

„Dobře. Neptal jsem se, jestli někdo z vás podstrčil anebo se pokusil podstrčit jiného býka. Zeptal jsem se pouze, zda takový návrh v tom rozčilení nepadl. Především by mě ale zajímalo – byl by takový plán proveditelný?“

„Proveditelný?“ Bennett polkl kousek kuřete. „Byl by to zločin. Z právního hlediska.“

„Samozřejmé. Ale – přesto o tom zkuste vážně uvažovat. Myslíte, že by se to mohlo podařit?“

Přežvykoval chleba s máslem a uvažoval. „Ne. Byl tam Monte McMillan.“

„Kdyby tam pan McMillan nebyl, anebo se na takovém plánu podílel, mohlo by se to podařit?“

„Je to možné.“

„Bylo by tedy možné nahradit Césara nějakým jiným býkem, který by mu byl natolik podobný, že by si výměny nikdo, kdo ho důvěrně nezná, na první pohled nevšiml?“

„Je to možné.“

„César byl přece americkým šampiónem!“ Wolfe se zašklebil a poposedl si na své skládací židličce. „Nebyl svým způsobem unikátní?“

„To víte, že ne, sakra. Je spousta dobrých býků a poměrně dost výborných. To, že některý z nich někdy něco vyhraje, je sice moc hezký a má to svoji váhu, jenomže někdy je rozdíl mezi prvním a třeba desátým zcela zanedbatelný. Loni v Indianapolis dosáhl César 96 a Portchester Compton 95 bodů. Něco jiného je ovšem jejich potomstvo. Rejstřík jejich dcer a synů. César měl jednapadesát dcer v nejvyšší jakostní třídě…“

„A devět elitních synů. Já vím. A to na zvířatech pochopitelně není vidět. Stále však nejsem spokojen. Kdyby někdo… dejme tomu Clyde Osgood… chtěl Césara vyměnit za jiného býka, nemohl by to být moc kvalitní kus, protože byl určen na porážku, a každý kvalitní býk má svou hodnotu. Je možné, aby se nějaký průměrný býk, jehož hodnota by byla ve srovnání se šampiónem o hodně nižší, takovému šampiónu hodně podobal?“

„Je to možné. Na takových sto metrů. Záleželo by na tom, kdo by se na něj díval.“

„Za co dostává býk body?“

Bennett spolkl dávku knedlíčků. „Bodovací tabulka, podle které býky posuzujeme, má dvaadvacet kategorií a maximální počet bodů je sto. Získat sto bodů se pochopitelně ještě nikomu nepodařilo. Celkový vzhled a konstituce deset bodů. Hlava šest, rohy jeden, krk tři, kohoutek tři, plec dva, hruď čtyři, hřbet osm, záď tři, bedra dva, hýždě šest, srst dva, břicho deset a tak dál. Největší počet bodů za jednotlivou kategorii je dvacet, a to za sekreci indikující barvu produktu. Ta se hodnotí podle pigmentového sekretu kůže, který má být temně žlutý až do oranžova, obzvláště patrný v boltcích, na konci kostrče, okolo očí a nozder, na šourku a u kořene rohů. Paznehty a rohy mají být žluté. Existuje totiž velice úzký vztah mezi barvou kůže, barvou vnitřního tuku a mlékem a máslem. Čili jen tato kategorie, která se ovšem dá posoudit zevrubnou prohlídkou, obnáší dvacet bodů ze sta. Čo se týče hodnoty, záznam v rejstříku elitních kusů je pro býka mnohem důležitější než jeho úspěchy na výstavách. Kupříkladu na aukcích v roce 1935 se býci s takovými kvalitami prodávali průměrně za více než dva tisíce dolarů. Býci, kteří ještě sami v rejstříku nebyli, ale jejichž matky ano, se prodávali za průměrnou cenu 533 dolarů. Průměrná cena býků, kteří neměli ani to

štěstí, byla 157 dolarů. Téhož roku byl Lang water Reveller prodán za deset tisíc dolarů.“

Wolfe přikývl. „Chápu. Jako obvykle rozhodují detaily. Zdá se, že tím jsou zodpovězeny otázky týkající se hodnoty a vzhledu. Dále… velmi mě překvapilo, co jste mi řekl včera do telefonu, když jsem vám volal od Osgoodových. Předpokládal bych, že každé čistokrevné tele je ihned po narození nesmazatelně označeno. Vy jste mi však řekl, že jediná, která jsou označována – tetováním v uchu –, jsou ta, která mají jednolité zbarvení bez bílých skvrn.“

„Přesně tak.“

„Takže pokud byl César nahrazen jiným býkem, nedalo se na to přijít podle toho, že by mu chyběl jakýkoli identifikační znak.“

„Ne. Pouze porovnáním jeho zbarvení se zbarvením Césarovým, jak si ho pamatujete, anebo s náčrtkem na jeho registračním osvědčení.“

„No právě. Mluvil jste o náčrtcích a fotografiích. Jak se pořizují?“

„Pořizují je chovatelé, a to ihned nebo nejpozději do šesti měsíců po narození. Na rubové straně přihlášky k registraci je natištěn obrys krávy, z obou stran i zepředu. Na něm chovatel naznačí barevnými tušemi vybarvení kusu, vyznačí skvrny bílé, světle žlutohnědé, tmavě žlutohnědé, žlutohnědé s červeným odstínem, hnědé a žíhané. Náčrtky, zařazené v naší úřadovně ve Fernboroughu, jsou trvalým záznamem, který slouží pro identifikaci po celý život dotyčného kusu. Jejich kopie také najdete na registračních osvědčeních. Když si koupíte býka a chcete se ujistit, že máte toho, o kterého jste měl zájem, srovnáte jeho zbarvení a skvrny s náčrtkem.“

„Rozuměl jsem vám tedy včera v telefonu správně. Připadalo mi to poněkud nahodilé.“

„Tato metoda se používá všude,“ prohlásil Bennett koženě.

„Nikdy s ní ještě nebyly žádné potíže.“

„Nic ve zlém. Pokud funguje, tak funguje.“ Wolfe vzdychl.

„Zeptám se vás ještě na jedno, než sníte moučník a vypijete kávu. Možná že si budete muset trochu víc namáhat paměť. Budeme-li čistě akademicky uvažovat o tom, že Clyde Osgood skutečně pojal úmysl nahradit Césara jiným býkem, kolik je v okruhu dejme tomu

sedmdesáti kilometrů býků, kteří by mohli připadat v úvahu? Jde mi o býky, kteří by byli Césarovi dost podobni, čím víc, tím líp, celkovým vzhledem a vybarvením? Nezapomeňte, že to nesmí být žádný šampión, jehož hodnota dosahuje mnoha tisíc.“

„Vždyť jsem vám říkal, že by to nemohlo vyjít,“ namítl Bennett.

„I kdyby byl ten druhý býk Césarovi nevím jak podobný, Monte McMillan by to poznal. Poznal by ho mezi všemi býky na světě.“

„Řekl jsem vám, že se budeme pohybovat v oblasti teorie. Vyhovte mi a můžeme naši rozmluvu ukončit. Kolik je takových býků v okruhu sedmdesáti kilometrů?“

„Nejste zrovna skromný.“ Bennett převaloval v ústech kousek koláče, míchal lžičkou kávu a uvažoval. „Když vás to tak zajímá, jeden je zrovna tady, v jedné ze stájí. Willowdaleský býk, tříroček. Nikdy nedosáhne Césarovy úrovně, ale napohled je mu velice podobný, včetně zbarvení, konstituce a tak dál.“

„Jste si jist, že ten býk ve stáji je z Willowdalu?“

Bennett se na okamžik vyděsil, ale pak se mu v tváři objevila úleva. „Ano, je to Zodiac z Willowdalu. Před chvílí ho posuzovali a v pigmentu skoro propadl.“ Napil se kávy. „Taky Hawleyovi mají býka, který by mohl připadat v úvahu, jmenuje se Orinoco. Má sice užší zadní část hřbetu, ale toho by si člověk z dálky ani nevšiml – záleželo by na tom, jak by k vám byl otočený. Jednoho takového má paní Linvillová z druhého konce Crowfieldu. Ten by byl dokonce ještě vhodnější než Orinoco, jenom nevím, jestli ho má doma. Pokud je mi známo, chtěla ho poslat do Syracus. Mezi další kandidáty by patřil Hickory Buckingham Pell, Césarův bratr, který mu je podobný jako vejce vejci, jenomže ten je mrtvý.“

„Kdy pošel?“

„Asi před měsícem. Na sněť slezinnou. S většinou Mc-Millanova stáda.“

„Ano. Byla to katastrofa. Byl Buckingham také šampión?“

„Vůbec ne. Jeho i Césara počal starý Hickory Gabriel, skvělý a nádherný býk, jenomže ať je samec dobrý, jak chce, nedá se čekat, že pokaždé trefí do černého. Buckingham byl sice fešák, ale jeho pigmentový sekret stál za starou belu a jeho dcery byly pod kritiku. Na výstavě nebyl od roku 1936, kdy dosáhl 68 bodů v Jamestownu.“

„Každopádně byl v inkriminovaném čase mrtev. A co Osgoodovo stádo? Jsou nějací kandidáti tam?“

Bennett zvolna zavrtěl hlavou. „To sotva. Má sice slibného mladého samečka, Lucifera, který by mohl přicházet v úvahu, jenomže ten je spíš strakatý než hnědočervený. Mohl byste se ale splést, kdybyste neměl důvod k podezření a nepamatoval si Césarovo vybarvení.“

„Jakou má Lucifer hodnotu?“

„Těžko říct. Na aukcích záleží na tom…“

„Alespoň zhruba.“

„Tak mezi 500 a 800 dolary.“

„No vida. Pouhý zlomek 45 000 dolarů.“

Bennett zafrkal. „Žádný býk ještě neměl tak vysokou hodnotu, Césara nevyjímaje. McMillan za něj taky nedostal rozumně zaplaceno. Byl to jen úplatek, který mu nabídl Pratt, aby mu mohl provést tu ostudnou lumpárnu. Pár lidí je ochotno se McMillana zastat a tvrdí, že utrpěl hroznou ránu, když osmdesát procent jeho stáda pošlo na uhlák, a že byl zoufalý a že tolik peněz se těžko odmítá, jenomže já tvrdím, že něco takového nemůže nic na Božím světě ospravedlnit, a většina lidí mi dává za pravdu. Raději bych si hodil provaz, než se nechal – hej, Georgi, pojď sem! Zrovna jsem se zvedal. Děje se něco?“

Blížil se k nám jeden z mužů, kterých jsem si všiml v ohrazení vyhrazeném pro porotce, ramenáč s chybějícím zubem vepředu, narážeje cestou do židliček.

„To se beze mě neobejdou ani deset minut?“ ptal se Bennett.

„Tak co se zas děje?“

„U nás nic,“ řekl muž. „Jenomže nemůžeme vyvádět dobytek ze stájí, ani ho tam vracet, poněvadž je tam šílená spousta lidí. Někdo našel pod kupou slámy ve stáji pro holštýnky mrtvolu. Někdo někoho propíchl vidlema.“

„Panebože!“ Bennett vyskočil. „Koho?“

„Nevím. Nic se nedá zjistit. Přál bych vám vidět tu tlačenici…“

Víc jsem neslyšel, protože už odcházeli. Nějaká metodistka vyrazila za Bennettem, ale já jsem jí zkřížil cestu a řekl, že to za něj

zalepím. Řekla si o devadesát centů a já jí nechal dolar a opět jsem usedl naproti Wolfovi.

„Asi by se hodilo, kdybychom sebou švihli a omrkli to tam," řekl jsem.

Wolfe zavrtěl hlavou. „Jsou tři pryč a máme svoje starosti. Tak se budeme věnovat jim."

Nějak se mu podařilo vstát, přes rameno zpražil rozkládací židličku opovržlivým pohledem a odešli jsme. Venku to bylo tentokrát jednodušší než posledně, jelikož jsme se nemuseli v jednom kuse vyhýbat davu, valícímu se všemi možnými směry, neboť ten se teď rychle přesouval pouze jedním směrem, k zadní části výstaviště, kde byly stáje, to jest v opačném směru, než kterým jsme vyrazili my. Lidé měli ve tvářích vzrušený a cílevědomý výraz, jako by se právě dozvěděli o nějaké kořisti, kterou můžou utlouct a zbaštit k obědu. Kráčeli jsme po straně a vyhnuli se tak strkání.

Charlese E. Shankse nebylo u expozice orchidejí nikde vidět, ovšem byl tam Raymond Plehn, který vystavoval orchidejové potvůrky jménem laeliocattleya a odontoglossum. Dosud jsme ho neviděli, i když jsme samozřejmě předtím okoukli jeho exponáty, které se s našimi nemohly měřit. Výstavní pavilón se svým nekonečným počtem stolů a lavic, na nichž bylo vystaveno všechno, počínaje piškotovým koláčem a konče čtyři metry vysokými kukuřičnými klasy, napohled v tu odpolední chvíli hostil přibližně stejné množství návštěvníků jako obvykle – ti buď neslyšeli o trháku ve stáji holštýnek, anebo je naopak více než mrtvoly zajímaly květiny a zelenina.

Wolfe se s Plehnem přátelsky pozdravil a potom jsme se oba dali do práce. Jedna z našich osmnácti rostlinek projevila jistou přecitlivělost a začala uvadat. Zastrčil jsem ji tedy pod lavičku a přikryl novinami. Důkladně jsme prohlédli ostatní, narovnali jsme pár lístečků, některé jsme podepřeli novými tyčinkami a odstranili jsme půl tuctu květů, jejichž kališní lístky začaly hnědnout.

„Když se to vezme kolem a kolem, vypadají nádherně," řekl jsem Wolfovi.

„Jsou suché,“ zavrčel při kontrole jednoho lístku. „Díkybohu se tu zatím neobjevil červený pavouček. – Á, dobré odpoledne, pane Shanksi!“

Ve čtyři hodiny přišli porotci se svou družinou a bodovacími tabulkami. Jedním z těch dvou porotců byl chlapík s tváří jako měsíček, který pracoval ve vedení Zahradnické společnosti východních států, a druhým byl Cuyler Ditson, který už několikrát vystoupil v této úloze na výstavách v New Yorku. Začali si kytičky prohlížet jako pod drobnohledem, debatovali o nich a za chvíli se kolem nich shromáždil slušný dav lidí.

Byla to hračka, se kterou byli velmi brzy hotovi, pokud jde o naše albínky, až mi to přišlo hloupé po všem tom trápení, které jsme s nimi měli. Wolfe ovšem dostal medaili a všechny tři stuhy, zatímco Shanksovi jen útěšně poklepali na rameno. Jenomže oběma bylo jasné, jak bude vypadat článek o výstavě v příštím čísle časopisu Americká orchidej, i to, kdo ho bude číst. Shanks se zachoval jako trotl, protože se rozčílil a snažil se vyvolat hádku s Cuylerem Ditsonem. Raymond Plehn se mu vysmál.

Když porotci odešli, dav se rozešel. Wolfe a Plehn začali vítězně vystrkovat brady a já už věděl, že je to může bavit kdovíjak dlouho, a tak jsem uvažoval, jak z té nudy vycouvat. Wolfe předtím tvrdil, že až soutěž skončí, bude chtít orchideje postříkat směsí nikotinu a mýdla, takže jsem z jedné bedýnky vydoloval dotyčné ingredience, došel jsem pro konev vody a připravil jsem si směs do postřikovače. Wolfe je s Plehnovou pomocí důkladně postříkal, položil postřikovač na lavičku a opět s chutí zabředl do hovoru o svém koníčku. Sedl jsem si na bednu, zívl jsem a nechal jsem své myšlenky vířit kolem a hledat kapičku medu v něčem, co mě napadlo po jedné otázce, kterou položil Wolfe Bennettovi. Modlil jsem se však, aby to nebyla odpověď, kterou hledáme, protože kdyby tomu tak bylo, mohli bychom se jít klouzat, a co se týče naděje na honorář od Osgooda, mohli bychom to rovnou zabalit a jet domů.

Mrkl jsem na zápěstí a viděl, že je za deset pět, což mi připomnělo, že v pět si Lily Rowanová přijde pro orchideje, a současně mě to přimělo k činnosti, jelikož jsem si musel vymyslet nějakou jízlivost, která by ji položila na lopatky. Dělala na mě dojem,

že se jí to dosud nikdy nestalo, rozhodně ne v takové míře, aby to stálo za řeč, a mně připadalo, že si o to přímo koleduje. Říkat někomu Escamillo v legraci, nic proti tomu, ale když to uděláte bezprostředně poté, co se dotyčný málem přizabil skokem přes plot na útěku před býkem, můžete plným právem očekávat, že se vám to vrátí i s úroky.

Nic kloudného jsem nestačil vymyslet. Nejprve mě vyrušil odchod Raymonda Plehna, který se loučil se stejnou zdvořilostí, s jakou se věnoval i jiným činnostem. Druhé přerušení bylo vzdálenější, když jsem si ho všiml, a daleko protivnější: spatřil jsem nějakého člověka, který na mě ukazoval prstem. V uličce takových deset kroků ode mě stál a ukazoval na mě prstem – ten vytáhlý nosič slámy v montérkách, kterého jsem naposled viděl před třemi hodinami ve stáji holštýnského skotu. Po jeho pravici stál kapitán Barrow od policie a po levici státní návladní Waddell. Zahleděl jsem se na ně s nelibě zachmuřeným obočím a v tom vykročili ke mně.

Koutkem úst jsem procedil k Wolfovi: „Hele, máme návštěvu.“

Nejspíš došli k názoru, že toho ošetřovatele krav už potřebovat nebudou, protože se odsunul opačným směrem, zatímco oni dva zamířili přímo ke své oběti, to jest ke mně. Tvářili se mírně kysele a odměřeně pokývli hlavou, když jsme je s Wolfem pozdravili.

„Jestli tomu dobře rozumím, přibyla vám další mrtvola, ale tentokrát vám nic prokazovat nemusím,“ řekl Wolfe.

Waddell cosi zamručel, ale Barrow si nevšímal ani jednoho z nich, podíval se na mě a řekl: „Kdo mi bude muset něco prokázat, jste vy. Vemte si klobouk a pojďte se mnou.“

Zašklebil jsem se. „A kam, prosím?“

„Do kanceláře šerifa. Velmi rád vás tam odvedu. Okamžik.“

Natáhl po mně pracku. Založil jsem si ruce na prsou a ustoupil o krok. „Tak moment. Mám u sebe pistoli a zbrojní pas. Tato zbraň je mým legálním vlastnictvím. Nechcete přece, aby došlo k nějakému hloupému nedorozumění, viďte?“

16

„Máte mé slovo, kapitáne, že vás nezastřelí v mé přítomnosti," zašveholil Wolfe. „Ví, jak nesnáším násilí. Mimochodem, ta pistole patří mně. Dejte mi ji, Archie."

Vytáhl jsem ji z pouzdra a podal jsem mu ji. Držel ji blízko u obličeje, civěl na ni a po chvíli řekl: „Je to Worthington, ráže osmatřicet, číslo 63092T. Pokud trváte na tom, že ji musíte mít, kapitáne – nelegálně, jak pan Goodwin správně naznačuje –, napište mi stvrzenku a můžete si ji ode mně vzít."

Barrow zavrčel. „Nechte té komedie, sakra. Tu blbou bouchačku si nechte. Jdeme, Goodwine."

Zavrtěl jsem hlavou. „Jsem tady taky legálně. O co vám jde? Jestli toužíte, abych vám prokázal nějakou laskavost, tak si o ni řekněte. Jestli mi chcete udílet rozkazy, ukažte mi nějaké písemné pověření. Znáte pravidla hry stejně jako já. Zatím se mě nedotýkejte, ledaže byste si byl absolutně jistý, že chcete sníst, co jste si nadrobil."

„Trochu se v zákoně vyznáme, tak nějak po našem. Došlo k vraždě a kapitán Barrow vám chce položit pár otázek."

„Tak ať se ptá. Anebo jestli touží po rozhovoru v soukromí, ať mě o to slušně požádá a neštěká na mě." Otočil jsem se k Barrowovi.

„Vím dobře, o co vám sakra jde. Viděl jsem toho šimpanze, co sem přišel s vámi a ukázal na mě prstem. Vím, že mě dneska odpoledne viděl u jedné hromady slámy ve stáji holštýnek, kde jsem mluvil se dvěma známými. Z doslechu také vím, že v této stáji byl pod hromadou slámy nalezen mrtvý muž, probodnutý vidlemi. Předpokládám, že jde o tutéž hromadu slámy, jelikož v tomto ohledu si nemůžu stěžovat na nedostatek štěstí. A vy chcete vědět, proč jsem tam byl a o čem jsme s mými známými hovořili a jaký jsem měl důvod, abych do toho nebožáka vrážel vidle. A jelikož lékař prohlásil, že ten člověk je mrtvý dvě hodiny a šest minut, předložím vám časový plán toho, co jsem dělal od deseti dopoledne do dvou třiceti sedmi odpoledne. Ano?"

„Jistě," souhlasil Barrow. „Až na to, že nás spíš zajímá, co dělal ten mrtvý, než co jste dělal vy. Kdy jste ho viděl naposled?"

Zašklebil jsem se. „Dejte si repete. Tenhle trik jsem už dávno ze svého repertoáru vyřadil. Nejprve mi řekněte, kdo je ten mrtvý.“

Barrow se mi nepřestával dívat do očí. „Jmenuje se Howard Bronson.“

„Ale sakra.“ Našpulil jsem rty a zvedl obočí ve zdvořilém údivu.

„Přítel Clyda Osgooda? Potvrdil někdo jeho totožnost?“

„Ano. Osgood se svou dcerou. Kdy jste ho viděl naposled?“

„Dneska v půl jedenácté, když vystupoval před hotelem z Osgoodova auta. Slečna Osgoodová, pan Wolfe a já jsme jeli dál.“

„Znal jste ho dobře?“

„Poprvé jsem ho viděl v pondělí odpoledne.“

„Byl jste s ním v nějakém důvěrném styku?“

„Ne.“

„Vstoupil jste s ním do nějakého bližšího osobního kontaktu?“

„Vlastně – ne.“

„Co vlastně?“

„Nic. Ne.“

„Co nějaké finanční transakce? Nedával jste mu nějaké peníze, anebo on vám?“

„Ne.“

„V tom případě mi laskavě vysvětlete, jak je možné, že prázdná náprsní taška z hnědé kůže, nalezená v jeho kapse, je na vnější i vnitřní straně pokrytá vašimi otisky prstů?“

Samozřejmě že ten trouba mi úder telegrafoval předem. Kdyby to neudělal a vypálil od boku hned, mohl se ukájet mým chvilkovým koktáním a rozpačitým odkašláváním, jenomže takhle jsem měl spoustu času na přípravu.

Usmál jsem se na něho. „To vám pochopitelně mohu vysvětlit. Včera večer jsem u Osgoodových na verandě našel nějakou náprsní tašku. Podíval jsem se do ní, abych podle dokladů identifikoval jejího majitele, a zjistil jsem, že patří Bronsonovi. Vůbec mě nenapadlo, že bych měl stírat svoje otisky prstů.“

„A, tak vy jste ji měl připravenou.“

„Co jsem měl připraveného?“ zeptal jsem se nevinně. „Tu náprsní tašku?“

„Tuhle odpověď.“

„Jo, vždycky si jich s sebou beru spoustu, když jedu na venkov.“ Stiskl jsem rty a podíval jsem se na něj. „Probohasvatého zkuste použít svůj mozek. Kdybych ho oddělal a prohledal mu náprsní tašku, anebo kdybych ho našel mrtvého a vybral ji, nechal bych na ní svůj podpis? Připadá vám, že patřím mezi takové pitomce? Možná že bych vám ale jednu zajímavou podrobnost poskytnout mohl. Když jsem ji našel včera večer a když jsem mu ji vracel, byla napěchovaná bankovkama – podle mě tam mohlo být tak dva tisíce dolarů.“

V tom okamžiku se vyhoupl do sedla génius Nera Wolfa. Říkám génius ne proto, že celou válečnou lest vymyslel, jelikož ta byla výrazem jeho důvtipu, ale že předvídal její potřebu s takovým předstihem, že se mohl připravit. Mně samotného hned nenapadlo, co má za lubem; viděl jsem jenom, aniž jsem tomu věnoval jakoukoli pozornost, jak zjevně znuděn rozhovorem, jehož se neúčastnil, zastrčil si pistoli do kapsy saka, vzal do ruky postřikovač a začal se nimrat s tryskou a tlakovou rukojetí.

„Radíte mi, abych použil svůj mozek,“ říkal Barrow. „Zkusím to, Vzal jste něco z náprsní tašky?“

„Dneska? Neviděl jsem ji. Našel jsem ji jenom jednou.“

„Dneska nebo jindy. Vzal?“

„Ne.“

„Nevzal jste Bronsonovi nikdy vůbec nic? Jemu nebo z jeho věcí?“

„Ne.“

„Jste ochoten podrobit se osobní prohlídce?“

Ne že by se mi zrovna zatočila hlava, ale rozhodně to v ní zahučelo. V průběhu zlomku vteřiny se v ní v boji na život a na smrt utkalo pět nebo šest možných způsobů řešení. Mezitím jsem poctil Barrowa úsměvem od ucha k uchu, abych mu ukázal, jak jsem ledově klidný, a zároveň jsem si koutkem oka všiml, že na mě kývá Nerův pravý ukazováček, spočívající na tlakové páčce a zpola skrytý sakem. Měl jsem co dělat. V duchu jsem se modlil, abych si jeho gesto správně vyložil, a vlídně jsem pravil: „Odpusťte mi mé váhání, ale snažím se uvážit, co by vás naštvalo víc, jestli kdybych vám tu laskavost odepřel a přinutil vás k tomu, abyste to zkusil po zlém, anebo kdybych se prohledat nechal a vychutnal si váš výraz, až

nenajdete nic. Teď když u sebe nemám zbraň a nemůžete mě odzbrojit…“

Sprška nikotinu s mýdlem vyrazila pod tlakem z trysky a naplno ho zasáhla do tváře.

Zaprskal, zakvičel a oslepený uskočil stranou. Nastal další okamžik, kdy jsem měl plné ruce práce. Bleskurychle jsem sáhl rukou do náprsní kapsy a bez rozmýšlení jsem vsunul své pouzdro z pštrosí kůže do boční kapsy saka okresního prokurátora Waddella, který se s výkřikem vrhl ke kapitánovi. Jinak jsem se ani nehnul. Barrow vytáhl kapesník a vytíral si oči. V hloučku přihlížejících to zašumělo. Wolfe, nabízeje vlastní kapesník, řekl vážným tónem:

„Prosím tisíckrát za prominutí, kapitáne. Taková hloupá neopatrnost. Samozřejmě že vám to nemůže ublížit, ale i tak…“

„Kušujte, nebo vám tu kušnu zavřu sám.“ Na bradě a uších měl stále ještě perličkovité kapky, ale oči už měl utřené. Zuřivě se na mě zahleděl a vyštěkl: „Pěkná lumpárna, heh? Kam jste to schoval?“

„Schoval co? Vy jste se zbláznil.“

„To si pište, že jsem se zbláznil.“ Prudce se otočil na Waddella:

„Co dělal, když mi ten tlusťoch nastříkal do očí ten sajrajt?“

„Nic,“ řekl Waddell. „Nedělal nic. Stál tady vedle mě. Ani se nehnul.“

„To mohu potvrdit,“ vmísil se Wolfe. „Kdyby se pohnul, viděl bych ho.“

Barrow po něm vztekle loupl okem. „Vy se vyznáte v tlačenici, viďte?“

„Už jsem se vám omluvil.“

„Na to vám kašlu. Jak by se vám líbilo jít s námi k nám?“

Wolfe zavrtěl hlavou. „Máte špatnou náladu, kapitáne. Nevyčítám vám to, ale pochybuji, že tím něčeho dosáhnete. Zatknout mě za to, že jsem vás nešťastnou náhodou postříkal mýdlem, by působilo dojmem, že jste jednal… jaksi nepříliš uváženě…“

Barrow se k němu otočil zády a zeptal se Waddella: „Říkáte, že se ani nehnul?“

„Goodwin? Ne.“

„A nepodal nic Wolfovi?“

„Určitě ne. Stál od něho dál než tři metry.“

„Nic mu nehodil?“

„Ne.“

V uličce u našeho stánku se shromáždil menší hlouček čumilů. Barrow se jich zvýšeným hlasem otázal: „Viděl někdo tohoto muže, jak vytahuje něco z kapsy a podává to tomu tlusťochovi, anebo jak to někam schovává nebo zahazuje? Nebojte se promluvit. Jsem policista a jde o velmi důležitou věc.“

Nastalo vrtění hlavami a pár lidí zamumlalo, že nic neviděli. Nějaká žena s dvojitou bradou řekla sytým hlasem: „Koukala jsem na vás, jak jste celej zlitej, bylo to jako ve filmu, ale kdyby něco někam zahazoval nebo tak, určitě bych si toho všimla, protože mně neuteče nic!“

V hloučku to zašumělo nervózním smíchem a Barrow nad svými amatéry zlomil hůl. Rozhlédl se kolem sebe a mně ho najednou přišlo líto. Stále jsem se ještě nepohnul. V okruhu takových dvou metrů nebylo jediné místo, kde bych mohl cokoli ukrýt. Přede mnou stály na lavicích kořenáče s orchidejemi, za mnou stůl s vázami plnými jiřin – všechno bylo daleko z mého dosahu. Stál jsem tam tedy se založenýma rukama.

Barrow už zase nabyl své statné a chladnokrevné důstojnosti. Klidně se utřel kapesníkem za ušima a pod bradou a řekl mi:

„Odvedu vás k nám k výslechu v souvislosti s vraždou Howarda Bronsona. Jestli se budete pořád ještě rozmýšlet, jak mě naštvat, obstarat soudní příkaz k vašemu předvedení jakožto důležitého svědka nepotrvá déle než dvacet minut…“

„Dovolte,“ skočil mu do řeči Wolfe vrnivým tónem. „Jsem si jist, že po té politováníhodné nehodě jsme vám povinováni jistou ochotou, kapitáne. Asi bych netrval na soudní obsílce, Archie. Skutečně bychom měli spolupracovat.“

„Jak si přejete, šéfe.“

„Jen běžte. Ostatně tady nejsou na soukromý rozhovor zrovna ty nejlepší podmínky. Možná že za vámi potom přijdu. – Mezitím bych byl rád, pane Waddelle, kdybyste mi mohl věnovat pár minut, rád bych vám sdělil jistou skutečnost, kterou jsem zjistil včera večer a která se týká jak Clyda Osgooda, tak pana Bronsona. Vyptával jsem

se pana Bronsona skoro hodinu a domnívám se, že vás to bude zajímat.“

„Víte… chtěl jsem jít s kapitánem Barrowem…“

Wolfe pokrčil rameny. „Teď když byl zavražděn i Bronson, je jeho výpověď dvojnásob zajímavá.“

„Co tomu říkáte, kapitáne?“

„Zařiďte se podle sebe,“ řekl mu Barrow. „Vy jste prokurátor, já vám nemám co radit. S Goodwinem si když tak poradím sám.“ Řekl to takovým tónem, jako by k tomu potřeboval už jen rozžhavený pohrabáč a palečnice. „Mám jet napřed?“

Waddell přikývl. „Za chvíli jsem tam.“

Řekl jsem Wolfovi: „Až si přijde ta slečna pro orchideje, řekněte jí, že jsem šel na borůvky.“

Celou cestu kolem hlavního výstavního pavilónu k východu a davem lidí za hlavní tribunou šel Barrow za mnou, svůj levý loket udržoval ve vzdálenosti třiceti centimetrů od mého, čímž dokazoval, že byl pilným žákem na policejní akademii. Čekal na nás hlídkový vůz se staženou střechou a policistou za volantem. Barrow mi nařídil, abych se posadil vedle řidiče a sám si vlezl dozadu. Ani na okamžik mě nespouštěl z očí a já jsem nepochyboval, že jeho podezření, že mám u sebe něco, čeho bych se rád zbavil, nejspíš ještě zesílilo po Wolfově kabaretním vystoupení se stříkačkou.

I přes značný provoz na ulicích okolo výstaviště jsme za pět minut zastavili u budovy okresního soudu. Tentokrát jsme nešli předem, tak jako den předtím, když jsme šli s Osgoodem za Waddellem, ale postranním vchodem v přízemí. Chodba byla tmavá a páchla dezinfekcí a vyčpělou tabákovou močkou. Policista, který šel před námi, otevřel dveře s nápisem ŠER F, v němž chybělo písmeno I, a vstoupil dovnitř. S Barrowem v těsném závěsu za sebou jsem ho následoval. Byla to velká ucouraná místnost s otřískanými psacími stoly a židlemi. U jednoho stolu v rohu seděl jediný přítomný, plešatý rudolící pán s brýlemi se zlatými obroučkami. Kývl hlavou a mlčel.

„Teď vás prohledáme,“ prohlásil Barrow.

Lhostejně jsem přikývl a zaujal jsem příslušnou pózu. Vím, že celek se skládá z částí a že osobní prohlídka je jednou z nich. Wolfe

mě musel předhodit psům, aby si mohl soukromě popovídat s kapsou pana prokurátora. Proto jsem se podřídil a získal další důkaz, že ti dva chodili do policejní školy. Švy mi nerozpárali, ale jinak nevynechali nic. Když byli hotovi, vrátil jsem všechno na své místo a posadil jsem se. Barrow stál a svrchu na mě upřeně hleděl. Divil jsem se, že si nešel umýt obličej, protože ten nikotin s mýdlem ho musely pálit. Tihle větrem ošlehaní hoši jsou tvrdí jako skála.

„Udělal jste chybu," řekl jsem mu, „když jste na nás vlítl jak utržený od řetězu. Nero Wolfe a já jsme slušní detektivové, kteří dodržují zákony."

Zavrčel. „Nechte toho. Dal bych svůj měsíční plat, kdybych se dověděl, jak jste to provedl, a možná na to někdy přijdu, ale teď ne. Takovou práci si s tím nedám. Rozhodně ne teď." Pohlédl na policistu a přesvědčil se, že ten sedí u stolu s poznámkovým blokem a tužkou. „Chtěl bych vědět jen pár maličkostí. Trváte na tom, že jste Bronsonovi nikdy nic nevzal?"

„Ano, trvám."

„Podezříval jste ho z toho, že má prsty ve vraždě Clyda Osgooda?"

„Ptáte se toho nepravého. Veškerá podezření vyslovuje za naši firmu pan Wolfe osobně, zeptejte se jeho. Já jsem jenom jeho poslíček."

„Odmítáte odpovědět?"

„To rozhodně ne. Pokud vás zajímá, zda jsem já osobně podezříval Bronsona z vraždy, odpověď zní ne. Nepřišel jsem na žádný motiv."

„Neexistovalo nic v jeho vztahu s Clydem, co by mohlo takový motiv poskytnout?"

„To se mě moc ptáte. Ztrácíte čas. Ještě předevčírem ve dvě hodiny jsme s panem Wolfem žádné Pratty, Osgoody a ani Bronsona vůbec neznali. Náš jediný zájem o některého z nich se opírá o skutečnost, že si nás Osgood najal, abychom vyšetřili vraždu jeho syna. Vy jste ji začali vyšetřovat současně s námi. Pokud jste otráveni tím, co jste doposud objevili, a chcete, abychom vám přistrčili výsledky našeho pátrání, budete muset za panem Wolfem.

Tvrdil jste, že mě chcete vyslechnout v souvislosti s vraždou Howarda Bronsona.“

„To právě dělám.“

„Tak pokračujte.“

Kopnutím si k sobě přišoupl židli a posadil se. „Wolfe včera večer vyslechl Bronsona. O čem se mluvilo?“

„Zeptejte se pana Wolfa.“

„Odmítáte odpovědět?“

„A víte, že ano? Jsem pracující člověk a nerad bych o svou práci přišel.“

„To já taky. A vyšetřuju vraždu, Goodwine.“

„Já taky.“

„Pracoval jste na ní, když jste dnes odpoledne vešel do stáje, kde byl zabit Bronson?“

„Ne, v té chvíli ne. Čekal jsem na Lewa Bennetta, až se utrhne z práce poroty. Náhodou jsem viděl, jak do stáje vchází Nancy Osgoodová, a z čiré zvědavostí jsem šel za ní. Objevil jsem ji v jednom boxu, jak se baví s Jimmy Prattem. Věděl jsem, že jejího otce by popadl vztek, kdyby se to dozvěděl, což by za těchto okolností byla katastrofa, a tak jsem jim poradil, aby schůzku odložili a rychle se rozešli. Poslechli mě a já jsem se vrátil do metodistického stanu, kde se nacházel můj zaměstnavatel.“

„Že jste si vybrali zrovna to místo, kde byl Bronson zavražděn?“

„Nic jsem si nevybíral, oni už tam byli. Nevím, proč šli zrovna do té kóje, ale zdá se pravděpodobné, že zde nelze mluvit o příčině a následku. Umím si představit, že by si určitě dali rande jinde, kdyby věděli, co je pod tou hromadou slámy.“

„Vy jste věděl, co pod ní je?“

„Můžete třikrát hádat.“

„Věděl?“

„Ne.“

„Proč jste je tedy chtěl odtamtud tak rychle vypakovat?“

„Neřekl bych zrovna, že jsem chtěl. Jen mě napadlo, že je hloupé poskytovat zrovna teď nějaký prostor dohadům a klepům.“

„Prostě se vám nechce říct, že jste chtěl udržet v tajnosti, že se tam sešli, ale přitom jste si to přál.“

„Přál? To ne. Řekněme, že mi něco říkalo, že by to bylo vhodné.“

„Tak proč jste tedy podplácel toho stájníka?“

Samo sebou že tuhle otázku opět zatelegrafoval předem. Ale i tak byla dost vlezlá a nepříjemná.

„Čekal jsem, že se mě na to zeptáte,“ řekl jsem mu. „Teď jste mě zasáhl na bolavém místě, jelikož jediné vysvětlení, které vám mohu nabídnout a které je pravdivé, je praštěné. Jsou chvíle, kdy bývám hravý jako kotě, a tohle byla jedna z nich. Vylíčím vám to slovo od slova.“ A to jsem taky udělal, zopakoval jsem mu celý rozhovor včetně všech teček a čárek až do odchodu prebendanta.

„Tak to vidíte,“ řekl jsem. „Zachoval jsem se jako Robin Hood. A když tam objevili mrtvolu, ten prevít si myslel, že ho chci podplatit mizernou pětkou, a totéž jste si myslel vy. Přisámbohu, že si na něho dneska v noci počkám a ty peníze si vezmu zpátky.“

„Na výmluvy jste machr,“ zabručel Barrow. „Co ty otisky prstů na náprsní tašce? Pochybuju, že by někdo jako Bronson nechal někde na verandě povalovat šrajtofli s dvěma tisícovkama. A teď tohle. Uvědomujete si, jak jste dobrej?“

„Říkal jsem vám, že to bylo praštěné. Jelikož ale nemáte důkaz o opaku, mohl byste předpokládat, že jsem duševně zdravý. Vypadám snad jako trouba, který by se pokoušel podmáznout cizího člověka pětkou, když jde o vraždu? Kdybych tady měl rozjet podplácení natvrdo, průměrný příjem obyvatel tohoto okresu by vyletěl nahoru jak raketa. Jo a mimochodem, tvrdí taky ten křupan, že jsem ho žádal o diskrétnost?“

„Tady jsme všichni křupáni. Zkuste přesvědčit porotu složenou z křupanů, že jste zvyklý rozhazovat desetidolarové bankovky pro pobavení ostatních.“

Pohrdavě jsem zasupěl. „Nenechte se vysmát, chlapče. Jaká porota? Někdo že bude rozhodovat o mém životě? Ale teď upřímně, to jste opravdu takový cvok?“

„Ne.“ Kapitán na mě zamžoural a podrbal se na krku. „Ne, Goodwine, nejsem. A netěším se na to, až uslyším, co si o vás myslí porota. Ani nejsem vůči vám nijak zaujatý proto, že jste s vaším šéfem zvířili prach okolo smrti Clyda Osgooda. Je mi fuk, jak jste mazaní, odkud jste přišli, anebo o kolik pumpnete Osgooda, jenomže

teď, když se ten pytel otevřel, tak se taky musí celej vysypat. Až do dna. Rozumíte mi?“

„Tak s ním trochu zatřepte.“

„To taky udělám. A když se budu dívat já, tak mi neunikne nic. Říkal jste, ať se zeptám Wolfa – to víte, že jo, jenomže momentálně se ptám vás. Budete mluvit, nebo ne?“

„Panebože, už mě od mluvení rozbolelo v krku.“

„Jo. Mám náprsní tašku, která je poseta vašimi otisky prstů. Mám bankovku, kterou jste dal tomu stájníkovi. Tak řeknete mi, co máte od Bronsona a kam jste to dal?“

„Navádíte mě ke lži, kapitáne.“

„Jak chcete. A to není všechno. Dnes ráno byl zástupce šerifa náhodou v hotelové hale, když tam přišel Bronson a z telefonní budky si nechal zavolat New York. Náš člověk se okamžitě na hovor napojil a slyšel, jak Bronson vykládá někomu v New Yorku, že mu Goodwin jednu vrazil a vzal mu potvrzenku, ale že to zvládne i bez toho papíru. Co vy na to?“

„Páni,“ řekl jsem, „no to je prima. Teď už jenom stačí, aby newyorští poldové toho dotyčného chytli a propasírovali ho mlejnkem na kafe…“

„Děkuju za radu. Na co to potvrzení bylo a kde je teď?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ten váš člověk se určitě přeslechl. Třeba se mluvilo o Doodwinovi nebo Goldsteinovi nebo o DiMaggiovi…“

„Hrozně rád bych vám jednu střihnul. Ježíšikriste, s jakým potěšením bych vám ji natáhnul.“ Barrow těžce oddychoval. „Tak vyklopíte to, nebo ne?“

„Je mi líto, ale nemám co.“

„V hotelové knize jste v kolonce pro křestní jména napsal Archie. Je to tak?“

„Jo.“

Obrátil se na svého kolegu. „Bille, nahoře čeká soudce Hutchins. Vyběhni za ním a slož přísežnou žalobu – on ti pak vydá zatykač na důležitého svědka. Archieho Goodwina. A hned sem s ní přijď, musíme s sebou mrsknout.“

Zvedl jsem obočí. Ten polda s sebou vážně hodil. „Jaké je tu ubytování?“ zeptal jsem se.

„Slušné. Trochu těsno, kvůli té výstavě. Ale kdykoli budete chtít kápnout božskou…“

„Já nerozumět, co vy fikat. Z tohohle pro vás nekouká vůbec nic, jen posměch a bolení břicha.“

Ani nehnul brvou. Seděli jsme. Za chvilku se vrátil jeho kamarád s nějakou listinou. Požádal jsem, zda bych ji mohl vidět, a vyhověli mi. Barrow si ji ode mě zase vzal a řekl mi, abych ho následoval. Kráčel jsem mezi nimi tou temnou chodbou, za roh a další chodbou a vešli jsme do jiné kanceláře, menší, než byla ta předešlá, ale ne tak ošuntělé, a na dveřích té kanceláře byl nápis STRÁŽNICE. Za stolem, na kterém byla kromě všelijakých krámů váza s květinami, seděl nějaký ospalý bagoun. Když nás uviděl, zavrčel jako pes, vyrušený z poklidné siesty. Barrow mu podal listinu a řekl:

„Je to důležitý svědek v Bronsonově případu. Už jsme ho prohledali; zřejmě si tu budete chtít nechat jeho kapesní nůž. Stavím se pak pro kopii, anebo přijdu až ráno. Kdyby vám v kteroukoli denní nebo noční dobu řekl, že se mnou chce mluvit, okamžitě mě zavolejte.“

Strážný zmáčkl nějaký knoflík na svém stole, přelétl očima papír, podíval se na mě a zakdákal: „Božíčku, kamaráde, měl sis na sebe vzít nějaký starý hadry. Zdejší obsluha stojí za vyliž kapsu.“

17

Byla to skutečně starožitnost. Zjevně zabírala celé jedno křídlo přízemí soudní budovy. Cely, ve dvou řadách po stranách dlouhé chodby, ležely naproti sobě. Moje byla třetí od vzdálenějšího konce. Mým spoluvězněm byl štráfek v tmavěmodrém obleku, se špičatým nosem, pronikavýma hnědýma očima a hustými, vykartáčovanými vlasy. V okamžiku, kdy mě k němu zavřeli, což bylo zhruba okolo šesté, seděl na kavalci a kartáčoval si vlasy. Mdlé světlo, dopadající dovnitř z malého zamřížovaného okénka, které bylo příliš vysoko, aby z něho bylo vidět, propůjčovalo všemu ponurý vzhled. Pozdravili jsme se a on pokračoval v kartáčování. Za malou chvilku se zeptal:

„Máš u sebe nějaký karty nebo kostky?“

„Ne-e.“

„Do naha tě nesvlíkli, nebo jo?“

„Vzali mi nůž.“

Odložil kartáč a přikývl. „S tím se nedá nic dělat. Sjížděl jsi výstaviště? Že jsem tě tady ještě neviděl?“

„Taky jsi nemohl. Jmenuju se Archie Goodwin, jsem z New Yorku a vyšlápli si na mě.“ Mávl jsem rukou a posadil se na druhou palandu, kterou pokrývala špinavá šedá deka. „Pusť to z hlavy. Tys tam hákoval?“

„Jo, do včerejška odpoledne. Skořápky. Máš hlad?“

„Něco bych snědl. Ale rozmejšlím se, jestli si tu mám něco objednat…“

„To ne, na místní delikatesy zapomeň. Ne. Krmení se tady podává v pět a je to stejnej humus jako jinde. Ale jestli máš hlad a máš u sebe trochu škváry…“

„Pokračuj.“

Přešel ke dveřím a třikrát zaťukal nehtem na železnou mříž, chvíli počkal a klepl ještě dvakrát. Za pár minut se v chodbě ozvaly šouravé kroky, a jakmile došly k našemu apartmá, můj kolega řekl hlasem tlumeným, ale nijak zvlášť tajnůstkářským: „Tady, Čáro.“

Vstal jsem a cournul jsem se ke dveřím. Nebyl to strážný, který mě sem přivedl, ale nějaká vytáhlá vychrtlina s ohryzkem velkým jako husí vejce. Vyndal jsem Wolfovu šrajtofli na běžné výdaje, vylovil dolarovou bankovku a požádal o dva sendviče se šunkou a ovomaltinu. Vzal si ji, ale zavrtěl hlavou a řekl, že to je málo. Řekl jsem, že vím, ale že jsem ho nechtěl rozmazlit. Přihodil jsem ještě jeden a požádal ho, ať mi s jídlem přinese ještě pět večerníků.

Než se za čtvrt hodiny vrátil, hezky jsme se s mým spolu – bydlícím skamarádili. Jmenoval se Basil Graham a jeho znalost zeměpisu a okresních vězení z první ruky byla nedostižná. Rozložil jsem si oběd na palandu, pokrytou místo ubrusu novinami, a teprve když zmizel poslední drobeček, učinil mi návrh, který mohl zahubit naše přátelství v rozpuku, kdyby nebylo tak pevné. Jeho přípravné úkony byly prosté, leč zajímavé. Zpod deky na své palandě vytáhl tři kávové lžičky, jaké se prodávají v jednotkových krámech, a jednu bílou fazolku. Potom přišel ke mně, zvedl jedny noviny a zeptal se:

„Dovolíš?“ Přikývl jsem. Rozprostřel noviny na podlahu, sedl si na ně a před sebou, na betonu, uspořádal ty tři lžičky v menších rozestupech do řady, bříškem nahoru. Měl šikovné prstíky. Schoval fazolku pod jednu lžičku a potom mě oblažil pohledem, v němž se zračilo nové krásné přátelství.

„Chápej,“ řekl, „jen ti ukazuju, jak se to dělá. Ať nám to tady líp uteče. Někdy je rychlejší ruka, někdy oko. Není to hra na náhodu, jde o to, kdo je šikovnější. Tvý oko proti mý ruce. Tvý oko je možná rychlejší než moje ruka, ale to se pozná, až to vyzkoušíme. Tím nic nezkazíme. Pod kterou lžičkou je fazole?“

Řekl jsem mu to a uhodl jsem. Zkusil to znovu, prsty mu zakmitaly, a zase jsem to uhodl. Po třetí tam nebyla. Pak zase třikrát ano a on začal být nervózní a nešťastně kroutil hlavou nad svou neschopností.

Zavrtěl jsem hlavou. „Nech toho, Basile,“ řekl jsem lítostivě. „Nejsem zrovna nějaký ajnštajn, ale jsem držgrešle. Jestli v sobě budeš dlouho živit vztek na to, že moje oko je o tolik rychlejší než tvoje ruka, můžeš se nakonec naštvat tak, že mi ke všemu nabídneš, abych se s tebou vsadil, což bych musel odmítnout. Upřímně řečeno jde ti to výborně, totiž jak šudlání té fazolky, tak ta předstíraná nasejřenost, jenomže dovol, abych tě upozornil, že to oběživo, který jsi viděl, mi neříká pane, ale i kdyby, jsem držgrešle.“

„Ale za zkoušku člověk nic nedá, no ne? Chci se jen přesvědčit…“

„Ne, myslím to vážně.“

Radostně své lžičky a fazolku uklidil a přátelství bylo zachráněno.

V cele se začalo stmívat a za chvíli rozsvítili. Vypadalo to tam ovšem ještě pochmurněji, jelikož v samotné cele se nesvítilo. Noviny bych kromě titulků, které vykřikovaly o vraždě, mohl číst jedině tak, že bych je držel u zamřížovaného okénka dveří, aby na ně dopadalo světlo z chodby, a tak jsem to vzdal a věnoval se Basilovi. Byla to skutečně bezelstná duše, jelikož ho lízli po pouhém jediném dnu práce na výstavišti a čekala ho padesátidolarová pokuta, kterou mu nazítří mázne místní soudce, jenomže já tvrdím, že kdo si zvolí za svou životní profesi skořápky, musí být v prvé řadě filozofem. Můj

nos začalo dráždit houstnoucí ovzduší. V protější cele začal někdo tenkým tenorem zpívat *Tobě, drahá, se srdce mé dává, a doufá jen, že láska tvá je pravá*, a odněkud ještě dál k nám doléhalo úpění, přerušované hlasem, skřípajícím jako pilník na železo: „Nech ho zpívat, nech ho zpívat, sakra, dyk je to krásný!“

Basil pokrčil rameny. „Jsou to křupani,“ řekl shovívavě.

Mé náramkové hodinky ukazovaly za deset osm, když se na naší adrese opět zastavily něčí kroky, v zámku se otočil klíč a dveře se prudce otevřely. Stál v nich strážný, jehož jsem dosud neviděl, a řekl:

„Goodwin? Půjdete se mnou.“ Ustoupil stranou, abych mohl projít, opět zamknul dveře a vedl mě před sebou po chodbě, „jdem na strážnici,“ zabručel.

V kanceláři stáli tři muži: Nero Wolfe, který se nutil ke klidu, zamračený Frederick Osgood a nervózně se tvářící správce věznice. Popřál jsem jim dobrý večer. „Pojď, Ollie, počkáme venku,“ řekl Osgood. Správce zamumlal cosi o vězeňském řádu, jenomže Osgood ztratil trpělivost, řekl mu něco ostřejšího a vyšli spolu ven.

Wolfe stál a hleděl na mě se stisknutými rty. „Tak co?“ ptal se.

„Kde jste nechal rozum?“

„Jistě,“ řekl jsem dotčeně, „je to všechno jen moje vina. Jakýpak rozum? Otisky prstů na náprsní tašce. Podplatil jsem stájníka deseti dolary z peněz Jimmyho Pratta, což vám někdy vysvětlím, pokud neshniju v tomhle žaláři. Ale teď to hlavní –zástupce šerifa tvrdí, že dneska dopoledne v hotelu slyšel, jak Bronson říká do telefonu někomu v New Yorku, že nějaký Goodwin mu jednu trhnul a vzal mu nějaké potvrzení. Ha ha ha! Slyšel jste už někdy něco tak komického? Ale i přesto si tady nemyslí, že jsem vrah. Jenom mají dojem, že před nimi něco tajím. Chtějí mě zlomit. Je samozřejmé, že kdybych Bronsonovi nějaké potvrzení vzal a kdyby na to přišli…“

Wolfe zavrtěl hlavou. „Jelikož jste nic nevzal, na nic nemohou přijít. Což mi připomíná…“

Sáhl do kapsy a vytáhl z ní mé pouzdro na vizitky. Vzal jsem si ho a dobře jsem si ho prohlédl. Zjistil jsem, že neobsahuje nic víc, než co v něm mívám obvykle, a zastrčil jsem si ho zpátky do své kapsy.

„Děkuju. Měl jste problémy ho najít?“

„Vůbec ne. Bylo to velmi jednoduché. Po vašem odchodu jsem si promluvil s panem Waddellem a pověděl jsem mu o svém včerejším rozhovoru s panem Bronsonem, totiž všechno, o čem jsem se domníval, že může pomoct. On potom odešel a já jsem zatelefonoval k soudu, ale nic jsem se nedověděl. Chvíli jsem si připadal jako na pustém ostrově. Nakonec se mi však podařilo lokalizovat pana Osgooda a jeho dcera pro mě přišla. Byla vyslýchána, ale podle mě ne moc ostře, nepočítám-li přísnost jejího otce. S panem Osgoodem je potíž. Bůhvíproč vás podezřívá z toho, že jste domluvil schůzku jeho dcery se synovcem pana Pratta. Dejte si na něho pozor, až se vrátí, může po vás i skočit. Slíbil ale, že se bude krotit, když se vás na to zeptám.“

„Fajn. Takže jste se mě přišel na něco zeptat. Vrtalo mi hlavou, co tu chcete.“

„Za prvé…“ Na okamžik zaváhal, což se nestávalo často, a potom pokračoval: „Za prvé, přinesl jsem vám tenhle balíček. Připravily ho laskavé ruce hospodyně Osgoodových.“

Mrknul jsem se na stůl a viděl jsem tam ležet asi metrákový balík v hnědém papíru. „Pilky a provazový žebřík?“ zeptal jsem se.

Neřekl nic. Roztrhl jsem balicí papír a objevil jsem, že balík obsahuje polštář, dvě přikrývky a prostěradlo. Obrátil jsem se zpátky k Wolfovi.

„Aha,“ řekl jsem. „Tak takhle to je. Mám dojem, že jste před chvílí mluvil o mozkové činnosti, nebo ne?“

„Kušte!“ zamručel zuřivě. „Tohle se mi ještě nikdy nestalo. Žhavil jsem telefon, lítal jako blázen, ale Waddell jako by se do země propadl. Jsem si jist, že po vašem zadržení se mi schválně vyhýbá. Soudce nestanoví kauci bez souhlasu prokurátora. My ale kauci stejně nechceme. Fuj! Kauci za mého důvěrného tajemníka! Ten něco uvidí! Jen počkejte, až ho najdu!“

„E-hem. Vy počkáte u Osgoodů a já počkám ve smrduté cele s nebezpečným zločincem. Díkybohu, alespoň si s vašimi penězi zahraju skořápky. Co se týče balíku, který jste mi laskavě přinesl, odneste ho zpátky hospodyni. Bůh ví, jak dlouho tady budu, tak si nechci hned od začátku vysloužit pověst padavky. Dá se to vydržet a zdá se, že to i vydržím.“

„Mluvil jste o penězích. To je druhý důvod, proč jsem přišel.“

„Já vím, žádné u sebe nikdy nenosíte. Kolik potřebujete?“

„Hm… dvacet dolarů. Chtěl bych vás ujistit, Archie…“

„Neobtěžujte se.“ Vytáhl jsem peněženku a dal mu bankovku. „Mohu vás ujistit, že odsud vylezu s breberkama…“

„Když jsem kdysi pracoval pro rakouskou vládu, zavřeli mě do vězení v Bulharsku…“

Přešel jsem ke dveřím, otevřel je a zařval jsem do chodby:

„Pane správce! Utíkám!“

Vynořil se odněkud těžkopádným, klopýtavým poklusem. Za ním přicházel s polekaným výrazem Osgood. Z druhé strany se ozval dupot, který, jak se ukázalo, patřil dozorci s revolverem v ruce. Zašklebil jsem se na ně: „Apríl! Uveďte mě do mých komnat! Chce se mi spát. To dělá ten venkovský vzduch.“

„Šašku,“ zabručel Osgood. Správci se viditelně ulevilo. Popřál jsem přes rameno hezkou dobrou noc Wolfovi a s dozorcem v závěsu jsem vykročil do chodby.

Basil seděl na palandě a kartáčoval si vlasy. Zajímal se, kdo to tam tak řval, a já mu řekl, že jsem měl záchvat. Zeptal jsem se ho, v kolik hodin se zhasíná, a on mi řekl, že v devět, a tak jsem si začal stlát postel. Jelikož jsem si prozíravě objednal patery noviny, měl jsem jich bohatě k pokrytí lůžka dvojitou vrstvou. Basil na okamžik nechal kartáčování a díval se, jak upravuju kavalec štědrými vrstvami papíru, a když jsem byl skoro hotov, poznamenal, že to bude šustit tak, že se nikdo z nás nevyspí. Řekl jsem mu, že jakmile ulehnu, spím jako špalek, načež si jemně rejpnul, že v mém momentálnim apartmá by to tak dopadnout nemuselo. Tak jako tak jsem stlaní dokončil. Odněkud z konce chodby k nám dolehly dva zvýšené hlasy, které se přely o to, zda je dvaadvacátý únor národním svátkem, a k nim se přidaly ještě další.

Blížila se devátá, když se v našem zámku opět otočil klíč, ve dveřích se objevil dozorce a řekl mi, že se mnou chtějí mluvit.

„Krucifix,“ řekl Basil, „budem si muset nechat závist telefon.“

To nemůže být Wolfe, uvažoval jsem. Nemůže to být nikdo jiný než Waddell nebo Barrow, jenomže je vyloučeno, aby mě někdo z

nich vyprovodil z lapáku, a jestli mě chtějí jenom buzerovat, tak si to můžou klidně nechat na ráno. Rozhodl jsem se, že se mnou nehnou.

„Ať je to, kdo chce, řekněte, že už spím.“

I v tom mdlém světle jsem jaksi postřehl, že dozorce se zatvářil zklamaně. „Vy ji nechcete vidět?“ zeptal se.

„Ji?“

„Přišla za váma vaše sestra.“

„Á, no tohle! Moje milovaná sestřička!“

Zřejmě jsem vyhmátl ten správný tón, jelikož se ke mně nedonesla žádná uštěpačná poznámka, když jsem podruhé kráčel chodbou před dozorcem. Šel jsem ze dvou důvodů – jedním z nich byla zvědavost. Bylo docela možné, že to je Nancy nebo Caroline, jenomže mě napadlo, že to bude Lily. Jediný způsob, jakým jsem se o tom mohl ujistit, bylo jít se přesvědčit na vlastní oči. Za druhé jsem měl pocit, že bych měl nějak pomoct. V devět večer nejsou ve vězení návštěvní hodiny, a pokud to je Lily, určitě na přemlouvání správce vězení nešetřila, a já bych byl hrozně nerad, kdyby ty peníze přišly nazmar. Co si vzpomínám, bylo to poprvé, kdy někdo zaplatil hotově za to, aby mě viděl, a docela mě to dojalo. Proto jsem šel.

Byla to Lily. Správce seděl za svým stolem a zůstal tam. Dozorce zavřel dveře a postavil se před ně. Lily seděla na židli v tmavém koutě a já šel k ní.

„Ahoj, sestři,“ řekl jsem a sedl si.

„Víš,“ řekla, „včera v noci jsem uvažovala, co bych ti tak mohla provést, ale nikdy by mě nenapadlo, že bych tě mohla zavřít do basy. Až se odsud dostaneš, tak to zkusím. Kdy to bude, mimochodem?“

„Těžko říct. Doufám, že Vánoce už strávím doma. Jak se vede taťkovi a mamce a Oscarovi a Vilotě a Arthurovi…“

„Prima. Je tu útulno?“

„Fantasticky.“

„Měl jsi co jíst?“

„Spoustu. Mají tady jídlonoše.“

„Máte peníze?“

„Jasně, kolik potřebuješ?“

Zavrtěla hlavou. „Ne, vážně. Já mám peněz dost.“ Otevřela kabelku.

Natáhl jsem se po ní a zavřel ji. „Ne, nedělej to. Dneska už jsem dostal deset dolarů od Jimmyho Pratta, a taky proto jsem tady. Peníze jsou kořen veškerého zla. Můžu pro tebe něco udělat?“

„Escamillo, vždyť já jsem přišla za tebou.“

„To já vím. Přinesla jsi mi nějaké ložní prádlo?“

„Ne, ale seženu ho. Potřebuješ nějaké?“

„Ne, díky. Jen jsem se ptal. Mám spoustu novinového papíru. Chtěla bys mi ale nějak pomoct?“

„Neusnu, jestli ti nepomůžu.“

„Budeš už o půlnoci spát?“

„Můžu zůstat vzhůru.“

„Tak to udělej. O půlnoci zavolej Osgoodovi a zeptej se ho, jestli můžeš mluvit s Nero Wolfem. Představ se mu jako paní Titus Goodwinová a řekni mu, že voláš z hotelu Crowfield a že jsi právě přiletěla z Clevelandu v Ohiu. Řekni mu, že jsi dostala telegram od svého syna Archieho, ve kterém sděluje, že je ve vězení a cítí se zoufale opuštěný. Zeptej se ho, proč mě sakra nechal zavřít, a upozorni ho, že musí neprodleně napravit svůj odporný omyl. A všechno odčinit. Ano, že to bude muset odčinit.“ Na chvíli jsem zauvažoval. „Mám dojem, že to bude stačit.“

Přikývla. „Rozumím. Je něco z toho pravda?“

„Ne, všechno to jsou bouchací žabičky.“

„Tak proč ho rovnou nemůžu vytáhnout z postele? Aby přišel okamžitě do hotelu a vyhledal mě. Myslím o půlnoci.“

„Proboha, ne! Zabil by mě! Tohle bude stačit. Řiď se mými instrukcemi.“

„Provedu. Ještě něco?“

„Ne.“

„Dej mi pusu.“

„Nemůžu, dokud si neumyju obličej. A krom toho jsem ti už jednou řekl, že nerad vytvářím precedens. Musím si dávat pozor. Jednou jsem v metru políbil dívku, a když přišla k sobě, byla na střeše mrakodrapu Empire State Building. Vznesla se mřížemi větracího otvoru a přistála nahoře.“

„Božíčku! Poslal jsi některou rovnou do nebe?“

„Je jich tam plno.“

„Kdy odtud vypadneš?“

„Nevím. Na to by ses mohla dneska v noci zeptat Wolfa.“

„No jo.“ Podívala se na mě a mně se vybavilo, jak si mě oloupala jako bramboru v tom stanu metodistek. „Teď kvůli čemu jsem přišla doopravdy. Do jedenácti dopoledne bych mohla obstarat kauci v jakékoli výši. Mám?“

„Mohl bych přijít draho.“

„Řekla jsem v jakékoli výši.“

„Já bych se na to vykašlal. Wolfe by žárlil. Ale děkuju stejně.“

„Je devět pryč, šéfe. Co světla?“ ozval se dozorcův nakřáplý hlas.

Vstal jsem a řekl jsem mu: „No jo, já vám pomůžu. Dobrou noc, sestřičko.“

18

Ve čtvrtek ráno o deváté seděl Basil na kraji své palandy a kartáčoval si vlasy. Já jsem seděl na své, stále ještě pokryté novinami, které však už byly řádně zmuchlané. Drbal jsem se na rameni, na stehně, na pravém boku a levé ruce a usilovně jsem se snažil rozpomenout na název knihy o reformě vězeňství, kterou jsem zahlédl doma ve Wolfově knihovně, ale nikdy mě ani nenapadlo se do ní podívat. Byla škoda, že jsem ji nečetl, jelikož bych byl mnohem lépe připravený na projekt, který už jsem měl slušně promyšlený. Myšlenka na něj mě napadla u snídaně, při níž jsem se v rámci získávání zkušeností omezil na obvyklou stravu ostatních vězňů. Hrubé obrysy celého plánu jsem si promyslel za patnáct minut – od půl deváté do tři čtvrti na devět, když jsme všichni stáli na chodbě, shromážděni k takzvané ranní rozcvičce, při níž stál na konci chodby bachař, okázale si pohrávající s revolverem.

„Kolik jich máme?“ zeptal se Basil.

Řekl jsem mu, že čtyři to podepsali a tři už se více méně rozhodli. Vzdal jsem se snahy vzpomenout si na titul té knihy, vytáhl jsem z kapsy notýsek a přečetl si, co jsem napsal:

Správci věznice, okresnímu prokurátorovi, generálnímu prokurátorovi, zákonodárnému orgánu a guvernérovi.

MINIMÁLNÍ ZÁKLADNÍ POŽADAVKY ODBOROVÉHO SVAZU VĚZŇŮ CROWFIELDSKÉHO OKRESU

1. Uznání OSVCO.

2. Přijímání pouze členů této odborové organizace.

3. Kolektivní projednávání všech sporných záležitostí s výjimkou termínu propuštění a držení předmětů, které by mohly být použity k útoku na veřejného činitele nebo k útěku a které jsou ve vlastnictví našich členů.

4. Zákaz výluky zaměstnanců.

5. Stravu. (Stravu lze definovat jako výživnou hmotu, přijímanou tělem organismu a sloužící k růstu, ozdravování a údržbě životně důležitých tělesných procesů.) Žádnou nedostáváme.

6. Tekoucí vodu ve všech celách.

7. Odstranění všech zvířat menších než králík.

8. Toaletní mísy z prvotřídního porcelánu a s těsnými víky.

9. Každodenní kontrolu lůžek, prováděnou výborem společensky angažovaných občanů, z nichž jedna bude žena.

10. Dostatečnou zásobu kostek na dámu a domino.

11. Mýdlo neobsahující výtažek z kopřiv, nebo co to v něm momentálně je.

12. Komisi pro osobní očistu, s pravomocí uvádět v platnost rozhodnutí, kterou bude jmenovat prezident našeho svazu.

15. září 1938

ARCHIE GOODWIN,
prezident
BASIL GRAHAM,
viceprezident, tajemník a pokladník

Následovaly další podpisy.

Nespokojeně jsem vzhlédl od textu. Pro začátek to nebylo špatné, jenomže cely na chodbě obývalo jednadvacet lidí, jak jsem spočítal. „Do večera musíme mít stoprocentní účast!“ prohlásil jsem rezolutně. „Upřímně řečeno, Basile, jsi možná schopný

viceprezident, případně tajemník nebo pokladník, ale jako agitátor nejsi k ničemu. Nikoho jsi nepřesvědčil.“

Odložil kartáč. „Tak hele,“ řekl, „udělal jsi tři chyby. V požadavku číslo devět se bude muset vynechat poslední věta. Chlapcům se prostě nelíbí představa, že by jim nějaká ženská šounila v cele. Dvanáctka je úplně pomýlená. Ani když nejseš v lapáku, tak nemáš rád, když někdo omezuje tvý svobodný rozhodování, a tady to platí dvojnásob. Ale nejhorší ze všeho je, že jim za podpis nabízíš desetník. To v nich vzbudilo podezření a my teď budeme mít co dělat, abysme ho rozptýlili.“

„Nepozoruju, že bys v tomhle směru vyvíjel nějaké zvláštní úsilí.“

„Nepovídej? Něco bych ti mohl navrhnout hned teď. Seš ochotnej zvýšit nabídku na čtvrťák pro každýho?“

„Říkal jsi ale…“

„Kašli na to, co jsem řekl. Tak jo?“

„No…“ Spočítal jsem si to. „Tři pětasedmdesát. Ano.“

„Ale skořápky, při kterejch jde o šikovnost, si zahrát nechceš! Je to divnej svět.“ Zvedl se a přistoupil ke mně. „Dej mi to ultimátum.“ Vytrhl jsem z bloku list papíru a dal jsem mu ho. Šel ke dveřím a nejdřív třikrát a potom dvakrát zaťukal nehtem na mříž. Za okamžik se objevil ten vychrtlý dloubán s ohryzkem a Basil mu něco šeptal. Vstal jsem a přišoural jsem se blíž, abych slyšel.

„Řekni jim“ říkal Basil, „že nabídka desetníku za členství se odvolává. Řekni jim, že lhůta, během který se můžou stát privilegovanými zakládajícími členy naší organizace, končí v poledne. Potom nový členy přijmout můžeme, ale taky nemusíme. Řekni jim, že naším programem je bratrství, všeobecný volební právo a svoboda. Řekni jim…“

„Všeobecné volební právo?“

„Ne. Všeo– nebo to vynech. Bratrství a svoboda. Řekni jim, že jestli se jim nelíbí, že by sem měla chodit nějaká společensky angažovaná sukně, a ustanovení, který se týkají hygieny, můžou to změnit, když se stanou členy našeho svazu, kterej je dobře organizovanej a vyvíjí příkladnou činnost. Jestli do něho nevstoupí,

nemůžou žádný jeho stanovy měnit. A mimochodem, náš prezident ti za každýho, kdo se ti upíše, vyplatí pětadvacet centů.“

„Pětadvacet centů? A nekecáš?“

„Jak bych mohl. A ještě něco – potom se sem vrať. Jelikož seš vězeňskej důvěrník a technicky vzato jeden z nás, máš právo k nám vstoupit, jestli budeš chtít. Ale za svůj podpis čtvrťák nedostaneš. Bylo by to nemorální. Mám pravdu, pane prezidente Goodwine? Že by to bylo *e pluribus unum corpus delicti*?“

„Přesně tak.“

„Tak jo. Můžeš jít, Čáro. Přihlášky jen do dvanácti.“

Basil se vrátil, posadil se a sáhl po kartáči. „Ještě si myslíš, že nejsem dobrej agitátor?“ zeptal se ironicky.

„Jako agitátor jsi nadprůměrný,“ připustil jsem. „Ale jako pokladník se neosvědčuješ. Máš sklony k přečerpávání finančních rezerv.“

Dodnes nevím, kolik členů OSVCO nakonec získal. Když Čára obstaral podpisy čtyř nových členů, přišel do naší cely a požádal o dolar zálohy na další činnost. Zaplatil jsem mu a do deseti měl další čtyři a dostal další dolar – jenomže v tu chvíli pro mě přišel dozorce. Vykročil jsem, ale vtom se mi postavil do cesty Basil s poznámkou, že bych mu měl pro každý případ raději předat tu zbývající částku 1,75 dolaru, jelikož jsem se k tomu zavázal. Řekl jsem mu, že by na situaci prezidenta neměl nahlížet tak pesimisticky, ale uznal jsem jeho připomínku za odůvodněnou a peníze jsem mu vysolil.

Kapitán Barrow, stále se tvářící neochvějně, na mě čekal na chodbě před kanceláří správce vězení. Stroze mi řekl, abych šel s ním, a kráčeje za mým loktem vedl mě ven z této části budovy, do druhého patra a chodbou ke dveřím, do nichž jsem vstoupil v úterý odpoledne s Osgoodem a Wolfem. Prošli jsme sekretariátem do kanceláře, kde za stolem seděl prokurátor Waddell. Kalné oči mu propůjčovaly ještě opuchlejší vzhled než jindy.

Napochodoval jsem k němu a zaútočil: „Chce s vámi mluvit Nero Wolfe!“

„Sedněte si!“ zavrčel Barrow.

Sedl jsem si a okázale jsem se začal drbat na stehně a na rameni a na boku a na ruce.

„Tak co?“ spustil Waddell. „Už jste změnil názor?“

„Ano,“ řekl jsem, „změnil. Ještě nedávno jsem se domníval, že lidé, kteří veřejně řeční a píší knihy o reformě vězeňství, jsou jen sentimentální padavky, ale teď už si to nemyslím. Mohou, ale nemusejí…“

„Sklapněte,“ zavrčel Barrow. „A přestaňte se drbat.“

„Radím vám, abyste nebyl impertinentní,“ řekl Waddell stroze.

„Je nám známo, že máte rozhodující informace, které mohou pomoci ve vyšetřování vraždy. Chceme je.“ Praštil pěstí do stolu a naklonil se ke mně. „A my je dostaneme!“

Usmál jsem se na něho. „Je mi líto, ale budete mě muset omluvit. Mám plnou hlavu jednoho takového nápadu a nemůžu myslet na nic jiného, dokonce ani na vraždu.“ Smazal jsem úsměv, namířil jsem na něho prst a řekl jsem zlověstně: „Taky vám za chvíli půjde hlava kolem. Nemyslete si, že ne. OSVCO to tady začne čistit, a jak by se vám páčilo, kdyby vás vykopli z úřadu?“

„Pcha! Jste blázen! Myslíte, že tomuhle okresu velí Osgood? A co je vůbec OSVCO?“

Věděl jsem, že se zeptá, jelikož osoby, odevzdané vůli voličů, mají patologickou hrůzu z organizací všeho druhu. Impozantním tónem jsem mu řekl: „Odborový svaz vězňů crowfieldského okresu! Jsem jeho prezidentem. Do dvanácti budeme mít stoprocentní organizovanost. Mezi naše požadavky patří…“

Odmlčel jsem se a zasunul nohy pod židli kvůli rovnováze, jelikož Barrow se zvedl, udělal dva kroky dopředu a já jsem podle výrazu jeho tváře na okamžik usoudil, že se po mně chystá skočit. Zastavil se a soukal ze sebe: „Nebojte se, tady bych nemohl. Ale v suterénu je jedna místnost, anebo bych vás mohl odvést do kasáren. Rozumíte? Nechte té komedie!“

Pokrčil jsem rameny. „Jestli si opravdu chcete promluvit vážně, tak vám něco povím. Chcete?“

„O tom, jak vážně to myslíme, se přesvědčíte dřív, než to s vámi skončíme.“

„Fajn. Tak za prvé, jestli si myslíte, že mě můžete zastrašit výhrůžkami suterénem, tak jste tak hloupí, že by nad vámi nezaplakala ani vlastní matka. Odporuje to zdravému rozumu,

odporuje to zákonu pravděpodobnosti a odporuje to mně. A teď co se týče té komedie. Vykoledovali jste si ji včera odpoledne, když jste s ní začali. Chybí vám zdravý úsudek. Jistě, je pravda, že existují lidé, kterým můžete otevřít ústa, když se na ně pitvoříte a řvete na ně, jenomže kdybych mezi ně patřil, jak dlouho bych podle vás vydržel v roli oblíbeného zaměstnance Nero Wolfa, který s ním jí u jednoho stolu? A vůbec, prohlédněte si mě! Copak nerozeznáte jeden ksicht od druhého? Za třetí, uvědomte si, v jaké jsme situaci. Je tak prostá, že jí rozumím i já. Vy si myslíte, že vím o něčem, na co máte legální nárok, protože vaši policisté vyšetřují vraždu, a já vám říkám, že nevím. Co za těchto okolností můžu dělat? Můžu jen mlčet. A co můžete dělat vy? Můžete mě zatknout a pustit mě na kauci s podmínkou, že vám budu kdykoli k dispozici. Nakonec, až shromáždíte všechno, co se dá vyhrabat a dát do nějakých souvislostí, můžete mi něco přišít, kupříkladu maření vyšetřování, nebo spoluvinu, anebo i křivou přísahu, kdybych pod přísahou byl, anebo nějakou jinou pitomost. Anebo taky ne. Vrátím se na okamžik k vaší námitce proti mé komedii. Zasloužili jste si ji, protože sami jste se chovali jako dva komici.“

Zvedl jsem ruce v tázavém gestu. „Mluvil jsem dostatečně srozumitelně?“

Barrow se posadil a podíval se na Waddella. Prokurátor řekl:

„Nemyslíme si, že o něčem víte. My to víme. A to není komedie. Řeknete nám to?“

„Nemám co.“

„Znáte svá rizika? Poradil jste se s právníkem?“

„Nic takového nepotřebuju. Vy jste neposlouchal mou přednášku? Najděte právníka, který to řekne líp.“

„Zmínil jste se o kauci s podmínkou. Jestli požádáte o propuštění na kauci, budu proti. Bude-li vám vyhověno, vynasnažím se, aby byla co nejvyšší.“

„To je fajn. Hlavně si tím nezačněte zatěžovat hlavičku, máte už tak dost starostí. Nemyslím, že se mi nějaký venkovský soudce může podívat do očí a odmítnout mi kauci. Na její výši nezáleží. Otec mé sestry je bohatý magnát přes kanalizace.“

„Váš otec? Kde?“

„Řekl jsem otec mé sestry. Do mých rodinných vztahů vám nic není a krom toho jsou tak složité, že byste je nepochopil. Občas je také otcem mé matky, a to díky skutečnosti, že včera večer byla moje sestra v telefonu moje matka. Jenomže on není můj otec, protože jsem ho v životě neviděl.“

Barrow měl nepřirozeně nakloněnou hlavu a probodával mě pátravým pohledem. „Panebože, tak nevím,“ řekl tónem pochybovačného údivu. „Asi bysme měli zavolat psychiatra a nechat vás prohlídnout.“

Waddell nesouhlasil. „Stálo by to pět dolarů, to by byly vyhozené peníze. Strčte ho zpátky do lochu. A jestli tam začne otravovat s těma odborama nebo čím, ať ho Ollie šoupne na samotku. Řekněte Olliemu, že by to měl raději vyšetřit…“

Dveře se náhle otevřely a dovnitř vstoupil Nero Wolfe. Vypadal elegantně a odpočatě, na sobě čistou žlutou košili a hnědou vázanku se světlehnědými proužky, kterou mu poslala Constanza Berlinová z Paříže, jen boty neměl vyleštěné. Všiml jsem si těch podrobností, když svým obvyklým volným kachním krokem kráčel přes celou místnost k nám. Zuřivě jsem si podrbal nohu.

Zastavil se přede mnou a zeptal se: „Co to děláte? Je vám něco?“

„Nic. Svědí to.“

„Podívejte se na své sako. Podívejte se na své kalhoty. To jste spal oblečený?“

„V čem si myslíte, že jsem spal? V hedvábném pyžamu? Jsem rád, že jste se stavil, rád vás vidím. Trochu jsme si tady poklábosili. Zrovna mě posílají do – však víte. Ozvala se vám moje matka? Je z toho zničená.“

„Fuj,“ zamumlal, odvrátil se ode mě, podíval se na ty druhé dva, pozdravil je a rozhlédl se kolem sebe. Potom přistoupil k Barrowovi a řekl s největší noblesou: „Promiňte, kapitáne, ale sedíte na jediné židli, kterou jakž takž snesu. Jsem přesvědčen, že vám nebude vadit, když si sednete jinam.“ Barrow otevřel ústa, ale pak je opět zavřel, vstal a přesedl si.

Wolfe mu kývnutím hlavy poděkoval, posadil se a klidně se zahleděl na prokurátora. „Vás zastihnout je umění, pane,“

poznamenal. „Včera večer jsem se vás několik hodin pokoušel vyhledat. Mám dokonce podezření, že jste se mi vyhýbal.“

„Měl jsem hodně práce.“

„Vážně? A šla vám od ruky?“

Barrow zavrčel. Waddell s pěstí na stole se opět naklonil kupředu. „Tak heleďte, Wolfe,“ řekl nepříjemným tónem. „Došel jsem k závěru, že jste k ničemu a že s vámi člověk přinejmenším ztrácí čas. Uvažoval jsem o tom, co jste mi vyprávěl o svém rozhovoru s Bronsonem. Co z něho lze vyvodit? Nic! Vodil jste mě za nos. Vy mluvte o nějakém vyhýbání! Momentálně mám pro vás jen jedno: dobrou radu. Buď nařiďte svému člověku, aby začal mluvit a všechno vyklopil, anebo to udělejte sám.“

Wolfe vzdychl. „Jste rozčilený. Včera se neovládal kapitán Barrow, teď vy. Jste nadmíru nedůtkliví, pánové.“

„Jsem natolik nedůtklivý, že poznám, když mě někdo vodí za nos. A vy děláte chybu, jestli si myslíte, že s podporou Freda Osgooda vám projde všechno, co chcete. Osgoodovi možná tenhle okres kdysi patřil, ale teď už ne, a je docela možné, že se ještě dočká nepříjemného překvapení.“

„Já vím.“ Wolfe neztrácel klid, ale vypadal rezignovaně. „Je to neuvěřitelné, ale soudě podle řečí, které se dostaly k panu Osgoodovi, vy se skutečně zabýváte teorií, že Bronson zabil jeho syna a že vražda Bronsona je jenom jakási krevní msta. Pane Waddelle, to je dětinské. Je to tak nepokrytě dětinské, že vám to odmítám vyložit. A vaše domněnka, že spoléhám na to, že postavení a vliv pana Osgooda mě ochrání před zákonem, je zrovna tak dětinská. Pokud se s vámi vůbec budu bavit…“

„To nemusíte,“ skočil mu do řeči Waddell. „Žvanit můžete někde jinde.“ Zničehonic prudce vstal. „Za dva nikláky bych vás strčil ke Goodwinovi. Vypadněte. A honem. Až vás budu poslouchat příště, bude to v soudní síni. Odveďte Goodwina, kapitáne.“

„Ale ne.“ Wolfe byl stále klidný. „To bych opravdu nedělal. Obtěžoval jsem se k vám pouze kvůli Goodwinovi. A teď si mě poslechnete.“

„A neřekl byste mi proč?“

„Ale jistě. Protože já na rozdíl od vás vím, kdo zabil Clyda Osgooda a Howarda Bronsona.“

Barrow se napřímil. Waddell zůstal koukat. Já jsem se šklebil a litoval jsem, že tam není Basil, aby mi řekl, pod kterou lžičkou je fazolka.

„A navíc,“ pokračoval Wolfe klidným hlasem, „existuje jen mizivá šance, že byste na to někdy přišli, a vůbec žádná šance, že byste to někdy byli schopni dokázat. Já jsem na to přišel a brzy budu mít i důkaz. Za těchto okolností bych řekl, že je dokonce vaší povinností mě poslouchat.“

„Já bych navrhoval, aby si vás poslechl soudce!“ štěkl Barrow.

„Fuj! Že vám není hanba, kapitáne! Chcete mi vyhrožovat stejnou péčí, jakou jste sliboval panu Goodwinovi? V tom případě řeknu soudci, že jsem se chvástal. Pokud se ukáže, že je to taky imbecil, a uvalí na mě vazbu, obstarám si kauci a potom co? Budete bezmocný. Ujišťuji vás…“

„To je zatraceně lacinej trik!“ vybuchl Barrow.

Wolfe se ušklíbl. „Ale prosím vás. Má pověst… ale ne, příliš si své pověsti vážím…“

„Tvrdíte, že víte, kdo zavraždil Clyda Osgooda? A Bronsona?“

„Ano.“

„V tom případě máte pravdu. Poslechnu si vás.“ Waddell se posadil, přitáhl si telefon a za okamžik do něj štěkl: „Pošlete sem Phillipse.“

Wolfe zvedl obočí. „Phillipse?“

„Stenografa.“

Wolfe zavrtěl hlavou. „Kdepak. To jsme si nerozuměli. Přišel jsem pouze proto, abych si odvedl pana Goodwina. Potřebuji ho.“

„Vy ho potřebujete? Jenomže my taky. A necháme si ho tady. Zopakuji vám, co jsem řekl jemu – jestli požádá o propuštění na kauci, budu proti.“

Dveře se otevřely a na prahu se objevil nějaký uhrovatý mladík. Waddell na něj kývl a on se posadil, otevřel poznámkový blok, vytáhl pero a zeptal se: „Jména?“ – „Až pak, teď pište,“ zamumlal Waddell.

Wolfe si nevšímal tohoto výjevu a spokojeně pravil: „Konečně jsme dospěli k jádru věci. Chci pana Goodwina. Kdybyste se včera v noci přede mnou nedal zapírat, mohl být už venku. Můžete si vybrat ze dvou možností. Můj úkol je o to jednodušší, že šerif, pan Lake, je čirou náhodou chráněncem pana Osgooda, kdežto vy ne. Pokud je mi známo, vy a pan Lake jste zvyklí tahat za opačné konce provazu.

Za prvé. Okamžitě propustíte pana Goodwina. S jeho pomocí získám ve velmi krátké době rozhodující důkaz, a ten vám předám i s vrahem, živým nebo mrtvým.

Za druhé. Můžete propuštění pana Goodwina odmítnout a nechat si ho tady. Bez jeho pomoci, a tedy mnohem obtížněji, získám dotyčný důkaz tak jako tak – ten potom i s vrahem odevzdám panu Lakovi. Vím, že váš místní deník s ním bude s radostí spolupracovat a dá si záležet na tom, aby zveřejnil úplnou a pravdivou zprávu o jeho úspěchu, což je chvályhodné, jelikož veřejnost si zaslouží vědět, čeho se jí dostává za peníze, jimiž si platí své úředníky. Máte vlastně velké štěstí, že zde máte pana Goodwina. Nebýt této skutečnosti, vůbec bych se vámi nezatěžoval.“

Wolfe pozoroval okresního prokurátora tázavým pohledem.

„Vaše volba, pane?“

Zazubil jsem se. „Tím chce říct, abyste si vybral.“

„Zavřete zobák!“ zavrčel na mě Barrow.

„Myslím, že blufujete,“ prohlásil Waddell.

Wolfe zvedl ramena o půl centimetru a nechal je klesnout.

„Půjdu tedy za panem Lakem.“

„Řekl jste, že víte, kdo zabil Clyda Osgooda a Howarda Bronsona. Chcete tím naznačit, že oba zločiny spáchal jediný člověk?“

„Takhle to nepůjde. Informace můžete získat teprve až po propuštění mého asistenta, dřív ne – a až vám je budu ochoten dát.“

„Za rok za dva, ne?“

„To sotva. Dejme tomu do čtyřiadvaceti hodin. Doufám však, že dřív.“

„Skutečně víte, kdo je vrah, a máte důkazy?“

„Ano, pokud jde o to první. Dostatečný důkaz teprve mít budu.“

„Jaký důkaz?“

Wolfe zavrtěl hlavou. „Říkám vám, že takhle ne. Nebudu si hrát na otázky a odpovědi a nenechám se vyslýchat.“

„Přesvědčivý důkaz?“

„Nezvratný důkaz.“

Waddell se opřel do židle, tahal se za lalůček a mlčel. Na –konec se obrátil ke stenografovi a řekl mu: „Dejte mi ten blok a zmizte.“ Rozkaz byl splněn a Waddell chvíli seděl a potom se podíval na Barrowa a nakvašeně se ho zeptal: „Co s tím, kapitáne? Co s tím sakra budeme dělat?“

„Já nevím.“ Barrow stiskl rty. „Vím jenom, co bych udělat chtěl.“

„To mi hodně pomůže. Nasadil jste na to šest nebo osum lidí, kteří nevyšťourali ani náznak nějaké stopy, a tenhle chytrý slon ví, kdo to udělal, a do čtyřiadvaceti hodin bude mít nezvratný důkaz. Alespoň to tvrdí.“ Waddell najednou škubl bradou vzhůru a otočil se prudce k Wolfovi: „Ví o tom někdo jiný než vy? Jestli přede mnou Lake nebo některý z jeho zástupců tají nějaké…“

„Ne,“ ujistil ho Wolfe. „Buďte klidný. Jsou na stejné lodi s vámi a kapitánem Barrowem, nemají ani háčky, ani návnadu.“

„Tak kdy jste na to přišel? Kde jste byl? Goodwin vám určitě nepomohl, protože jsme ho típli brzy potom, co se našlo Bronsonovo tělo. Kristepane, jestli nás vodíte za nos…“

Wolfe zavrtěl hlavou. „Prosím vás! Kdo zabil Clyda Osgooda, jsem věděl už v pondělí v noci; věděl jsem to hned, jakmile jsem uviděl býkovu hlavu – a taky mi byl jasný motiv. Ten nevěřícný pohled pouze způsobuje, že vypadáte nejapně. Totéž mohu říci o Bronsonově smrti – bylo okamžitě zřejmé, kdo to udělal.“

„Vy jste to věděl, už když jste seděl tady v té židli v úterý odpoledne? Když jste mluvil se mnou, okresním prokurátorem?“

„Ano. Jenomže neexistoval důkaz – lépe řečeno existoval, ale než jsem po něm mohl sáhnout, byl zničen. Nyní si musím najít důkaz náhradní a já ho najdu.“

„Co to bylo za důkaz, který byl zničen?“

„Teď ne. Je skoro jedenáct a s panem Goodwinem máme naspěch. Čeká nás spousta práce. Mimochodem, nechci být rušen sledováním. Bylo by to marné a navíc bych přestal považovat naši dohodu za závaznou.“

„Dáte mi čestné slovo, že uděláte přesně to, na čem jsme se dohodli, bez výhrad a vytáček?“

„Čestné slovo ne. Nemám ten výraz rád. Slovo ‚čest‘ zaznělo příliš často z úst pochybných lidí a jeho hodnota byla devalvována. Dávám vám své slovo. Ale nemohu tady sedět a celý den se o tom bavit. Pokud tomu dobře rozumím, můj tajemník byl oficiálně zadržen, a proto musí být i oficiálně propuštěn.“

Waddell seděl a tahal se za ucho. Zamračil se na Barrowa, ale z kapitánovy kamenné tváře zřejmě žádnou nápovědu nevyčetl. Sáhl po telefonu, požádal o spojení a po chvíli do něj promluvil: „Franku? Zeptej se soudce Hutchinse, jestli za ním můžu na chvíli zaskočit. Chci ho požádat o zrušení vazby.“

19

„Mám pro něj dojít?“ zeptal jsem se. „Ne,“ řekl Wolfe, „počkáme.“

Seděli jsme v jedné z kanceláří ředitelství výstavy, ale nikoli té, kde jsme se v úterý odpoledne setkali s Osgoodem. Tahle byla menší a byly v ní psací stoly, kartotéky a židle a všude se válely nějaké papíry. Bylo poledne. Při odchodu ze soudní budovy s Nerem Wolfem jsem se divil, že náš vůz parkuje před hlavním vchodem; Wolfe mi vysvětlil, že ho jeden Osgoodův zaměstnanec přivezl odtamtud, kde jsem ho nechal den předtím. Pak mi nařídil, abych jel na výstaviště. Naší první zastávkou byl hlavní výstavní pavilón, kde jsme zkontrolovali a zalili orchideje a Wolfe zařídil, aby o ně bylo do soboty postaráno a aby je po skončení výstavy zabalili a odeslali na jeho adresu. Potom jsme šli po svých na ředitelství a byli uvedeni do místnosti číslo devět. Neřekl mi nic, než že se zde máme setkat s Lewem Bennettem, jenomže ten nedorazil. Pak bylo poledne a my jsme na něho pořád ještě čekali.

„Kdybyste se zeptal na můj názor,“ řekl jsem, „myslím, že nejlíp bude, když si co nejrychleji opatříme nějaké převleky, skočíme do auta a fofrem se rozjedeme do New Yorku. Anebo přes hranice do Vermontu, kde se můžeme ukrýt v nějakém opuštěném mramorovém lomu.“

„Nechte toho škrábání.“

Vrazil jsem si ruce do kapes. „Uvědomujete si, že studuju výraz vaší tváře už deset let, její světla i stíny, její uspořádání a způsob, jakým ji ovládáte? A říkám vám ve vší neúctě, že nevěřím v existenci důkazu, o kterém jste mluvil před těmi trotly.“

„Ale on existuje.“

„Mluvím o důkazu, který jste slíbil obstarat do čtyřiadvaceti hodin.“

„Já taky.“

„Jenomže takový důkaz neexistuje.“

„Ne.“

„Ale vy ho obstaráte?“

„Ano.“

Zůstal jsem civět. „Dobře. Myslím, že to dříve nebo později přijít muselo, ale je to tak bolestný zážitek, až je mi líto, že se to nejprv nestalo mně. Jednou jsem seděl své matce na klíně, bylo to, tuším, v roce 1839…“

„Mlčte, já to zvládnu.“

„Co? Dostat se do blázince?“

„Získat ten důkaz. Žádný neexistuje. Býk byl spálen, čili nezůstalo nic, čím by se dal prokázat motiv pro vraždu Clyda, a i kdyby zde byly jiné inkriminující detaily – jako že nebyly – nebyly by k ničemu. Pokud jde o Bronsona, pan Lake mi sdělil, že narazili na naprosté vzduchoprázdno. Nenašly se žádné otisky prstů, vyjma vašich na náprsní tašce, nenašel se nikdo, kdo by viděl, jak vchází do stáje, nikdo ho neviděl ve společnosti někoho jiného, nikdo nemá žádný patrný motiv. Pokud jde o to, komu Bronson volal do New Yorku, zatím se nic nezjistilo – a taky nemůže. Naprosté vakuum. V této situaci zbývá pouze – á! Dobrý den!“

Do místnosti vstoupil tajemník Národní ligy guemseyského skotu a zavřel za sebou dveře. Působil dojmem člověka, který byl vyrušen z naléhavé práce, i když zdaleka nevypadal tak vyčerpaně jako den předtím. Pozdravil se s námi vlídně, ale nikoli povrchně, a posadil se s výrazem, jako by čekal, že se nezdrží dlouho.

„Děkuji, že jste přišel,“ řekl Wolfe. „Jste jistě velice zaneprázdněný. Je pozoruhodné, čím vším může být člověk

zaneprázdněn. Pan Osgood vám zřejmě v telefonu řekl, že vás jeho jménem požádám o laskavost. Budu stručný. Nejprve vás seznámím s relevantními skutečnostmi – záznamy vaší Ligy jsou uloženy v kartotéce kanceláře ve Fernboroughu, který leží sto osmdesát kilometrů odtud. Letadlo, patřící panu Sturtevantovi, který odváží zájemce o pronájem tohoto letounu z druhého konce výstaviště, by cestu tam a zpátky zvládlo za dvě hodiny. Taková jsou fakta.“

Bennett vypadal trochu zmateně. „Asi ano. Ale o tom letadle nic nevím.“

„Já ano,“ odvětil Wolfe. „Dokonce jsem si již služby pana Sturtevanta nezávazně objednal. O co mám zájem a co bych chtěl mít do tří hodin, jsou náčrtky vybarvení Hickoryho Césara Grindona, willowdaleského Žodiaca, Hawleyova Orinoka a býka paní Linvillové, jehož jméno neznám, a Hickoryho Buckinghama Pella. Pan Sturtevant je připraven odletět, jakmile ho o to požádám. Vy nebo pan Goodwin můžete letět s ním, anebo mu můžete dát pouze průvodní dopis.“

Bennett se mračil. „Myslíte původní náčrtky?“

„Pokud vím, tak žádné jiné k máni nejsou. Ty, které jsou na certifikátech, jsou roztroušeny mezi vlastníky.“

Bennett zavrtěl hlavou. „Náčrtky nesmí opustit kartotéku. Je to zásada, která se přísně dodržuje. Jsou nenahraditelné a nemůžeme nic riskovat.“

„Chápu. Řekl jsem ale, že můžete letět taky. Až sem budou dopraveny, můžete mě s nimi posadit tady k tomu stolu a můžete je mít stále na očích. Potřebuji je pouze na půl hodiny, pravděpodobně ani ne na tak dlouho.“

„Říkám vám, že nesmějí opustit kartotéku. Stejně se odsud nemohu vzdálit.“

„O tuto laskavost vás prosí pan Osgood.“

„Nemohu si pomoci. To… to není rozumné.“

Wolfe se pohodlně opřel a prohlédl si ho. „Zkouškou inteligence,“ začal trpělivě rozkládat, „je schopnost učinit bez větší námahy něco výjimečného – jestliže taková potřeba vyvstane. Přísné zásady jsou všude. Všichni dodržujeme zásadu nechodit na ulici dříve, než se oblékneme, avšak je-li dům v plamenech, porušíme ji.

Zde v Crowfieldu zuří požár, v přeneseném slova smyslu. Jsou tu vražděni lidé. Ten požár se musí uhasit a žháře je třeba chytit. Spojitost mezi tím a kresbami ve vaší kartotéce je možná skryta vám, ale ne mně – v tomto bodě mi budete muset věřit. Je důležité, dokonce životně důležité, abych ty kresby viděl. Jestliže mi je neukážete na prosbu pana Osgooda, udělejte to tedy alespoň proto, že jste tím povinován veřejnosti. Musím je vidět.“

Bylo vidět, že to na Bennetta zapůsobilo. Ale vyslovil námitku:

„Neřekl jsem, že je nemůžete vidět. Můžete. Kdokoli je může vidět, ale u nás. Leťte tam sám.“

„To je absurdní. Podívejte se na mě.“

„Nic špatného na vás nevidím. Letadlo vás hravě unese.“

„Ne.“ Wolfe se oklepal. „Neunese. To je další věc, kterou mi budete muset věřit. Očekávat ode mě, že nastoupím do letadla, je absurdní. Krucinál, zdráháte se porušit zanedbatelnou zásadu, a přitom máte tu drzost mi navrhovat – letěl jste vůbec někdy letadlem?“

„Ne.“

„Tak si to probohasvatého jednou zkuste. Je to zajímavá zkušenost. Bude se vám to líbit. Pan Sturtevant je prý výborný a důvěryhodný pilot a má dobrý stroj. Přivezte mi ty obrázky.“

A právě příležitost letět zdarma letadlem celý problém rozřešila. Bennett se vzdal. Poznamenal si, které náčrtky Wolfe chce, párkrát si někam zavolal a byl připraven vydat se na cestu. Na letiště jsem ho doprovodil; šli jsme pěšky, jelikož se chtěl ještě cestou zastavit u stáje s guernseyským skotem. Na letišti jsme vyhledali Sturtevanta, fešáka s hladce oholeným obličejem a zamaštěnými šaty, který zahříval motor šikovného malého dvojplošníku natřeného na žluto. Prohlásil, že je připraven, a Bennett si nastoupil. Vycouval jsem, abych nepřišel k úrazu, a pozoroval jsem, jak kloužou po rozjezdové dráze, otáčejí se, sviští po trávníku a vzlétají. Stál jsem tam, dokud nevystoupili do výšky takových sto dvaceti metrů a nezamířili na východ, a potom jsem se vydal zpátky k výstavišti na schůzku s Nerem Wolfem v metodistickém stanu, jak jsme byli domluveni. Jedinou světlou trhlinou na zatažené obloze byla myšlenka, že budu

mít možnost opět ochutnat to božské frikasé – po snídani na způsob OSVCO jsem na něj měl v žaludku opravdu místo.

Leč příjemně vychutnávané krmě jsem si neužil, protože se ukázalo, že máme nějaký program – totiž Wolfe ho měl a já ho měl zajistit. Potom, co se vyžvanil o porušování zásad, se kupodivu nedotkl svého pravidla nebavit se při jídle o práci, a jelikož neměl zrovna kdovíjakou náladu, moc jsme toho nenamluvili. Když jsme dojedli koláč a přinesli nám kávu, zavrtěl sebou na skládací stoličce do nové polohy a jal se mi předestírat svůj plán. Měl jsem si vzít auto a jet k Osgoodovým, vykoupat se a převléct. Jelikož dům bude plný smutečných hostí, měl jsem se chovat nanejvýš nenápadně a nevtíravě, a bude ještě lepší, když mě sám Osgood nezahlédne, jelikož mě stále ještě podezřívá z toho, že jsem jeho dceru postrčil na schůzku s tím odporným usmrkaným Prattem. Měl jsem sbalit naše zavazadla, naložit je do auta, doplnit benzín a olej a všecko ostatní, co by mohlo být potřeba, a do tří hodin se hlásit v kanceláři, kde jsme se sešli s Bennettem.

„Zavazadla?“ Srkal jsem kávu. „Chystáte se k útěku, heh?“

Wolfe vzdychl. „Pojedeme domů. Domů.“

„Budeme se cestou někde stavovat?“

„Stavíme se u Prattových.“ Napil se kávy. „Mimochodem, na něco jsem zapomněl. Dokonce na dvě věci. Máte s sebou zápisník? Nebo poznámkový blok?“

„Mám zápisník. Ten, co nosím s sebou pořád, znáte ho.“

„Můžete mi ho půjčit? A tužku. Bylo by dobré použít běžnou, obyčejnou tužku, ačkoli si myslím, že pod mikroskop se nikdy nedostane. Děkuji.“ Zamračil se na notýsek. „Větší listy by byly lepší, ale bude to stačit. A krom toho si nic takového v Crowfieldu teď kupovat nemůžeme.“ Strčil si notýsek i tužku do kapsy. „Za druhé, potřebuji dobrého a spolehlivého lháře.“

„Zde, pane.“ Zabušil jsem si na prsa.

„Ne, vy ne. Spíše ještě jednoho k vám.“

„Ještě jednoho lháře kromě mě. Obyčejného nebo skutečného pohádkáře?“

„Obyčejného. Jenomže nemáme moc na vybranou. Musí to být jedna z těch tří osob, které tam byly, když jsem v pondělí odpoledne stál na tom kameni v ohradě.“

„Aha.“ Našpulil jsem rty a uvažoval. „Váš přítel Dave by mohl dobře lhát. Čte poezii.“

„Ne. To je vyloučeno. Dave ne.“ Wolfe otevřel naplno oči a podíval se na mě. „A co slečna Rowanová? Zdá se, že je vám přátelsky nakloněna. Víc než přátelsky, soudě podle to ho, že vás navštívila ve vězení.“

„Jak jste se dozvěděl tohle, proboha?“

„Nic nevím. Pouze to předpokládám. Hlas vaší matky v telefonu byl její hlas. Ale o téhle epizodě si promluvíme, až se vrátíme domů. Určitě jste ji navedl vy, takže jste spolu museli mluvit. Věznì obvykle nevolají k telefonu, čili vám volat nemohla. Musela za vámi přijít. Jestli k vám chová tak přátelské city, určitě se nechá přesvědčit.“

„Nerad využívám svoji duchovní přitažlivost k obchodním účelům.“

„Důsledkem proskripce hnané do krajnosti bývá nula.“

„Až si tuhle moudrost rozeberu, ozvu se. Něco mi ale říká, že bych se v tom neměl moc patlat.“

„Bude lhát?“

„Panebože, ano! Proč ne?“

„Je to důležité. Můžeme se na to spolehnout?“

„Ano.“

„V tom případě je vaším dalším úkolem zatelefonovat, najít ji a zajistit, aby se nejpozději ve tři dostavila k Prattovým. Řekněte jí, že s ní okamžitě po našem příjezdu budete chtít mluvit.“ Zachytil pohled jedné metodistky, a když na jeho kývnutí přišla, požádal ještě o kávu. „Je jedna pryč,“ řekl mi potom. „Pan Bennett je na půl cesty do Fernboroughu. Nezbývá vám moc času.“

Dopil jsem a odešel.

Všechno šlo jako na drátkách, ale měl jsem co dělat. Nejprve jsem zavolal k Prattovým a sháněl jsem se po Lily Rowanové. Byla tam, a tak jsem měl jeden úkol z krku. Rozpálil jsem to k Osgoodovým a do domu jsem vstoupil zadním vchodem a zadním

schodištěm, abych se vyhnul setkání s nažhaveným otcem. Nejspíš by si mě stejně nikdo nevšiml, protože se to tam hemžilo lidmi tak jako na výstavě. Byla tam určitě taková stovka automobilů, což byl důvod, proč jsem musel zaparkovat hodně daleko od domu a vláčet se na tu vzdálenost se zavazadly. Nahoře jsem zahlédl Nancy a v zadní hale v přízemí jsem prohodil pár slov s hospodyní, ale Osgooda jsem neviděl. Smuteční obřad začal ve dvě hodiny. Když jsem odcházel, jediným zvukem, který ke mně v tom velkém starém domě doléhal, byl střídavě stoupající a klesající tón hlasu kněze, loučícího se s Clydem Osgoodem, který jednu sázku vyhrál a druhou ve stejném okamžiku prohrál.

Za pět minut tři, čistý a v čistých šatech, nemluvě o hlavě, jsem zaparkoval auto, naložené zavazadly a nezbytnými pohonnými látkami, hned vedle ředitelství a bez jakékoli uspokojivé představy o tom, jaké zboží vyrábí Wolfova fabrika na důkazní lince – třebaže jsem měl dost silné tušení, kdo to zboží odebere – vyhledal jsem kancelář číslo devět. Sturtevant zřejmě dodržel časový plán, jelikož fabrika jela na plné obrátky. Wolfe tam seděl sám u stolu a před sebou, na malých listech bílého papíru velikosti patnáct krát třiadvacet, úhledně seřazených vedle sebe, měl šest kreseb býků. Jednu však měl přímo před očima a neustále přejížděl zrakem od ní k listu, vytrženému z mého notýsku, na který kreslil mou tužkou. Vypadal jako umělec, ďábelsky soustředěný na své mistrovské dílo. Chvíli jsem stál a přes rameno jsem ho sledoval a všiml jsem si, že list papíru, z něhož, jak se zdálo, čerpal inspiraci, je označen jménem „Hickory Buckinham Pell.“ Potom jsem to vzdal a sedl jsem si.

„Bennett přece říkal, že z nich nespustí oči,“ řekl jsem. „Vetřel jste se do jeho důvěry, anebo jste ho podplatil?“

„Šel se najíst. Jeho náčrtkům se nic nestane. Buďte zticha, nerušte mě a hlavně se nedrbejte.“

„Už mě nic nesvědí.“

„Díkybohu.“

Seděl jsem a rozptyloval jsem se zkoušením různých kombinací hádanky, kterou jsme měli rozluštit. V té chvíli, díky několika Wolfovým narážkám, jsem už dokázal poměrně uspokojivě odpovědět na většinu zadaných otázek, ale ještě pořád jsem byl

naprosto tumpachový ze smyslu kreslířského cvičení, jemuž se tak vášnivě oddával. Připadalo mi bizarní, dokonce praštěné předpokládat, že kopírováním jednoho z Bennettových náčrtků vyrábí důkaz, který usvědčí pachatele dvojnásobné vraždy, vyslouží nám honorář a pomůže mu splnit jeho závazek Waddellovi. Avšak výraz Wolfovy tváře nevyvolával žádné pochybnosti. Všechno měl předem vypočtené a teď už mu zbývalo jenom pár posledních stehů. Pokoušel jsem se jeho počínání nějak vřadit do svých kombinací, ale nikam nepasovalo. Nechal jsem toho a dopřál svému mozku chvíli oddechu.

S párátkem v puse vstoupil Lew Bennett. Wolfe okamžitě sklapl můj notes a i s tužkou si ho zastrčil do náprsní kapsy. Potom vzdychl, odsunul židli od stolu, vstal a naklonil hlavu k Bennettovi.

„Děkuji vám. Vracím vám vaše náčrtky. Jsou netknuté. Střežte je. Pečlivě je opatrujte. Už dříve jste je pokládal za vzácné – nyní je jejich hodnota dvojnásobná. Je moudré, že trváte na tom, aby se kreslily tuší, jelikož tím se vyloučí jakékoli dodatečné zásahy. Pan Osgood si také určitě najde příležitost, jak vám poděkovat. Pojdte, Archie.“

Když jsme odcházeli, skláněl se Bennett nad stolem a prohlížel si kresby.

Dole na parkovišti si Wolfe sedl na přední sedadlo vedle mě, což znamenalo, že mi bude chtít něco říct. Zvolna jsem se proplétal po okraji chvátajících davů a Wolfe začal: „Teď k věci, Archie. Všechno bude záviset na tom, jak to celé provedeme. Stručně vám to teď vyložím…“

20

U Prattových jsem zaparkoval na vyštěrkovaném prostranství před garáží a vystoupili jsme. Wolfe se sám vydal k domu. Kousek ode mě na trávníku byla Caroline zaujata procvičováním doklepávání míčku do jamky, což by se dalo pokládat za podezřelou zábavu u mladé ženy, byť šampiónky New Yorku, zrovna to odpoledne, kdy má její bývalý snoubenec pohřeb. Za daných okolností se ovšem mohly interpretace jejího počínání lišit. Pozdravila mě na dálku, když

jsem ji míjel cestou na schůzku s Lily Rowanovou, kterou jsme si domluvili po telefonu.

Lily zůstala ležet v houpačce, jen ke mně natáhla ruku a hbitě si mě prohlédla chápavým pohledem.

„Moc ses nepředvedla. Wolfe včera v noci poznal, že mu voláš ty.“

„Nepoznal.“

„Poznal.“

„Slíbil, že se se mnou setká v šest ráno v hotelu.“

„Pch. Shořela jsi jak papír, nic víc. Nicméně jsi ho dostala z postele o půlnoci, což je slušný výkon. Děkuju ti za laskavost. Teď bych ti chtěl nabídnout jednu já a hrozně s ní spěchám. Jak by se ti líbila lekce z kriminalistiky?“

„Kdo by mě vyučoval?“

„Já.“

„Strašně moc!“

„Fajn. Třeba to pro tebe bude začátek skvělé kariéry. Lekce je prostá, ale vyžaduje ovládání hlasu a obličejových svalů. Možná že tě nebude zapotřebí, ale možná že ano. Musíš zůstat tady, anebo každopádně nechodit moc daleko. Někdy během příštích dvou hodin pro tebe možná přijdu, anebo pošlu Berta…“

„Přijď sám.“

„Tak dobře. A doprovodím tě k Wolfovi a jednomu muži. Wolfe ti položí otázku a ty na ni nepravdivě odpovíš. Ta lež nebude složitá, takže je vyloučeno, abys nějak zaškobrtla. Pomůže ale usvědčit jistého člověka z vraždy, a proto tě chci ujistit, že nejde o žádné falešné obvinění. Ten člověk je vinen. Kdyby existovala pravděpodobnost jedna ku milionu, že je nevinný…“

„Nedělej si starosti.“ Koutek úst jí vyjel nahoru. „Bude mě při tom lhaní někdo podporovat?“

„Ano. Já. A taky Nero Wolfe. Potřebujeme, aby nám naše tvrzení někdo potvrdil.“

„Co se týče mě, já v tom žádnou lež nevidím. Pravda je relativní. Koukám, že sis umyl obličej. Dej mi pusu.“

„Mám ti zaplatit předem?“

„Ne všechno. Jen zálohu.“

Asi po třiceti nebo dvaatřiceti vteřinách jsem se opět napřímil, odkašlal si a řekl: „Když už se něco dělá, tak se to má dělat pořádně.“

Usmívala se a mlčela.

„To bylo celé,“ řekl jsem. „A teď se přestaň usmívat a dobře poslouchej.“

Vysvětlování netrvalo dlouho. Za čtyři minuty jsem už byl na cestě k domu.

Wolfe seděl na terase s Prattem, Jimmym a Monte McMillanem. Jimmy se tvářil rozmrzele a duchem nepřítomně a já jsem podle výrazu jeho očí usoudil, že má v sobě příliš mnoho whisky. McMillan seděl trochu stranou, mlčel a nespouštěl oči z Wolfa. Pratt řádil jak černá ruka. Byl zřejmě nejenom naštvaný proto, že všeobecné pozdvižení mu zhatilo plány na býčí hody, ale měl vztek zcela konkrétně na Wolfa, a to z nejasných, avšak působivých důvodů, které se k němu nejspíš donesly z druhé ruky od prokurátora Waddella. I přesto u něho převážily hlouběji uložené pudy, jelikož když jsem k nim došel, přerušil tok své řeči, kývl mi na pozdrav a houkl na Berta.

Avšak Wolfe, který, jak jsem si všiml, vyprázdnil už jednu láhev piva, na mě zavrtěl hlavou a zvedl se. „Ne,“ řekl. „Buďte tak laskav, pane Pratte. Nemám nic proti vaší agresivní náladě, ale domnívám se, že už zanedlouho poznáte, že jste ji namířil nesprávným směrem. Je možné, že mi dokonce i poděkujete, ale neprosím se ani o to. Nechtěl jsem vás vyrušovat. Potřeboval jsem si soukromě promluvit s panem McMillanem. Když jsem ho o to v telefonu dnes ráno požádal a snažili jsme se domluvit schůzku na místě, které by zaručovalo soukromí, dovolil jsem si navrhnout váš dům. Měl jsem k tomu zvláštní důvod, domnívám se totiž, že budeme možná potřebovat i slečnu Rowanovou.“

„Lily Rowanovou? Co s tím má hergot společného ona?“

„To se ukáže. Anebo taky ne. Každopádně, pan McMillan souhlasil s tím, že se sejdeme tady. Pokud vás ovšem moje přítomnost opravdu uráží, půjdeme jinam. Napadlo mě, že bychom třeba mohli jít do toho pokoje nahoře…“

„Mně je to jedno. Ale když mám něco na srdci, nemám ve zvyku to tutlat…“

„To mi povíte pak. Vydržte chvilku. To tolik nespěchá. Dovolíte, abychom šli nahoru?“

„Posluužte si.“ Pratt mávl rukou. „Budete se potřebovat něčeho napít. Berte! Tak Berte!“

Jimmy zavřel oči a zaúpěl.

Odešli jsme. McMillan, který dosud stále ani jednou neotevřel ústa, následoval Wolfa, a já jsem šel poslední. Hned na schodech, kde se přede mnou tyčila rozložitá záda chovatele, jsem vytáhl z pouzdra pistoli, zastrčil jsem si ji do postranní kapsy saka a doufal, že tam bude moct zůstat. Na Wolfově programu bylo jedno vystoupení, z něhož by mohlo někoho řádně zamrazit.

Pokoj byl v dokonalém pořádku a odpolední slunce dopadalo dovnitř šikmo moderními křídlovými okny, které už předtím obdivoval Wolfe. Přisunul jsem mu velké čalouněné křeslo a další dvě jsem ještě připravil pro McMillana a pro sebe. S pivem a whisky se objevil Bert, utahaný a výkonný jako vždy. Jakmile nás obsloužil a zmizel, řekl McMillan:

„Tohle je podruhé, co jsem se musel za vámi obtěžovat, ale dělám to kvůli Fredovi Osgoodovi. Začíná to však být trochu monotónní. Mám na výstavě sedm krav a býka, které jsem právě koupil a které bych měl odvézt domů.“

Odmlčel se. Wolfe neříkal nic. Seděl pohodlně opřený v tom velkém křesle, ruce položené na naleštěných dřevěných opěradlech, nehýbal se a přivřenýma očima hleděl na dobytkáře. Jediným náznakem nedal najevo, že se chystá promluvit nebo pohnout.

„Co to má krucinál znamenat?“ nevydržel McMillan.

„To budeme zkoušet, kdo se komu vydrží dívat dýl do očí?“

Wolfe zavrtěl hlavou. „Nemám radost,“ řekl. „Věřte mi, že mě to nijak netěší. Netoužím to nijak protahovat, abych si mohl déle vychutnat pocit vítězství. Průtahů už bylo i tak moc, až příliš.“ Sáhl si do náprsní kapsy, vytáhl zápisník a podával mu ho. „Vezměte si ho, prosím, a prohlédněte si první tři stránky. Důkladně. – Budu ho chtít zpátky neporušený. Dohlédněte na to, Archie.“

McMillan pokrčil svými širokými rameny, vzal notýsek a prohlížel si ho. Hlavu měl skloněnou, takže jsem mu neviděl do tváře. Prohlédl si ty stránky dvakrát a potom hlavu opět zvedl.

„Nechám se poddat," prohlásil. „To má být nějaký trik?"

„Neřekl bych, že trik." Ve Wolfově hlase zazněl ostřejší tón.

„Poznáváte ty kresby?"

„V životě jsem je neviděl."

„Ovšem že ne. Špatně jsem se zeptal. Poznáváte originál, podle kterého byly náčrtky překresleny?"

„Ne, nepoznávám. Měl bych? Nejsou moc dobré."

„To je pravda. Přesto bych předpokládal, že je poznáte. Byl to váš býk. Dnes jsem je porovnal s jistými kresbami, originály na přihláškách k registraci, které mi poskytl k nahlédnutí pan Bennett, a bylo zřejmé, že modelem jim stál Hickory Buckingham Pell. Váš býk, který pošel před měsícem na sněť slezinnou."

„Opravdu?" McMillan si znovu beze spěchu prohlédl obrázky a pohlédl opět na Wolfa. „Je to možné. Zajímavé. Kde jste k těm kresbám přišel?"

„O to právě jde." Wolfe si složil ruce na břicho. „Kreslil jsem je sám. Určitě jste slyšel o té milé příhodě, která nás potkala v pondělí odpoledne, ještě před vaším příchodem. Vydali jsme se s panem Goodwinem přes ohrazenou pastvinu a byli jsme zaskočeni býkem. Pan Goodwin unikl díky své hbitosti, kdežto já jsem vylezl na ten balvan uprostřed pastviny. Stál jsem tam přibližně čtvrt hodiny, než mě zachránila slečna Prattová. Jsem ješitný na svou důstojnost a tehdy jsem měl pocit, že jsem o ni přišel. Býk se procházel kousek ode mě, sem a tam, a já jsem vytáhl z kapsy svůj notes a kreslil jsem si ho. Možná že to bylo dětinské, ale mě to uspokojovalo. Nějakým způsobem to ospravedlňovalo můj pobyt na tom balvanu. Mohl byste mi ten notýsek vrátit, prosím?"

McMillan se nehýbal. Vstal jsem a vzal jsem mu ho. Jako by si toho ani nevšiml. Zastrčil jsem notes do kapsy.

„Zřejmě máte o kolečko míň," řekl McMillan. „Ten býk v ohradě byl César. Hickory César Grindon."

„Ne, pane. Musím vám oponovat, protože jde opět o zcela zásadní otázku. Býk v ohradě byl Hickory Buckingham Pell. Skicy, které jsem pořídil v pondělí odpoledne, to dokazují. Byl jsem si tím však jist dávno předtím, než jsem uviděl oficiální registr pana Bennetta. To podezření jsem pojal v pondělí odpoledne. Jistotu jsem

měl v pondělí v noci. Nevěděl jsem, že to je Buckingham, protože jsem o něm nikdy neslyšel, ale věděl jsem, že to není César.“

„Jste odporný lhář! Ten, kdo vám něco takového namluvil…“

„Nikdo mi nic nenamluvil.“ Wolfe se ušklíbl. Rozpletl si prsty a jedním zahrozil. „Dovolte, abych vám něco navrhl. Zabýváme se velmi vážnou, řekl bych dokonce smrtelně vážnou záležitostí, a nic nezískáme, budeme-li řinčet lehkovážným řečněním. Víte velmi dobře, co dělám. Ujal jsem se úkolu dokázat, že Clyde Osgood a Howard Bronson zemřeli vaší rukou. Nemůžete odmítnout mé argumenty, dokud je nevznesu, a nemůžete mi zabránit v tom, abych je vznesl, tím, že mi budete spílat. Zkusme si prokazovat vzájemnou úctu. Nemohu prokázat vaši vinu tím, že na vás budu křičet ‚vrahu‘, a vy ji nemůžete popřít tím, když na mě budete křičet ‚lháři‘. Ani tím, že budete předstírat překvapení. Musel jste vědět, proč jsem vás požádal, abyste se tady se mnou sešel.“

McMillanův pohled byl pevný. Stejně jako jeho hlas: „Budete mít co dělat, abyste něco dokázal.“

„Já vím. Už jsem předložil důkaz, že César, šampión mezi býky, nikdy v ohradě nebyl.“

„Pcha! Těmi čmáranicemi? S takovým trikem nikoho neoblafnete. Myslíte si, že někdo uvěří tomu, že když vás býk zahnal na ten balvan, že jste tam stál a dělal mu portrét?“

„Myslím, že ano.“ Wolfe pohnul očima. „Archie, přiveďte slečnu Rowanovou.“

Nenechal bych ho tam takhle samotného, kdyby měl u sebe ty kresby, ale měl jsem je v kapse já. Běžel jsem rychle dolů, přes trávník a pod stromy k hamaku, z kterého vyskočila, když mě uviděla přicházet. Zavěsila se do mě a já si to z obchodních důvodů musel nechat líbit, ale alespoň jsem ji přinutil do klusu. Nic nenamítala, ale než jsme vyběhli po schodech nahoru, byla trochu udýchaná. Musím uznat, že byla velmi dobrou žačkou, když jsem viděl, jak věcně kýve na pozdrav nejprve Wolfovi a potom McMillanovi. Nikdo z nich nevstal.

„Slečno Rowanová,“ řekl Wolfe. „Pan Goodwin vás již zřejmě informoval, že bychom rádi, kdybyste si procvičila paměť.

Předpokládám, že si ještě pamatujete, jak mě v pondělí odpoledne čilost toho býka zahnala na jeden takový balvan v ohradě?“

Usmála se na něj. „Pamatuju.“

„Jak dlouho jsem na něm stál?“

„Ach… řekla bych tak čtvrt hodiny. Mezi deseti a dvaceti minutami.“

„Co dělala v té době slečna Prattová?“

„Běžela pro auto, jela k ohradě a hádala se s Davem, protože jí nechtěl otevřít bránu, a pak jela pro vás.“

„Co dělal Dave?“

„Mával flintou a hádal se s Esca… s panem Goodwinem a štěkal na Caroline a poskakoval jak pomatený.“

„Co jste dělala vy?“

„Všechno jsem pozorovala. Většinou jsem se dívala na vás, protože to byl úžasný pohled – vy a ten býk.“

„Co jsem dělal já?“

„No, vylezl jste na ten balvan, stál tam takové dvě tři minuty se založenýma rukama a špacírkou zavěšenou na zápěstí a potom jste vytáhl z kapsy nějaký zápisník nebo něco a vypadalo to, jako byste do něj něco psal nebo kreslil. Pořád jste se střídavě díval na toho býka a do té knížečky nebo co to bylo. Došla jsem k názoru, že si toho býka kreslíte. V té situaci mi to připadalo dost nepravděpodobné, ale rozhodně to tak vypadalo.“

Wolfe přikývl. „Pochybuji, že bude někdy nutné, abyste tohle všechno opakovala u soudu, ale kdyby něco takového bylo zapotřebí, udělala byste to?“

„Samozřejmě. Proč ne?“

„Pod přísahou?“

„Ovšem. Ne tedy, že bych o to nějak zvlášť stála.“

„Ale udělala byste to?“

„Ano.“

Wolfe se otočil na dobytkáře. „Chcete se jí na to laskavě zeptat sám?“

McMillan po něm pouze loupl okem, ale mlčel. Šel jsem otevřít dveře a řekl jsem Lily: „To zatím stačí, slečno Rowanová, děkujeme.“ Přešla ke dveřím, zastavila se u mého lokte a řekla:

„Doprovoď mě zpátky k hamaku!“ – „Trhni si nožkou, je po vyučování,“ zamumlal jsem. Zašklebila se na mě a ladně se přenesla přes práh. Zavřel jsem dveře a vrátil jsem se do svého křesla.

„A já říkám, že je to trik. Odporný, špinavý trik. Máte ještě něco?“

„To je vše.“ Wolfe vzdychl. „To je vše, vážený pane. Žádám vás, abyste uvážil, zda toho není dost. Předpokládejme, že budete souzen za vraždu Clyda Osgooda. Pan Goodwin dosvědčí, že mě viděl, jak stojím na balvanu, dívám se na býka a něco si kreslím do notýsku. Slečna Rowanová bude svědčit tak, jak jste před chvílí slyšel. Já vypovím, že jsem skicy toho býka nakreslil tehdy a že porota je může porovnat s oficiálními kresbami Césara a Buckinghama. Neprokáže se tím snad uspokojivě skutečnost, že Buckingham byl v ohradě, zatímco César tam nikdy nebyl?“ McMillan na něj jen civěl.

A Wolfe pokračoval: „Odpovím teď na vaše obvinění, že jde o podvod. Co když máte pravdu? Umožňuje vám vaše postavení odsuzovat podvod? Po pravdě řečeno já opravdu vím, jelikož jsem ho viděl na vlastní oči, že ten býk byl Buckingham. Měl jsem možnost si ho chvilku prohlížet. Nezapomeňte, že jsem pozorně studoval oficiální kresby. Buckingham měl vysoko na levém rameni bílou skvrnu – César ne. Býk v ohradě ji měl. Bílý štít na Buckinghamově hlavě sahal až pod úroveň očí; César ho měl menší a končil mu o dost výš. Nejen že jsem v pondělí odpoledne viděl v ohradě hlavu toho býka, ale ještě téže noci jsem si ji důkladně prohlédl s baterkou. Byl to Buckingham. Víte to vy, vím to já, a pokud nebudu moct pomoci porotě, aby se to dozvěděla, jinak než podvodem s kresbami, rozhodně to udělám. Jestliže jsou pan Goodwin a slečna Rowanová ochotni odpřisáhnout, že mě viděli, jak je kreslím, myslím, že tento bod můžeme pokládat za prokázaný.“

„Ještě něco?“

„To je vše. A je toho dost.“

McMillan zničehonic prudce vstal. Byl jsem na nohou stejně rychle jako on. Všiml si mé pistole, kterou jsem měl schválně zastrčenou tak, aby ji viděl, kysele se usmál, až se mu vylouply dásně. „Tak dělej, hochu, zastav mě,“ řekl a nikoli rychle, ale ani ne pomalu vykročil ke dveřím. „Ale dej si na tom záležet.“

Skočil jsem před něho a postavil jsem se zády ke dveřím. Tři kroky ode mě se zastavil.

„Pánové! Prosím vás!“ ozval se ostře Wolfe. „Jestli si něco začnete, pane McMillane, nemohu za další vývoj převzít odpovědnost. To si musíte uvědomit. Případná potyčka by sem přivolala lidi. Nemusíte se obávat o svůj život, jestli na vás pan Goodwin vystřelí – nerad zabíjí lidi, a proto vás pouze zneškodní. Vraťte se sem a smiřte se s touto situací. Chci si s vámi promluvit.“

McMillan se prudce otočil a zeptal se: „Co si hergot myslíte, že poslední měsíc dělám, než že se s tím smiřuju?“

„Já vím. Jenomže to jste s tím pořád zápasil. Teď je po zápase. Těmi dveřmi vyjít nemůžete, pan Goodwin vám to nedovolí. Pojďte si sednout.“

McMillan zůstal chvíli stát a hleděl na něho. Potom pomalu vykročil zpátky přes celou místnost ke svému křeslu, posadil se, opřel si lokty o kolena a skryl obličej v dlaních.

„Nevím, co si o tom myslíte,“ řekl Wolfe. „Zeptal jste se mě, jestli mám ještě něco. Pokud tím máte na mysli, jakým dalším důkazům budete muset čelit, opakuji vám, že žádné další nejsou třeba. Míníte-li tím však to, zda vám mohu nabídnout hojivou náplast na vaši ješitnost, myslím, že ano. Vedl jste si výjimečně dobře. Kdybych tu nebyl, skoro určitě by na vás nepadl ani stín podezření.“

Wolfe si znovu sepnul ruce na břiše. Vsunul jsem revolver zpátky do kapsy a posadil jsem se. „Jak jsem řekl,“ pokračoval Wolfe, „už v pondělí odpoledne jsem tušil, že býk v ohradě není César. Když Clyde nabídl Prattovi sázku, že Pratt Césara neupeče, otevřel tím zábavné pole dohadů. Bavil jsem se tím, když jsem poslouchal Prattovo plácání. Jak Clyde zamýšlí sázku vyhrát? Tím, že býka někam schová? To je absurdní, býk je střežen a kam by se taky dal schovat, aby ho nikdo nenašel? Nebo ho vymění za nějakého méně hodnotného býka? To tak absurdní sice není, jenomže zase je tu ta skutečnost, že býk je střežen, a i když by se třeba našel náhradník, který by oklamal ostatní, žádné zvíře by určitě neoklamalo vás, a vy jste tam byl. Uvažoval jsem i o jiných alternativách. Napadla mě jedna, která byla prostá a přijatelná a neskrývala v sobě vůbec žádné překážky – že býk v ohradě není César a že Clyde na to přišel. Právě

se vrátil od ohrady a na krku měl dalekohled – a ve skotu se vyznal. Považoval jsem tento malý rébus za vyřešený a pustil jsem ho z hlavy, jelikož mi do toho nic nebylo.

Když nás v pondělí v noci rány, které vypálil pan Goodwin, přivedly všechny do ohrady, kde jsme pak objevili mrtvého Clyda, stále ještě mi do toho nic nebylo, avšak rébus nabyl na zajímavosti a zasloužil si – jako intelektuální úkol –, abych mu věnoval trochu duševní námahy. Prohlédl jsem si býka, pátral jsem po vražedné zbrani a našel ji, a nakonec jsem přišel do této místnosti, posadil se do tohoto křesla a došel jsem k závěru, že jsem prověřil všechny pravděpodobnosti. Pochopitelně pouze z hlediska intelektuálního cvičení, nikoli co se týče právních požadavků na prokazatelnost důkazů. Předně, pokud ten býk nebyl César, určitě jste to věděl, což znamená, že jste Pratta podvedl. Jak a proč? Proč? – Abyste získal 45 000 dolarů. Jak? Prodal jste mu Césara, ale dodal jste mu jiného býka, mnohem méně hodnotného, který se mu podobal. Kde byl tedy César? Nebylo by pro vás příliš nebezpečné, kdybyste si ho nechal, když byl v souladu se zákonem prodán a potom upečen a sněden? Nemohl by se jmenovat César a netroufal byste si někoho k němu pustit. Z toho vyplývá, že jste ho neměl. Nikdo ho neměl. César byl po smrti.“

Wolfe se odmlčel a zeptal: „Byl César mrtev v okamžiku, kdy jste si od Pratta vzal těch 45 000 tisíc dolarů?“

McMillan, tvář stále v dlaních, nehnuté seděl a mlčel.

„Samozřejmě,“ řekl Wolfe. „Uhynul na sněť slezinnou. Pratt se v pondělí u večeře zmínil, že se poprvé pokusil koupit od vás Césara na tu svou výstřední zabijačku už před více než šesti týdny a vy že jste rozhořčeně odmítl. A potom se objevila ta sněť a vyhladila skoro celé vaše stádo. Jednou ráno jste zjistil, že uhynul i César. Ve svém zoufalství jste dostal geniální nápad. Buckingham, který se Césarovi podobal, ale jehož hodnota byla zlomkem hodnoty Césarovy, byl živ a zdráv. Oznámil jste, že Buckingham uhynul a jeho mršina byla spálena – a řekl jste Prattovi, že může mít Césara. Žádného chovatele byste tím neoklamal, protože by se na to brzy přišlo. Jenomže Prattovi takový podvod, upřímně řečeno, ublížit nemohl, jelikož z Buckinghama by byla zrovna tak dobrá pečené jako z Césara. Je

samozřejmé, že když jsem se tím rébusem v pondělí večer bavil, neměl jsem o nějakém Buckinghamovi ani tušení, avšak jednou z možností, které jsem připouštěl, bylo to, že jste místo Césara dodal jiného býka a že César je mrtvý.

Clyde potom podvod odhalil a vy jste to začal tušit, když jste ho slyšel, jak nabízí Prattovi tu sázku a jak je sázka formulována. Šel jste za ním k jeho vozu, krátce jste s ním pohovořil a své podezření jste si potvrdil. Navrhl jste mu, ať se ještě večer vrátí, že si o tom promluvíte. Souhlasil a skutečně se vrátil. Všichni si mysleli, že spíte nahoře v pokoji. Vy jste ovšem tajně opustil dům a setkal se s Clydem. Nabízím vám možné alternativy, jak jsem je připustil už v pondělí večer. Clyde vám oznámil, že ví o tom podvodu a že je rozhodnut vás veřejně odhalit, aby vyhrál sázku s Prattem. V tom případě byste se ocitl na mizině. Je možné, že vám nabídl kompromisní řešení: například že pokud mu dáte 20 000 dolarů z částky, kterou vám zaplatil Pratt, použije polovinu na vyrovnání prohrané sázky, druhou si nechá pro sebe a nikomu nic neřekne. Nevím, ostatně na tom nezáleží. Rozhodující je, že jste ho něčím praštil, až ztratil vědomí, vymyslel jste plán, jak to udělat, aby to vypadalo, že ho zabil býk, a pustil jste se do jeho provádění. Měl jsem sto chutí věřit, když jsem si v pondělí v noci prohlížel býkovy rohy, že jste je pomazal vlastníma rukama. Měl jste být důkladnější, ale dejme tomu, že jste měl naspěch, jelikož jste musel opláchnout krumpáč a nepozorovaně se vrátit nahoru do svého pokoje. Pochopitelně jste nevěděl, jestli se na to přijde za pět minut nebo za pět hodin, protože pan Goodwin se na druhém konci ohrady bavil se slečnou Rowanovou.“

Wolfe otevřel oči. „Nenudí vás to nebo nerozčiluje? Mám přestat?“

Nehýbal se a neodpovídal.

„Tak nějak jsem si vyřešil ten rébus v pondělí večer, ale, jak už jsem řekl, nic mi do toho nebylo. Začal jsem se tím vážně zabývat až v úterý odpoledne, když jsem poté, co jsem prokázal, že došlo k vraždě, přijal pověření pana Osgooda, abych ji vyšetřil. V té chvíli jsem se domníval, že je to otázka několika hodin. Zbývalo udělat pouze dvě věci, aby se potvrdilo řešení, k němuž jsem již dospěl:

jednak vyslechnout všechny, kdo byli v pondělí večer u Prattových, jednak zjistit totožnost býka. Ten první úkol byl otázkou policejní rutiny, a proto jsem ho přenechal panu Waddellovi, neboť je to jeho doména, kdežto já jsem se snažil rozmluvou s jeho otcem a sestrou nahlédnout do Clydovy minulosti. Druhý úkol, důkaz, že býk není César, jsem hodlal získat s pomocí pana Bennetta až po informaci od okresního prokurátora. Že jsem to odložil, byla neodpustitelná pitomost. Měl jsem jednat okamžitě. Jelikož necelé tři hodiny potom, co jsem případ převzal, jsem se z vašich úst dozvěděl, že býk je mrtvý a jeho mršina se musí okamžitě zlikvidovat. Učinil jsem pokus, zavolal jsem panu Bennettovi a dozvěděl jsem se, že guernseyští býci nemají na těle jediný rozlišovací znak – pan Goodwin ho uháněl vyfotografovat, jenomže býk už byl napůl shořelý. Pěkně jste s sebou hodil a v pravý čas. Samozřejmě že jste ho nakazil tou chorobou sám. Bylo by… snad byste mi mohl laskavě říct, jak a kdy jste to udělal.“

McMillan mlčel.

Wolfe pokrčil rameny. „Každopádně jste si vedl rázně a pohotově. Pokud byl býk určen k pečení a konzumaci – což se mělo stát mimochodem dneska –, prakticky neexistovalo nebezpečí, že by se na to přišlo. Ale když byly myšlenky na hostinu puštěny z hlavy a vzniklo podezření, že Clyde byl zavražděn, přítomnost býka, ať živého nebo mrtvého, vás vystavovala do smrtelného nebezpečí. Okamžitě jste jednal. Nejenže jste ho zabil, ale učinil jste tak způsobem, který zaručoval, že jeho mršina bude okamžitě zlikvidována. Musel jste se připravit na všechny eventuality.

Pokud jde o mě, byl jsem vyveden z konceptu. Natřel jste mi to. Po býkovi nezbylo nic než ohořelé kosti, a tak se zdálo, že neexistuje způsob, jakým by se dal prokázat motiv k vraždě Clyda. Neměl jsem jediný důkaz ani pro potvrzení správnosti svého předpokladu – že ten býk nebyl César. V úterý večer jsem se zmítal v bezúčelném paběrkování. Mluvil jsem s vámi a snažil se přimět vás k řeči nesmyslnými vývody, ale dával jste si příliš dobrý pozor. Ostře jste se ohradil proti tomu, že vás do takového svinstva chci namočit, a odešel jste. Potom jsem to zkusil u Bronsona s nadějí, že se něco – cokoli – provalí. Muž jako on bývá velmi odolný, dokud ho

nepostavíte před fakta, a já jsem žádná neměl. Je pravda, že mi dopomohl k několika domněnkám: že Clyde mu sdělil, z jakého důvodu je přesvědčen o tom, že sázku vyhraje, a že Bronson tedy věděl o vaší vině – mohl tam dokonce být sám, někde ve tmě – a že vás vydíral. Všechny tyto skutečnosti jsem předpokládal, ale on žádnou z nich nepřiznal a já jsem je pochopitelně nemohl nijak dokázat.

Včera ráno jsem si vzal na mušku Bennetta. Chtěl jsem se dozvědět co možná nejvíc o identifikaci býků. Byl zaneprázdněný. Pan Goodwin ho nemohl přivést. Bylo už po poledni a já jsem na něho pořád ještě čekal. Nakonec přece jenom přišel a poskytl mi spoustu informací, ale nic, co by mohlo posloužit za důkaz. Potom jsem se dozvěděl, že byl zavražděn Bronson. Vůbec mě to nepřekvapilo. Jelikož jsem měl podezření, že vás vydírá, řekl jsem mu při našem setkání, že je hlupák, a on dokázal, že jsem měl pravdu. I v tomto případě jste jednal pohotově a rázně. Lidé jako vy, pane, vyvede-li je nějaká nešťastná událost z rovnováhy, jsou krajně nebezpeční. Jsou schopni jakéhokoliv zoufalého a násilného činu, avšak neztrácejí přitom hlavu. Nevadilo by mi, kdyby mě zdepřítomný pan Goodwin nechal s vámi o samotě, protože spousta lidí ví, že jsme tady, ale i přesto bych nerad poskytoval sebemenší prostor vaší vynalézavosti.“

McMillan zvedl hlavu a přerušil své dlouhé mlčení. „Jsem vyřízený,“ řekl bezvýrazným hlasem.

Wolfe přikývl. „Ano, myslím, že jste. Porotě by se možná nechtělo odsoudit vás za úkladnou vraždu na základě důkazu, který nabízejí mé kresby, ale kdyby vás Pratt zažaloval kvůli těm 45 000 dolarů, zaplacených za býka, kterého jste mu nedodal, myslím, že ty kresby by takový případ rozhodly. Kdyby vás za ten podvod odsoudili, byl byste vyřízený tak jako tak. Pokud jde o ty kresby, musel jsem to udělat. Před třemi hodinami neexistoval ani stín důkazu, který by prokazoval souvislost mezi vámi a vraždami, které jste spáchal. Avšak jakmile jsem si pozorně prohlédl úřední náčrtky Buckinghama a Césara, přestal jsem hádat a dedukovat totožnost býka v ohradě – už jsem ji znal. Viděl jsem tu bílou skvrnu na rameni vlastníma očima, právě tak jako velikost bílého štítu na hlavě. Pořídil

jsem si ty náčrtky, abych jimi toto vědomí podpořil. Budou použity tak, jak jsem už řekl, společně se svědectvím slečny Rowanové a pana Goodwina podepřou moji výpověd. Jak už jsem řekl, rozhodně vás odsoudí za podvod, když už ne za vraždu.“

Wolfe vzdychl. „Zabil jste Clyda Osgooda, abyste zabránil prozrazení svého podvodu. A vlastně jen proto, abyste se nemusel dělit o svůj zisk. Nyní vám odhalení hrozí znovu, i když vzhledem k okolnostem je to hrozba minimální.“

McMillan pohodil hlavou, jako by se pokoušel něco setřást. To gesto mi připadlo povědomé, ale nepamatoval jsem si, jestli jsem ho někdy viděl u něho. Potom to udělal znovu a já jsem si uvědomil, co to je: v pondělí odpoledne takhle pohazoval hlavou ten býk v ohradě.

Pohlédl na Wolfa a řekl: „Prokažte mi laskavost. Potřeboval bych si odskočit k svému vozu. Sám.“

„Nevrátil byste se,“ zamumlal Wolfe.

„Ale vrátil. Moje slovo platilo víc jak padesát let. A teď platí zrovna tak. Za pět minut jsem zpátky, živ a zdráv.“

„Dlužím vám já nějakou laskavost?“

„Ne. Ale já na oplátku prokážu jednu vám. Napíšu a podepíšu, co budete chtít. Dal jste si to dohromady dost přesně. Udělám to, až se vrátím, ne dříve. A taky jste se mě ptal, jak jsem zabil Buckinghama. Ukážu vám, jak jsem to udělal.“

Wolfe na mě promluvil, aniž se ke mně otočil hlavou nebo očima: „Otevřte mu dveře, Archie.“

Ani jsem se nepohnul. Věděl jsem, že se opájí jedním ze svých romantických záchvatů, a napadlo mě, že chvilka přemýšlení by mu mohla ukázat jeho stinné stránky, jenomže po zlomku vteřiny na mě houkl: „Tak bude to?“

Vstal jsem a otevřel jsem dveře a McMillan těžkým krokem, který však nenesl známku slepeckého klopýtání, vyšel ven. Stál jsem a díval jsem se za ním, jak jde dolů po schodech, dokud mi temeno jeho hlavy nezmizelo z očí. Potom jsem se otočil k Wolfovi a jízlivě jsem utrousil: „Věštění osudu a hodnocení charakteru. Bylo by fajn, kdybyste vysvětlil…“

„Mlčte.“

Kopnutím jsem dveře pootevřel ještě více, stál jsem tam a napínal uši, jestli neuslyším výstřel nebo do vysokých otáček vyhnaný motor anebo já nevím co. Avšak prvním zvukem, který nějak souvisel s naší situací a ozval se do pěti minut, o nichž mluvil, byly jeho kroky na schodech. Vracel se chodbou, živ a zdráv, jak slíbil, a vstoupil do místnosti, aniž mi věnoval jediný pohled, přistoupil k Wolfovi, něco mu podal, vrátil se ke svému křeslu a posadil se.

„Tohle jsem vám chtěl ukázat.“ Zdálo se, že je zadýchaný mnohem víc, než ho opravňovala náročnost jeho cesty, ale jinak se ovládal. „Tím jsem zabil Buckinghama.“ Podíval se na mě. „Nemám ani tužku, ani papír. Nemohl byste mi půjčit svůj notýsek?“

Wolfe držel tu věc delikátně mezi palcem a ukazováčkem a prohlížel si ji – byla to velká injekční stříkačka. Zvedl oči. „V tomhle jste měl tu sněť slezinnou?“

„Ano. Pět kubíků. Z kultury, kterou jsem si připravil ze tkáně Césarova srdce to ráno, kdy jsem ho našel mrtvého. Z hygieny hrozně řádili, že jsem ho rozříz, ale…“ Pokrčil rameny. „Udělal jsem to předtím, než mě napadlo prohlásit, že ta mršina je Buckingham, a ne César. To ráno jsem byl jako v mrákotách a skoro jsem ani nevěděl, co dělám, ale vím, že jsem ho chtěl použít sám na sebe – ten jed z Césarova srdce. Zacházejte s ní opatrně. Je sice prázdná, ale na jehle mohla zbýt kapka, i když jsem ji právě utřel.“

„Zabila by sněť slezinná také člověka?“

„Ano. Jak rychle, to by záleželo na množství. Pokud jde o mě, zkolabuju asi tak za dvacet minut, protože jsem si píchl více než dva kubíky toho koncentrátu přímo do žíly.“ Poklepal si prstem na předloktí. „Tady do téhle žíly. Na Buckinghama jsem použil jen poloviční dávku.“

„Než jste v úterý odpoledne odjel do Crowfieldu.“

„Ano.“ McMillan se opět podíval na mě. „Měl byste mi raději už podat ten notes, ať můžu začít.“

Vytáhl jsem ho, vytrhl první tři listy, na kterých byly ty kresby, a podal jsem mu ho i s plnicím perem. Vzal si notes a čmárnul perem, aby zkusil, jestli píše. „Chcete mi to nadiktovat?“ zeptal se Wolfa.

„Ne. Bude to lepší vašimi vlastními slovy. Ale… může to být stručné. Jste si naprosto jist tím antraxem?“

„Ano. Dobrý chovatel dobytka se vyzná v desateru řemesel.“

Wolfe vzdychl a zavřel oči.

Seděl jsem a díval se, jak se pero v McMillanově ruce sune po svrchním listu papíru. Zjevně neuměl psát moc rychle. Nějakou chvíli nebylo slyšet nic než slabé škrábání pera. Potom, aniž zvedl oči od papíru, se zeptal:

„Píše se ve slově , bezvědomí’ s nebo z? Nikdy jsem nebyl silný v pravopise.“

Wolfe mu poradil.

Díval jsem se, jak se pero znovu rozjíždí. Revolver v kapse mi stahoval sako, a proto jsem ho zastrčil zpátky do podpažního pouzdra, pohled stále upřený na to pero. Wolfe, oči zavřené, se nedíval na nic.

21

To se stalo před dvěma měsíci.

Včera, když jsem seděl v naší pracovně a přepisoval na stroji zprávu o případu Crampton-Gore, kterou mi Wolfe nadiktoval do notesu, najednou zazvonil telefon. Wolfe, který seděl u svého psacího stolu ve svém abnormálně velkém křesle a čirou náhodou si zrovna nenaléval pivo, zvedl sluchátko. Takřka vzápětí zavrčel a zamumlal: „Chce Escamilla.“

Zvedl jsem sluchátko na svém stole. „Ahoj, prkotinko. Mám práci.“

„Jako vždycky.“ Znělo to rázně. „Poslouchej mě chvilku. Nejspíš nevíš, anebo ti to je jedno, že jen málokdy věnuju jakoukoli pozornost své došlé poště, nanejvýš ji projdu, jestli v ní není dopis od tebe. Právě jsem zjistila, že jsem přece jenom dostala pozvání na svatbu Nancy a Jimmyho, která je zítra. Vím, že jsi to pozvání dostal taky. Pojedeme na ni spolu. Můžeš přijet…“

„Dost! Přestaň a nadechni se. Na svatby nechodím. Jsou to barbarské pozůstatky… pozůstatky… pozůstatky barbarství. Pochybuju, že bych šel na svou vlastní.“

„Mohl bys. Můžeš. Za šňůru celofánových perel bych si tě vzala sama. Tahle svatba bude ale legrace. Bude tam starý Pratt se starým

Osgoodem a budeš třeba svědkem, jak si podávají ruce. Pak se mnou budeš moct jít na hostinu.“

„Můj puls zůstává v klidu.“

„Dej mi pusu.“

„Je stále klidný.“

„Koupím ti kuličky a vzduchovku a kolečkové brusle…“

„Ne. Nechceš už zavěsit?“

„Ne. Neviděla jsem tě sto let.“

„Tak dobře. Řeknu ti, co udělám. Zítra v devět večer se jdu kouknout do Strandu, jak válí kulečník Greenleaf s Baldwinem. Můžeš jít se mnou, když mi slíbíš, že budeš tiše hačat a nebudeš žvýkat žvýkačku.“

„Nerozeznám kulečník od kulového blesku. Ale tak dobře. Můžeš přijít ke mně na večeři…“

„Ne. Budu jíst doma se svým zaměstnavatelem. Sejdeme se ve vestibulu hotelu Churchill ve tři čtvrtě na devět.“

„Panebože, tyhlety schůzky na veřejnosti…“

„Hrozně rád se s tebou producíruju na veřejnosti.“

„Tak zítra ve tři čtvrti na devět.“

„Fajn.“

Položil jsem sluchátko a vrátil jsem se k psacímu stroji. Vtom se ozval Wolfe: „Archie.“

„Ano?“

„Jděte se podívat do slovníku, co přesně znamená slovo ‚spirituální’.“

Normálně jsem ho ignoroval a začal jsem ťukat odstavec 16 výše zmíněné zprávy.

REX STOUT

VEČERNÍ HOST

1

Ve starém cihlovém domě na Západní Pětatřicáté ulici, kde bydlel Nero Wolfe, bylo toho pondělního červnového odpoledne husto, že by se vzduch dal krájet. Zmiňuji se o tom ne proto, abych nějak zvlášť zdůraznil Wolfovy zlozvyky, nýbrž z toho důvodu, že dotyčné napětí zde hraje svou roli. Bylo to napětí, jehož zásluhou jsme získali nájemníka.

Poklidné vody rozčeřila poznámka, kterou tři dny předtím prohodil Wolfe. Každý pátek v jedenáct hodin, když sejde ze skleníku na střeše do své pracovny v přízemí, podepíše výplatní šeky pro Fritze, Theodora a mě, podá mi můj a zbylé dva si nechá, jelikož je rád doručuje osobně. Onoho rána, jakmile mi přes psací stůl podal ten můj, utrousil následující poznámku.

„Děkuju, že jste na něj počkal."

Obočí mi vyjelo vzhůru. „Děje se něco? Orchideje napadl mor?"

„Ne. Ale viděl jsem v hale vaši kabelu a neuniklo mi, jak jste se vyštafíroval. S ohledem na úsilí, s jakým se snažíte vytáhnout odtud paty, je od vás laskavé, že jste počkal na tuto almužnu, tuto hubenou odměnu za svoji nezměrnou námahu v tomto týdnu, který se chýlí ke konci. Zvlášť proto, že zůstatek na bankovním účtě je na nejnižším bodě za poslední dva roky."

Opanoval jsem se. „To si žádá odpověď – a zde je. Pokud jde o mé roucho, chystám se strávit víkend na venkově a podle toho jsem se oblékl. Co se týče úsilí, žádné nevyvíjím." Mrknul jsem na hodinky. „Mám spoustu času sehnat si taxi a zajet na Šedesátou třetí ulici pro slečnu Rowanovou. Co se týče almužny, to souhlasí. Co se týče nezměrné námahy, většinu svého času jsem v poslední době strávil sezením na zadku, a to jen proto, že vám připadalo vhodné odmítnout čtyři zakázky za sebou. Co se týče týdne, který se chýlí ke konci, čímž chcete naznačit, že prchám vstříc pitkám ještě před koncem týdne, za který jsem placený, tak o tom víte už takový měsíc – a vůbec, co mě tu má jako držet? Co se týče zůstatku na bankovním účtě, připouštím, že v tomhle punktu jste mě přesvědčil. Jsem účetní, vím o tom a rád pomůžu. Je to stejně jen almužna, takže co."

Vzal jsem si šek, palci a ukazováčky jsem ho uchopil uprostřed, roztrhl jsem ho, složil půlky dohromady, ty jsem znovu roztrhl, útržky jsem hodil do odpadkového koše, otočil jsem se a zamířil ke dveřím. Zařval jak tur.

„Archie!“

Otočil jsem se na obrtlíku a zíral na něho. Oplatil mi můj upřený pohled. „Fuj,“ řekl.

„Blbost!“

Tohle tedy vytvořilo onu dusnou atmosféru. Když jsem se v neděli pozdě večer vrátil z výletu, byl už v pelechu. Nebýt roztrhaného šeku, mohl se vzduch do pondělního rána pročistit. Oba jsme věděli, že se bude muset stornovat ústřižek a vypsat nový šek, jenomže on mi nehodlal říct, abych to udělal, pokud jej o to nejprv nepožádám, což jsem ovšem já neměl v úmyslu učinit dřív, než mi o to řekne on. Chlap má mít svou hrdost. Tahle patálie mezi námi způsobila, že dusno to pondělí vydrželo od rána přes oběd až do pozdního odpoledne.

Okolo půl páté jsem seděl u svého psacího stolu a věnoval se záznamům o klíčení, když se ozval zvonek u dveří. Obvykle, není-li určeno jinak, chodí otvírat Fritz, avšak toho dne jsem si potřeboval protáhnout nohy, a proto jsem šel já. Prudce jsem otevřel dveře a uviděl jsem cosi, co mě dovedlo k příjemnému závěru. Kufr a krabice na klobouky mohly ukrývat vzorky tovaru podomního obchodníka, avšak ta mladá žena v bledě broskvových šatech a na míru šitém kabátku k této branži rozhodně nepatřila. Jelikož přišla k Neru Wolfovi se zavazadly, dalo se s velkou pravděpodobností usuzovat, že je perspektivní klientkou z venkova, která sem ve spěchu zamířila rovnou z nádraží. Pro takovou byly dveře otevřené.

S krabicí na klobouky, která se jí houpala u ruky, překročila práh, prosmekla se kolem mě a řekla: „Vy jste Archie Goodwin, že? Vzal byste mi dovnitř kufr? Prosím vás.“

Učinil jsem tak, zavřel dveře a postavil kufr ke zdi. Položila krabici na klobouky vedle něho, napřímila se a spustila.

„Chci mluvit s Nerem Wolfem, ale pochopitelně vím, že mezi čtvrtou a šestou bývá vždycky nahoře ve skleníku. Proto jsem přišla právě v tuto dobu – nejprv chci mluvit s vámi.“ Mrskla očima. „To

jsou dveře do obývacího pokoje.“ Znovu hodila okem a v duchu si změřila délku haly. „To jsou schody, napravo dveře do jídelny, nalevo se jde do pracovny. Hala je širší, než jsem čekala. Půjdeme do pracovny?“

Jaktěživ jsem neviděl takové oči, jako měla ona. Buď byly hnědošedé s hnědožlutými tečkami, anebo hnědožluté s hnědošedými tečkami. Byly hluboce zasazené, daleko od sebe, a neustále těkaly sem a tam.

„Děje se něco?“ zeptala se.

To bylo fouňovské. Musela být zvyklá na to, že lidé při prvním pohledu na tyhle oči zůstávají civět; nejspíš to čekala. Řekl jsem jí, že se neděje nic, zavedl jsem ji do pracovny a nabídl jí křeslo, posadil jsem se za svůj psací stůl a poznamenal: „Takže vy jste tady už byla.“

Zavrtěla hlavou. „Kdysi tady byl jeden můj známý a pak – pochopitelně jsem o domu četla.“ Rozhlédla se kolem sebe, otáčeje hlavou nejprve napravo a poté nalevo. „Nepřišla bych, kdybych o něm leccos nevěděla, a taky o Neru Wolfovi a o vás.“ Zabodla do mě oči a já, protože se mi nedařilo podívat se do nich mimoděk, pohlédl jsem do nich vědomě. Pokračovala: „Napadlo mě, že bude lepší, když to nejprv řeknu vám, protože bych asi nevěděla, jak to říct Neru Wolfovi. Abyste rozuměl, snažím se na něco přijít. Lámu si hlavu – víte, co bych tak potřebovala právě teď?“

„Ne. Co?“

„Colu s rumem, slzou citrusové šťávy a spoustou ledu. Meyerův rum asi nemáte, že ne?“

Připadalo mi, že na to jde trochu hopem, ale řekl jsem jasná věc, máme všechno, a cinkl jsem na Fritze. Když přišel, vzal objednávku a já byl zpátky ve svém křesle, opět promluvila: „Fritz vypadá mladší, než jsem čekala.“

Pohodlně jsem se opřel a založil jsem si ruce za hlavu. „Můžete si klidně dát do nosu, dokonce i colu s rumem,“ řekl jsem jí. „Vaše společnost je mi velmi milá, nic proti tomu, ale jestli chcete, abych vám řekl, jak něco předestřít panu Wolfovi, tak byste raději měla spustit.“

„Nejdřív se musím napít,“ řekla neústupně.

Nejen že si svlažila volátko, ale taky si udělala pohodlí. Poté, co jí Fritz přinesl pití a trochu se napila, zamumlala cosi o tom, že to není dost chlazené, svlékla si kabátek a pohodila ho na červené kožené křeslo. Navrch si sundala tu slaměnou opičárnu, kterou měla na hlavě, prsty si prohrábla vlasy, vytáhla z kabelky zrcátko a letmo se do něj podívala. Potom, v ruce sklenici, ze které občas upíjela, připlula k mému psacímu stolu, loupla očima po kartičkách se záznamy o klíčení, přešla k velkému globusu a jemně do něj cvrnkla. Nakonec zamířila k policím a prohlédla si tituly knih. Jakmile sklenici vyprázdnila, odložila ji na stůl, šla si sednout do svého křesla a zabrejlila na mě.

„Ještě chvilku, a budu ve své kůži," řekla mi.

„Fajn. Neuspěchejte to."

„Žádný strach. Nikdy s ničím nechvátám. Jsem velice opatrná – to mi můžete věřit. V životě jsem uspěchala jenom jedno, a to mi stačilo. Mám pocit, že jsem se s tím ještě nevyrovnala. Asi bych si měla dát ještě jednoho frťana."

V duchu jsem jí to zatrhl. Nemohl jsem popřít, že účinek, který na ni měla cola s rumem, byl příjemný – dobře ji naladil a podtrhl její půvaby, které byly pastvou pro oko i bez toho důrazu. Jednalo se však o úřední jednání a já chtěl zjistit, má-li nějaký potenciál coby klientka. Proto jsem se rozhodl vyhnout se otázce pití nějakým zdvořilým návrhem, ale než jsem si ho stačil sesumírovat, otázala se:

„Mají dveře jižního pokoje ve druhém patře na vnitřní straně zástrčku?"

Zaškaredil jsem se na ni. Začalo mě jímat podezření, že je něčím nepoužitelným, jako kupříkladu spisovatelkou, která sbírá materiál pro časopisecký článek o domově proslulého detektiva, ale ani v tom případě nebyla osobou, kterou by člověk mohl chytit za ucho a shodit ze schodů. Vzhledem k jejím očím neexistoval žádný dobrý důvod, proč by neměla být do určité míry dobře naložená.

„Ne," řekl jsem. „Proč? Myslíte, že ji potřebují?"

„Třeba ne," připustila, „ale napadlo mě, že se budu cítit líp, jestli ji mají. Rozumíte, tam totiž chci spát."

„Ále? Vážně? A jak asi dlouho?"

„Týden. Možná o den dva déle, ale nejméně týden. Raději bych jižní než ten v prvním patře, protože má vlastní koupelnu. Vím, jaký má Nero Wolfe vztah k ženám, a tak jsem taky věděla, že nejdřív musím za vámi.“

„To bylo rozumné,“ souhlasil jsem. „Mám rád fórky a tohle číslo je rozhodně senzace. Máte s ním úspěch?“

„To není vtip.“ Nedohrála se, ale myslela to vážně. „Z jistého důvodu jsem musela být – jsem musela odejít. Musela jsem někam jít a zůstat tam až do třicátého června – někam, kde by o mně nikdo nevěděl a kde by mě nikdo v žádném případě nemohl najít. Nedomnívala jsem se, že by mi vyhovoval hotel, a ani jsem si nemyslela – zkrátka a dobře, všechno jsem zvážila a dospěla jsem k názoru, že nejlíp mi bude u Nera Wolfa. Nikdo neví o tom, že jsem přijela; jsem si jistá, že mě sem nikdo nesledoval.“

Vstala a došla si k červenému koženému křeslu pro kabelku, kterou tam nechala s kabátkem. Když si zase sedla, otevřela ji, vytáhla peněženku a znovu mi umožnila, abych se pokochal pohledem na ta její kukadla. „Jedno mi říct můžete,“ řekla tónem, který jako by sděloval, že to nejenom udělat mohu, ale že to přirozeně udělám, „jak to bude s placením. Vím, kolik si počítá, když jenom hne malíčkem. Bude lepší, když se nabídnu, že mu zaplatím, anebo mám rovnou zaplatit vám? Bude padesát dolarů denně stačit? Stačí říct. Zaplatím vám hotově místo šekem, jelikož takhle z nich alespoň nebude muset platit daň z příjmu, a taky proto, že na šeku by bylo moje jméno a já nechci, abyste věděli, jak se jmenuju. Dám vám je ihned, když mi řeknete, kolik.“

„To nepůjde,“ namítal jsem. „Hotely a penzióny musejí znát jména hostů. Můžeme vám nějaké vymyslet. Jak by se vám líbila Bella Okatá?“

Zareagovala na tuto vtipnou poznámku stejně jako na colu s rumem – trochu se zapýřila. „Myslíte, že je to vtipné?“ vyzvídala.

Necouvl jsem ani o píď. „Zatím je celkový účinek komický,“ prohlásil jsem. „Takže vy nám své jméno neřeknete?“

„ Ne.“

„Ani kde bydlíte? Vůbec nic?“

„Ne.“

„Spáchala jste nějaký zločin anebo jste při něm někomu asistovala? Utíkáte před spravedlností?“

„Ne.“

„Dokažte to.“

„Hloupost! Nemusím nic dokazovat!“

„Ale ano, jestli máte zájem o nocleh a stravu u nás. Jsme hrozně pintlich. V jižním pokoji spali všehovšudy už čtyři vrazi – poslední byla jistá paní Floydová-Whittenová, asi před třemi lety. A osobně se to týká i mě, jelikož dotyčný pokoj je na stejném podlaží jako můj.“ Lítostivě jsem zavrtěl hlavou. „Za těchto okolností nemá význam pokračovat v tomhle plácání, což je škoda, jelikož nemám nic zvláštního na práci a vy rozhodně nejste žádná šeredka, ale pokud neuznáte za vhodné prozradit…“

Zarazil jsem se, protože mě zčistajasna napadlo, že bych ji v žádném případě neměl vyplašit. I kdyby se nedala obsadit do role klientky, mohl bych ji přesto využít.

Pohlédl jsem na ni. „Tak nevím,“ řekl jsem pochybovačně.

„Povězte mi své jméno.“

„Ne,“ řekla kategoricky.

„Proč ne?“

„Protože – k čemu by vám bylo, pokud byste si ho neověřil? Jak byste věděl, že je to mé pravé jméno? A já nechci, abyste si ho ověřoval. Nechci, aby kdokoli jenom tušil, kde celý týden jsem – do třicátého června.“

„Co se má stát třicátého června?“

Zavrtěla hlavou a usmála se na mě. „Umíte klást otázky na tělo, to já vím, a proto na žádnou z nich nemíním odpovědět. Nechci, abyste vy, a ani Nero Wolfe, cokoli podnikali, jedině že mě tu týden necháte, právě v tom pokoji, a dáte mi taky najíst. Nejspíš jsem už toho napovídala až až. Asi jsem měla říct – ne, to by bývalo nešlo.“ Krátce se zasmála tichým perlivým smíchem. „Kdybych bývala řekla, že jsem o vás četla, viděla vaši fotku, že jste mě oslnil a že jsem jeden nádherný týden chtěla strávit ve vaší blízkosti, poznal byste, že lžu.“

„Hlavu na špalek bych za to nedal. Milióny žen mají stejný pocit, jenomže si nemohou dovolit těch padesát bobulek denně.“

„Řekla jsem, že zaplatím víc. Dám vám tolik, kolik si řeknete.“

„Jo, já vím. Udělejme si v tom jednou provždy jasno. Hodláte trvat na tom, že se nám nijak nepředstavíte?“

„Rozhodně ano.“

„V tom případě přenechte Nera Wolfa raději mně.“ Loupl jsem okem po zápěstí. „Přijde dolů za tři čtvrtě hodiny.“ Zvedl jsem se z křesla. „Zavedu vás nahoru a nechám vás tam, a jakmile se snese dolů, tak na něj vyrukuju. Takhle bez jmenovky je to nejspíš beznadějné, ale třeba ho budu umět přesvědčit, aby vás vyslechl.“ Sebral jsem její kabátek a otočil se. „Mohlo by pomoct, kdyby viděl oběživo. Pohled na peníze občas lidi rozhoupe. Co takhle tři sta padesát, jak jste navrhovala? Samo sebou za předpokladu, že si neplácnem dřív, dokud s tím pan Wolfe nebude souhlasit.“

Její prstíky hbitě a přesně odpočítaly sedm nových padesátek ze svazku, který vytáhla z kabelky. Zbylo jí habaděj. Strčil jsem náš podíl do kapsy, vrátil jsem se do haly pro kufr a krabici na klobouky a vedl jsem ji po schodech do druhého patra. Dveře do jižního pokoje byly dokořán. Zanesl jsem dovnitř zavazadla, zatáhl jsem za šňůry žaluzií, aby bylo víc světla, a otevřel jsem okno.

Stála a rozhlížela se kolem sebe. „Je to krásně velkej pokoj,“ řekla uznale. Zvedla ruku, jako by mě chtěla chytit za rukáv, ale nechala ji klesnout. „Máte to u mě, pane Goodwine.“

Zamručel jsem. Nemínil jsem se s ní nijak přátelit. Kufr jsem položil na polici u paty jedné z manželských postelí, krabici na židli, a řekl jsem jí: „Budu vás muset sledovat, až je budete vybalovat.“

Oči se jí rozšířily. „Sledovat mě? A proč?“

„Jen tak z hecu.“ Byl jsem mírně podrážděný. „Ve městě je alespoň tisíc lidí, kteří se domnívají, že Nero Wolfe na tomto světě pobyl už dost dlouho, a někdo z nich by mohl dojít k názoru, že je třeba podat pomocnou ruku. Jeho pokoj, jak zřejmě víte, se nachází přímo pod tímto. Čekám, že v kufru najdu truhlářský kolovrátek a v krabici na klobouky zmiji nebo chřestýše. Jsou zamčené?“

Upřeně na mě hleděla ve snaze vyzkoumat, jestli si dělám legraci, usoudila, že ne, přistoupila ke mně a otevřela kufr. A bylo to. Nahoře ležela modrá hedvábná spodnička, kterou vzala a položila na postel.

„Jen tak z hecu,“ řekla rozhorleně.

„Trpím víc než vy," ujistil jsem ji. „Myslete si, že tu nejsem."

Nejsem expert na spodní prádlo, ale mám vkus a tohle byla sbírka všechna čest. Byl tam jeden složený exemplář, bílý jako sníh a průsvitný jako babí léto, a měl to nejjemnější mřížkování, jaké jsem kdy viděl. Položila ten zázrak na postel a já se zdvořile zeptal: „To je halenka?"

„Ne. Pyžamo."

„Á. Skvělé, když jsou vedra."

Když se kufr vyprázdnil, zvedl jsem ho, abych si ho dobře prohlédl, špičkami prstů jsem ho přitom promačkával na všech stranách uvnitř i zvenku. Nehrál jsem divadýlko; mezi nežádoucími předměty, které byly vneseny do tohoto domu v takovém či makovém přepravním obalu, byl prudce jedovatý had, bomba se slzotvorným plynem a láhev kyanu. Avšak na kufru ani na krabici na klobouky nebylo nic podezřelého. Co se týče obsahu, nemohli byste si přát hezčí a dokonalejší přehlídku osobních potřeb mladé ženy, s nimiž chtěla strávit klidný a nevinný týden v soukromém pokoji u soukromého detektiva.

Ustoupil jsem. „Myslím, že to bude stačit," připustil jsem.

„Neprohlédl jsem ale vaši kabelku, ani vás osobně, a proto doufám, že vám nebude vadit, když vás tady zamknu. Kdybyste se totiž proplížila do pokoje pana Wolfa a hodila mu do aspirinové lahvičky tabletku cyankáli a kdyby si ho vzal a umřel, přišel bych o práci."

„Jistě," zasyčela. „A zamkněte mě dobře. Já to dělám každý den."

„V tom případě potřebujete domovníka, a to jsem já. Nechcete se něčeho napít?"

„Jestli vás to moc neunaví."

Řekl jsem, že ne, a odešel jsem. Dveře jsem zamkl klíčem, který jsem si přinesl s sebou z pracovny. Dole jsem se stavil v kuchyni a řekl jsem Fritzovi, že v jižním pokoji máme zamčeného hosta, a dal jsem mu klíč s prosbou, aby jí nahoru donesl pití. Potom jsem šel do pracovny, vytáhl z kapsy těch sedm padesátek, rozložil jsem si je v ruce do vějíře a položil je pod těžítko na Wolfově psacím stole.

2

V šest hodin a jednu minutu, když se ozval zvuk Wolfova výtahu jedoucího dolů, zabral jsem se do přerovnávání věcí na svém stole s takovým úsilím, že jsem neměl čas zvednout hlavu, když vešel do pracovny. Sledoval jsem jej sluchem – přešel ke křeslu za svým psacím stolem, pohodlně na něm uvelebil svých sto osmdesát kilo živé váhy, zazvonil o pivo, zamručel, natahuje se pro rozečtenou knížku, odloženou před dvěma hodinami a založenou falešnou desetidolarovkou, kterou kdysi červeným inkoustem vlastnoručně podepsal bývalý ministr financí s díkem za prokázané služby. Také jsem zaslechl, jak se táže Fritze, který mu přinesl pivo: „Ty peníze jsi sem dal ty, Fritzi?“

Nedalo se nic dělat. Otočil jsem se. „Ne, pane, ty jsem tam dal já.“

„No vida. Děkuji, Fritzi.“ Vytáhl ze zásuvky otvírák z osmnáctikarátového zlata, otevřel láhev a nalil si. Fritz odešel. Wolfe nechal trochu klesnout pěnu, ne moc, zvedl sklenici a dvěma mohutnými doušky si přihnul. Položil sklenici, špičkou prstu poklepal na nové nefalšované padesátky, stále ještě vějířovitě rozložené pod těžítkem, a zeptal se: „Co to má být? Nějaký podfuk?“

„Ne, pane.“

„Tak co?“

Překypoval jsem horlivou upřímností. „Připouštím, že to, co jste v pátek řekl o mé nezměrné námaze a bankovním kontě, se mě vážně dotklo. Měl jsem pocit, že neodvádím svůj díl práce, zatímco vy se čtyři hodiny potíte nahoře u orchidejí. Seděl jsem tu dneska celé odpoledne a dumal nad tím, jako dosud jen málokdy, když vtom zazvonil zvonek.“

Zareagoval na můj úvodní tah podle očekávání. Našel si v knize založené místo a začal si číst. Okamžitě jsem pokračoval.

„Byla to bytost pohlaví ženského, něco přes dvacet, nevídané oči, hezká a zdravě vypadající figura, nablejskaný kožený kufr a krabice na klobouky. Vykvokala svoje znalosti o uspořádání domu, o vás a o mně, přičemž se vychloubala svou sečtělostí. Vzal jsem ji sem a povídali jsme si. Nechtěla prozradit své jméno ani nic jiného o sobě.

Nechce žádnou radu, žádné informace, žádné vyšetřování, prostě vůbec nic. Chce jenom nocleh a stravu na jeden týden – jíst chce přitom ve svém pokoji – a chce konkrétně jižní pokoj, který, jak víte, je na stejném patře jako můj.“

Utrousil jsem drobné gesto naznačující skromnost. S očima zabodnutýma do knihy ho neviděl, ale udělal jsem ho stejně. „Se svým vycvičeným mozkem jste již přirozeně došel k závěru, že za této situace jsem jí nemohl říct ne. Nejen že o mě četla, ale viděla i moji fotku, a nevydržela by, kdyby mi nebyla nablízku – jak se vyjádřila – po dobu jednoho týdne. Naštěstí si s sebou přinesla hlávkový salát a zaplatila na ten týden dopředu, padesát dolarů denně. To jsou právě ty peníze. Řekl jsem jí, že jí nic neslibuju, jelikož musím počkat na váš souhlas, a odvedl jsem ji nahoru do jižního pokoje, pomohl jí vybalit a pak jsem ji zamkl. Teď je tam.“

Natočil se v křesle, aby mu na knihu dopadalo více světla – prakticky se ke mně otočil zády. Nevzrušeně jsem pokračoval dál. „Pípala něco o tom, že si musí najít nějaké bydlo, kde ji nikdo nenajde, a do třicátého června tam vydržet, jenomže nějak to zaonačit musela, takže jsem se sice osobně k ničemu nezavázal, ale nebudu se bránit obětování trochy času a pohodlí, pokud se alespoň osm hodin denně vyspím. Připadá mi vzdělaná a kultivovaná a nejspíš bude chtít, abych jí předčítal nahlas, takže vás budu muset poprosit, abyste mi půjčil nějaké čtivo, například *Poutníkovu cestu* a *Eliovy eseje*. Zdá se taky, že je milá a nezkažená, a má hezké nohy, takže jestli se nám bude líbit a zvyknem si na ni, jeden z nás by se s ní mohl oženit. Nicméně jelikož se zde tato slušná hromádka hotovosti ocitla díky mně, jde momentálně o to, že byste třeba mohl podepsat nový šek za ten, který jsem v pátek roztrhal.“

Vytáhl jsem ho ze zásuvky, kde jsem ho měl připravený, vstal jsem a položil jsem mu ho na stůl. Odložil knihu, vytáhl ze stojánku pero, šek podepsal a poslal mi ho po desce stolu.

Podíval se na mě pohledem, v němž se zračilo přívětivé uznání. Alespoň mi to tak připadalo. „Archie,“ řekl mi, „to byl úžasný výkon. V pátek jsem se unáhlil slovy a vy jste na ně ukvapeně zareagoval; *a fait accompli* toho roztrhaného šeku nás dostal do slepé uličky. Byl to zapeklitý problém, a vy jste ho vyřešil obdivuhodně.

Tím, že jste se vytasil s jedním ze svých fantasticky atypicky dětinských výmyslů, vykázal jste ten problém za hranice absurdity, čímž jste se ho zbavil. Je to obdivuhodné a přiměřené.“

Sundal těžítko z padesátek, vzal je do ruky, srovnal je k sobě a podával mi je se slovy: „Nevěděl jsem, že v naší nouzové rezervě máme padesátky. Raději je tam vraťte. Nemám rád, když se peníze jen tak povalují.“

Nevzal jsem si je. „Zadržte,“ řekl jsem. „Licitujeme.“

„Licitujeme?“

„Ano, pane. Nepocházejí ze sejfu. Jsou od návštěvnice, kterou jsem právě popsal a která se nyní nachází v jižním pokoji. Nevymyslel jsem si nic, ať to znělo dětinsky nebo nedětinsky. Zůstane u nás týden, pokud proti tomu nebudete nic namítat. Mám ji přivést dolů, abyste se mohl rozhodnout?“

Nasupeně na mě hleděl. „Pcha!“ řekl a sáhl po knížce.

„Fajn, skáknu pro ni.“ Zamířil jsem ke dveřím, očekávaje, že na mě zařve, aby mě zarazil, ale neudělal to. Domníval se, že si z něho utahuju. Zvolil jsem kompromisní řešení – zašel jsem do kuchyně poprosit Fritze, aby šel na chvilku se mnou, a nechal jsem ho vstoupit do pracovny přede mnou. Wolfe si nás nevšímal.

„Jde o drobnou informaci,“ řekl jsem Fritzovi. „Pan Wolfe si myslí, že si vymýšlím. Je naše návštěvnice, které jsi donesl sklenku do jižního pokoje, vyzáblá, znetvořená, šeredná a chromá stařena?“

„Hele, Archie, co to plácáš?“ pokáral mě Fritz. „Vždyť je to úplně naopak!“

„Správně. Nechal jsi ji zamčenou?“

„No jasně. Přinesl jsem ti přece klíč. Říkal jsi, že večeřet bude nejspíš…!“

„Jo, dáme ti vědět. Fajn, díky.“

Fritz loupl okem po Wolfovi, který ale pohled neopětoval, otočil se a odkráčel. Wolfe počkal, až uslyší zvuk zavírajících se kuchyňských dveří, potom odložil knihu a promluvil. „Takže je to pravda,“ řekl tónem, který se spíš hodil pro případ, že by se právě dověděl, že jsem mu na jeho orchideje nasypal třásněnky. „Vy jste tedy do mého domu skutečně usadil ženu?“

„To bych zrovna neřekl," namítl jsem. „To je příliš silné slovo. A naznačuje, že mám osobní…"

„Kde jste k ní přišel?"

„Nikde. Jak jsem vám říkal, přišla sama. Nic jsem si nevymýšlel. Podal jsem vám faktickou zprávu."

„Podejte úplnou zprávu. Slovo od slova."

Ve srovnání s některými jinými, které jsem už musel plnit, to byl příkaz snadný. Podal jsem mu podrobný popis všeho, co se řeklo a dělo od chvíle, kdy jsem ji vpustil do domu, až po okamžik, kdy jsem ji zamkl v jižním pokoji. Pohodlně se opřel do křesla a zavřel oči, jak to dělá vždycky, jakmile ho o něčem zevrubně informuju. Když jsem skončil, neměl žádné otázky, ani jedinou. Pouze otevřel oči a vyštěkl: „Běžte nahoru a vraťte jí ty peníze." Letmo pohlédl na nástěnné hodiny. „Za dvacet minut je večeře. Za deset minut ať je z domu. Pomozte jí zabalit."

Zde se vyskytl nečekaný zádrhel. Když o tom přemýšlím dnes, připadá mi, že přirozené a normální by bylo, kdybych tehdy příkazu uposlechl. Moje dvojí poslání bylo u konce. Jedovatě jsem mu vyčetl, že je – pokud jde o práci s klienty – strašně vybíravý, a taky jsem dostal náhradní šek. Posloužila mému účelu, tak proč jí nedat vale? Jenomže něco, snad způsob, jakým si vybalovala kufr, na mě zřejmě udělalo dojem, protože jsem se vzepřel.

Řekl jsem Wolfovi, že jsem vystupoval jakožto jeho zástupce a prakticky jsem jí slíbil, že ji přijme. Jen zamručel. Řekl jsem mu, že ji třeba může přimět, aby mu prozradila tajemství, představila se a popsala své potíže, a pokud by k tomu došlo, výsledný honorář by mě mohl finančně zajistit na rok dopředu. Další zamručení.

Vzdal jsem to. „Tak jo," řekl jsem, „bude si muset zajít na *bacalhau* někam jinam. Třeba do Východního Harlemu – žije tam spousta Portugalců. Neměl jsem se o tom před ní zmiňovat."

„*Bacalhau*?

„Jo. Náhodou jsem se zmínil, že ji máme k večeři, ona se mě zeptala, co to je, a tak jsem jí to řekl, načež prohlásila, že je vyloučeno, aby se slaná treska dala pozřít na jakýkoli způsob, vaši a Fritzovu úpravu portugalského receptu nevyjímaje." Pokrčil jsem rameny. „Necháme toho. Třeba je to vražedkyně. Vždyť na tom

nesejde, jestli vytvoříme precedens a vyhodíme ji hladovou na ulici zrovna v době večeře, ne? No a co, jestli jsem jí opravdu tu tresku vnutil a teď ji musím vypoklonkovat? Copak na mně záleží?“

Zvedl jsem se a sebral těch sedm padesátek ze stolu. „Tohle,“ řekl jsem lítostivě, „nás vrací zpátky na začátek. Jelikož se jí mají vrátit. Nepřispěl jsem ničím na bankovní konto a situace, co se týče mých výplatních šeků, navázala na minulý pátek. Nemám jinou možnost.“ Sáhl jsem na svůj stůl po náhradním šeku, který mi před chvílí podepsal, vzal jsem ho uprostřed nahoře mezi palce a ukazováčky…

„Archie!“ zahřměl. „Netrhejte ho!“

Dodnes nevím, k jakému rozhodnutí, týkajícímu se nájemnice z druhého patra, bychom tehdy dospěli, kdyby zůstalo v naší moci. Wolfovi se nezamlouvala představa, že by měl někoho vypoklonkovat z domu s kručícím žaludkem, a díky jeho instinktivní reakci na prohlášení, že ze slané tresky se nedá vykouzlit nic požívatelného, i díky mé výhrůžce, že roztrhám další šek, nebyla nájemnice vyhozena před večeří a podnos, který byl připraven pro jižní pokoj, ještě dřív, než ho Fritz odnesl nahoru, Wolfe osobně zkontroloval. Avšak vyjma přípravy a odeslání podnosu, nebylo žádné rozhodnutí verbalizováno; přímá otázka byla ignorována. Jako obvykle jsme s Wolfem povečeřeli v jídelně; treska s portugalskou oblohou byla tak báječná, že mi v žaludku nezbylo žádné místo na telecí a skoro žádné na nákyp s vlašskými ořechy. Jakmile jsme dopili kávu a já následoval Wolfa zpátky do pracovny, předpokládal jsem, že prvním bodem programu bude slečna nebo paní X. Jenomže on ani nesvolal poradu. Po vydatném jídle, kterým je naše večeře vždycky, mu trvá čtyři pět minut, než se uvelebí v křesle ke své úplné spokojenosti. Jakmile se mu to onoho pondělního večera podařilo, otevřel si knížku a začal číst.

Neměl jsem si na co stěžovat, jelikož na tahu byl rozhodně on. Byla stále ještě nahoře, nakrmená a zamčená, a všechno záleželo na něm. Mohl nad tím mávnout rukou a nechat ji, ať zůstane, což bylo nemyslitelné, nebo mě mohl poslat, ať ji přivedu dolů, abychom si s ní popovídali, což by ho věru netěšilo, anebo mi mohl říct, ať ji vyhodím, což by mu mohlo – anebo taky ne – zajistit moji okamžitou spolupráci. Rozhodně jsem mu nemínil nahrát, takže když začal číst,

chvíli jsem seděl a mlčky ho pozoroval a potom jsem se zvedl a zamířil ke dveřím.

„Snad nejdete ven?“ přepadl mě zezadu jeho hlas.

Otočil jsem se a suše jsem opáčil: „A proč ne?“

„Co ta ženská, kterou jste sem propašoval? Dohodli jsme se, že se jí po večeři zbavíte.“

Byla to bezostyšná lež; žádná taková dohoda neexistovala a on to věděl. Jenomže se nedalo pochybovat o tom, že zaujal bojový postoj a uštědřil mi předstíraný úder na bradu a že teď je řada na mně. Odstranění naší podnájemnice by se nejspíš bylo vyřešilo hbitě a s konečnou platností, nebýt toho, že jsme byli vyrušeni. Zazvonil zvonek u dveří. Z místa, kde jsem stál, byly do haly dva kroky, a proto jsem šel otevřít já.

Po setmění nikdy neotvírám domovní dveře na zazvonění, aniž nejprve rozsvítím světlo nad venkovními schůdky a podívám se skleněnou výplní, průhlednou jenom z jedné strany. Tentokrát stačil letmý pohled. Byl sám, asi dvakrát starší než já, vyzáblý dlouhán s hranatou vystupující bradou, tmavě šedým plstěným kloboukem, pevně naraženým na hlavě, a s aktovkou pod paží. Otevřel jsem dveře a zeptal se ho, jak se mu vede. Nevšímal si mé otázky a prohlásil, že se jmenuje Perry Helmar a že chce mluvit s Nero Wolfem, a to naléhavě. Obvykle, přebývá-li Wolfe v pracovně a přijde někdo cizí, nechám dotyčného čekat a jdu se zeptat, jenomže tehdy jsem uvítal možnost podstrčit Wolfovi pod zadek další napínáček a možná i proto, abych odložil zúčtování s nájemnicí až do okamžiku, kdy je čas jít spát, pozval jsem toho člověka dál, pověsil mu klobouk na věšák a doprovodil jsem ho do pracovny.

Na okamžik jsem si myslel, že se Wolfe sebere a bez jediného slova vypochoduje ven. Věděl jsem, že to udělal, a ne jednou, když došel k názoru, že někdo – a nebyl jsem to vždycky já – je k nesnesení. Ta myšlenka mu určitě hlavou probleskla – znám ten jeho pohled příliš dobře –, ale nebyla dostatečně silná, aby překonala jeho nechuť opustit křeslo. A proto seděl a s nasupeným výrazem si měřil návštěvníka.

„Měl bych vysvětlit,“ spustil Helmar, „že jsem za vámi přišel neprodleně nejen proto, že jsou mi známy vaše úspěchy a vaše

pověst, ale i proto, že vím, jaké mínění má o vás můj přítel Dick Williamson – Richard A. Williamson, makléř s bavlnou. Tvrdí, že jste mu kdysi zázračně pomohl.“

Helmar se zdvořile odmlčel, aby poskytl Wolfovi příležitost ocenit tento lichometný úvod. Wolfe tak učinil skloněním hlavy o celých šest milimetrů.

„Já o zázrak nežádám,“ promluvil opět Helmar, „ale na druhé straně se neobejdu bez rychlosti, neohroženosti a inteligence.“ Seděl v červeném koženém křesle kousek od Wolfova psacího stolu s aktovkou na stolku u svého lokte. Mluvil křaplavým řečnickým barytonem, který byl stejně tvrdý a kostnatý jako on. Pokračoval. „A diskrétnost – bez ní to nejde. A vy diskrétní jste, to vím. Pokud jde o mě, jsem spolumajitelem právnické firmy, která se těší mimořádnému renomé a sídlí v čísle čtyřicet na Wall Street. Zmizela mladá žena, za kterou jsem zodpovědný, a existují důvodné obavy, že provádí něco pošetilého a že se dokonce i může octnout v nebezpečí. Musíme ji co nejdříve najít.“

Vytáhl jsem si ze zásuvky poznámkový blok a sáhl jsem po peru. Co může být sladšího? Pohřešovaná osoba a majitel wallstreetské firmy se skvělou reputací, který je tak vyplašený, že k nám přikluše večer, aniž se pokusí předem zavolat. Loupl jsem pohledem po Wolfovi a potlačil jsem úsměv. Jeho rty byly sevřené v rezignovaném smíření s osudem. Rýsovala se práce, práce, pro jejíž odmítnutí pravděpodobně nenajde žádnou racionální výmluvu, a jak mu leze krkem!

„Mám určitý návrh,“ říkal Helmar. „Zaplatím vám pět tisíc dolarů a nutné výdaje, jestliže ji najdete a spojíte mě s ní do dvacátého devátého června – čili ode dneška za šest dní. Zaplatím vám dvakrát tolik, to jest deset tisíc, pokud mi ji přivedete v New Yorku, živou a zdravou, do rána třicátého června.“

Visel jsem na něm přiměřeně uznalým pohledem, když mluvil o pěti a později o deseti tácech; sklopil jsem ho ale, když jsem uslyšel to datum, třicátého června. Mohla to být souhra náhod, ale mně něco neodbytně říkalo, že není, a život mě naučil neohrnovat nad intuicí nos. Zvedl jsem oči jenom tak, abych dostal do zorného pole Wolfův

obličej, ale ten nijak neprozrazoval, že by ho to datum udeřilo tak jako mě.

Hezky zhluboka vzdychl a poměrně zdvořile kapituloval před nezbytností práce. „Co policie?“ zeptal se bez stínu naděje v hlase.

Helmar zavrtěl hlavou. „Jak jsem říkal, hlavní je diskrétnost.“

„Obvykle ano – pro toho, kdo si najímá soukromého detektiva. Řekněte mi stručně, o co jde. Jako právník byste měl vědět, co potřebuji k rozhodnutí, zda práci přijmu nebo ne.“

„Proč byste ji neměl přijmout?“

„Nevím. Povídejte.“

Helmar si poposedl a pohodlně se opřel, ale nenuceně to nevypadalo. Napadlo mě, že neustálé zaplétání a rozplétání prstů není jenom zlozvyk – byl nervózní. „Každopádně jde o důvěrné informace,“ řekl. „Mladá žena, která zmizela, se jmenuje Priscilla Eadsová. Znám ji odmala. Jsem její poručník a také správce jejího majetku podle závěti jejího otce, který zemřel před deseti lety. Bydlí v bytě na Východní Sedmdesáté čtvrté ulici, kde jsem se měl dneska večer zastavit, abych s ní projednal pár služebních záležitostí. Vydal jsem se tam, přijel jsem krátce po osmé, ale nebyla doma. Služebná si dělala starosti, protože čekala, že paní přijde domů na večeři, ale nepřišla a ani jí nedala vědět.“

„Tak podrobné to zase být nemusí,“ řekl Wolfe netrpělivě.

„Tak to zkrátím. Na jejím psacím stole jsem našel obálku, která byla adresována mně. Uvnitř byl rukou psaný vzkaz.“ Natáhl se pro aktovku a otevřel ji. „Tady je.“ Vytáhl přeložený list modře tónovaného papíru, avšak položil ho, vylovil z kapsy pouzdro na brýle a nasadil si skla s černými obroučkami. Opět sáhl po papíru.

„Stojí v něm: ‚Milý Perry…‘ „ Zarazil se, zvedl bradu a podíval se nejprve na mě a pak na Wolfa. „Oslovovala mě křestním jménem a tykala mi,“ prohlásil, „od svých dvanácti let, kdy mně bylo devětačtyřicet. Navrhl to její otec.“

Očividně si říkal o komentář a Wolfe mu vyhověl.

„To není trestné,“ vzamumlal.

Helmar přikývl. „Říkám to jen tak na okraj. Píše se v něm:

‚ Milý Perry, doufám, že se na mě nebudeš moc zlobit za to, že jsem na tebe nepočkala. Nemíním provést žádnou hloupost. Chci se

jen ujistit, na čem vlastně jsem. Těžko se ti asi ozvu před třicátým červnem, ale hned potom určitě. Prosím tě, a to myslím vážně, nesnaž se mě najít. Tvoje Pris.'"

Helmar složil list a zastrčil ho zpátky do aktovky. „Asi bych měl vysvětlit význam třicátého června. Ten den bude má schovanka slavit pětadvacáté narozeniny a právě tehdy, v souladu s podmínkami závěti jejího otce, skončí moje správa majetku, který ona plně převezme. Tohle je základní situace, ovšem jsou zde komplikace, ostatně jako vždycky. Jednou z nich je fakt, že největší samostatnou položkou majetku je devadesát procent akcií velké a prosperující firmy – a některým členům vedení firmy se představa, že moje chráněnka nad nimi převezme kontrolu, zajídá. Dalším problémem je manžel mé svěřenky."

Wolfe se zachmuřil. „Žije?" otázal se. Odmítá se plést do manželských šlamastyk.

„Ano." I Helmar se mračil. „To byla jediná katastrofální chyba, které se dopustila. Když jí bylo devatenáct, utekla s ním do Jižní Ameriky, tři měsíce nato ho opustila a v osmačtyřicátém se s ním rozvedla. Od té doby se nesetkali, ale před čtrnácti dny jsem od něj dostal dopis, který mi poslal jakožto správci majetku. Tvrdí v něm, že podle listiny, kterou Pris podepsala krátce po uzavření jejich manželství, má nárok na polovinu majetku. Pochybuji…"

Skočil jsem mu do řeči. Už jsem to nemohl vydržet. „Říkáte," vyhrkl jsem, „že se jmenuje Priscilla Eadsová?"

„Ano, nechala si své dívčí jméno. Její manžel se jmenuje Eric Hagh. Pochybuji…"

„Myslím, že jsem se s ní setkal. Předpokládám, že jste nám přinesl ukázat její fotografii." Vstal jsem a přešel jsem k němu. „Rád bych ji viděl."

„Jistěže." Nebyl zrovna nadšený, že mu do řeči skočil pouhý vazal, avšak uráčil se sáhnout po aktovce a zalovit v ní. „Mám tři dobré fotografie, které jsem přinesl z jejího bytu. Tady jsou." Vzal jsem je a vstoje jsem si je prohlížel.

Pokračoval. „Pochybuji, že jeho nárok má nějakou právní platnost, jenomže morálně – to není tak jednoznačné. Jde nepochybně o problém, který musí vyřešit moje svěřenka. Jeho dopis

přišel z Venezuely a je možné, že tam za ním odjela. Měla rozhodně v úmyslu – má v úmyslu – být tady třicátého června, ale jak dlouho to trvá letadlem z New Yorku do Caracasu? Nejdéle dvacet hodin, podle mě. Je někdy jako z divokých vajec. Nejprve bude třeba prověřit seznamy všech cestujících letících do Venezuely a – je-li to v lidských silách – chtěl bych ji dohnat dřív, než se setká s Haghem.“

Podal jsem fotografie Wolfovi. „Hezkej pohled,“ řekl jsem mu.

„A nejen na fotkách. Protože, jak jsem si myslel, někde jsem ji už viděl. Není to tak dlouho. Nepamatuju si už přesně, kde a kdy, ale vzpomínám si podle něčeho, co někdo řekl, že to bylo tehdy, když jsme měli k večeři tresku po portugalsku. Ne…“

„Co to k čertu plácáte?“ zeptal se Wolfe. Podíval jsem se mu do očí. „Slyšel jste,“ řekl jsem a posadil jsem se.

3

Mezi Wolfovy kvalitnější výkony patří způsob, jakým se vypořádal s Perrym Helmarem, jakmile jsem mu naznačil, že Priscilla Eadsová je nahoře v jižním pokoji. Problémem bylo, jak co možná nejdřív Helmara vystrnadit, a přitom to narafičit tak, aby neutrpělo jeho přesvědčení, že se neobejde bez Wolfových služeb, a zároveň nás k přijetí zakázky nijak nezavázat. Wolfe Helmarovi řekl, že to udělá následovně: nejdřív se na to vyspí a jestli se zítra rozhodne práci přijmout, zavolá mu v deset dopoledne do práce, aby mu Helmar poskytl doplňující informace. Helmar pochopitelně málem vyletěl z kůže. Žádal okamžitý zásah.

„Co byste si o mně myslel,“ zeptal se ho Wolfe, „kdybych se pouze na základě informací, které jste mi zde před chvílí poskytl, případu ujal a začal na něm pracovat?“

„Co bych si myslel? Že děláte přesně, co chci!“

„To snad ne,“ namítl Wolfe. „Přece byste si nenajímal pitomce. V životě jsem vás neviděl. Můžete se jmenovat Perry Helmar anebo taky Eric Hagh; mám jenom vaše slovo. Všechno, co jste mi řekl, může být pravda, anebo lež. Rád bych, aby vám pan Goodwin zavolal do práce a aby zašel do bytu vaší svěřenky a promluvil si s její služebnou. Dokáže být smělý, ale nikoli troufalý. Chcete-li

detektiva, který se bezhlavě vrhne do případu na žádost někoho, koho nezná, pan Goodwin vám nadiktuje pár jmen a adres.“

Helmar byl dost neústupný a kontroval několika námitkami a návrhy. Co se týče ověření jeho totožnosti a dobrých úmyslů, můžeme prý zavolat Richardu A. Williamsonovi. Pokud jde o návštěvu bytu jeho svěřenky a rozhovoru s její služebnou, mohu to udělat zrovna tak dnes večer jako zítra ráno. Wolfe se však vyjádřil, že mě do rána nemůže postrádat, protože musíme společně dumat nad závažným problémem, a že čím dřív Helmar odejde a nechá nás dumat, tím líp.

Konečně odešel. Vrátil fotografie do aktovky, vrazil si ji pod paži a v hale mi dovolil, abych mu podal z věšáku klobouk a otevřel mu dveře.

Vrátil jsem se k pracovně, ale dovnitř jsem se nedostal. Přecházel jsem přes práh, když na mě Wolfe štěkl: „Přiveďte ji dolů!“

Zastavil jsem se. „No dobře. Mám jí ale něco říct?“

„Ne. Prostě ji sem přiveďte.“

Zaváhal jsem a rozvažoval, jak to navléct. „Patří přece mně. To, že jsem ji vzal nahoru a zamkl ji v pokoji, byl čistě můj nápad. Kdybych vás požádal o radu, vyrazil byste ji. Řekl jste mi, abych jí vrátil prašule a zbavil se jí. Je moje. S informacemi, které laskavě dodal Helmar, by vaši drsnost nejspíš nesnesla. Vyhrazuju si právo, pokud a až uvážím za vhodné, jít nahoru, vzít jí zavazadla a vyprovodit ji ven.“

Zachechtal se. Nedělá to často a ani po těch dlouhých letech, která jsem s ním strávil, nedokážu jeho smích přesně definovat. Mohl znamenat cokoli, od škodolibé radosti po přiznání, že přehlídce velím já. Stál jsem a tři vteřiny jsem se na něj díval, dávaje mu šanci, aby mi to vyložil, jestli chce, ale zjevně nechtěl, a tak jsem se otočil a odkráčel ke schodům, vylezl do druhého patra, vsunul klíč do zámku, otočil jím, zaklepal a ohlásil se jménem. Její hlas mě pozval dál a já tedy otevřel dveře a vstoupil.

Byla hezky zabydlená. Jedna postel byla rozestlaná a přehoz ležel úhledně složený na druhé posteli. V modré košilce a bosa seděla za stolem u okna a prováděla cosi se svými nehty. Vypadala menší než předtím v těch broskvových šatech, a mladší.

„Myslela jsem, že už nepřijdete," řekla bez výčitky v hlase.

„Ještě deset minut a jdu si lehnout."

„O tom pochybuju. Budete se muset obléct. Pan Wolfe chce, abyste přišla do pracovny."

„Teď?"

„Teď."

„Proč nemůže přijít sem nahoru?"

Podíval jsem se na ni. Pro mě byla v tomhle rouchu potěchou pro oko, pro Wolfa, v jeho vlastním domě, by byla symbolem nestoudnosti. „Protože na tomhle patře není jediné křeslo, do kterého by se vešel. Počkám venku."

Šel jsem na chodbu a přivřel za sebou dveře. Neskákal jsem radostí, ani pýchou. Jistě, to já jsem se chytil na něco, z čeho se nám vyklubala možnost vydělat deset táců, ale neviděl jsem žádný přijatelný způsob, jak je zkasírovat, a neměl jsem tušení, jak se rozhodne Wolfe. Když jsem mu sdělil své mínění, zařehtal se.

Byla oblečená natotata, což její hodnotu ještě zvýšilo. Vyšla, už zase v broskvových šatech, přistoupila ke mně a zeptala se: „Je hodně naštvaný?"

Neřekl jsem jí nic, co by ji vyděsilo. Schodiště je dost široké pro dva, a tak jsme po něm sestupovali bok po boku a ona se mě přitom přidržovala za paži. Přišlo mi to tak nějak vhodné. Řekl jsem před chvílí Wolfovi, že je moje, čímž jsem vzal na sebe jistou povinnost, ale zároveň se domohl i určité výsady. Je možné, že jsem se při vstupu do pracovny trochu nafoukl, třebaže to bylo bezděčné.

Nakráčela k jeho stolu, natáhla ruku a srdečně mu řekla:

„Vypadáte přesně tak, jak jsem si vás představovala! Já bych –"

Zarazila se, protože její slova narážela na ledovou kru. Nepohnul brvou a výraz v jeho tváři nebyl sice útočný, ale srdečný rozhodně taký ne. Vycouvala.

Promluvil. „Nepodám vám ruku, jelikož byste to mohla později považovat za nerozumné. Uvidíme. Posaďte se, slečno Eadsová."

Zvládla to výborně, napadlo mě. Není zrovna příjemné, když vám někdo odmítne nabídnutou ruku, ať už z jakýchkoli důvodů. Couvla, zrudla, otevřela a zase zavřela ústa, letmo pohlédla na mě a zpátky na Wolfa. Zřejmě došla k názoru, že je žádoucí projevit zdrženlivost.

Zamířila k červenému koženému křeslu. Těsně před ním se však náhle prudce otočila a zeptala se: „Jak jste mě to oslovil?“

„Vaším jménem. Eadsová.“

Ohromeně na něho zírala. Přesunula upřený pohled na mě. „Jak to?“ zeptala se. „Proč jste mi nic neřekl? Ale jak to víte?“

„Koukejte,“ obrátil jsem se na ni, „bylo jasné, že to pro vás bude šok, takže co na tom, jestli jsem ho měl způsobit já nebo on? Posaďte se a nějak se s tím smiřte.“

„Vždyť jste ale nemohl…“ Zbytek věty se vytratil do ztracena. Posadila se. Její podivuhodné oči se obrátily na Wolfa. „Ne že by v tom byl velký rozdíl. Předpokládám, že vám budu muset zaplatit víc, což jsem ale stejně byla ochotná, jak jsem řekla panu Goodwinovi.“

Wolfe přikývl. „A on vám řekl, že peníze, které jste mu dala, bere nezávazně, pod podmínkou, že budu souhlasit. Archie, přineste je, prosím vás, a vraťte je.“

Přirozeně jsem to očekával a rozhodl jsem se, že nebudu protestovat. Pokud jsem se totiž štajfoval, musel jsem k tomu mít pádné důvody. Vstal jsem tedy, přešel k sejfu, otevřel ho, vytáhl těch sedm nových padesátek, šel k Priscille a podal jí je. Nehnula rukou.

„Vezměte si je,“ radil jsem jí. „Jestli se chcete handrkovat, tak musíte jinam.“ Hodil jsem jí je do klína a vrátil se ke svému křeslu. Když jsem se posadil, promluvil Wolfe.

„Vaše přítomnost zde, slečno Eadsová, je absurdní. Toto není ani penzión, ani útulek pro hysterické ženy; je to můj –“

„Nejsem hysterická!“

„Výborně, beru to zpět. Není to útulek pro nehysterické ženy; je to můj úřad a můj domov. Skutečnost, že jste sem přišla a žádala, aby vám zde bylo dovoleno týden pobývat, spát a jíst v pokoji, který se nachází přímo nad mým, aniž jste odhalila svoji totožnost či jakoukoli okolnost, která vás k tomu donutila, je groteskní. Pan Goodwin to věděl a byla byste promptně vykázána, kdyby ho nenapadlo, že využije vás a vašeho fantastického požadavku k tomu, aby mě popíchl – a pochopitelně kdybyste také nebyla mladá a krásná. Jelikož se takto rozhodl – a vy neobyčejně půvabná jste – skutečně vás zavedl nahoru, pomohl vám vybalit, dostala jste do

pokoje občerstvení, navečeřela jste se, celá moje domácnost byla vzhůru nohama. Potom…“

„Mrzí mě to.“ Priscillina tvář byla jako vlčí mák, a ne na-růžověle uzardělá. „Je mi to velice líto. Okamžitě odejdu.“ Vstávala.

Wolfe jí naznačil dlaní, aby zůstala sedět. „Buďte tak laskavá. Situace se poněkud změnila. Měli jsme návštěvu. Odešla odsud teprve před půlhodinou. Nějaký Perry Helmar.“

Zalapala po dechu. „Perry!“ Padla zpátky do křesla. „Vy jste mu řekl, že jsem tady!“

„Ne.“ Wolfe byl odměřený. „Byl ve vašem bytě, zjistil, že nejste doma a našel vzkaz, který jste mu nechala – vy jste mu nechala vzkaz?“

„Já – ano.“

„Když ho našel a zjistil, že jste zmizela, přišel rovnou sem. Chtěl si mě najmout, abych vás našel. Pověděl mi o vašich blížících se pětadvacetinách a o dopise, který nedávno obdržel od vašeho bývalého manžela, toho času ve Venezuele. Dopis se týká jistého dokumentu, který jste kdysi podepsala a jímž mu dáváte polovinu svého majetku. Vy jste takový dokument opravdu podepsala?“

„Ano.“

„Nebylo to pošetilé?“

„Ano, jenomže tenkrát jsem byla pošetilá, takže jsem logicky jednala pošetile.“

„Dobře. Když se pan Goodwin podíval na vaše fotografie, které pan Helmar přinesl, pochopitelně vás poznal a podařilo se mu naznačit mi tuto skutečnost, aniž by cokoli prozradil panu Helmarovi. Pan Helmar však již tehdy vyslovil konečný návrh. Nabídl mi deset tisíc dolarů plus úhradu výdajů, jestliže mu vás předám v New Yorku, živou a zdravou, do rána třicátého června.“

„Jestli mě předáte?“ Priscilla se zasmála, ale ne moc vesele.

„To jsou jeho slova.“ Wolfe se pohodlně opřel a špičkou prstu si drhl ret. „Jakmile pan Goodwin poznal, kdo je na fotografiích, a dal mi to na vědomí, ocitl jsem se pochopitelně v paradoxní situaci. Vydělávám si na živobytí a na udržování nákladné domácnosti coby soukromý detektiv. Nemohu si dovolit žádnou donkichotiádu. Jestliže je mi nabídnut odpovídající honorář za řádnou práci v mé

profesi, neodmítnu ji. Potřebuji ty peníze. Tak. Nějaký člověk, kterého jsem jaktěživ neviděl, sem tedy přijde a nabídne mi deset tisíc dolarů, abych vypátral a předal jistou věc do jistého termínu, a ta věc je náhodou – čirou náhodou – zamčena v jednom pokoji mého domu. Existuje nějaký důvod, proč bych mu to neměl prozradit a shrábnout svůj honorář?“

„Chápu.“ Pevně stiskla rty. Vzápětí vystrčila špičku jazyka a zarejdila s ním z levého koutku úst do pravého a zpátky. „Takhle to tedy je. Štěstí, že přinesl fotografie, na kterých mě pan Goodwin poznal, viďte?“ Otočila se pohledem na mě. „Asi bych vám měla poblahopřát, že pane Goodwine?“

„To ještě není tak jisté,“ zabručel jsem. „Nechte si to na později.“

„Připouštím,“ řekl jí Wolfe, „že kdybych od vás přijal pověření, anebo kdyby pan Goodwin jakožto můj zástupce přijal od vás peníze bez jakékoli výhrady, byl bych vázán vašimi zájmy, a proto bych nemohl uvažovat o nabídce pana Helmara. Avšak žádný závazek zde neexistuje. Nejsem vám naprosto ničím povinován. Neexistovala žádná právní, profesní ani etická překážka, která by mi mohla zabránit, abych mu vás prozradil a žádal vyplacení honoráře – avšak, ať to čert vezme, šlo tu také o moji hrdost. A stále jde. Nemohu to udělat. A rovněž nemohu pominout pana Goodwina. Vytkl jsem mu, že vás sem nasadil, a řekl jsem mu, aby se vás zbavil, a když teď za vás vezmu výkupné, bude to s ním po všech stránkách k nevydržení.“

Wolfe zavrtěl hlavou. „Neměl jsem tedy v žádném případě štěstí, že jste si za útočiště vybrala můj dům. Kdybyste šla kamkoli jinam, pan Helmar by si mě musel přijít najmout, abych vás našel – já bych tu práci přijal a určitě bych si svůj honorář zasloužil. Moje hrdost mi sice brání těžit z vaší přítomnosti, která je dílem náhody a zásluhou pana Goodwina, ovšem můj soukromý zájem mi nedovoluje, abych kvůli vám utrpěl ztrátu – a to značnou ztrátu –, a proto mám pro vás dva návrhy, z nichž si můžete vybrat. První je prostý. Když jste přemlouvala pana Goodwina, abyste tady mohla zůstat, řekla jste mu něco v tom smyslu, že zaplatíte v podstatě jakoukoli částku. Prý jste doslova uvedla: ‚Kolik si řeknete.‘ Mluvila jste s ním coby s mým prostředníkem, tudíž jakoby se mnou. Říkám vám tedy deset tisíc dolarů.“

Zírala na něj s vysoko zvednutým obočím. „Chcete říct, že vám já zaplatím deset tisíc dolarů?“

„Ano. Dovoluji si poznamenat toto: domnívám se, že peníze přijdou každopádně od vás, ať přímo nebo nepřímo. Pokud má pan Helmar, jakožto správce vašeho majetku, při rozhodování volnou ruku, a to nejspíš má, je více než pravděpodobné, že peníze na vaše vypátrání by pocházely ze zmíněného majetku, takže vlastně…“

„Ale to je vydírání!“

„Pochybuji, zda můžete správně…“

„To je vydírání! Jinými slovy říkáte, že když vám nezaplatím deset tisíc, prozradíte Perrymu Helmarovi, že jsem tady, a dostanete je od něho!“

„Nic takového netvrdím.“ Wolfe neztrácel trpělivost. „Řekl jsem, že mám dva návrhy. Pokud se vám nezamlouvá tento, zde je jiný.“ Pohlédl na nástěnné hodiny. „Je za pět minut čtvrt na dvanáct. Pan Goodwin vám pomohl vybalit – může vám pomoci zabalit. Za pět minut můžete být i se zavazadly venku a nikdo vás nebude sledovat. Nepodíváme se ani z okna, abychom viděli, kterým směrem odcházíte. Na deset hodin a pětačtyřicet minut zapomeneme na to, že existujete. Na konci této lhůty, to jest zítra v deset hodin dopoledne, zavolám panu Helmarovi, přijmu práci za podmínek, které mi navrhl, a začnu vás hledat.“

Wolfe zatřepetal rukou. „Připadalo mi nevkusné muset vám nabídnout, že si vezmu peníze přímo od vás, a ne prostřednictvím pana Helmara, ale měl jsem pocit, že si tu úvahu zasloužíte. Jsem rád, že ji považujete za vydírání, jelikož rád předstírám, že si zasloužím alespoň zlomek toho, kolik vydělám; avšak ta nabídka platí do deseti dopoledne, kdybyste se náhodou rozhodla, že je vám milejší než tahle hra na schovávanou.“

„Žádných deset tisíc dolarů vám nezaplatím!“ Měla bradu nahoře.

„Výborně.“

„To je nesmysl!“

„Souhlasím. Ovšem nepřipadá mi o nic méně nesmyslný než ta druhá alternativa. Až odtud odejdete, můžete jít rovnou domů, zavolat panu Helmarovi, že jste u sebe a že se uvidíte zítra dopoledne. Pak si můžete jít lehnout a nechat mě, abych se místo

večeře šel klouzat. Budu to muset risknout, nic jiného se s tím nedá dělat.“

„Nepůjdu domů a nikomu volat nebudu.“

„Jak je libo.“ Wolfe mrkl na hodiny. „Je čtvrt na dvanáct. Nemůžete ztrácet čas, pokud mi to nechcete ulehčit. Archie, přinesl byste laskavě mladé dámě zavazadla?“

Beze spěchu jsem se zvedl. Situace byla velmi neuspokojivá, ale jak jsem ji mohl změnit? Priscilla nečekala. Byla už na nohou a říkala: „Děkuji, zvládnu to sama.“ A vzápětí odešla.

Díval jsem se, jak jde předsíní ke schodům, a pak jsem se otočil k Wolfovi. „Připomíná mi to spíš ‚běž, ovečko, běž,‘ jak jsme tomu říkali v Ohiu. Tak volali pastevci na ovce –‚běžte, ovečky, běžte!‘ Měla by to být vzrušující hra plná legrace, ale já mám pocit… asi bych vám měl říct, ještě než odejde, že si nejsem tak docela jist, že ji budu chtít hrát. Třeba mi budete muset dát padáka.“

„Dejte si odchod,“ zamumlal jenom.

Do schodů jsem šel zvolna, jelikož jsem si myslel, že nebude chtít, abych jí pomáhal skládat košilky. Dveře do jižního pokoje byly dokořán.

„Můžu dál?“ houkl jsem z odpočívadla.

„Neobtěžujte se,“ dolehl ke mně její hlas. „Poradím si.“

Měla napilno. Zastavil jsem se na prahu. Kufr, otevřený na polici, byl ze tří čtvrtin plný. Určitě by se s ní prima cestovalo, napadlo mě. Aniž na mě pohlédla, svižně a efektivně kufr doložila a začala ládovat krabici na klobouky.

„Pozor na peníze,“ řekl jsem. „Máte jich u sebe hodně. Nedávejte je hlídat žádnému cizímu člověku.“

„Posíláte sestřičku na tábor?“ zeptala se a ani na mě nepohlédla. Možná si mě dobírala, ale moc jednoznačné to nebylo.

„Jo. Dole jste říkala, že byste mi asi měla pogratulovat, a já jsem vás prosil, abyste si to nechala na později. Pochybuju, že si to zasloužím.“

„Asi ne. Beru to zpátky.“

Zatáhla zip kolem celé krabice, oblékla si sako, nasadila klobouk a vzala ze stolu kabelku. Sáhla po krabici na klobouky, ale tu už jsem měl v ruce já, stejně jako kufr. Šla první a já za ní. Dole v předsíni se

jediným pohledem neotřela o pracovnu, když jsme kolem ní procházeli. Já jsem ale dovnitř nahlédl a viděl jsem Wolfa, jak sedí se zavřenýma očima u stolu, pohodlně rozvalený v křesle. Když jsem měl venkovní dveře otevřené, chtěla si vzít zavazadla, ale já je nepustil. Mermomocí je chtěla nést, ale já taky, a jelikož jsem vážil víc, vyhrál jsem. Na chodníku jsme zabočili vlevo, došli k Desáté avenui a přešli na druhou stranu.

„Nepoznamenám si značku a číslo taxíku," řekl jsem jí, „a pokud ano, nikomu je neoznámím. Neslibuju vám ale, že natrvalo zapomenu vaše jméno. Jednou mě třeba napadne, že se vás na něco budu chtít zeptat. Jestli vás do třicátého června neuvidím, všechno nejlepší k narozeninám."

Za této situace – ne zrovna sentimentální, ale ani ne nesmiřitelné – jsme se rozloučili. Díval jsem se za taxíkem odjíždějícím směrem z centra a pak jsem se vydal zpátky domů. Čekal jsem prodlouženou s Wolfem, ale nijak jsem se na ni netěšil. Zajímavá situace to je, připouštím, ale vůbec jsem si nebyl jistý, že se mi líbí role, kterou v ní hraji. Zjistil jsem však, že je mi dovoleno, abych se na to vyspal. Než jsem se vrátil, Wolfe už byl v posteli, což mi náramně vyhovovalo.

Příštího rána, to jest v úterý, došlo k roztržce. Jako obvykle jsem se v kuchyni ládoval pomerančovou šťávou, lívanci, grilovanou šunkou z Georgie, medem, kávou a melounem, který jsem opět zalil dalším šálkem kávy, když vtom se vrátil Fritz, který právě odnesl Wolfovi podnos se snídaní, a řekl mi, že mám jít nahoru. Na tom nebylo nic divného. Jelikož Wolfe nescházel dolů dřív než po návštěvě skleníků, kam se odebíral v devět hodin, obvykle pro mě posílal, pokud měl nějaké instrukce, které nechtěl svěřovat domácímu telefonu. Fritz neřekl, že by padlo slovo o naléhavosti, a proto jsem v poklidu dopil svůj druhý šálek kávy a vyšel do patra do Wolfova pokoje, který se nacházel přímo pod tím, v němž nespala Priscilla. Byl už po snídani a stál u okna ve svých dvou akrech žlutého pyžama a masíroval si špičkami prstů kůži na hlavě. Popřál jsem mu dobré jitro a on byl tak slušný, že mi na pozdrav odpověděl.

„Kolik je hodin?" zeptal se.

V pokoji byly dvoje hodiny, jedny na jeho nočním stolku a jedny na stěně ani ne tři metry od místa, kde stál, ale já jsem mu vyhověl a mrknul jsem se na hodinky.

„Osm třicet dva.“

„Buďte tak hodný a přesně v deset zavolejte do práce panu Helmarovi a přepojte mi ho nahoru. Nemělo by význam, abyste za ním chodil, protože máme víc informací než on. Mezitím by neškodilo zavolat do bytu slečny Eadsové, jestli je doma. Pokud jste to již neudělal?“

„Ne, pane.“

„Tak to zkuste. Pokud není doma, měli bychom být připraveni neztrácet čas. Okamžitě se spojte se Saulem, Fredem a Orriem a řekněte jim, ať jsou pokud možno do jedenácti tady.“

Zavrtěl jsem hlavou, lítostivě, ale rozhodně. „Ne, pane. Upozorňoval jsem vás, že mě možná budete muset propustit. Neodmítám se účastnit hry, ale s žádným švindlem vám pomáhat nebudu. Řekl jste jí, že do deseti dneska dopoledne zapomeneme, že existuje. Já jsem to udělal. Nemám tušení, o kom nebo o čem mluvíte. Mám v deset přijít nahoru, jestli pro mě nebudete mít nějaké instrukce?“

„Ne,“ štěkl a zamířil ke koupelně. Když došel ke dveřím, houkl na mě přes rameno: „Totiž ano!“ a zmizel uvnitř. Abych ušetřil Fritzovi cestu, vzal jsem s sebou dolů podnos od snídaně.

Obyčejně, pokud nepracujeme na nějakém případu, nechodím do pracovny dříve, než přijde ranní pošta, což je mezi tři čtvrtě na devět a devátou. Když tedy krátce před devátou zazvonil zvonek u dveří, byl jsem stále ještě v kuchyni a bavil se s Fritzem o utkání mezi Giants a Dodgers. Cestou přes halu k domovním dveřím jsem zkoprněl, když jsem přes sklo, průhledné jenom z jedné strany, uviděl, kdo za nimi stojí.

Pouze podávám zprávu. Pokud vím, žádné elektrony nevystřelily ani jedním, ani druhým směrem, když jsem poprvé upřel zrak na Priscillu Eadsovou, ani jsem nepocítil závrať nebo mdloby během jednání s ní, avšak pravdou zůstává, že jsem jaktěživ neměl bezprostřednější ani silnější předtuchy, než byly ty dvě, které s ní souvisely. V pondělí večer, než Helmar stačil vyslovit sotva víc než

dvacet slov o své svěřenkyni, řekl jsem si v duchu: „Ta holka je nahoře.“ Věděl jsem to. V úterý ráno, když jsem na schodech přede dveřmi uviděl inspektora Cramera z Manhattanského oddělení vražd, řekl jsem si: „Ta holka je mrtvá.“ Věděl jsem to. Zarazil jsem se a trvalo asi tři vteřiny, než jsem opět vykročil otevřít dveře.

Pozdravil jsem ho. „Dobrý den, Goodwine,“ řekl a ráznými kroky zamířil kolem mě rovnou do pracovny. Šel jsem za ním a přešel jsem ke svému stolu. Všiml jsem si, že si nesedá do červené kožené klubovky, ale do žluté, čímž naznačil, že tentokrát se jedná o mě, a ne o Wolfa. Řekl jsem mu, že Wolfe bude k mání nejdřív za dvě hodiny, což ovšem věděl, jelikož znal Wolfův časový plán stejně dobře jako já.

„Spokojíte se se mnou?“ zeptal jsem se.

„Pro začátek ano,“ zavrčel. „Včera v noci byla zavražděna žena a na jejích zavazadlech jsou vaše čerstvé otisky prstů. Jak se tam dostaly?“

Podíval jsem se mu do očí. „Jdete na to špatně,“ namítl jsem.

„Mé otisky prstů by se daly nalézt na dámských zavazadlech od Maine po Kalifornii. Jméno, adresu a popis zavazadel?“

„Priscilla Eadsová, šest set osmnáct, Východní Sedmdesátá čtvrtá ulice. Kufr a krabice na klobouky, obojí ze světle hnědé kůže.“

„Byla zavražděna?“

„Ano. Vaše otisky byly čerstvé. Jak to?“

Inspektor Cramer nebyl sice žádný Laurence Olivier, ale do té doby bych o něm nikdy neřekl, že je ošklivý. Jenomže mě v té chvíli najednou napadlo, že *je* ošklivý. Jeho velký oválný obličej v létě vždycky ještě víc rudnul a vypadal opuchlejší, což mělo za následek, že se jeho oči zdály menší, avšak o nic méně bystré a ostražité.

„Jako pavián,“ řekl jsem.

„Co to?“

„Ale nic.“ Otočil jsem se a zmáčkl jsem tlačítko skleníku na domácím telefonu. Za okamžik se Wolfe ozval.

„Je tady inspektor Cramer,“ řekl jsem mu. „Byla zavražděna nějaká Priscilla Eadsová a Cramer tvrdí, že na jejích zavazadlech jsou mé otisky prstů, a chce vědět, jak se tam dostaly. Slyšel jsem někdy o ní?“

„A kruci!“
„Ano, pane. Taky si to myslím. Chcete přijít dolů?“
„Ne.“
„Máme jít nahoru?“
„Ne. Víte tolik, co já?“
„To jistě. Takže to mám vybalit?“
„Samozřejmě. Proč ne?“
„Jo, proč ne. Vždyť je mrtvá.“
Zavěsil jsem a obrátil jsem se ke Cramerovi.

4

Jsem nakloněn věřit tomu, že Cramer ve většině ohledů Wolfovi poměrně dobře rozumí. Ve většině, ale ne ve všech. Kupříkladu zveličuje Wolfův apetýt k penězům, což je podle mého přirozené, jelikož budete-li si nadále udržovat postavení poctivého policajta, kterým skutečně je, nejvyšší možné služné, s jakým může počítat, je o poznání nižší než částka, jakou já dostávám od Wolfa, zatímco Wolfův roční příjem se počítá na statisíce. Připouštím, že Wolfe se nevěnuje podnikání kvůli mým krásným očím, ale na druhé straně umí být poměrně velkorysý a tu a tam nechá odejít zákazníka s desetníkem na autobus, nebo dokonce s dolarem na taxi.

Cramer nicméně tento dojem nemá, a když se dozvěděl, že nemáme žádného klienta, který by byl jakýmkoli způsobem zapleten s Priscillou Eadsovou, teď když byla mrtvá, a zjevně se nám ani žádný – a tudíž ani žádný honorář, který by bylo třeba zabezpečit – nerýsuje na obzoru, začal mě oslovovat křestním jménem, což už se sice předtím stalo, ale ne tak často. Poděkoval mi za informace, které jsem mu poskytl, drobným úhledným rukopisem popsal asi tucet stránek poznámkami a vyptával se mě na spoustu věcí – ne že by o mých odpovědích pochyboval, jen si je chtěl ještě lépe osvětlit. Utrousil však jednu dobře cílenou poznámku o tom, co nazýval naším uskokem vůči Helmarovi – když jsme měli jeho svěřenkyni u nás doma – ale tu jsem odmrštil.

„No dobře,“ řekl jsem mu, „jak chcete. Přišla sem bez pozvání, stejně jako on. Ani s jedním jsme se na ničem nedohodli. Chtěli

něco, co nemohli dostat. Rád si poslechnu, jak byste si v té situaci poradil vy.“

„Nejsem takový génius jako Wolfe. Je možné, že Helmarovu nabídku nemohl přijmout pro přílišné zaneprázdnění.“

„A čím by asi tak zalepil výplaty? Když už je řeč o zaneprázdněnosti, máte vy tolik práce, abyste nemohl odpovědět na jednu otázku občana s dobrou pověstí?“

Podíval se na hodinky. „V půl jedenácté mám být u státního návladního.“

„Takže máme ještě pár hodin – každopádně minut. Proč vám tak záleželo na tom, kdy přesně odsud Helmar odešel? Bylo chvilku po desáté a slečna Eadsová odešla o více než hodinu později.“

„E-heh.“ Vytáhl doutník. „Jaké noviny čtete?“

„*Timesy*, ale dneska jsem se kouknul jenom na první stránku a na sport.“

„Do *Timesů* se to nedostalo. Včera v noci krátce po jedné bylo v jednom vestibulu na Východní Devětadvacáté ulici nalezeno tělo ženy. Byla uškrcena nějakou šňůrou, ne moc silnou. Měli jsme potíže s identifikací, protože jí byla odcizena kabelka, ale bydlela v nedalekém činžovním domě, a tak to netrvalo moc dlouho. Jmenovala se Margareta Fomosová a pracovala jako služebná u slečny Priscilly Eadsové na Sedmdesáté čtvrté ulici. Pracovala tam sice na plný úvazek, ale bydlela na Devětadvacáté ulici se svým manželem. Obyčejně se vracela domů kolem deváté, ale včera večer zatelefonovala svému manželovi, že přijde až kolem jedenácté. Vycítil prý v jejím hlase nervozitu, ale když se jí zeptal na důvod, řekla mu, že mu to poví, až přijde domů.“

„Takže byla zabita okolo jedenácté?“

„To se neví. Ten činžák na Sedmdesáté čtvrté je soukromý dům s luxusními byty, na každém patře je jeden – jenom slečna Eadsová měla horní dvě patra – a výtah je samoobslužný, takže v domě není žádný personál, který by sledoval, kdo vchází a kdo vychází. Podle koronera nastala smrt mezi půl jedenáctou a půlnocí.“

Cramer pohlédl na hodinky, vrazil si doutník mezi zuby do levého koutku úst a stiskl rty. Nikdy si žádný nezapálil. „Byl jsem doma v posteli. Případ převzal Rowcliff. Nasadil na to čtyři muže,

kteří prováděli běžnou vyšetřovací práci, a okolo čtvrté jeden z nich, mladíček jménem Auerbach, došel k názoru, že má mozek a že by ho taky mohl použít. Napadlo ho, že ještě neslyšel o zloději dámských kabelek, který by svou obět uškrtil, a přitom nic nenasvědčovalo tomu, že by se ji pokoušel znásilnit. Co na ní nebo na obsahu její kabelky vyprovokovalo pachatele k tomu, že ji uškrtil? Podle výpovědi jejího manžela nic. Avšak když s jeho pomocí sestavoval Auerbach seznam předmětů, které v té kabelce mohla mít, přišlo mu, že jeden z nich stojí za úvahu – klíče od bytu, kde pracovala.“

„Ten hoch vás jednou připraví o místo.“

„Rád mu ho přenechám už teď. Odjel na Sedmdesátou čtvrtou ulici a zazvonil u bytu slečny Eadsové, ale nikdo mu neotevřel. Sehnal správce, přiměl ho, aby mu byt otevřel a porozhlédl se kolem. Na podlaze leželo tělo Priscilly Eadsové, na prahu mezi koupelnou a halou. Byla udeřena do spánku pohrabáčem z krbu a potom uškrcena nějakou šňůrou, ne moc silnou. Její klobouk ležel opodál a měla na sobě sako. Je tedy pravděpodobné, že na ni už čekal, když přišla. Budeme moudřejší, až najdeme toho taxikáře, což by s tím, co jste mi řekl, nemělo trvat dlouho. Podle koronera nastala smrt mezi jednou a druhou.“

„V tom případě nejela rovnou domů. Jak už jsem řekl, posadil jsem ji do taxíku asi dvacet minut před půlnocí.“

„Já vím. Auerbach se spojil s Rowcliffem a mládenci přijeli a pustili se do práce. Množství otisků prstů bylo podprůměrné – paní Fomosová se zřejmě zdatně oháněla prachovkou a hadrem – a nejlepší ze všech byla čerstvá snůška na zavazadlech. Když vyšlo najevo, že jsou vaše, Rowcliff mi zavolal a já jsem se rozhodl, že se tady cestou k nám zastavím. Vůbec to totiž s Wolfem neumí a vy na něho máte asi takový účinek jako žihadlo na psí čumák.“

„Jednou popíšu já, jaký účinek má on na mě.“

„Raději ne.“ Cramer se podíval na hodinky. „Měl jsem původně v úmyslu promluvit s Wolfem, ale vím, jak nesnáší, když ho někdo vyrušuje u kytiček kvůli takové prkotině jako je vražda, a proto jsem se rozhodl, že si to raději poslechnu od vás, hlavně když mi to řeknete.“

„Řekl jsem vám všechno.“

„Věřím vám, pro změnu.“ Zvedl se z křesla. „Zvlášť když nemá momentálně klienta a žádného ani v dohledu nevidím. Bude mít sakra špatnou náladu, a to vám nezávidím. Půjdu. Jistě chápete, že jste důležitý svědek a že byste měl být případně k dispozici.“

Řekl jsem, že budu.

Vyprovodil jsem Cramera a vracel jsem se předsíní. Už už jsem překračoval práh pracovny, ale vtom jsem se zarazil, otočil na podpatku a zamířil ke schodům. Vyšel jsem do druhého patra, zašel do jižního pokoje, stoupl jsem si doprostřed a rozhlédl se kolem. Fritz tam dosud nebyl a postel byla rozestlaná tak, jak ji Priscilla zanechala, se složeným přehozem na vedlejší posteli. Nadzvedl jsem ho, podíval se pod něj a opět jsem ho pustil. Podíval jsem se pod polštář na rozestlané posteli. Přešel jsem k velkému toaletnímu stolku mezi okny a začal jsem otevírat a zavírat zásuvky.

Tak úplně jsem se nezbláznil. Byl jsem vyškolený a zkušený detektiv, stala se vražda, o kterou jsem se zajímal a o které jsem se chtěl dozvědět víc, a nejblíž, jak jsem se k ní v té chvíli mohl dostat, byl tento pokoj, o němž si Priscilla myslela, že v něm bude spát a snídat. Ani v nejmenším jsem nečekal, že najdu něco, co mi pomůže, a proto jsem nebyl zklamán, že jsem nenašel nic. A právě v tom okamžiku jsem přece jen něco našel. Na poličce v koupelně ležel zubní kartáček a špinavý kapesník. Odnesl jsem je do svého pokoje a položil je na šatník – mám je dodnes, v zásuvce, kde mám uloženou sbírku vybraných profesionálních relikvií.

Nemělo smysl chodit nahoru do skleníku a začít se hašteřit, a proto jsem šel dolů do pracovny, otevřel ranní poštu a zabýval se běžnými každodenními povinnostmi. O chvíli později, když jsem si uvědomil, že zapisuju termín klíčení druhu cymbidium holfordianum na kartu s hlavičkou cymbidium pauwelsi, dospěl jsem k názoru, že na úředničinu nemám náladu, vrátil jsem všechno do šanonů, posadil jsem se a prohlížel jsem si prsty u nohou. Chtěl jsem vědět čtyři tisíce věcí a znal jsem lidi, z kterých jsem už mohl něco vytáhnout, jako kupříkladu seržanta Purleyho Stebbinse nebo Lona Cohena z deníku Gazette, jenomže, konec konců, pracovna i telefon patřily Neru Wolfovi.

V jedenáct sešel dolů, vstoupil do pracovny, přešel ke svému psacímu stolu, uvelebil se v křesle a letmo projel očima hromádku dopisů, kterou jsem mu tam položil pod těžítko. Nebylo mezi nimi nic moc zajímavého a rozhodně nic neodkladného. Naklonil hlavu na stranu, zaměřil na mě pohled a pronesl: „Čekal bych od vás, že si podle dohody přijdete v deset hodin pro instrukce.“

Přikývl jsem. „Já vím, jenomže Cramer odešel až pět minut po desáté a mně bylo jasné, jak byste reagoval. Zajímají vás detaily?“

„Spusťte.“

Řekl jsem mu, co jsem se dozvěděl od Cramera. Když jsem skončil, seděl, dlouho mlčel a mračil se na mě přivřenýma očima. Konečně promluvil: „Vylíčil jste Cramerovi všechno?“^

„Jistě. Řekl jste, abych se nežinýroval.“

„Ano. Pan Helmar se tedy brzy dozví, pokud to už neví teď, o naší válečné lsti, a pochybuji, že stojí za námahu s ním komunikovat. Chtěl svoji svěřenku živou a zdravou – alespoň to tvrdil –, což nepřichází v úvahu.“

Vznesl jsem drobnou námitku. „Jenomže on je náš jediný kontakt a bez ohledu na to, jak je naštvaný, můžeme začít u něho. Někde a u někoho začít musíme.“

„Začít?“ Byl mrzutý. „Začít co? Pro koho? Žádného klienta nemáme. Není co začínat.“

Nejjednodušší by bylo bez velkých cavyků se nakrknout, což by byla jistá satisfakce – jenomže co pak? Ovládl jsem se a nezvýšil jsem hlas: „Nepopírám, že je to způsob, jakým se lze na celou záležitost dívat, ale pouze jeden, a přitom existuje nejméně jeden další. Tenhle: byla tady a chtěla zůstat, ale my jsme ji vykopli a někdo ji zabil. Myslel bych si, že se to nějak dotkne vaší hrdosti, o které jste hovořil včera večer. Myslel bych si, že máte něco do začátku – vyšetřování vraždy. A máte taky klienta – svoji hrdost.“

„Nesmysl!“

„Možná.“ Zůstal jsem klidný. „Rád bych vám zevrubně vysvětlil, proč si myslím, že je na nás, abychom dopadli toho, kdo zabil Priscillu Eadsovou, ale nechci za každou cenu plýtvat vaším časem ani svým dechem. Bylo by to k něčemu dobré?“

„Ne.“

„Nenecháte si to ani projít hlavou?“

„A proč?“ Mávl rukou. „Nejsem vázán žádnou povinností a není mi nabízena žádná odměna. Ne.“

„Dobře,“ vstal jsem. „Tušil jsem, jak to dopadne. Uvědomte si, že mám svůj osobní problém, který se liší od vašeho. Kdybych ji odmítl a vypakoval včera odpoledne, jakmile jsem zjistil, co chce, byla by dneska v márnici? Pochybuju. Když jste přišel dolů a já jsem vám ji prásknul, řekl jste mi, ať ji do večeře vystrnadím z domu. Kdybych to udělal, byla by teď v márnici? Nejspíš ne. Byla to stoprocentně moje vina, že odešla teprve krátce před půlnocí a že se rozhodla jít domů, ať už z jakéhokoli důvodu. Možná jenom proto, aby se převlékla a přibalila jiná zavazadla, anebo si to všechno rozmyslela – každopádně šla domů a slízla to. To je můj osobní problém.“

„Archie.“ Byl nevrlý. „Nikdo si nemůže přičítat odpovědnost za následky svých slabin, obzvláště těch, které sdílí se všemi svými bližními, jako je například nedostatek vševědoucnosti. Je obvyklým klamem domnívat se, že to, co nevíme, nám nemůže ublížit; avšak je pravdou, že to, co nevíme, nás nemůže odsoudit.“

„To ale nic nemění na tom, že je to můj osobní problém. Bez vševědoucnosti se můžu obejít, ale nemůžu se smířit s tím, že se někde promenuje nějaký zatracený škrtič a v duchu mi děkuje, že jsem mu poslal do náruče oběť. A ani se o to nemíním pokusit. Jestli si to budete přát, odejdu, ale raději bych si vzal na neurčitou dobu volno – samozřejmě neplacené. Můžete zavolat Saula, já se přestěhuju do hotelu, ale doufám, že vám nebude vadit, když se občas stavím, pro případ že bych něco potřeboval.“

Nasupeně na mě zíral. „Rozumím vám dobře? Máte v úmyslu pátrat na vlastní pěst po vrahovi slečny Eadsové?“

„Neřekl jsem, že na vlastní pěst. Možná že si budu muset občas někoho zjednat, ale rozhodně po něm půjdu.“

„Fuj.“ Dával najevo opovržení. „Nesmysly. Je pan Cramer takový břídil? A jeho muži? Jsou tak neschopní, že na sebe musíte brát jejich úkoly?“

Zíral jsem na něho. „Slyším dobře? Tohle říkáte vy?“

Zavrtěl hlavou. „To nejde, Archie. Snažíte se mě k něčemu dotlačit, ale já nepovolím. Nepodniknu velkou a nákladnou akci bez

šance na honorář jenom proto, že vás vyprovokovaly okolnosti. Váš bluf se mine účinkem. Bylo by pochopitelně pošetilé, kdybyste se o nějaký pokusil – k čemu je tohle?“

Byl jsem příliš zaneprázdněn, než abych mu mohl odpovědět. Svlékl jsem si sako, vytáhl ze zásuvky podpažní pouzdro a připnul jsem si ho. Potom jsem si vzal pistoli značky Marley, ráže dvaatřicet, a krabičku nábojů, naplnil zásobník, zasunul pistoli do pouzdra a znovu jsem vklouzl do saka. Dal jsem tím Wolfovi pěknou ťafku, ale jen proto jsem to neudělal. Od jisté politováníhodné události, k níž došlo před několika lety, jsem nikdy neodcházel z domu na pochůzku související s vyšetřováním vraždy neozbrojen, takže jsem nedělal nic neobvyklého.

Podíval jsem se Wolfovi do očí. „Budu dělat, co budu moct, aby všichni věděli, že nepracuju pro vás. Někteří tomu nebudou věřit, ale s tím se nedá nic dělat. Vrátím se pro nějaké věci, a kdybych viděl, že se sem jen tak hned nedostanu, zavolám vám, v kterém jsem hotelu. Pokud dojdete k názoru, že bude lepší, když mi dáte padáka, nebudu vám to mít za zlé. Nemám čas se o tom teď bavit, protože chci zastihnout jednoho člověka ještě před obědem.“

Seděl s pevně stisknutými rty a mračil se. Otočil jsem se a šel. Když jsem v hale míjel věšák, strhl jsem z něj svůj slaměný klobouk – ne že by mi nelezli krkem frajeři, kteří nosí v létě klobouk, ale napadlo mě, že se mi třeba šikne ten barevný tón. Sešel jsem sedm schodů na chodník, otočil jsem se na východ, jako bych přesně věděl, kam mám namířeno, došel jsem k Desáté avenui a zamířil do centra. Na rohu Třicáté čtvrté ulice jsem vešel do bistra, sedl jsem si na barovou stoličku u výčepu a poručil jsem si čokoládovou ovomaltinu se třemi vajíčky.

Nikoho jsem ještě před obědem stihnout nechtěl. Odešel jsem odtamtud, protože jsem věděl, že mi nic jiného nezbývá, jakmile jsem si uvědomil, že nemám šanci dohnat svými výpady Wolfa k tomu, aby se do toho vložil sám. Nevyčítal jsem mu to, netrápil ho žádný osobní problém, tak jako mě. Nedělal jsem s tím problémem žádné cavyky. Karty byly rozdány. Až na další jsem svůj čas a své schopnosti mohl věnovat jedinému cíli: zjistit, kdo je ten škrtič, jemuž jsem poslal Priscillu Eadsovou taxíkem, zabalit ho do

úhledného balíčku a odeslat ho na správnou adresu, ať už s něčí pomocí nebo sám. Nerochnil jsem se v představách, jak uháním po Broadwayi na bílém oři s jeho hlavou napíchnutou na kopí, chtěl jsem jen toho parchanta chytit, anebo k jeho polapení alespoň přispět.

Nad představou cizí pomoci jsem se zamyslel. Mohl bych zajít za inspektorem Cramerem, vysvětlit mu svůj problém a nabídnout mu, že se budu řídit přesně jeho příkazy, když mě přizve ke spolupráci na vyšetřování tohoto případu. Možná bych to udělal, nebýt skutečnosti, že některé z těch příkazů by mi dával Rowcliff. Nic na světě nemohlo být pro nikoho dostatečným důvodem, aby se úmyslně vydal všanc Rowcliffovým příkazům. Tu myšlenku jsem proto pustil z hlavy. Jenomže co jsem tedy měl dělat? Kdybych šel do Priscillina bytu, nepustili by mě dovnitř. Kdybych se dostal k Perrymu Helmarovi – dejme tomu, že bych mohl –, nechtěl by se mnou mluvit. Musel jsem někde najít skulinu.

Když jsem dopil ovomaltinu a spláchl ji sklenicí vody, šel jsem k telefonní budce, vytočil číslo *Gazette* a dostal k aparátu Lona Cohena.

„Za prvé," řekl jsem mu, „volám ti v přísně soukromé záležitosti. Nero Wolfe v tom ani nejede, ani ho to nezajímá. Jestliže jsi to pochopil, sděl mi, prosím tě, všechna fakta, domněnky a drby, které se přímo nebo nepřímo týkají Priscilly Eadsové a její vraždy."

„Noviny stojej niklák, chlapče. Mám práci."

„Já taky. Nemůžu na noviny čekat. Zanechala nějaké příbuzné?"

„V New Yorku žádné, pokud je známo. Nějaké tetičky v Kalifornii."

„Máš nějaký tip, který bys mohl pustit po telefonu?"

„Jo a ne. Nic exkluzivního. Víš něco o závěti jejího otce?"

„Nevím o ní vůbec nic."

„Matka jí zemřela, když byla Priscilla ještě malá, a otec, když jí bylo patnáct. Hotovost a cenné papíry, které jí odkázal, a pojistka nebyly nijak mimořádné, jenomže on kromě toho založil svěřenecký fond, a to z devadesáti procent akcií textilní firmy Softdown s ročním obratem deset miliónů dolarů. Správcem majetku byl jeho přítel a právník Perry Helmar. Osmdesát procent příjmů z fondu mělo připadnout Priscille a o jejích pětadvacátých narozeninách se měla

celá firma stát jejím majetkem. V případě že by před dovršením pětadvaceti let zemřela, měly se akcie stát majetkem zaměstnanců firmy. Ti byli jmenováni v rozpisu, který byl součástí závěti, i s příslušnými částkami, které měli dostat. Většinu z nich, rozdělenou do slušně velkých hromádek, mělo dostat přibližně deset největších papalášů. Zkrátka a dobře, byla zavražděna šest dní před svými pětadvacátými narozeninami. To je očividně stopa, ale rozhodně nijak mimořádná.“

„To bych řekl. Byl to vůl – myslím její otec. Co ten chlap, kterého si vzala? Prý s ním utekla. Před kým utíkala? Její otec už byl přece mrtvý.“

„To nevím – možná před správcem majetku; byl jejím poručníkem. To se nestalo tady. Poznala se s ním někde na výletě, na jihu myslím. V New Yorku se o tom skoro vůbec nic neví. Co tím chceš říct, že v tom Wolfe nejede a že ho to ani nezajímá?“

„Jen to, co jsem řekl.“

„Ha-ha! To povídej holubům, ti nemají uši! Pozdravuj ho ode mě. Myslíš, že se ti ten desetník vyplatil?“

„Zatím ano. V půl osmý ti koupím biftek u Pierra.“

Mlaskl. „Lepší nabídku jsem dneska nedostal. Doufám, že to stihnu. Brnkneš mi v sedm?“

„Dobře. A díky.“

Zavěsil jsem, otevřel dveře, vytáhl kapesník a otřel jsem si čelo a za ušima. V budce bylo na padnutí. Vyšel jsem ven, vyhledal jsem v telefonním seznamu Manhattanu jistou adresu, přešel jsem Třicátou čtvrtou ulici a chytil taxíka, který jel směrem na východ.

5

Ředitelství firmy Softdown na Collinsově ulici číslo 192, uprostřed pravěké džungle mezi Radničním parkem a Greenwich Village, netvořila jedna kancelář nebo jedno patro, ale celá budova. Její třípodlažní průčelí mohlo být svého času z krémově laděných cihel, ale abyste se o tom přesvědčili, museli byste použít majzlík nebo pískovač. Nicméně dvě obrovité výlohy lemující hlavní vchod se třpytily takovou čistotou, až oči přecházely. Za jednou z nich se

geometricky šikovaly osušky v desítce barevných odstínů a dvojnásobném počtu velikostí, zatímco za druhou stálo nějaké šílené monstrum, na jehož jednom příčném trámku visel poutač s nápisem:

Hargreavesův spřádací stroj jenny
1768

Obě křídla dvojitých dveří byla otevřená a já jsem vstoupil. Levá polovina široké a hluboké místnosti byla celá oddělená příčkou se slušnou řádkou dveří, kdežto pravá byla otevřená a stály v ní baterie stolů, prohýbající se pod hromadami zboží. Uviděl jsem tam všeho všudy čtyři nebo pět lidí, roztroušených kolem stolů. Nad otvorem v prvních dvou a půl metrech přepážky bylo napsáno INFORMACE, jenomže ta stará harcovnice uvnitř, která seděla u telefonní centrály, vypadala příšerně nedůvěřivě, a proto jsem šel dál, napravo, kde stál obtloustlý červeňoučký chasník a drbal si ucho. Ukázal jsem mu otevřené pouzdro s licencí a podobenkou a vyštěkl jsem: „Goodwin. Detektiv. Kde je šéf?“

Skoro se na ni ani nepodíval. „Jakej šéf?“ zapištěl. „Co chcete?“

Další nedůvěřivec. „Uklidněte se,“ řekl jsem mu úředním tónem.

„Jsem zde v záležitosti, která souvisí se smrtí Priscilly Eadsové. Chci mluvit s každým, kdo bude vlastnit část tohoto podniku v důsledku její smrti, a nejraději bych začal úplně nahoře. Nebylo by lepší začít hned u vás? Vaše jméno, prosím?“

Ani nemrkl. „Musíte jít za panem Bruckerem,“ zapištěl.

„Jsem pro. Kde ho najdu?“

„Má kancelář úplně vzadu, ale momentálně je nahoře v zasedačce.“

„Schody jsou kde?“

Hodil palcem. „Támhle.“

Vydal jsem se naznačeným směrem a skrz jedny dveře. Schody takřka po všech stránkách ladily s vnějším vzhledem budovy, vyjma stupňů a podstupnic, které byly z moderního zdrsněného plastu. V prvním patře bylo o poznání rušněji než v přízemí. Byly zde bezpočetné řady stolů s psacími stroji a jinými mechanismy, skříně a police, a pochopitelně děvčata, kterých tam byla nejmíň stovka.

Neexistuje příjemnější forma výzkumu než zkoumání oživlých kontur, barev a pohybu v kancelářích a dílnách velkého podniku, jenomže toho dne jsem měl práce až nad hlavu. Přešel jsem k tmavookému stvoření s jemnou pletí, obsluhujícímu nějaký stroj, který byl větší než ona, a zeptal jsem se jí, kde je zasedačka, a ona ukázala na druhý konec místnosti, dále od ulice. Šel jsem tam, objevil jsem dveře v přepážce, otevřel je, prošel a zavřel za sebou.

Přepážka byla opatřena kvalitní zvukotěsnou výplní, neboť jakmile jsem dveře zavřel, klapot a šum velké místnosti se proměnil ve vzdálený šepot. Tato místnost byla prostřední velikosti, čtvercová, uprostřed stál elegantní starý mahagonový stůl a kolem něj židle ze stejného dřeva. Na vzdálenějším konci ústilo dovnitř nějaké schodiště. Jeden z mužů, sedících v hloučku na konci stolu, mohl být Hargreaves, vynálezce spřádacího stroje jenny z roku 1768, nebo každopádně jeho syn, s těmi sněhobílými vlasy a starou vrásčitou pokožkou, která se snažila najít dost místa pro sebe, když už pod ní nezbylo nic jiného než kosti. Měl stále ještě pichlavé modré oči, které mě přitáhly jeho směrem, když jsem vytáhl svůj průkaz a řekl:

„Goodwin. Detektiv. Jsem zde kvůli vraždě Priscilly Eadsové. Pan Brucker?“

Bělouš nebyl Brucker. Brucker byl ten, který seděl naproti němu, asi o polovinu mladší, o polovinu vlasatější – do světle hněda –, měl protáhlý bledý obličej a protáhlý úzký nos. Promluvil. „Já jsem Brucker. Co si přejete?“

Nikdo z nich po legitimaci nesáhl, tak jsem ji vrátil do kapsy, posadil se na židli a vytáhl poznámkový blok a tužku. Uvažoval jsem, že když svou sebejistotu nepřepísknu, mohla by mi projít. Otevřel jsem blok a beze spěchu jsern nalistoval volnou stránku. Potom jsem si je postupně všechny prohlédl a skončil jsem u Bruckera. „Tohle je pouze předběžné šetření,“ řekl jsem mu. „Vaše celé jméno, prosím.“

„J. Luther Brucker.“

„To ‚jé’ znamená co?“

„Jé-á-ypsilon, Jay.“

Psal jsem. „Jste členem správní rady podniku?“

„Jsem jejím prezidentem. Už sedm let.“

„Kdy a jak jste se dozvěděl o vraždě slečny Eadsové?“

„Dnes ráno z rádia. Ze zpráv ve tři čtvrtě na osm.“

„To bylo poprvé, co jste to slyšel?“

„Ano.“

„Co jste dělal včera v noci mezi půl jedenáctou a druhou? Stručně. Nemusíte mluvit pomalu. Umím těsnopis.“

„Ležel jsem v posteli. Byl jsem utahaný po celodenní dřině, tak jsem si šel brzy lehnout, chvíli po desáté, a už jsem v posteli zůstal.“

„Kde bydlíte?“

„Mám apartmá v hotelu Princ Henry v Brooklynu.“ Podíval jsem se na něho. Vždycky si znovu prohlížím lidi, kteří bydlí v Brooklynu. „Tam jste byl včera v noci?“

„Samozřejmě. Tam mám postel a v té jsem ležel.“

„Sám?“

„Jsem svobodný.“

„Byl jste sám ve svém apartmá po celou dobu od půl jedenácté do dvou včera v noci?“

„Byl.“

„Může vám to někdo dosvědčit? Nevolal jste někomu? Vůbec nic?“

Čelist mu zachvátily křečovité stahy. Ovládal se. „Jak asi? Vždyť jsem spal.“

Podíval jsem se na něho nezaujatě, avšak odměřeně. „Jistě chápete situaci, pane Bruckere. Hodně lidem přinese smrt slečny Eadsové prospěch, některým z nich dost značný. Musíme se na tyhle věci ptát. Kolik z tohoto podniku připadne vám?“

„To si můžete zjistit jinde.“

„Ano. Ale vy to víte, viďte?“

„Samozřejmě.“

„V tom případě, kdybyste dovolil, kolik?“

„Domnívám se, že podle ustanovení uvedených v závěti zemřelého Nathana Eadse, syna zakladatele podniku, devatenáct tisíc tři sta šedesát dva akcií připadne mně. Stejné množství obdrží i čtyři další – slečna Dudayová, pan Quest, pan Pitkin a pan Helmar. O menší množství se podělí ostatní.“

Bělouš mě probodl svýma modrošedýma očima a řekl: „Jsem Bernard Quest.“ Jeho hlas byl pevný a silný, prostý sebemenších vrásek. „Jsem u tohoto podniku už dvaašedesát let, z toho čtyřiatřicet let jako obchodní ředitel a devětadvacet let jako viceprezident.“

„Výborně.“ Napsal jsem si to. „Poznamenám si vaše jména.“ Pohlédl jsem na ženu, sedící po levici Bernarda Questa. Střední věk, vychrtlý krk, přerostlé slechy, nepochybně těžká individualistka, jelikož do její blízkosti nesměla žádná rtěnka. Zeptal jsem se jí: „A vaše?“

„Viola Dudayová,“ řekla zvučným hlasem, který byl tak překvapivě příjemný, že jsem u notesu zvedl obočí. „Byla jsem sekretářkou pana Eadse. V roce devatenáct set třicet devět mě udělal tajemnicí prezidenta firmy. Tím prezidentem byl samozřejmně on. Po dobu jeho nemoci, posledních čtrnáct měsíců jeho života, jsem podnik vedla já.“

„Pomáhali jsme, seč jsme mohli,“ řekl Brucker významně.

Nevšímala si ho. „V současné době jsem zastupující tajemnicí firmy.“

Přesunul jsem oči. „Vy, pane?“

Dotyčný, sedící po levici Violy Dudayové, byl vyštafírovaný prcek s podezřele ohrnutými rty, kterému odjakživa bylo a do konce života bude padesát let. Zřejmě byl nachlazený, jelikož neustále popotahoval a utíral si nos kapesníkem.

„Oliver Pitkin,“ řekl poněkud ochraptěle. „Tajemník a pokladník firmy od roku devatenáct set třicet sedm, kdy můj předchůdce zemřel ve věku osmdesát dva let.“

Začal se mě zmocňovat vtíravý pocit, že porada, na kterou jsem se vetřel, se netýkala ceny ručníků. Z oněch čtyř, o nichž se zmínil Brucker, zde byli tři – tedy všichni vyjma Helmara. Z toho se proti nikomu z nich nedalo nic vyvozovat, nicméně mě mrzelo, že nemám k dispozici záznam toho, o čem spolu hovořili, než jsem přišel. Ne že bych si vzhledem k okolnostem stěžoval na neúspěch. Soustředil jsem se na jedinou osobu, která dosud neměla jméno a jediná z těch pěti mohla být považována za objekt hodný zájmu z důvodu její možné spojitosti s vraždou Priscilly Eadsové. Co se týče věku, mohla být Questovou vnučkou. Co se týče figury, dalo by se na ní leccos

vylepšit – ale na kom ne? – avšak žádná část jejího těla nevolala po návrhu o novém hlasování. Tendence Bruckerovy hlavy otáčet se doprava, kde seděla, mi neunikla. Zeptal jsem se jí, jak se jmenuje.

„Daphne O'Neilová," řekla. „Myslím si ale, že do vašeho notýsku nepatřím, pane detektive, protože já jsem v závěti pana Eadse nebyla. Když zemřel, byla jsem ještě hrozně malá, a u firmy jsem začala pracovat teprve před čtyřmi lety. Ted' tady pracuju jako módní návrhářka."

Způsob, jakým ze sebe sypala slova, nebyl zrovna dětským žvatláním, ale vyvolal ve vás pocit, že během čtyř sekund se v ně promění. Taky mi říkala pana detektive, což potvrdilo, že módní návrhářka je objekt lahodící oku, ale nikoli sluchu.

„Asi byste měl vědět," ujala se svým zvučným a příjemným hlasem dobrovolně slova Viola Dudayová, „že kdyby se slečna Eadsová dožila příštího pondělka a převzala vedení podniku, slečna O'Neilová by si brzy hledala nové místo. Slečna Eadsová neměla pochopení pro talent slečny O'Neilové. Možná si myslíte, jak je slečna O'Neilová velkorysá, že nechce, abyste na ni mrhal místem ve vašem notýsku, ale…"

„Je to nutné, Vi?" zeptal se Bernard Quest břitce.

„Myslím že ano." Příjemně si stála na svém. „Jako inteligentní žena, Bernie, jsem realističtější než kterýkoli muž, a to i včetně tebe. Stejně nikdo nebude moct nic utajit, tak proč tu agónii nezkrátit? Dozvědí se všechno. Že celých deset let předtím, než Nate Eads zemřel, ses ho snažil donutit, aby ti dal třetí podíl v podniku, ale on odmítl. Tady Ollie," podívala se nikoli nenávistně na Olivera Pitkina, „pod tou maskou skromné a úporné výkonnosti, je zuřivý antifeminista, který nerad vidí, když žena něco vlastní nebo řídí."

„Má drahá Violo," začal Pitkin šokovaným tónem, ale ona ho ke slovu nepustila.

„Že mé ambice a touha po moci jsou tak silné, že vy čtyři, i když se bojíte jeden druhého a navzájem si nevěříte, máte větší strach ze mě a věříte daleko méně mně. Uvědomujete si, že kdyby to tady vedla Priscilla, největší slovo bych měla já. Dozvědí se, že tahle Daphne O'Neilová – panebože, ty jí ale dali jméno, Daphne…"

„To jméno znamená ‚vavřín'," řekla Daphne, aby vypomohla.

„Já vím. Že štvala Perryho Helmara a Jaye proti sobě a s tím, jak se blížil třicátý červen, začala být zoufalá, stejně jako oni. Že Jay…“

Daphne se zničehonic natáhla přes Pitkina a plácla ji přes ústa. Byla to obdivuhodně hbitá a přesná akce, která neposkytla Viole Dudayové žádný čas, aby uhnula nebo se bránila. Slečna Dudayová zvedla ruku, jako by se chystala k odplatě, ale pouze si s ní přikryla ústa a stáhla se zpět.

„Koledovala sis o to, Vi,“ řekl jí Quest. „A jestli, jak si myslím, počítáš s tím, že Ollie a já stojíme při tobě, tak se velice mýlíš.“

„Už jsem to chtěla udělat dávno,“ řekla Daphne žvatlavěji než předtím. „A udělám to zas.“

Byl jsem ochotný sedět a čekat, až slečna Dudayová naváže tam, kde přestala, nebo až někdo jiný začne o něčem mluvit, jenomže scénář byl zřejmě u konce, a proto jsem promluvil já.

„Slečna Dudayová má naprostou pravdu,“ řekl jsem jim.

„Nechci tím říct, že to, co řekla, je pravda – nic o tom nevím –, ale měla pravdu, když říkala, že jestli se pokusíte něco zatajit a ututlat, pouze tím prodloužíte agónii. Všechno vyjde najevo, nemyslete si, že ne, dobré i zlé, a čím dřív, tím líp.“ Podíval jsem se na prezidenta firmy. „Vůbec by neškodilo, pane Bruckere, kdybyste následoval příkladu slečny Dudayové. Kde podle vašeho názoru každý z vás stojí? Co kupříkladu ta porada, kterou jste měli. Čí to byl nápad? O čem jste hovořili? Co kdo říkal?“

Brucker, hlavu zvrácenou dozadu, na mě shlížel podél svého protáhlého, úzkého nosu. „Hovořili jsme o tom,“ pronesl, „že se budeme muset smířit se skutečností, že smrt slečny Eadsové, obzvláště v tuto chvíli, nás všechny postavila do mimořádně nepříjemné situace. Mluvil jsem o tom s panem Questem a rozhodli jsme se, že to projednáme se slečnou Dudayovou a panem Pitkinem. Hovořil jsem už se slečnou O’Neilovou a myslel jsem si, že by u toho měla být. Došli jsme k názoru, že je absurdní domnívat se, že by kdokoli z nás nebo kterýkoli jiný zaměstnanec naší firmy, který nyní získá firemní akcie, byl zapleten do vraždy slečny Eadsové. Také…“

„Slečna Dudayová s tím souhlasila?“

Odpověděla mi sama. „Jistě. Pokud jste si myslel, mladý muži, že jsem naznačovala motivy pro vraždu, které jsou pro mě přijatelné,

tak jste mě špatně pochopil. Sdělovala jsem vám pouze fakta, která vám budou připadat jako přijatelné motivy pro vraždu. Určitě byste na ně přišel sám, já jsem vám jen šetřila čas.“

„Chápu. O čem jste ještě mluvili, pane Bruckere?“

„Uvažovali jsme, co dělat. Konkrétně o tom, zda se máme okamžitě obrátit na právníka, a pokud ano, tak jestli by stačil náš podnikový právník, anebo zda by bylo lepší zjednat si v tomto případě někoho extra. Také jsme probírali samotnou vraždu. Sjednotili jsme se v názoru, že nevíme o nikom, kdo by měl důvod zabít slečnu Eadsovou a kdo by byl takového zločinu schopný. Mluvili jsme o dopisu, který nedávno dostal Perry Helmar od Erica Hagha, bývalého manžela slečny Eadsové – víte o tom?“

„Ano, od Helmara. Údajně vlastní dokument, který mu dává právo na polovinu majetku.“

„Přesně tak. Dopis byl odeslán z Venezuely, ale on mohl do New Yorku dorazit lodí nebo letadlem – anebo nemusel jezdit vůbec, mohl někoho najmout, aby ji zabil.“

„Aha. A proč?“

„Nevíme proč. Já to nevím. Pouze jsme se pokoušeli najít pro tu vraždu nějaké přijatelné vysvětlení.“

Nenechal jsem se odbýt. „Ano, ale jak vás mohl napadnout Eric Hagh? Kdyby žila o týden déle, měl by pořád ten svůj dokument a ona by měla daleko víc majetku, na který by mohl vznést nárok.“

„Jedna možnost,“ navrhla Viola Dudayová, „by byla, že by popřela, že takový dokument podepsala, respektive že on si myslel, že to udělá, a měl strach, že nedostane ani vindru.“

„Jenomže ona prohlásila, že ten dokument podepsala.“

„Opravdu? Komu?“

Nemohl jsem tam vybalit, že Neru Wolfovi a mně, a tak jsem na ni vyjel úředním tónem. „Otázky tady kladu já, slečno Dudayová. Jak jsem již řekl, jedná se o předběžné vyšetřování, a tak ještě zběžně vyslechnu i ostatní.“ Zaměřil jsem se na Daphne. „Slečno O’Neilová, co jste dělala včera v noci mezi půl jedenáctou a druhou? Chápete, že…“

Uslyšel jsem, jak se za mnou otvírají dveře – ty, jimiž jsem vstoupil – a tak jsem otočil hlavu, abych se podíval, kdo přišel.

Dovnitř napochodovali tři muži, z nichž jednoho, toho vepředu, jsem znal až moc dobře. Když mě uviděl, zarazil se, chvíli civěl jak péro z gauče a potom si od srdce ulevil: „Ať nežeru!“

Nepamatuju si, že by mě někdy pohled na poručíka Rowcliffa z Manhattanského oddělení vražd zahřál u srdce. Okolnosti, za nichž by mě pohled na Rowcliffa rozněžnil, nejsou představitelné ani v nejsmělejších snech. Ale kdybych si vedl seznam okamžiků, kdy jsem si nepřál, aby se objevil, tento by byl na prvním místě.

„Jste zatčen,“ řekl a málem se tím udusil.

Ovládl jsem nutkání, které se mě zmocní vždycky, když se objeví v mém zorném poli, a které zde nemíním líčit. „Máte na to lejstro?“ tázal jsem se.

„Žádný lejstro nepotřebuju. Půjdete…“ Zarazil se, přistoupil k mému lokti a podíval se na kvintet firmy Softdown. „Kdo z vás je Jay L. Brucker?“

„To jsem já.“

„Jsem poručík George Rowcliff od policie. Tento muž dole prohlásil, že je policista. Řekl…“

„A není?“ zeptal se Brucker. „Ne. Řekl…“

„Jsme to ale banda blbců,“ štěkla slečna Dudayová. „Je to novinář!“

Rowcliff zvýšil o chlup hlas. „Není to novinář. Jmenuje se Archie Goodwin a je důvěrným tajemníkem soukromého detektiva Nera Wolfa. Řekl, že je od policie?“

Tři z nich přisvědčili. Obrátil své rybí bulvy ke mně. „Zatýkám vás. Vydáváte se za policistu, což je zločin, který opravňuje k tvrdému zacházení. Nasaďte mu pouta a prohledejte ho, Doyle.“

Jeho dva kolegové došli ke mně. Vrazil jsem si ruce hluboko do kapes kalhot, skrčil jsem se a sjel ve své židli dopředu, takže více než půlku těla jsem měl pod stolem. Prohledat a spoutat devadesátikilového chlapa v téhle uvolněné poloze vyžaduje odhodlání a hromadu svalstva a já jsem si byl jistý, že kolegáčci se zastaví, aby se alespoň nadechli.

„Možná si vzpomenete,“ řekl jsem Rowcliffovi, „že třetího dubna roku devatenáct set čtyřicet devět jste na příkaz komisaře Skinnera podepsal písemnou omluvu určenou panu Wolfovi a mně. Tato bude

adresována pouze mně, pokud se ji vůbec rozhodnu přijmout a nerozhodnu se pro tvrdší řešení.“

„Přistihl jsem vás při činu.“

„Nepřistihl. Ti lidé tady jsou nervózní. Jak dole, tak nahoře jsem prokázal svou totožnost pouhými dvěma slovy, svým jménem a slovem ‚detektiv’, a ukázal jsem svou licenci, kterou se nikdo nenamáhal prohlédnout. Netvrdil jsem, že jsem policista. Jsem detektiv a to jsem taky řekl. Pokládal jsem jim otázky a oni na ně odpovídali. Omluvte se a skončete to.“

„Na co jste se ptal?“

„Na záležitosti související se smrtí Priscilly Eadsové.“

„Na vraždu.“

„Ano,“ připustil jsem. „Proč?“

„Jakožto občan, kterého to zajímá.“

„O jakém zájmu to mluvíte? Lhal jste inspektoru Cramerovi. Řekl jste mu, že Wolfe žádného klienta nemá, a přitom jste tady.“

„Nebyla to lež. Neměl žádného klienta.“

„Od té doby si tedy nějakého obstaral?“

„Ne. Žádného nemá.“

„Tak proč tady jste? O jakém zájmu mluvíte?“

„O svém vlastním. Zajímám se o to z osobních důvodů a pan Wolfe s tím nemá nic společného. Jsem tady výhradně za sebe.“

„Probohasvatýho.“ Z tónu Rowcliffova hlasu se dalo usuzovati, že dosáhl na samé dno vzteklého znechucení. Ze své sesuté polohy jsem mu sice neviděl do obličeje, ale koutkem oka jsem spatřil jeho ruku sevřenou v pěst. „Takže Wolfe má k k-klienta.“ Vždycky když dosáhl jistého bodu vzrušení, měl sklon ke koktání. Obyčejně jsem se ho k tomu snažil dohnat, ale tentokrát jsem si nechal ujít příležitost.

„A klienta, kterého si netroufá přiznat. A vy máte tu drzost mu dělat zeď další bohapustou lží, že jste tu sám za sebe. Vaše nestydatost…“

„Heleďte, poručíku.“ Byl jsem vážný. „Byla vždycky rozkoš vám lhát a bude zase, jenomže já chci jasně a důrazně prohlásit, že můj zájem o tento případ, jak už jsem řekl, je ryze soukromý a že se pana Wolfa netýká. Pokud si…“

„Tak dost.“ Pěst byla zaťatější a trochu se třásla. Jednou to nevydrží a nechá ji vyletět a moje reakce bude záležet na okolnostech. Nedalo se pokládat za samozřejmé, že bych z něho udělal dva malé. „Už je toho víc než dost,“ pokračoval. „Poskytování falešných informací, zatajování důkazů a důležitého svědka, maření úředního výkonu a vydávání se za policistu. Sbalte ho, Doyle. Brzy tu bude někdo, k-k-ko-mu ho předáme.“

Myslel to vážně. Rychle jsem zauvažoval. Navzdory momentální situaci jsem doufal a očekával, že budu ještě jednat s některými nebo se všemi členy softdownského kvinteta a že si nijak nepomůžu, když tady budou sedět a zírat, jak mě dva pitomci budou tahat zpod stolu a přitom mě nevyhnutelně pomuchlají. Proto jsem se zvedl, přesunul jsem se za opěradlo židle a řekl jsem Doylovi: „Prosím vás, opatrně. Jsem lechtivý.“

6

To odpoledne ve tři čtvrtě na šest jsem seděl na židli v jednom takovém menším kumbálu jisté velmi dobře známé budovy na Leonardově ulici. Byl jsem otrávený, rozčarovaný a kručelo mi v žaludku. Kdybych tehdy věděl, co se stane za šedesát vteřin, kdy do šesté bude zbývat čtrnáct minut, moje vyhlídky by byly zcela jiné, jenomže to jsem nevěděl.

Byl jsem dost zmordovaný, i když mě ještě nešoupli za katr, ani neobžalovali. Nejprve mě eskortovali na stanici desátého revíru na Západní Dvacáté ulici, kde úřaduje Cramer. Tam jsem seděl, aniž si mě kdokoli všiml, půl hodiny, než mi řekli, že pokud chci vidět inspektora Cramera, budu muset být odvezen jinam. Prohlásil jsem, že po inspektoru Cramerovi netoužím, ale nebavilo mě už sedět, a když mě jeden v uniformě vyzval, abych šel s ním, šel jsem. Odvezl mě taxíkem do Centre Street č. 240, vyvezl mě výtahem, popadl mě pevně za paži a vedl mě dlouhou procházkou po chodbách, až jsme skončili v nějakém výklenku s lavičkou, kde mi řekl, abych si sedl. Také se posadil. Po chvíli jsem se ho zeptal, na koho nebo na co čekáme?

„Heleď, kamaráde,“ vyjel na mě, „vypadám na to, že toho vím hodně?“

„Na první pohled ne,“ vyhnul jsem se přímé odpovědi.

„Správně. Nevím o ničem ani ň. Tak se mě neptej.“

Zdálo se, že tím je to vyřízené, a já se posadil. Oběma směry procházeli chodbou lidé, totiž ta směska, jakou očekáváte a vždycky dostanete na čísle 240 výše zmíněné ulice. Dospěl jsem do okamžiku, kdy jsem si přesedával na tvrdé lavici ne každé dvě minuty, ale každých třicet vteřin. Vtom jsem uviděl pochodovat kolem nějakého člověka v uniformě kapitána. „Kapitáne!“ zavolal jsem na něho.

Zastavil se, otočil, uviděl mě a přišel blíž.

„Kapitáne,“ řekl jsem, „snažně vás prosím. Jmenuju se Archie Goodwin, bytem Západní Třicátá pátá ulice číslo devět set čtrnáct, což je adresa Nera Wolfa. Tento policista se ode mě samozřejmě nemůže hnout, abych neutekl. Snažně vás prosím, pošlete sem fotografa. Chci se nechat vyfotit v tomhle,“ zvedl jsem spoutané ruce, „abych měl důkaz. Dvouřadová opice jménem Rowcliff mi nechala nasadit klepeta a já ho chci žalovat za neoprávněné zadržení a za to, že mě vystavil hanbě, ponížení a veřejnému opovržení.“

„Uvidím, co se dá dělat,“ řekl soucitně a šel.

Zastavil jsem ho a prosil ho pochopitelně jen proto, abych se rozptýlil, jen abych něco dělal, a proto jsem byl zcela vyveden z míry, když ke mně asi za dvacet minut přišel seržant a zeptal se mě, jak se jmenuju. Řekl jsem mu to.

Otočil se na moji gardedámu. „Jak se jmenuje tento muž?“

„Vždyť vám to řekl, seržante.“

„Ptám se vás!“

„Sám to nevím určitě, seržante. Na oddělení vražd říkali, že se jmenuje Archie Goodwin, jak vám řekl.“

Seržant zavrčel, nikoli pochvalně, mrkl na moje řetízky, vytáhl kroužek s klíči, jeden použil a ruce jsem měl volné. Nikdy předtím a už nikdy potom jsem toho kapitána neviděl a nevím, jak se jmenuje, ale jestli někdy ztvrdnete v nějakém výklenku na policejním ředitelství s náramky na rukou, ptejte se po kapitánovi, tak padesát pětapadesát, s velkým červeným nosem, dvojitou bradou a brýlemi s kovovými obroučkami.

O chvíli později přišel jiný seržant s rozkazy a vyvedli mě dolů na Leonardovu ulici a potom zase nahoru do budovy státního návladního. Tam jsem se konečně dočkal jakés takés pozornosti; věnoval mi ji detektiv Randall z oddělení vražd, jehož jsem trochu znal, a nějaký zástupce státního návladního Mandelbaum, kterého jsem nikdy předtím neviděl. Ozobávali mě půldruhé hodiny a nikdo z nás z toho nic neměl, jen já jsem získal dojem, že z obžaloby nic nebude. Když odešli, nelámali si hlavu ani se strážným, pouze mi řekli, abych nikam neodcházel. Když jsem se po jejich odchodu podíval potřetí nebo počtvrté na hodinky – bylo tři čtvrtě na šest.

Jak už jsem řekl, byl jsem otrávený a rozčarovaný a kručelo mi v břiše. Na to, abych měl zkažený celý den, bohatě stačilo setkání s Rowcliffem, a to byla pouze jedna z lapálií. V půl osmé jsem se měl sejít s Lonem Cohenem, abych mu koupil slíbený biftek, a potom jsem musel zajít domů, sbalit si saky paky a najít si hotel. To by mi tak nevadilo, jenomže kdo ví, do jakého rozpoložení svým dotíráním Wolfa přivedli, a kdybych šel domů, nejspíš by pro mě prostřel. Krom toho mi nevadilo přespat v hotelu, jenomže co dál, až ráno odejdu? Jaké mám plány? Mávl jsem nad tím rukou a pomyslel jsem si, že mě na něco navede Lon, a proto jsem se rozhodl, že nebudu čekat až do sedmi a zavolám mu hned. V místnosti, kde jsem seděl, nebyl telefon. Vstal jsem tedy a vyšel na chodbu, rozhlédl jsem se napravo a nalevo a vykročil vlevo. Po obou stranách byly dveře, všechny zavřené. Dával jsem přednost otevřeným s výhledem na telefon a šel jsem dál. Samý pech. Avšak skoro na konci chodby byly poslední dveře nalevo pootevřené. Jak jsem se k nim blížil, uslyšel jsem hlas. To byla ona událost, o níž jsem se zmínil, že k ní došlo čtrnáct minut před šestou – že ke mně z té místnosti dolehl ten hlas. Na dvanáct kroků jsem ho uslyšel, na pět kroků jsem ho poznal, a když jsem dostal ucho na patnáct centimetrů od škvíry mezi dveřmi a futrem, slova byla zcela srozumitelná.

„Celý tento cirkus," říkal Nero Wolfe, „stojí na pitomé domněnce, což je přirozené a skutečně nevyhnutelné, jelikož pan Rowcliff je váš výstavní osel –, na domněnce, že pan Goodwin a já jsme nesvéprávní. Nepopírám, že jsem k vám v minulosti nebyl vždy zcela spravedlivý – přiznám se, abych vás pobavil, že jsem pro

dosažení určitého cíle i klamal tělem a balamutil – ale pořád ještě mám licenci a vy víte, co to znamená. Znamená to, že při bližší úvaze zjistíme, že jsem vám spíše pomáhal, než škodil. Když říkám ‚vám', nemíním tím společnost, což je jiná otázka, ale vás, pane Cramere, a vás, pane Bowene, a pochopitelně i vás ostatní."

Takže mezi obecenstvem byl i státní návladní.

„To rovněž znamená, že jsem si vždycky uvědomoval své meze, a totéž platí i pro pana Goodwina. Takové jsou výsledky naší dosavadní činnosti a vy to víte. Jenomže k čemu došlo dnes? V souladu se svým obvyklým denním režimem jsem se ve čtyři odpoledne odebral do svého skleníku, abych tam dvě hodiny odpočíval. Byl jsem tam jenom chvilku, když jsem uslyšel nějaký hluk a šel se podívat, co se děje. A on pan Rowcliff. Využil nepřítomnosti pana Goodwina, z něhož má strach a jemuž nedůtklivě závidí, a vstoupil do mého domu násilím a…"

„To je lež!" dolehl ke mně Rowcliffův hlas. „Zazvonil jsem a…"

„Mlčte!" zaburácel Wolfe a mně se zdálo, že se dveře pohnuly a škvíru trochu přivřely. Vzápětí pokračoval – nikoli hromovým hlasem, ale ani šeptem: „Jak všichni dobře víte, policista nemá o nic větší právo vniknout do cizího domu než kdokoli jiný, vyjma za jistých, přesně definovaných okolností. Avšak toto právo bývá často uzurpováno, tak jako dnes, kdy můj kuchař a domovník odemkl dveře a pan Rowcliff je přes jeho odpor rozrazil, vstoupil, odstrčil mého zaměstnance, ignoroval všechny jeho protesty, nezákonně vyšel nahoru do třetího patra, vtrhl do mého skleníku a narušil mé soukromí."

Opřel jsem se o futro a udělal si pohodlí.

„Jakožto správný osel se domníval, že s ním budu hovořit. Přirozeně jsem ho vykázal ven. Trval na tom, že mu musím odpovědět na jeho otázky. Když jsem neustoupil ve svém odmítání a otočil jsem se, abych odešel, zastoupil mi cestu, vytáhl písemný příkaz k mému zadržení coby důležitého svědka v případě vraždy a položil na mě ruku." Hlas se najednou ztišil a zledověl. „Nestrpím, aby na mě někdo sahal, pánové. Nemám na sobě rád žádnou mužskou ruku, tím méně něco tak bezectného, jako je ruka pana Rowcliffa. Řekl jsem mu, aby mi sdělil, jaké má příkazy v rámci

pravomoci onoho zatykače, a to pokud možno co nejstručněji, a aniž by se mě dotkl. Nepřeháním svoji mimořádnou citlivost na nepřátelský dotek, jelikož ta je vlastní všem živočichům; zmiňuji se o ní pouze jako o jednom z důvodů, proč jsem s panem Rowcliffem odmítl hovořit. Vzal mě podle zatykače do vazby, vyvedl mě z mého domu a v rozhrkaném policejním voze s ukvapeným a křečovitým řidičem mě dovezl do této budovy.“

Kousl jsem se do rtu. Zatímco fakt, že také on byl zadržen a postrkem dopraven na policii, nepostrádal jistý půvab, doplňková skutečnost, že jsem za to zodpovědný já, mně úsměv do tváře nevehnala. Proto jsem se nesmál. Poslouchal jsem.

„Předpokládal jsem, shovívavě, že pana Rowcliffa dohnalo k této šílené horlivosti nějaké velké, možná dokonce omluvitelné nedorozumění. Avšak od vás, pane Bowene, jsem se dozvěděl, že to byl pouze nepříčetný záchvat ňoumovství. Obvinit pana Goodwina z toho, že se vydává za policistu, je dětinské; nevím, co řekl nebo udělal, ale ani to vědět nepotřebuji; znám pana Goodwina, je vyloučeno, aby byl tak pošetilý. Obvinit ho z toho, že jedná kvůli mně, nebo že uvádí nepravdivé informace možná není dětinské, ale rozhodně ani smysluplné. Domníváte se, že si mě najal někdo, kdo je zapleten – ať přímo nebo nepřímo – do smrti slečny Eadsové a paní Fomosové, že chci tuto skutečnost zatajit a že pan Goodwin se tam dnes vypravil jako můj prostředník, přestože to popírá, je lež.“

„Vím sakra dobře, že tam byl za vás,“ vyhrkl Rowcliff.

„Dohodli jsme se,“ řekl Wolfe odměřeně, „že nebudu přerušován. Tvrdím, že zmíněné obvinění postrádá smysl. Pokud pan Goodwin lže podle pokynů, které jsem mu dal já, domníváte se, že já neberu všechny tyto možnosti v úvahu? Je pravděpodobné, že by mě zarazila nebo odradila taková nicotnost, jakou je skutečnost, že mu nasadíte pouta – ano, pan Rowcliff se tím skutečně oháněl – nebo že mě dovlečete sem v životu nebezpečném vozidle? Domníváte se, že mám klienta; že vím něco, co vy nevíte a rádi byste věděli; a že to ze mě můžete vynutit zastrašováním. Nemůžete, protože to nevím. Nemýlíte se však v domněnce, že mám klienta. Přiznávám – mám ho.“

Rowcliffův hlas vytryskl čímsi, co se podobalo vítěznému pokřiku. Konečně je to tady, proběhlo mi hlavou. Ten mizera si obstaral zákazníka!

Wolfe pokračoval. „Neměl jsem klienta dneska ráno, dokonce ještě ani před hodinou, ale nyní ho mám. Příšerné záchvaty pana Rowcliffa, jimž nečinně přihlížíte, pánové, mi nedaly na vybranou. Když pan Goodwin řekl, že se o tuto záležitost nezajímám a že jedná výhradně ve svém vlastním zájmu, mluvil pravdu. Jak asi víte, není lhostejný k těm atributům mladých žen, z nichž sestává hlavní opora našeho živočišného druhu v chrabrém boji proti hrozbě hmyzu. Je obzvláště bezbranný vůči mladým ženám, které nejen vlastní ty očividnější půvaby, ale umějí také podněcovat jeho lásku k rytířskosti a dobrodružství i jeho zaujetí tím, co působí pitoteskně i vášnivě. Priscilla Eadsová byla taková žena. Strávila včera s panem Goodwinem jistý čas; zamkl ji v jednom pokoji mého domu. Tři hodiny poté, co ji na můj příkaz vypudil, byla brutálně zavražděna. Nechci tvrdit, že tato skutečnost na něj měla účinek, který by vedl k duševní poruše, byl však značný. Vyrazil z mého domu jako posedlý poté, co mi řekl, že jde sám pátrat po vrahovi, a poté, co se ozbrojil. Bylo to patetické, ale bylo to také lidské, romantické a veskrze hodné obdivu. Otrlý a neotesaný způsob, jakým jste s ním nakládali, mi nenechává žádnou jinou možnost. Jsem mu k službám. On je můj klient.“

„Chcete tvrdit, že Archie Goodwin je váš klient?“ vyhrkl nevěřícně Rowcliff.

„Tohle má být pointa všech těch žvástů?“ přispěl svou troškou chraptivým a pronikavým hlasem státní návladní Bowen.

Strčil jsem do dveří a vstoupil dovnitř.

Upřelo se na mě osm párů očí. Kromě Wolfa, Bowena, Cramera a Rowcliffa tam byli ti dva, kteří mě masírovali předtím, a dva další. Přešel jsem k Wolfovi. Bylo žádoucí, abych mu naznačil, že jsem slyšel, co řekl před svědky, ale bylo neméně žádoucí dát zřetelně najevo, že jeho nový klient si té pocty nesmírně váží.

„Mám hlad,“ řekl jsem mu. „Obědval jsem v bistru a snědl bych i dikobraza. Pojďme domů.“

Jeho reakce byla lidská, romantická a veskrze hodná obdivu. Jako kdybychom si to desetkrát nazkoušeli, bez jediného slova vstal, sebral z vedlejšího stolu svůj klobouk a hůl, přišel, poklepal mi na rameno a zavrčel na obecenstvo: „Ráj dětinskosti.“ Potom se otočil a zamířil ke dveřím. Následoval jsem ho. Nikdo se nám nepokusil zastoupit cestu.

Jelikož jsem se v budově vyznal lépe než on, ujal jsem se na chodbě vedení a dostal jsem nás po schodech dolů a na ulici. V taxíku seděl s pevně stisknutými rty a křečovitě svíral držadlo na dveřích. Jeli jsme mlčky. U chodníku před naším domem jsem zaplatil řidiči, vystoupil a podržel Wolfovi dveře, do schodů jsem šel první a použil svůj klíč. Jenomže klíč nestačil. Dveře se na prst pootevřely, ale zarazily se o řetízek. Musel jsem zazvonit na Fritze. Poté co přišel a pustil nás dovnitř, Wolfe nás upozornil: „Už nikdy dveře nezajištěné řetězem. Nikdy!“ K Fritzovi: „Pokračoval jste v úpravě ledvinek?“

„Ano, pane. Nezavolal jste.“

„Co knedlíčky a karamel?“

„Ano, pane.“

„Uspokojivé. Pivo, prosím. Jsem vyprahlý jak troud.“

Odložil klobouk a hůl a zamířil do pracovny. Šel jsem za nim. Dlouhé hodiny jsem se potil na místech, kde kožené polstrování nedovolovalo mé pokožce dýchat, a tak jsem vydechl úlevou, když jsem se převlékl. Potom jsem se ale neposadil ke svému psacímu stolu. Místo toho jsem šel k červenému koženému křeslu – tomu křeslu, ve kterém již sedělo tisíc klientů, nemluvě o dalších tisících těch, kteří tohoto statutu nikdy nedosáhli. Klesl jsem do něj, pohodlně se opřel a přehodil nohu přes nohu. Fritz přinesl pivo, Wolfe ho otevřel, nalil a vypil.

Pohlédl na mě. „Šašku,“ prohlásil.

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, pane. Nesnažím se být vtipný, ale chci se vyhnout nedorozumění. Jakožto klient – čím blíž vám, tím líp. Jakožto zaměstnanec – nebudu dělat nic, dokud se můj osobní problém nevyřeší. Pokud jste myslel vážně, co jste řekl na policii, naznačte mi, kolik bude činit váš honorář a já vám vypíšu šek. Pokud ne, nezbývá mi nic jiného, než odsud honem vypadnout.“

„Zatraceně, jsem bezmocný! Zavázal jsem se!“

„Ano, pane. Co ten honorář?“

„Ne!“

„Zajímalo by vás, jak jsem strávil dnešní den?“

„Zajímalo? Ne. Ale jak se tomu sakra mohu vyhnout?“

Podal jsem mu podrobnou zprávu. Postupně, jak se propil ke své třetí sklenici piva, záhyby na jeho zamračeném čele se trochu vyhladily. Očividně mi nevěnoval žádnou pozornost, ale já už jsem se dávno naučil nelámat si tím hlavu. Bude mít všechno k dispozici, kdykoli to bude potřebovat. Když jsem skončil, zamručel.

„Kolik z těch pěti lidí byste tady mohl mít zítra dopoledne v jedenáct?“

„Za současné situace? Bez další návnady?“

„Ano.“

„Nevsadil bych na nikoho, ale jsem ochoten to zkusit. Mohl bych taky vytáhnout něco užitečného z Lona Cohena, když mu koupím dostatečně tlustý biftek – mimochodem, měl bych mu zavolat.“

„Udělejte to. Pozvěte ho, ať přijde povečeřet s námi.“

Na první pohled byl ten návrh dobrotivý a velkorysý, a možná že byl, ovšem situace byla zašmodrchaná. Kdybychom se v případu angažovali obvyklým způsobem a já vzal Lona k Pierrovi na kus žvance, abych z něho vyždímal nějaké informace, šla by útrata samozřejmě na účet výloh a my bychom svoje peníze dostali zpátky. Jenomže tohle byla jiná opera. Kdybych ji vyúčtoval jako výdaj, Wolfe by byl v rejži, pokud by nepředložil účet mně coby klientovi. Kdybych to neudělal, tratil bych já a nemohli bychom si dotyčnou částku ani Wolfe, ani já odpočítat při daňovém přiznání, což by nešlo vůbec.

Zavolal jsem tedy Lonovi a on přišel a místo Pierrova bifteku měl ten večer ledvinky po alpsku s karamelovanými knedlíčky, což bylo pohodlné a úsporné, ale mělo to i své mouchy – především tu, že obvykle těch knedlíčků sbaštím šest, zatímco tentokrát mi musely stačit čtyři a Wolfe se musel spokojit se sedmi místo s deseti. Přijal to jako chlap a mezeru zacelil nášupem salátu a sýra.

Když jsme se po večeři vrátili do pracovny, musel jsem před Lonem smeknout. Byl nasycen nebeskou krmí, zalitou vínem, ale

mlhu před očima neměl. Skutečnost, že jsem mu dvakrát volal, plus pozvání na večeři ho naladilo na to, že v závislosti na nadcházejícím programu buď něco dostane, nebo něco poskytne. Pohodlně se usadil do jednoho ze žlutých křesel, usrkával whisky a přelétával očima od Wolfa ke mně.

Wolfova hruď se nadmula hlubokým vzdechem. „Jsem v bryndě, pane Cohene," prohlásil. „Zavázal jsem se vyšetřit vraždu a nemám entrée. Když vám Archie dneska řekl, že se o smrt slečny Eadsové nezajímám, byla to pravda, ovšem teď už mě případ zajímá a potřebuji se něčeho chytit. Kdo ji zabil?"

Lon zavrtěl hlavou. „To jsem se chtěl zeptat já vás. Jistě víte, že není tajemstvím, že tady včera byla a že odešla krátce předtím, než byla zavražděna. Proto všichni považují za samozřejmé, že na případu pracujete. Odkdy vy potřebujete entrée?"

Wolfe na něho zamžoural. „Jste mým dlužníkem, pane Cohene, anebo já vaším?"

„Řekl bych, že je to tak fifty fifty."

„Výborně. Předpokládám tedy, že mám vaši důvěru. Ráno si přečtu vaše noviny, a taky jiné, ale je teprve večer. Vadilo by vám, kdybychom si o tom pohovořili?"

Lon řekl, že ani trochu, a jal se to dokazovat. Mluvil skoro hodinu, občas odpověděl na nějakou otázku, kterou jsme mu položili Wolfe nebo já, a když skončil, byli jsme možná lépe informováni, ale neměli jsme v rukou nic, čemu by se dalo říkat entrée.

Helmar, Brucker, Quest, Pitkin a slečna Dudayová nebudou pouze vlastnit osmdesát procent akcií firmy Softdown, budou mít také pod kontrolou rozdělování dalších deseti procent akcií zaměstnancům s pravomocí rozhodnout, kdo dostane kolik. To dohromady dávalo devadesát procent, přidělovaných v souladu se závětí Priscillina otce. Zbývajících deset procent, které kdysi vlastnil dnes již nežijící společník v podniku, jistý pan Jaffee, patřilo jeho dceři, paní Sarah Jaffeeové, vdově. Paní Jaffeeová byla dříve blízkou přítelkyní Priscilly Eadsové. Její manžel padl před rokem v Koreji.

Oblíbeným podezřelým u novinářů mužského pohlaví byl Oliver Pitkin, ačkoli pro to neexistoval žádný přesvědčivý důvod; oko žen ulpělo na Viole Dudayové. Nebyly objeveny řádné důkazy, že by se

některá z pěti hlavních obmyšlených osob nacházela ve finančních nesnázích anebo byla přehnaně nenávistná, nenasytná nebo krvežíznivá; avšak jelikož každá z nich dostane rytý certifikát, jehož hodnota bude činit přibližně půldruhého miliónu, shodovali se všichni na tom, že takového důkazu není třeba. Pokud bylo tisku známo, nikoho z nich nevyřazovalo alibi ani jiné okolnosti. Z bratru šedesáti reportérů ze všech novin a zpravodajských agentur, kteří na případu pracovali, nejméně polovina si byla jista, že do případu je tak či onak namočena Daphne O'Neilová, a byli rozhodnuti, že zjistí jak.

Zpráva, že Priscilla strávila sedm ze svých posledních hodin na tomto světě ve Wolfově domě, přišla od Perryho Heltnara, který ji měl od zástupce státního návladního. Helmar to někdy odpoledne řekl zpravodaji agentury AP a hodinu nato, odmítaje přijmout novináře, vydal prohlášení, týkající se jeho vlastní návštěvy u Nera Wolfa a „krutého podvodu", jemuž byl vystaven. Prohlášení přinesly večerníky. Neříkalo se v něm, avšak očividně naznačovalo, že kdyby Wolfe před Helmarem nezatajil Priscillinu přítomnost ve svém domě, nebyla by zavražděna. Lonův list Gazette tomu věnuje rámeček na třetí straně. Když se Lon zmínil o tomto detailu, na okamžik se zarazil, naklonil hlavu k Wolfovi, vybízeje ho ke komentáři, ale žádného se nedočkal.

Život Priscilly Eadsové zašmodrchala řada období, jimiž prošla. Po otcově smrti, když jí bylo patnáct, žila s Helmarovými, avšak většinu času trávila ve škole, včetně dvou let na Smithově univerzitě, kde dosáhla vynikajících úspěchů. A potom zničehonic, pár měsíců před svými devatenáctými narozeninami, uprostřed semestru všeho nechala, oznámila přátelům, že chce poznat cvrkot světa, najala si byt v Greenwich Village, zjednala si služebnou, kuchaře a komorníka a začala pořádat večírky. Za pár měsíců se Village nasytila, jenomže Lonovy informace o jejím dalším pohybu byly poněkud mlhavé. Podle toho, co o tom vyšťoural jeden z jeho kolegů, její služebná se rozhodla, že musí odjet do New Orleansu za nemocnou matkou, a Priscilla, vděčná za jakoukoli záminku vypadnout z Village a obzvláště z dosahu svého poručníka Perryho Helmara, který ji nutil, aby se vrátila do školy, koupila pro sebe a pro služku letenky do New Orleansu a byly v trapu.

Nejspíš někde v New Orleansu, nebo tam někde, se seznámila s Erikem Haghem. V tomhle punktu byl Lon ještě nejistější, ovšem nebylo pochyb o tom, že se poznali, vzali se o ona s ním odjela někam do Jižní Ameriky, kde měl nějakou fušku nebo co. Bylo rovněž jisté, že tři měsíce nato se zničehonic objevila v New Yorku, provázena služebnou, s kterou tenkrát odjela, ale nikoli manželem; koupila si dům v lesích nedaleko hory Mount Kisco; a začala to roztáčet s mužskýma. Dva roky řádila jak černá ruka a přiváděla muže k šílenství, zřejmě s představou, že čím výše vyšroubujete něčí naděje, tím větší legraci si užijete při pohledu, jak se rozbíjejí na padrť, až je necháte padnout. Po čase ji to přestalo bavit a přesídlila do Rena, setrvala tam předepsanou dobu, dosáhla rozvodu, vrátila se do New Yorku a dala se k Armádě spásy.

Při tomto detailu jsem na Lona zazíral, jelikož jsem byl přesvědčený, že si to vycucal z prstu. Priscillu Eadsovou, jak jsem ji poznal já, v těch broskvových šatech a na míru šitém saku, si člověk dokázal horko těžko představit coby posvěcenou ženštinu, potřásající tamburinou. Lon však očividně sděloval holá fakta a neoblažoval nás žádnými špeky kvůli většímu efektu.

Priscilla skutečně zůstala u Armády spásy takřka dva roky, v uniformě, pracovala sedm dní v týdnu, vzdala se všech svých starých přátel a zvyků a žila přinejmenším velmi skromně. A potom najednou – vždycky jednala z náhlého popudu – od Armády odešla, nastěhovala se do dvoupodlažního bytu na Východní Sedmdesáté čtvrté ulici a začala se – poprvé v životě – živě zajímat o záležitosti firmy Softdown. To vyvolalo vzrušení na různých stranách. Vědělo se o jistém napětí mezi ní a jejím bývalým poručníkem Perrym Helmarem, stále ještě správcem majetku, který má zanedlouho připadnout jí. Konkrétně bylo známo, že před několika měsíci propustila Daphne O'Neilovou, řekla jí, aby opustila podnik a už se nikdy nevracela, jenomže vedení firmy podporované Helmarem, který po právní stránce třímal v rukou otěže, ji přehlasovalo. Neexistuje žádný doklad o tom, že by jí někdo vyhrožoval smrtí.

Události pondělní noci byly slušně načasované. Podle řidiče taxi, do něhož jsem Priscillu naložil, ho požádala, aby ji odvezl na nádraží

Grand Central. Když tam přijeli, řekla mu, že si to rozmyslela, a aby ji svezl kolem Ústředního parku.

Vyhověl jí. Po poklidné klikaté jízdě k severnímu a poté k jižnímu konci parku prohlásila, že si něco promýšlí, a požádala ještě jednu rundu. On nechtěl být za blbce a zmínil se o placení – a ona mu dala pětku. Když dokončovali druhý okruh, řekla mu, ať ji doveze na Východní Sedmdesátou čtvrtou ulici, číslo 618, a on ji tam krátce po jedné ráno vysadil. Pomohl jí se zavazadly až za dveře, které si odemkla svým klíčem, vrátil se k vozu a odjel.

Panoval všeobecný názor, jak mezi policisty, tak v tisku, že vrah na ni čekal v jejím bytě a že se tam dostal pomocí klíče, který měla v kabelce služebná Margareta Fomosová. Takže předtím zabil Margaretu Fomosovou, aby se zmocnil její kabelky, i když to nutně nemusel mít v plánu. Možná počítal s tím, že se k němu dostane za menší cenu, jenomže ona ho poznala. Na druhé straně ona, protože byla s Priscillou hodně let, mohla poznat každého, kdo znal Priscillu dobře.

Zaplnil jsem půl poznámkového bloku tím, co nám Lon Cohen ten večer napovídal, ale myslím, že výše uvedené vzorky budou pro náš účel stačit. Doprovodil jsem ho ke dveřím a vrátil se do pracovny. Wolfe seděl s bradou na prsou u zavřenýma očima. Aniž je otevřel, zeptal se, kolik je hodin, a já jsem mu řekl, že půl jedenácté.

Zavrčel. „V tuhle dobu by už z nás nikdo radost neměl. Kolik hodin je ve Venezuele?“

„Panebože, co já vím.“

Vyrazil jsem k velkému globusu u knihovny, ale předběhl mě. Dal by cokoli za záminku pátrat po něčem na globusu. Přejel prstem po poledníku, počínaje u Quebeku a konče na rovniku. „Několik stupňů na východ. Asi tak o hodinu později.“ Zklamaně glóbus roztočil.

Myslel jsem si, že to na mě hraje, a štvalo mě to. „Jste kousek od Panamského průplavu,“ radil jsem. „Přejeďte do oceánu na druhé straně. Zkuste Galapágy. Je tam teprve půl desáté.“

Nevšímal si toho. „Vezměte si zápisník,“ zabručel. „Když už to mám jednou na krku, tak se nedá nic dělat. Váš program na zítřejší dopoledne.“

Poslechl jsem.

7

Představu vdovy jsem si nejspíš utvořil v útlém dětství v Ohiu podle jisté vdovy Rowleyové, která bydlela naproti přes ulici. Od té doby jsem poznal další, ale ta představa se mi tak zcela nevykouřila z hlavy, a proto prožívám do jisté míry šok, když poznám ženu, která je označována za vdovu, a zjistím, že má zuby, nehuhlá si věčně sama pro sebe a dokáže se pohybovat bez hole.

Paní Sarah Jaffeeovou viditelně netížil žádný handicap. Byla pravděpodobně o víc než dvě třetiny mladší než kdysi vdova Rowleyová. A ten rozdíl mě šokoval, když mě pouštěla do svého bytu v pátém poschodí na Východní Osmdesáté ulici. Pohled do bytu byl zdrojem dalšího lehkého šoku. Třebaže bylo deset dopoledne příjemného a slunečného červnového dne, v hale byl přes opěradlo židle nedbale přehozen pánský baloňák a na vyleštěném stole ležel pánský plstěný klobouk. Svraštil jsem obočí a v duchu jsem si řekl, jak mě vedla rozlehlým a přepychově zařízeným obývacím pokojem, že jelikož jsem jí nejprve zavolal a zeptal jsem se, zda smím přijít, a tudíž jsem byl očekáván, mohl jsem předpokládat, že se vdova bude alespoň trochu namáhat a poklidí.

Když jsme za obývacím pokojem došli k arkýři se stolem, prostřeným ke snídani pro dva, ne že bych se začervenal, ale měl jsem pocit, že jsem nebyl dostatečně poučen.

„Ještě jsem ležela, když jste volal," řekla, posadila se a vzala do ruky lžičku. „Jste už nejspíš po snídani, ale co takhle kávu? Posaďte se – ne, ne tam, to je místo mého manžela. Olgo! Šálek, prosím!"

Rozrazily se dveře a dovnitř nakráčela valkýra se šálkem a talířkem.

„Na podnose, mourinko," řekla paní Jaffeeová a valkýra se otočila na podpatku a zmizela. Než se lítačky zastavily, přihnala se opět jako vítr se šálkem a talířkem na podnose a já couvnul, aby mě nepřeválcovala. Když odešla, vzal jsem si od své hostitelky kávu a šel k židli naproti. Ona si lžičkou nabrala kousek melounu.

„Z toho si nic nedělejte,“ ujišťovala mě. „Jsem cvok, nic víc.“ Otevřela doširoka ústa, aby do nich vsunula ten plátek melounu, a bylo nade vší pochybnost, že zuby má, a moc pěkné. Usrkl jsem kávu, která člověku, zvyklému na Fritzovu, málem neprotekla hrdlem.

„Jistě víte, že můj manžel je mrtev,“ prohlásila.

Přikývl jsem. „To jsem pochopil.“

Nabrala si další kousek melounu a snědla ho. „Byl v záloze, v hodnosti majora, jako technik spojovací jednotky. Když loni v březnu odjel, nechal klobouk s kabátem v hale. Neuklidila jsem je. Tři měsíce nato mi oznámili, že padl, ale ty věci tam stále ještě byly. Už je to rok a jsou tam pořád a mě už nebaví dívat se na ně, dělá se mi zle, když se na ně podívám, ale jsou prostě tam.“

„Tady sedával u snídaně,“ ukázala prstem, „a na to jeho místo se taky nemůžu ani podívat. Nepřekvapilo vás v telefonu, když jsem vám řekla, abyste se sebral a přijel rovnou? A přitom jste úplně cizí člověk, detektiv, který se mě chce vyptávat na vraždu.“

„Trochu, snad,“ připustil jsem, abych nevypadal moc důležitě.

„Ale ovšem.“ Vhodila krajíček chleba do otvoru v opékači topinek a nabrala si další kousek melounu. „Ale potom jsem ztratila nervy. Nedávno jsem se rozhodla, že přestanu bláznit a vymyslela jsem si, jak to provedu – nechám to za sebe udělal nějakého muže. Posadím ho tady se mnou ke snídani, na místě, kde sedával Dick – můj manžel – a požádám ho, aby len hrozný klobouk a kabát z haly odnesl. Ale víte co?“

Řekl jsem, že nevím.

Než mi to prozradila, dojedla meloun, vyhodila topinku a začala ji mazat máslem. „Nenašla jsem žádného mužského, kterého bych o to mohla poprosit! Ze všech, které znám, by to ani jeden nepochopil. Jenomže já jsem se pevně rozhodla, že se to udělá tak, a ne jinak, a basta. A dneska ráno, když jste zavolal, tak jako tak jsem se celá třásla, to, co se stalo Pris, jak zemřela, je hrozné, a napadlo mě – toho člověka neznám, je úplně jedno, jestli mě pochopí nebo ne, může si tu sednout a posnídat se mnou a pak může ten kabát a klobouk odnést.“

Obrátila ruce dlaněmi nahoru a udělala obličej. „A slyšel jste mě?“ Parodovala sama sebe. „ Jste už nejspíš po snídani, ale co takhle kávu? Posaďte se – ne, ne tam, to je místo mého manžela.’ Prostě jsem ztratila nervy. Myslíte si, že to opravdu nemám v hlavě v pořádku?“

Zvedl jsem se, obešel stůl, posadil se na židli po její pravici, vzal jsem si ubrousek, zvedl talíř, natáhl ruku a řekl: „Smím poprosit o topinku?“

Zírala na mě celé tři vteřiny, než pomalu sáhla po topince. Ani se jí moc nechvěla ruka.

„Odpusťte,“ řekl jsem, „ale asi bych ji měl sníst, jestli to myslíte vážně, jenomže je to ten příšerný celofánový speciál, takže kdybyste měla nějaké želé nebo marmeládu nebo med…“

Vstala a odešla létacími dveřmi. Za chvíli se vrátila se spoustou sklenic na podnose. Vybral jsem si jednu s etiketou švestková marmeláda a nabral jsem si z ní. Opekla ještě jeden krajíček, namazala ho máslem, kousla si a nalila nám oběma ještě kávu. Nepromluvila dřív, než dojedla poslední drobek.

„Kdybyste se tak neomaleně nevyjádřil o tom chlebu, tak bych se rozbrečela.“

„Jo, myslel jsem si to.“

„Vezmete s sebou ten kabát a klobouk?“

„Samozřejmě.“

Mračila se na mě. Natáhla ruku, jako by se mě chtěla dotknout, ale potom ji stáhla. „Chcete tím říct, že to chápete?“

„Probůh ne, jsem jenom cizí chlap.“ Odstrčil jsem svůj šálek.

„Koukejte, paní Jaffeeová, jde o to, že Nero Wolfe vyšetřuje pro jednoho klienta vraždu Priscilly Eadsové. Jak už jsem vám říkal v telefonu, nemáme ponětí, jestli vůbec o té vraždě něco víte, ať přímo nebo nepřímo, ale třeba máte nějakou informaci, která by nám mohla pomoct. Po otci jste zdědila deset procent akcií firmy Softdown a jistý čas jste byla nejdůvěrnější přítelkyní Priscilly Eadsové. Je to tak?“

„Ano.“

„Kdy jste ji viděla naposled?“

Otřela si ubrouskem ústa a prsty, položila ho na stůl, odstrčila židli od stolu a vstala. „Pojdte, vedle budeme mít větší pohodlí," řekla a vykročila. Následoval jsem ji do obývacího pokoje, kde bylo chladněji, jelikož stažené žaluzie pouštěly dovnitř pouze tlumené a uklidňující světlo. Všechen sedací nábytek chránily bleděmodré povlaky, které budily dojem, jako by na něm ještě nikdo neseděl. Poté co vytáhla z emailové dózy cigarety a já je zapálil, usadila se mezi polštáři na abnormálně velkém divanu – a ještě méně se podobala vdově Rowleyové – a já si sedl do křesla.

„Víte," začala, „můj mozek je hrozně zvláštní. Podle mě není pochyb o tom, že jsem cvok. Když jste se mě právě zeptal, kdy jsem se viděla s Pris, kdy jsem ji viděla naposled, poprvé jsem si vlastně uvědomila, že to někdo udělal."

„Že udělal co? Že ji zabil?"

Přikývla. „Dozvěděla jsem se to teprve včera k večeru, když mi to zavolal jeden známý. Večerníky nečtu a dnešní noviny jsem ještě neměla v ruce, ale nejspíš bych to stejně nečetla, protože takové věci nesnáším. Jako bych zavírala oči před věcmi, které se mi hnusí. Takže jsem se dozvěděla, že Pris je mrtvá, že ji našli mrtvou v jejím bytě, uškrcenou, ale to bylo všechno. Když jste se mě zeptal, kdy jsem ji viděla naposled, zničehonic mi došlo, že to někdo skutečně *udělal!* Sama si to neudělala, že ne?"

„Ne, pokud jí někdo nepomohl tím, že šňůru potom odstranil. Byla uškrcena nějakou šňůrou."

Paní Jaffeeová se otřásla a jako by se zatáhla do těch polštářů.

„Bylo to – trvalo to dlouho?"

„Pravděpodobně ne."

„Jak dlouho?"

„Pokud byla šňůra pevná, tak jenom pár vteřin, dokud neztratila vědomí."

Ruce měla sevřené v pěsti a já měl podezření, že ostré nehty jí zanechávají v dlaních rýhy. „Co by mohla žena udělat, kdyby ji nějaký muž škrtil šňůrou a pevně ji zatáhl?"

„Nic, jenom umřít, pokud by to myslel vážně." Začal jsem být nevrlý. „Moc si to berete. Kdybych vás před minutou, když jste to začala pociťovat, začal škrtit, měla byste to už za sebou." Natáhl

jsem ruku a típl jsem cigaretu, která jí upadla do popelníku. „Zkusme to vzít ještě jednou od začátku. Kdy jste viděla slečnu Eadsovou naposled?“

S pootevřenými rty a trochu povolenými pěstmi se zhluboka nadechla. „Nechce se mi o tom mluvit.“

„To nevadí.“ Byl jsem naštvaný. „Dlužíte mi tři dolary.“

„Cože? Za co?“

„Za taxíka, kterým jsem sem přijel, abych zastoupil vašeho manžela u snídaně, což byl jediný důvod, proč jste mě sem pozvala. Zpátky to bude dražší, protože se budu muset stavit v Armádě spásy, abych se zbavil toho kabátu a klobouku, které jsem slíbil odnést. Tři dolary to spraví a mám raději hotovost.“

Zavrtěla hlavou a zamračila se na mě. „Setkali jsme se už někdy?“

„Pokud vím, tak ne, a já bych si to určitě pamatoval. Proč?“

„Zdá se, že víte přesně, co máte říkat, jako byste o mně všechno věděl. Který den je dneska?“

„Středa.“

„To znamená, že naposled jsem viděla Pris přesně před týdnem, minulou středu. Zavolala mi a poprosila mě, abych s ní šla na oběd, a já jsem šla. Chtěla vědět, jestli přijdu prvního července, den po jejích pětadvacátých narozeninách, na mimořádnou schůzi akcionářů firmy Softdown.“

„Řekla jste, že přijdete?“

„Ne. To má na svědomí ten můj mozek. Od chvíle, co otec před pěti lety zemřel a odkázal mi dvanáct tisíc akcií Softdownu, jsem tam vůbec nevkročila, ani na porady, ani kvůli ničemu jinému. Mám z podniku velice slušný příjem, ale vůbec nic o něm nevím. Setkal jste se někdy s jistým Perrym Helmarem?“ Přisvědčil jsem.

„Už léta mě uhání, abych chodila na porady, ale já jsem nechtěla, protože jsem se bála, že kdybych se angažovala, mohlo by se s podnikem stát něco, co by snížilo můj příjem, a byla by to moje chyba. Proč bych měla takhle riskovat, když úplně stačilo zůstat stranou? Znáte někoho z těch lidí ve vedení – Bruckera, Questa, Pitkina, nebo tu Violu Dudayovou?“

Přisvědčil jsem.

„No tak ti mě čas od času uháněli taky, všichni do jednoho, abych jim dala plnou moc zastupovat mě na poradách, jenomže to se mi taky nechtělo. Ne…“

„Chcete říct všem najednou?“

„Ale ne, každému zvlášť. Chodili za mnou po jednom, ale nejhorší byla ta Dudayová. Hrozná babizna, viďte?“

„Asi ano. Neznám ji tak dobře jako vy. Proč chtěla slečna Eadsová, abyste přišla na mimořádnou schůzi akcionářů?“

„Prý chtěla volit novou správní radu. Měly v ní být samé ženy, a ty by zvolily Violu Dudayovou prezidentkou společnosti – říkám to správně, prezidentkou společnosti?“

„Asi ano. Řekla vám, kdo v té nové správní radě bude?“

„Ano, ale – okamžik, možná že si vzpomenu. Měly jsme v ní být ona a já – totiž Pris a já – a Viola Dudayová a nějaká ženská, která má v podniku cosi na starosti – zapomněla jsem, jak se jmenuje – a Prisina služebná, ta, která u ní byla tak dlouho – jmenuje se Margareta, ale na příjmení si nevzpomínám.“

Pověděl jsem jí ho. „Fomosová. Margareta Fomosová.“

„Ne, takhle se – ale ano, ovšem. Byla vdaná.“

Přikývl jsem. „Byla také zavražděna. V pondělí večer, pár hodin před Priscillou Eadsovou, byla přepadena na ulici a uškrcena.“

Sarah Jaffeeová na mě vytřeštila oči. „Margaretu – taky?“

„Ano. Těch pět, to byly všechny, které…“

„Byla uškrcena stejně jako Pris?“

„Ano. Zjevně proto, aby se vrah dostal ke klíči od bytu slečny Eadsové, jelikož ten měla služebná v kabelce a kabelka jí byla ukradena. Těch pět žen mělo vytvořit novou správní radu?“

„Ano.“

„Jenomže vy jste jí řekla, že na tu schůzi nepřijdete?“ Ruce paní Jaffeeové byly opět zaťaté v pěsti, ale ne tak silně jako předtím. „A řekla jsem jí taky, že v žádné radě být nechci. Nechtěla jsem do řízení podniku žádným způsobem zasahovat. Nechtěla jsem s tím mít absolutně nic společného.Řekla, že jí připadám naprosto ochotná přijímat šeky s dividendami, a já na to, že samozřejmě ano a že doufám, že budou chodit až na věky věků, což by asi brzo přestaly, kdybych jim do toho začala mluvit já. Řekla jsem jí, že doufám, že

její nový systém, správní rada a prezidentka, bude dobře fungovat, ale kdyby ne, tak že bych s tím stejně nemohla nic dělat.“

„Požádala vás už dřív, abyste přišla na schůzi akcionářů?“

„Ne, to bylo poprvé. Neviděla jsem ji přes rok. Zavolala mi a navštívila mě, když se dozvěděla o Dickově – manželově – smrti.“

„Domníval jsem se, že byla vaší nejdůvěrnější přítelkyní.“

„A, to už je dávno.“

„Jak dávno?“

Změřila si mě pohledem. „Vůbec se mi to nelíbí.“

„Já vím, že ne.“

„Stejně to není nikomu nic platné.“

„Mohlo by. No nic… mám pocit, že za dolar jsem svoje dostal, takže se spokojím se dvěma dolary, když jinak nedáte.“

Otočila hlavu a zavolala: „Olgo!“ Valkýra k nám v mžiku a nikterak tiše napochodovala. Paní Jaffeeová se jí zeptala, jestli zbyla ještě nějaká káva, ona jí řekla, že ano, a byla požádána, aby ji přinesla. Odkráčela a zanedlouho byla zpátky s objednávkou, tentokrát na podnose, aniž se jí to muselo říct. Paní Jaffeeová se odvrtěla na kraj divanu, nalila si a napila se.

„Mohu vám říct, kolik mi bylo, když jsem se poznala s Pris,“ řekla.

Poznamenal jsem, že bych jí za to byl vděčný.

Upila ještě trochu kávy. „Byly mi čtyři. Pris byly asi tak dva týdny. Můj otec pracoval v podniku jejího otce a naše rodiny se přátelily. Jistě, u dětí jsou čtyři roky velký rozdíl, jenomže my jsme se měly od začátku moc rády, a když Pris zemřela matka a zanedlouho i otec a ona šla k Helmarovým, vznikl mezi námi takový vztah, jako bychom byly sestry. Příliš často jsme se nevídaly, protože jsme chodily do jiných škol a já promovala v roce, kdy ona studovat na vysoké teprve začala, ale psaly jsme si – určitě jsme si vyměnily takových tisíc dopisů. Víte o tom, jak se vykašlala na školu a usadila se ve Village?“

Přisvědčil jsem.

„Tehdy jsme si byly nejblíž. Krátce předtím mi zemřel otec – dávno předtím matka – a prakticky jsem u Pris bydlela, i když jsem

měla vlastní malý byt. Prisin problém je v tom, že má příliš mnoho peněz.“

„Byl a měla,“ opravil jsem ji.

„Á… ano. Její příjmy byly obrovské. Po pár měsících ve Village se zničehonic vypařila a víte, na co se vymluvila? Její služebná – to byla Margareta – musela odvézt Margaretu do New Orleansu za její nemocnou matkou! Slyšel jste někdy větší pitomost? Odjela a já jsem za ni musela likvidovat ten byt ve Village. Ne že bychom se přestaly přátelit… napsala mi z New Orleansu, pěla na něj ódy, ale pak jsem od ní najednou dostala dopis, ve kterém psala, že našla svého prince, že se za něho provdala a že odjíždějí do Peru, kde má předkupní právo na Andy nebo něco přibližně v tom smyslu.“

Paní Jaffeeová dopila kávu, položila šálek s talířkem na podnos a vrtěla se zpátky, dokud zase nebyla opřená o polštáře. „To byl poslední dopis, který jsem kdy od Pris dostala. Úplně poslední. Možná že ho ještě mám – vzpomínám si, že přiložila jeho fotografii. Divila jsem se, proč nepíše, a pak mi jednoho dne zavolala – byla zpátky v New Yorku, sama, jen s Margaretou, a říkala si slečna Priscilla Eadsová. Párkrát jsem ji viděla, a když si koupila dům ve Westchesteru, jednou jsem ji tam navštívila, ale byl to úplně jiný člověk. Už mě potom nikdy nepozvala a já bych ani nešla, i kdyby chtěla. Skoro celé čtyři roky jsem ji neviděla, dokud neodjela do Rena, nevrátila se zpátky a nedala se k Armádě spásy – to víte?“

Přisvědčil jsem.

„U armády už v době, kdy se dozvěděla o smrti mého muže, taky nebyla a přišla mě navštívit. Rozhodla se, že bude pokračovat v práci svého otce v podniku. Věděla ovšem, že ho nedostane dřív než v pětadvaceti. Zdálo se mi, že se víc podobá té staré Pris, a mohli jsme se dát zase dohromady, jenomže já jsem tehdy zrovna ztratila Dicka a nebyla jsem v stavu dát se dohromady s nikým, a proto jsem ji nakonec viděla až minulý týden a pak jsem…“

Najednou se zarazila a pohodila bradou. „Kristepane, že jsem neudělala, co chtěla – nemá to nic společného s tím, že ji zavraždili, že ne? Proto jste se mnou chtěl mluvit?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Na první otázku odpovědět nemohu, ale proto jsem s vámi mluvit nechtěl. Spojila se s vámi znovu? Telefonicky nebo písemně?“

„Ne.“

„A někdo z ostatních, ze Softdownu?“

„Ne.“

„Kde jste byla v pondělí v noci? Ne že bych chtěl místopřísežné prohlášení, ale policie se bude ptát.“

„Nebude!“

„Ale jistě, pokud to nerozlousknou dřív, než se dostanou k vám. Natrénujte si to se mnou. Jmenujte lidi, s kterými jste hrála kanastu.“

„Nehrála jsem. Byla jsem doma. Tady.“

„Měla jste hosty? Anebo tu byla Olga?“

„Ne.“

Pokrčil jsem rameny. „To žádný trénink nepotřebuje.“ Mírně jsem se k ní naklonil. „Podívejte se, paní Jaffeeová, řeknu vám to klidně na rovinu. Jsem zde pod falešnou záminkou. Řekl jsem, že potřebujeme informace, totiž pan Wolfe a já, a to je pravda, jenomže my taky potřebujeme pomoc. Pochopitelně znáte ustanovení závěti Priscillina otce, že? Víte, že teď, když je mrtvá, pět lidí – Helmar, Brucker, Quest, Pitkin a slečna Dudayová – víte, že budou vlastnit většinu akcií firmy Softdown?“

„Samozřejmě.“ Mračila se a soustředěně mě poslouchala. „Fajn. Jste akcionářka. Chceme, abyste na těchto pět lidí podala žalobu. Ať vám ji sepíše váš právník, anebo vám nějakého doporučíme. Chceme, abyste požádala soud o vydání zákazu, který by omezoval uplatňování jakýchkoli jejich práv, vyplývajících z vlastnictví akcií, dokud nebude zjištěno, zda je někdo z nich nezískal spácháním zločinu. Domníváme se, že za stávajících okolností se soud takovou žádostí bude zabývat a může jí vyhovět.“

„Jenomže co…“ Mrak na jejím čele ještě víc potemněl. „Proč bych to měla dělat?“

„Protože máte oprávněný zájem na řádném spravování firemních záležitostí. Protože jste byla Priscillinou nejstarší a svého času nejdůvěrnější přítelkyní. Kdo ji podle vás zabil?“

„Nevím. Prosím vás – neptejte se mě na takové věci!“

„Kvůli tomu jsem tady. Třeba z toho nic nebude. Policie na to může přijít rychle, dneska nebo zítra, a za týden nebo za měsíc může být pro pana Wolfa příliš pozdě, aby na tom začal pracovat, každopádně jeho klient čekat nebude. Nemůžeme nikam napochodovat jako policajti. Musíme najít nějaký způsob, jak se k těm lidem dostat, musíme se někde zachytit drápkem a tohle nám v tom pomůže. Řeknu vám, paní Jaffeeová, že vám nehodlám předhazovat řečičky o vašich šecích s dividendami, ale je pravda, že ten podnik vás už dlouho velmi slušně živí, a tolik toho po vás na oplátku zase nechce, obzvlášť proto, že si můžete být zatraceně jistá, že Priscilla Eadsová by se na to ptala také, kdyby mohla mluvit. Nezabere to…“

Zmlkl jsem, jelikož jenom pitomec mluví dál k někomu, kdo mu dává košem. Když vstala z divanu a vykročila ke dveřím, neřekla ani slovo, ale zcela jasně odcházela pryč. Na konci pokoje se ještě otočila a promluvila. „Neudělám to! Tohle neudělám!“

Odešla. Vzápětí se ozvaly zavírající se dveře – nikoli bouchnutí, ale energické zavření. Chvíli jsem stál a uvažoval a dospěl jsem k názoru, že mi na ten cíl v tuto chvíli a na tomto místě došla munice, a proto jsem se vydal opačným směrem než ona – k vstupní hale. Když jsem jí procházel, zachytil jsem pohledem klobouk na stole a kabát přes opěradlo židle.

Ále co, pomyslel jsem si, sebral jsem je a vzal je s sebou.

8

Bylo skoro poledne, když jsem na rohu Devětadvacáté ulice a Lexingtonské avenue zaplatil taxikáři a kráčel východním směrem. Ještě předtím jsem si ale nechal zastavit u jednoho bistra, abych zavolal Wolfovi a ohlásil, že jsem moc daleko nepokročil; potom jsem zašel do skladiště Armády spásy s tím kabátem a kloboukem a nakonec jsem skočil do restaurace, kde podle tvrzení Lona Cohena pracoval Andreas Fomos jako číšník. Když jsem se dozvěděl, že Fomos si vzal volno, pokračoval jsem k jeho bydlišti.

Moc jsem si od toho nesliboval. Mé hlavní naděje se do té doby upíraly k Sarah Jaffeeové, kterou jsem měl doprovodit do Pětatřicáté

ulice na schůzku s Wolfem a Nathanielem Parkerem – jediným právníkem, kterému kdy Wolfe poslal orchideje – k projednání detailů týkajících se soudního příkazu, jehož účelem mělo být omezení pravomoci stávající správní rady firmy Softdown. Jelikož jsem to zpackal, pokus s Fomosem, navržený Wolfem, mi připadal jako ubohoučký náhradní tah. Takže to nebylo žádné nadšení z nadcházející fušky, ale pouhá rutina, vypěstovaná dlouhým tréninkem, že když jsem došel k domu na Východní Devětadvacáté, důkladně jsem profilcoval okem okolí a – jak jsem zaostřil na určité místo přes ulici – něco mi připadlo povědomé. Přešel jsem ulici, vstoupil jsem do špinavé a omšelé opravny obuvi a postavil jsem se před muže, který tam seděl a při mém příchodu zvedl noviny, aby mu nebylo vidět do tváře.

Zřetelně jsem promluvil k novinám. „Sežeňte poručíka Rowcliffa. Myslím, že se budu vydávat za policistu. Cítím, že je to silnější než já."

Noviny poklesly a odhalily boubelaté, ještě ne zcela odulé rysy městského zaměstnance jménem Halloran. „Máte dobrej zrak," řekl, čímž pouze konstatoval fakt. „Jestli chcete urážet poručíka, kterého jste jmenoval, poslužte si."

„Až někdy jindy. Momentálně jsem zaneprázdněný. Byl jsem rád, že vás vidím, protože je možné, že kráčím do pasti. Pokud do tří dnů nevyjdu ven, zavolejte Rowcliffovi. Vážně ho policie dává sledovat, anebo po něm jdete sám?"

„Přišel jsem si pro tkaničky do bot."

Omluvil jsem se, že jsem vyrušoval, vyšel jsem ven a vrátil se na druhou stranu ulice. Oddělení vražd to zřejmě ještě nemá v kupě, jestliže pokládali za nutné nespouštět oko z Fomose, který – podle toho, co jsem se dočetl v novinách – byl do případu namočen jen do té míry, že ovdověl; určitě to s ním ale nebylo tak horké, Halloran by totiž reagoval na moji etýdku úplně jinak.

Byl to starý čtyřpatrový dům z červených cihel. V řadě jmen pod dopisními schránkami na pravé straně vestibulu bylo Fomosovo jméno druhé od konce. Zmáčkl jsem tlačítko, čekal půl minuty, až se ozve bzučení, zatlačil jsem do dveří, vstoupil a vydal se po schodech. Na každé podestě byly troje dveře, dvoje po stranách a jedny

uprostřed. O tři patra výše zdobila ty na vzdálenějším konci velká růžice, složená z černých stuh, jejichž konce visely téměř až k zemi. Šel jsem k nim a zmáčkl zvonek a vzápětí ke mně přes dřevěnou výplň dolehl hlas: „Kdo je to?“

Opíraje se o teorii, že si zasloužím vyšťourat alespoň něco za půldruhé hodiny tvrdé práce, zvolal jsem: „Přítel Sarah Jaffeeové! Jmenuju se Goodwin!“

Dveře se prudce otevřely – dokořán – a v nich stál Herkules v bílých trenýrkách, oslnivě bílých na rozdíl od jeho tmavé pleti a rozcuchané kštice vlasů černých jako uhel. „Držím smutek,“ řekl.

„Co chcete?“

„Vy jste Andreas Fomos?“

„Jsem Andy Fomos. Nikdo mi neříká Andreas. Co chcete?“

„Chci se vás zeptat, jestli víte, proč Priscilla Eadsová chtěla udělat vaši ženu ředitelkou firmy Softdown.“

„Cože?“ Naklonil hlavu na stranu. „Zopakujte mi to.“

Vyhověl jsem mu. Když se ujistil, že to správně pochopil, obrátil ruce dlaněmi nahoru. „Koukněte se,“ zahučel, „tomu nevěřím.“

„Tohle řekla slečna Eadsová paní Jaffeeové minulý týden – že chce udělat vaši manželku ředitelkou. Dneska je to týden.“

„Pořád tomu nevěřím. Heleďte se. Ta Priscilla Eadsová se zapletla se špatnejma hvězdama. Každý dva roky ji chyt rapl. Zabejval jsem se podrobně jejím životem a všechno jsem si napsal, jenže si o to řekli policajti, a tak jsem jim to dal. Svou ženu jsem poznal a vzal jsem si ji teprv před dvěma lety, ale ona mi to všechno řekla. O Greenwich Village, o New Orleansu, jak odjela do Peru s manželem i jak se sem vrátila bez něj a dávala to sežrat mužskejm, a taky o Renu a Armádě spásy!“ Ruce mu vyletěly nahoru. „Váženej pane! Moje žena s ní tím vším prošla. A vy mi tady tvrdíte, že z ní chtěla udělat ředitelku – řekl jsem, že tomu nevěřím? Samozřejmě že tomu věřím, proč ne? U Priscilly Eadsový bylo možný všecko, jenže já o tom nic nevím. Co chcete?“

„Asi by se nám mluvilo líp uvnitř,“ navrhl jsem, „kdybyste dovolil.“

„Jste od novin?“

„Ne. Jsem…“

„Jste chlupatej?“

„Ne. Pracuju pro…“

Nevím, kolikrát se mi snažili lidé přirazit dveře před nosem, ale ten počet byl každopádně dost velký na to, aby se moje reakce zautomatizovala – upřímně řečeno příliš zautomatizovala. Když Andy Fomos uskočil na stranu a začal přivírat dveře, má noha jako obvykle vyrazila dopředu, připravená jako obvykle zadržet dveře proti tlaku, jenomže na něho to „jako obvykle“ nestačilo. Byl ještě rychlejší a silnější, než vypadal, a místo toho, aby se o dveře opřel tělem, což by mu zabralo o půl vteřiny víc, opřel se do nich svýma svalnatýma rukama, a to řádně. Než jsem se mu stačil postavit, dveře se s prásknutím zabouchly, v zámku klaplo a já tam stál s rozpláclým nosem a velkým šrámem na vyleštěné špičce božihódových slupek.

Po schodech jsem scházel beze spěchu. Neoplýval jsem optimismem. Kdykoli mě Wolfe pro něco nebo pro někoho pošle, rád mu pokud možno to či ono doručím, ale zázraky dělat neumím. V tomto případě mi začínalo připadat, že nic menšího než zázrak nebude stačit, a přitom nešlo jen o to uspokojit klienta a shrábnout honorář. Já byl tím klientem a já jsem do toho Wolfa zatáhl. Záleželo na mně. Ale dneska nebylo včera, kdy jsem pracoval na vlastní pěst a mohl jsem z okamžitého popudu zarazit ve firmě Softdown a vpadnout jim do porady; teď třímal otěže vyšetřování Wolfe a žádný

můj nápad se nedal uskutečnit bez jeho předchozího schváleni A krom toho, když jsem se ocitl na chodníku a zabočil doprava – rozhodl jsem se, že Hallorana už vynechám –, vyvstala ta potíž, že jsem neměl nic, co by alespoň vzdáleně připomínalo nějaký nápad. Na Lexingtonské avenue jsem chytil taxíka.

Způsob, jakým to Wolfe přijal, se mi nelíbil. Když jsem vstoupil do pracovny sám a prohlásil jsem, že pokud vím žádné hosty teď ani později nemusíme čekat, zavrčel, opřel se pohodlně do křesla a požádal o zevrubné hlášení. V průběhu podrobného líčení mých návštěv u Sarah Jaffeeové a Andrease Fomose seděl bez pohnutí, oči zavřené a prsty propletené na vrcholku břicha, což bylo v pořádku, dokonce naprosto normální. Ale když jsem skončil, nepoložil mi jedinou otázku a jenom zamumlal: „Raději mi to naklepněte na stroji.“

„Myslíte celé?“ zeptal jsem se.

„Ano.“

„Vždyť mi to zabere nejmíň celé odpoledne!“

„Asi ano.“

Je pravda, že byl čas oběda a nedalo se čekat, že se do něčeho pustí, a tak jsem se na to prozatím vykašlal. Ale později, poté co jsme byli v jídelně a snědli výtečný oběd, v jehož průběhu mě zahrnoval kousavými poznámkami na adresu všech prominentních kandidátů republikánské strany na úřad prezidenta, jsem to zkusil znovu. Když se uvelebil s časopisem do klubovky za psacím stolem, utrousil jsem: „Rád bych, abyste mi řekl, co mám dělat, jestli máte čas.“

Mírně nakvašeně se na mě zahleděl. „Řekl jsem vám, že máte naklepat to hlášení.“

„To jo, slyšel jsem vás. Jenomže to byl jenom zdržovací manévr a vy to víte. Jestli chcete, abych tu seděl na dvou půlkách, dokud nedostanete chuť něco vymyslet, stačí říct. K čemu je mrhání spousty papíru a huntování psacího stroje?“

Ruka s časopisem klesla. „Archie. Možná si vzpomenete, že jsem jednou vrátil zálohu ve výši čtyřiceti tisíc dolarů, kterou mi zaplatil klient jménem Zimmermann, protože mi chtěl radit, jak mám při vyšetřování jeho případu postupovat, místo aby to nechal na mně. Nuže?“ Zvedl časopis. Opět ho nechal klesnout. „Prosím vás, napište to hlášení.“ Znovu ho zvedl.

Byla to absolutní pravda a tak, jak to podal, to znělo navýsost impozantně, ale mě to nedojalo. Zkrátka a dobře se mu nechtělo do práce a nemínil se do ní pustit, když se z ní mohl vykroutit. Poskytl mi příležitost něco začít, ale já se vrátil s prázdnýma rukama a bylo těžké odhadnout, kdy – nebo jestli – se opravdu pustí do práce. Seděl jsem a díval jsem se, jak si čte ten zatracený časopis. S rozkoší bych býval vytáhl zc zásuvky revolver a vystřelil mu ho z ruky – a z tohoto úhlu by to byla hračka –, avšak s lítostí jsem došel k závěru, že by to nebylo vhodné. Uvědomil jsem si také, že ať udělám nebo řeknu cokoli, on v téhleté chvíli necouvne. Zbývaly mi pouze dvě možnosti: vzít si další volno, anebo poslechnout a začít makat na tom hlášení. Otočil jsem se, přitáhl k sobě šrajbmašinku, vytáhl papír, natočil ho do ní a udeřil do kláves.

V průběhu následujících tří a půl hodiny, to jest do šesti hodin, se událo několik věcí. Naťukal jsem devět stránek. Volali k nám čtyři novináři, dva se objevili osobně – nebyli vpuštěni. Fritz mě poprosil, abych mu pomohl přešoupat nějaký nábytek v předním pokoji, aby mohl srolovat koberec a poslat ho do čistírny, a já jsem mu vyhověl. Wolfe se ve čtyři odebral na své obvyklé dvě hodiny do skleníku a brzy poté se ozval telefon – ale nebyl to nikdo od novin. Nerozplývám se v telefonu dojetím, když někdo cizí žádá o schůzku s Wolfem, ale když jsem se dozvěděl jméno dotyčného a důvod jeho prosby, stěží jsem potlačil radost. Řekl jsem mu, ať přijde deset minut před šestou, a když dorazil, na minutu přesně, posadil jsem ho do předního pokoje a zavřel dveře, které odtud vedou do pracovny.

Když Wolfe sešel podle svého harmonogramu dolů a odebral se ke svému psacímu stolu, připadalo mi slušné dát mu šanci, aby ukázal, že se z toho silou vůle dostal. Ale ne. Posadil se, cinknul pro pivo, a když ho Fritz přinesl, otevřel si láhev, nalil si, vybral si jednu z hromady rozečtených knížek na stole, pohodlně se opřel a spokojeně vydechl. Do chvíle, než Fritz ohlásí večeři, se chystal mít havaj.

„Promiňte, pane," řekl jsem vlídně, „v předpokoji čeká někdo, kdo s vámi chce mluvit."

Otočil hlavu a zachmuřil se. „Kdo je to?"

„To máte tak. Jak jste mi včera večer vysvětlil, potřeboval jste nějaký klín, kterým byste případ načal, a dneska dopoledne jsem se pro něj vypravil, ale žádný jsem nepřinesl. Když jsem viděl, jak jste zklamaný, zmocnil se mě pocit, že se musím toho náročného úkolu nějak zhostit. A zhostil jsem se ho. Ten někdo je právník Albert M. Irby, který má kancelář na Jednačtyřicáté ulici. Volal jsem Parkerovi, a ten o něm nikdy neslyšel, ale obratem mi zavolal zpátky, že Irby je členem Newyorské advokátní komory a že má dobrou pověst. Pokud jde o Irbyho, tvrdí, že zastupuje Erika Hagha, bývalého manžela Priscilly Eadsové, a že by si s vámi rád pohovořil."

„Kde jste k němu přišel?" vyhrkl rozhořčeně.

„Říct, že jsem k němu přišel, by nebylo přesné. Přišel sám. V šestnáct dvacet jedna požádal telefonicky o schůzku."

„ Co chce?"

„Mluvit s vámi. Jelikož nemáte rád, když se vám klient naváží do případu, neptal jsem se ho na podrobnosti.“

Poté mi Wolfe složil velkou poklonu. Zahleděl se na mě těžce nedůvěřivým okem. Zjevně mě podezříval z toho, že jsem si pospíšil – že jsem nějakým způsobem za necelé dvě hodiny vyhrabal někde Alberta M. Irbyho a jeho spojení s Priscillou Eadsovou, opil ho a unesl. Nevadilo mi to, ale považoval jsem za dobré to zaznamenat.

„Ne, pane,“ řekl jsem pevně.

Zavrčel. „Vy nevíte, co chce?“

„Ne, pane.“

Odmrštil knihu stranou. „Přiveďte ho.“

Byla rozkoš jít pro toho advokáta a uvést ho do červené kožené klubovky, ale musím přiznat, že fyzicky nebyl zrovna kdovíjakým objektem na ukazování. Jaktěživ jsem neviděl plešatějšího člověka – jeho holá, pihami posetá lebka měla zvláštní půvab. Pokrývaly ji drobné kapičky potu, s kterými se nic nedělo. Nedotkl se jich kapesníkem, nezvětšovaly se, neslévaly, nestékaly, ani se nezmenšovaly. Vůbec se neměnily. Nebylo na nich nic odpudivého, ale asi tak po deseti minutách bylo to napjaté očekávání hodně vyčerpávající.

Usadil se a položil aktovku na stolek u svého lokte. „Chci se odevzdat do vašich rukou,“ řekl hlasem, jemuž by neškodilo více octa a méně oleje. „Nejsem tak dobrý jako vy, pane Wolfe, a nebudu předstírat opak. Řeknu vám prostě, jak se věci mají, a podřídím se vašemu názoru.“

Byl to špatný začátek, pokud čekal nějakou vstřícnost. Wolfe stiskl rty. „Pokračujte.“

„Děkuji.“ Seděl na kraji klubovky. „Vážím si toho, že jste mě přijal, ale nejsem překvapen, protože jsou mi známy vaše vynikající služby ve prospěch spravedlnosti, a právě o to mi jde, o spravedlnost pro mého mandanta. Jmenuje se Eric Hagh. Jeho právní zástupce v Caracasu, s kterým jsem byl již dííve ve styku, mě požádal, abych pana Hagha zastupoval. Jmenuje se Juan Blanco.“

„Můžete to vyhláskovat?“ zeptal jsem se s blokem v ruce.

Vyhověl mi a pokračoval směrem k Wolfovi. „To bylo před devíti dny, šestnáctého tohoto měsíce. Hagh již předtím, na Blankovu

radu, poslal zprávu panu Perrymu Helmarovi, jenomže potom došli k názoru, že pan Hagh potřebuje tady v New Yorku zastoupení, a Blanco mi poslal podrobný popis případu a kopie dokumentů.“ Poklepal na aktovku. „Mám je zde. Pokud je…“

„Později,“ řekl Wolfe chvatně. „Nejprve mi řekněte, co si přejete.“ Dokumenty si prohlíží, jenom když musí.

„Jistě, jistě.“ Irby se opravdu snažil vyhovět. Kapky rosy na jeho báni byly možná přilepené. „Jedním z nich je fotokopie dopisu, který v peruánském Cajamarca dvanáctého srpna devatenáct set čtyřicet šest napsala a podepsala Priscilla Eadsová-Haghová v přítomnosti Margarety Caselliové. Tak se jmenovala za svobodna Margareta Fomosová, která byla v pondělí večer zavražděna. V dopise Priscilla Haghová darovala svému muži, Ericu Haghovi, bezvýhradný poloviční podíl na veškerém majetku, který jí tehdy patřil anebo měl patřit kdykoli v budoucnosti.“

„Nějaká protislužba?“ zeptal se Wolfe.

„Ehm – žádná není zmíněna.“

„V tom případě je velmi napadnutelná.“

„Může být. O tom bude muset rozhodnout soud, ale je to bezesporu velice silná zbraň, a byla dána mému mandantovi v dobré víře a přijata v dobré víře.“

„Nejsem právník, pane Irby.“

„Vím, že ne, pane Wolfe. Přišel jsem za vámi nikoli ve věci zákona, nýbrž kvůli jisté objektivní skutečnosti. Podle dnešního článku v Timesech, ale zmiňují se o tom i jiné deníky, byla slečna Eadsová, bývalá paní Haghová, ve vašem domě v pondělí odpoledne a večer a pan Perry Helmar, správce jejího majetku, zde byl v pondělí večer. Byl bych vám zavázán, opravdu hluboce zavázán, kdybyste mi laskavě řekl, zda v rozhovorech s nimi padla nějaká zmínka o tomto dokumentu. O dopise, který Priscilla Eadsová podepsala a Margareta Caselliová stvrdila podpisem jako svědek.“

Wolfe se v křesle ošil. Opřel se loktem o opěradlo, zvedl ruku a přejel si špičkou prstu sem a tam po spodním rtu. „Měl byste mi o tom říct víc,“ zamumlal. „Proč pan Hagh čekal s uplatněním svého nároku tak dlouho?“

„Velice rád, pane Wolfe, velice rád. Blanco mi všechno napsal. Nepatří se ovšem, abych vyzrazoval důvěrná sdělení, a proto tak neučiním. Mohu vám říct jen tolik, že Hagh poprvé navštívil Blanka teprve před měsícem, aby mu ukázal ten dokument a poradil se s ním o způsobu, jakým by měl vznést svůj nárok ihned po třicátém červnu, tedy po narozeninách jeho bývalé manželky, které má tímto dnem připadnout majetek v mnohamilionové hodnotě. Blanco mi zavolal a já jsem zde všechno prověřil – hlavně závěť Priscillina otce, která je pochopitelně doložena. Blanco Haghovi poté, co mu Hagh dodal další podrobnosti, poradil, aby nečekal až do třicátého června, kdy majetek přejde na Priscillu, ale aby svůj nárok uplatnil okamžitě u správce majetku Perryho Helmara a požadoval převedení poloviny tohoto majetku rovnou Haghovi, a ne Priscille, a varoval Helmara, že za jakékoli prodlení ponese zodpovědnost.“

Irby pokrčil rameny. „To mohla být dobrá rada pro Venezuelu. Nebudu se vyjadřovat k tomu, jestli i pro New York. Hagh se jí každopádně řídil a Helmarovi byl odeslán list, který Blanco napsal a Hagh podepsal a jehož kopie byla poslána Priscille. Jednu kopii jsem dostal taky já, spolu s fotokopiemi základního dokumentu, zevrubným popisem situace a Blankovými instrukcemi, abych pokračoval ve snaze znemožnit Helmarovi převod majetku Priscille. Vyznám se trochu v zákonech a vím, kde hledat, ale nedokázal jsem najít žádný paragraf, který by něco takového umožnil. I za předpokladu, že Haghovy nároky byly právně platné…“

„Poslechnu si váš závěr, pane Irby.“

„Dobře. V tomto smyslu jsem informoval Blanka. Nedostal žádnou odpověď od Helmara, ani od Priscilly. Nakonec jsem Helmara navštívil – to bylo minulé úterý – a dlouho jsem s ním hovořil, jenomže to nebylo naprosto k ničemu. Nezaujal vůbec žádné stanovisko; nedokázal jsem z něho vymáčknout ani ň. Rozhodl jsem se, že za těchto okolností by nebylo etické, abych chodil za Priscillou Eadsovou. Už předtím jsem jí volal a ptal se jí, zda je Helmar jejím osobním právním zástupcem, ale ona neřekla ano ani ne. Odmítala se se mnou setkat, ale přesvědčil jsem ji a v pátek odpoledne jsem ji navštívil v jejím bytě. Přiznala, že dotyčný dokument podepsala v dobré víře, ale brzy poté si to rozmyslela a požádala Hagha, aby jí ho

vrátil, což on odmítl. Nabídla mu, že mu jednorázové vyplatí sto tisíc dolarů, a prohlásila, že jestli je Hagh nepřijme, nedostane nic, pokud to nenařídí soud.“

„Tu nabídku učinila vám?“

„Ano a já jsem to okamžitě telefonoval Blankovi do Caracasu. Do třicátého června zbývalo pouhých deset dní, a pokud byla Blankova strategie správná, nemohli jsme ztrácet čas. Jenomže v tom okamžiku všechno padlo. Blanko označil Priscillin návrh za nehorázný a odmítal o něm mluvit. Helmar i Priscilla odjeli na víkend z města a já jsem je nemohl najít. V pondělí ráno jsem to zkusil znovu, ale nedostihl jsem ani jednoho, a tak jsem to vzdal. V úterý ráno jsem se dozvěděl, že Priscilla Eadsová byla zavražděna. Včera.“

Irby se poprvé v křesle opřel. Jeho pohyb neměl na kapky rosy vliv. Vztáhl ruce jako v prosebném gestu. „Co byste tomu řekl!“ prohlásil naléhavým tónem. „Taková situace!“

Wolfe přikývl. „Velmi neuspokojivá.“

„Souhlasím,“ přikývl právník. „Souhlasím,“ opakoval. „Přišlo mi nesmyslné utrácet devět dolarů za telefon do Caracasu; upřímně řečeno zdálo se mi dost možné, že mi mé výdaje nikdo neuhradí. Skutečně jsem se snažil spojit s Helmarem, ale až do dnešního poledne neúspěšně. Nakonec jsem ho dostal k telefonu a víte, co udělal?“ Irby opět sklouzl na kraj křesla. „Vyslovil pochybnosti o pravosti toho dokumentu! Popírá, že by ho kdy podepsala! Naznačuje, že můj mandant ho zfalšoval! A ona se přitom minulý pátek jednoznačně přede mnou vyjádřila, že ho napsala vlastní rukou a podepsala ho a že u toho byla Margareta Caselliová!“

Irby praštil pěstí do opěradla. „Zatelefonoval jsem Blankovi do Caracasu!“ Bouchl do něj znovu. „Řekl jsem mu, ať posadí Erica Hagha na první letadlo do New Yorku!“ Další rána. „A ať přiveze původní dokument s sebou!“ Další. „A já jsem se rozhodl, že půjdu za vámi!“

Náhle a nečekaně se uklidnil. Pěst se rozevřela a byla z ní jen buclatá malá ručička. „Jistě,“ řekl, „kdyby byly v sázce milióny, což je otázka, je velice diskutabilní, jestli jsou i teď. Ale i bez akcií Softdownu je Priscillino jmění pravděpodobně značné, i když nezaručuju, že akcie musejí být vyřazeny ze hry. I kdyby nárok na ně

přešel právně na oněch pět osob, jmenovaných v Eadsově závěti, ten dokument je přece jenom silná morální zbraň, obzvláště s ohledem na čas a okolnosti Priscilliny smrti. A mě napadlo, že se nejspíš budete moci vyjádřit k autenticitě toho dokumentu. Přišla se s vámi poradit a strávila tady spoustu hodin. Dozajista o něm padla řeč a určitě přiznala, že ho podepsala. Ten večer tady byl i Helmar a také on se o něm mohl zmínit a předpokládat, nebo uznat jeho platnost.“

Otočil se na mě a zpátky na Wolfa. „Pokud u toho byl pan Goodwin a může to potvrdit, tak je to hotová věc, a v tom případě jsem ochoten učinit konkrétní nabídku, ovšem nejprve ji telefonicky projednám s Blankem. Taková pomoc při dokazování autenticity by měla pro pana Hagha velkou cenu, rovnající se pěti procentům z celkové částky, kterou obdrží při vyrovnání svého nároku v souladu s podmínkami dokumentu.“

Tato nabídka měla dva závažné nedostatky. Za prvé – byla závislá na nahodilosti, což sice nebylo nutně zavrženíhodné, nicméně to odporovalo Wolfovým zásadám. Za druhé – měli jsme dostat zaplaceno za to, že řekneme pravdu, což bylo poněkud neomalené, anebo za to, že budeme lhát, což bylo odporně sprosté.

„Přirozeně,“ řekl krůpějkovitý Irby a z jeho hlasu odkapával přeslazený sirup, „nejlepší by bylo čestné prohlášení, od každého z vás. Rád – velmi rád – je napíšu podle toho, co mi řeknete. Pokud jde o způsob převodu příslušného obnosu, uvítám váš návrh, i když bych si dovolil poznamenat, že by bylo pravděpodobně lepší nepodávat ho písemně.“

Byla to perfektní nahrávka na smeč a já jsem čekal, že ho Wolfe okamžitě vyprovodí ze dveří, jenomže on dělá často pravý opak toho, co se od něho očekává. Vyštěkl otázku: „Pan Hagh jede do New Yorku?“

„Ano.“

„Kdy dorazí?“

„Zítra odpoledne. Ve tři.“

„Chci ho vidět.“

„Samozřejmě. Chci, abyste si s ním promluvil. Přivezu ho sem rovnou z letiště. Zatím, co se týče těch místopřísežných prohlášení…“

„Ne,“ řekl Wolfe odměřeně. „Žádná prohlášení nepřipadají v úvahu, dokud si nepromluvím s vaším zmocnitelem. Potom se uvidí. Nevezte ho sem rovnou z letiště, nejdřív mi zavolejte. Mám v hlavě jistý plán, který se vám nebude líbit, ale s kterým pravděpodobně budete muset souhlasit. Domnívám se, že by se měla uskutečnit schůzka všech zainteresovaných v této věci, z obou stran a za vaší přítomnosti, a že by se měla konat zítra v této místnosti. Pokusím se sem dostat pana Helmara a jeho společníky.“

Irby se soustřeďoval tak usilovně, že mu z mžourajících očí zůstaly úzké štěrbinky. „Co vás vede k myšlence, že se mi to nebude líbit?“

„Skutečnost, že advokáti jsou přesvědčeni o tom, že žádnou při, týkající se značné sumy peněz, by neměl nikdy vést nikdo jiný než oni.“

Tenhle advokát by snesl bez urážky daleko ostřejší šleh. Dokonce ho ani nepocítil. Upřímně potřásl hlavou. „Já bych takovou schůzku uvítal,“ prohlásil. „Ale rád bych měl nějakou představu, co mě na ní čeká. Kdybych věděl, že vy a pan Goodwin prohlásíte, že jak Priscilla Eadsová, tak Helmar naznačili, anebo potvrdili autentičnost…“

„Ne,“ řekl Wolfe kategoricky. „Tím, že jste mi učinil flagrantně nevhodnou nabídku, pozbyl jste veškerého práva na naši vstřícnost. Budete se s tím muset smířit.“

A to bylo to nejlepší, čeho se mohlo Irbymu dostat, třebaže byl tak tvrdohlavý, že jsem se nakonec zvedl a podal mu jeho aktovku. Byl už čas večeře. Když jsem za ním zavřel venkovní dveře a otočil se, Wolfe právě vycházel z pracovny a mířil do jídelny.

„Jste spokojen?“ štěkl na mě.

„Ne, pane,“ řekl jsem zdvořile. „A vy také ne.“

9

Příštího rána, ve čtvrtek, jsem těžil z dřívější investice. Potřeboval jsem nějaký otvírák. Ta Irbyho záležitost zůstala na mrtvém bodě. Připustím-li teoreticky, že středeční večer se k tomu nehodil, co je špatného na čtvrtečním dopoledni? Po tisící jsem

dospěl k závěru, že nemám tu správnou náturu, abych mohl pracovat pro Nera Wolfa. Kdybych ji měl, dávno by mě přešel vztek na jeho strohou domněnku, že – vyjma mimořádně naléhavých případů – nemá smysl rozjíždět pátrací činnost dříve, než v jedenáct hodin přijde dolů ze skleníku. Mně se každopádně zdálo, že to naléhavý případ je. Když jsem tedy vstal, oholil se, osprchoval a oblékl, sešel jsem dolů, pozdravil Fritze a nasnídal se a potom jsem si přečetl ranní noviny, z nichž jsem se mezi jiným dověděl, že z vraždy Priscilly Eadsové a Margarety Fomosové nebyl dosud nikdo obžalován, šel jsem do pracovny a otevřel ranní poštu. A pak odbila devátá bez jediného slovíčka shůry a já jsem zazvonil domácím telefonem do skleníku a zeptal se ho: „Hosty na večírek zvete vy nebo já?“

„Nikdo, dokud si nebudeme jisti, že přijede i pan Hagh.“ Byl pochopitelně nevrlý.

„Přiletí ve tři.“

„Nebo nikdy.“

Tím to zhaslo. Jedním z jeho nejhlubších přesvědčení bylo to, že od žádného dopravního prostředku poháněného strojem, skútrem počínaje a zaoceánským parníkem konče, nelze se zdravým rozumem očekávat, že dosáhne svého cíle, a že by na to spoléhal jen hlupák. S tím jsem nemohl nic dělat. Zavěsil jsem a zavolal kancelář letecké společnosti Pan-Atlantic, kde mi sdělili, že odpolední letadlo z Caracasu má přiletět na čas. Jak jsem vstával, abych položil poštu na Wolfův stůl, zazvonil telefon, a tak jsem se zase posadil a zvedl sluchátko.

„Kancelář Nera Wolfa, u telefonu Archie Goodwin.“

„To je Archie Goodwin?“

„Ano.“

„Tady je Sarah Jaffeeová, pane Goodwine.“

„Poznal jsem vás podle hlasu. Dobrý den.“

„Dobrý den. Chtěla jsem – jak se máte?“

„Dobře. A vy?“

„Taky dobře. Právě jsem posnídala a chtěla jsem vám zavolat. U stolu nebyla žádná jiná židle než moje.“

„Výborně. Perspektivně vám to ušetří spoustu peněz za rozbité nádobí.“

„Ušetří mi to víc než to.“ Odmlčela se. „Vzal jste s sebou ten kabát a klobouk.“

„Vzal a probohasvatýho mi neříkejte, že je chcete vrátit, zbavil jsem se jich.“

„Nikdy je nebudu chtít zpátky.“ Znělo to dost odhodlaně...“Když jsem šla do haly, dlouho potom, co jste odešel, a viděla jsem, že jsou ty věci pryč, brečela jsem jak malá holka. Když jsem přestala, dostala jsem strach. Bála jsem se, že jsem brečela proto, že už tam nejsou, ale pak jsem si uvědomila, že to není kvůli tomu, přestože jsem nevěděla, kvůli čemu. Každopádně jsem si tím přestala lámat hlavu, protože jedno jsem věděla jistě – věděla jsem, že jsem ráda, že ty věci jsou pryč, a věděla jsem taky, že jste pro mě udělal báječnou věc potom, co jsem tak vyváděla. Asi jste chápal, proč se tak chovám. Jsem strašný zbabělec, odjakživa. Jsem tak zbabělá, že jsem si včera odpoledne třikrát sedla k telefonu, abych Vám zavolala, ale nikdy jsem se nedokázala přinutit vytočit číslo.“

„Mohla jste…“

„Ne, prosím vás! Nechte mě to dořící, nebo to nikdy neřeknu. Už dlouho jsem se tak báječně nevyspala! A když jsem snídala, tam kde jste se mnou seděl včera, uvědomila lem si, čím to je. Uvědomila jsem si, že musím udělat všechno, o co jste mě požádal, cokoli – samozřejmě že ne – chci říct cokoli, o co mě požádáte – tím chci říct cokoli, co udělat mohu. Tak mi prostě řekněte, co potřebujete.“

„Řekl jsem vám to včera.“

„Já vím, ale nepamatuju si to dobře.“ Vysvětlil jsem jí to pečlivě, ale měl jsem dojem, že neposlouchá pozorně, jelikož jsem jí některé věci musel opakovat. Řekla, že k nám přijde v jedenáct. Navrhl jsem jí, aby si vzala svého právníka, ale ona na to, že mu o tom nechce říct, protože by nemusel souhlasit a ona se s ním nechce hádat. Nenaléhal jsem, jelikož na naši prosbu ji bude zastupovat Nathaniel Parker a nic lepšího ji nemohlo potkat.

„Asi už nejsem cvok, ale pořád ještě jsem zbabělá, takže tohle je ode mě poměrně značné hrdinství a já doufám, že si to uvědomujete.“

Řekl jsem jí, že si toho upřímně a neskonale vážím. Tím dostalo dopoledne zcela jiné zabarvení. Nejdřív jsem vyšel nahoru do skleníku a řekl Wolfovi, že těch třicet centů, o něž jsem zaplatil víc za zajížďku taxíku ke skladišti Armády spásy, bylo dobře investováno, a dostal jsem instrukce, co mám dělat. Potom jsem se vrátil do pracovny a všechno jsem udělal. Hlavním bodem bylo zavolat Parkerovi, jelikož musel být seznámen se všemi podrobnostmi, a to nejenom se jmény, adresami, událostmi a záměry, ale i s účelem a směrem útoku. Neoplýval nadšením, což u něj nebylo nic nového, a dal jasně najevo, že jelikož bude jejím registrovaným právním zástupcem, bude v prvé řadě brát ohledy na její zájmy. Protože jsem věděl, že v případě nutnosti by pro Wolfa obětoval pravé oko, řekl jsem mu, že kdyby ho kvůli této akci vyškrtli z rejstříku advokátů, mohl bych mu nejspíš dohodit skládání papírových ubrousků. Připouštím, že to byl trapný vtip, ale i kdyby to bylo mistrovské dílo, nezasmál by se. Právníci nedokážou překousnout vtip o vyškrtnutí z advokacie, protože je stojí strašnou spoustu času a peněz se do ní protlačit.

Válečná rada o jedenácté měla velký úspěch a nikdo ze zúčastněných nevystoupil s podstatnými námitkami. Pani Jaffeeová sice přišla o deset minut později, ale jinak jsem na ni byl pyšný, a než setkání skončilo, velmi vážně jsem uvažoval o tom, že jí nabídnu tykání. V žádném případě se nechovala jako husa a nekývala na všechno jenom proto, že jí nic lepšího nenapadlo. Muselo se jí podrobně vysvětlit, co je třeba udělat a proč a kdy a kdo to udělá, a většinou se slova ujímal Parker, jelikož byla jeho klientkou.

Parker, který měří metr devadesát a jehož kosti nechrání před vlivy počasí nic než napohled drsná, podešvovitá kůže, byl tak skeptický, že jsem v jedné chvíli myslel, že ho raní mrtvice, ale nakonec připustil, že manévr je možno provést bez zbytečného ohrožení právnické etiky, jeho vlastní pověsti anebo života, svobody a budování štěstí jeho klientky. Jakmile byly všechny detaily upřesněny a peníze předány – jednodolarová bankovka od Sarah Parkerovi jakožto záloha –, šel jsem k telefonu a vytočil číslo.

Chtělo to vytrvalost. Tenký a zakyslý ženský hlas mi sdělil, že pan Perry Helmar je zaneprázdněn, a zeptal se mě, co si přeju.

Odpověděl jsem, že to řekne panu Helmarovi pan Nathaniel Parker, a zeptal jsem se, kdy bude pan Helmar k máni. Prý neví. Pokračoval jsem podle připravené strategie, a abych dosáhl svého, musel jsem utrousit jméno paní Jaffeeové. Za okamžik byl Helmar na drátě a Parker, opíraje se o lokty, si ho vzal na vedlejší lince na Wolfově stole. Držel jsem sluchátko u ucha a zapisoval jsem rozhovor do poznámkového bloku.

Poté co se Parker představil jakožto jeho kolega, přešel rovnou k věci. „Chystám se spustit jistou akci pro svou klientku, pane kolego, a volám vám z profesionální slušnosti. Tou klientkou je paní Sarah Jaffeeová. Znáte ji, viďte?“

„Znám ji odjakživa. Jakou akci?“

Parker byl neútočná dobrá duše. „Asi bych vám měl vysvětlit, že paní Jaffeeovou za mnou poslal pan Nero Wolfe. Nu jeho…“

„Ten podvodník?“ Helmar byl vzteky bez sebe. „Ten odporný lump?“

Parker se shovívavě zasmál. „To vám nepotvrdím a pochybuji, že to můžete prokázat. Chtěl jsem říct, že paní Jaffeeová se rozhodla k tomuto kroku na radu pana Wolfa. Chce ho účinit okamžitě. Má být namířen proti Jay L. Bruckerovi, Bernardu Questovi, Oliveru Pitkinovi, Viole Dudayové a Perrymu Helmarovi. Na přání paní Jaffeeové mám požádat soud, aby zakázal jmenovaným osobám převzít jakékoli množství akcií firmy Softdown, specifikované v závěti zesnulého Nathana Eadse, a uplatňovat jakékoli pravomoce, vyplývající z vlastnictví těchto akcií.“

„Cože?“ Helmar nevěřil svým uším. „Mohl byste mi to zopakovat?“

Parker tak učinil a dodal: „Domnívám se, pane kolego, že je třeba přiznat, že se jedná o nový a mimořádně zajímavý postup. Paní Jaffeeová je přesvědčena, že tento zákaz by měl platit do té doby, než se před soudem uspokojivě objasní, zda některá ze jmenovaných pěti osob nezískala akcie spácháním zločinu – tím zločinem je pochopitelně vražda Priscilly Eadsové. Abych řekl pravdu, zprvu jsem pochyboval, zda takový zákaz bude vydán, ale po zvážení okolností už tak skeptický nejsem. Za pokus to rozhodně stojí a paní

Jaffeeová, jakožto akcionářka firmy, má v sázce zákonný podíl. Řekl jsem jí, že v této záležitosti zasáhnu, a to neprodleně.“

Odmlčel se. Čtyři vteřiny nic – a potom Helmar: „To je zlomyslnost. To paní Jaffeeové naočkoval Nero Wolfe! Chci mluvit s paní Jaffeeovou!“

„Myslím, že by to bylo zbytečné.“ Parkerův tón byl o něco chladnější. „Jakožto její právní zástupce jsem jí poradil, aby o této záležitosti nemluvila s nikým – pochopitelně s výjimkou pana Wolfa, pokud to bude považovat za vhodné. Je nyní se mnou v pracovně pana Wolfa. Jak už jsem řekl, zavolal jsem vás z profesionální zdvořilosti a také proto, že dávám přednost – a doufám, že i vy – řeči rozumu před řečí pěstí a zbraní.“

„Takový zákaz nevydá žádný soudce.“

„Tím bych si nebyl tak jistý.“ Parkerův tón klesal k bodu mrazu.

„Mluvil jsem o tom s panem Wolfem, který mi pani Jaffeeovou doporučil. Domnívá se, že je třeba jednat okamžitě. Jedu teď do své kanceláře vypracovat koncept žádosti, ale řekl jsem mu, že podle mého bychom se měli snažit chránit obecné zájmy, aniž bychom museli jít k soudu. Tvrdil, že jakákoli taková snaha bude zbytečná, ale souhlasil, ať se to zkusí, ovšem pod jednou podmínkou. Tou podmínkou je, aby k tomu došlo dnes večer, v jeho pracovně, a aby byli přítomni všichni, kterých se to týká.“

„Ve Wolfově pracovně?“ Helmara znovu málem trefil šlak.

„Ano.“

„Nikdy. Nikdy! Sám je to vrah!“

„Mám pocit, pane kolego, že si trochu neopatrně zahráváte se slovíčky. Uvědomuju si, že jste pod psychickým tlakem, ale co kdyby na to někdo nevzal ohled a zažaloval vás?“

„No dobře. Ale nemyslete si, že mě můžete přinutit, abych přišel do Wolfovy kanceláře. Tam mě nikdo neuvidí!“

Uviděl. Nepřiznal to ovšem, i když si plně uvědomil, že si může vybrat mezi naší schůzkou a předvoláním k soudu, kde by se musel hašteřit na veřejnosti. Vymlouval se, že v žádném případě nemůže své společníky vystavit takovému jednání, dokud se s nimi neporadí, ale nebyl si jistý, jak brzy se s nimi může spojit. Chtěl schůzku odložit až na šestou hodinu, což Parker důrazně odmítl. Nejpozději v

půl čtvrté. Parker vypracuje tu žádost, sejde se předběžně se soudcem a přijde ve stanovenou hodinu, pokud nedostane zprávu, že softdownský kvintet nedorazí do Wolfovy pracovny v devět večer.

Parker položil sluchátko do vidlice a narovnal svých sto devadesát centimetrů. „Přijdou," řekl přesvědčeně, ale nikoli triumfálně. „Hrom do vás, Wolfe. Mám lístky do divadla."

„Nenechte je propadnout," řekl mu Wolfe. „Nebudu vás potřebovat."

Parker zafrkal. „To tu mám nechat svou klientku vám napospas? Mezi tou bandou, z nichž jeden je předpokládaný vrah, a vámi, který se ve chvíli, kdy zavětříte kořist, proměňujete v divoké zvíře? Ha!" Otočil se. „Paní Jaffeeová, jedním z mých úkolů jakožto vašeho právního zástupce je pokud možno vás chránit před nebezpečnými osobami a vlivy – a tito dva muži představuji všechna nebezpečí a nástrahy veškerých existujících druhů a žánrů. Mohu vás pozvat na oběd?"

Odešli spolu. Tím v mých očích stoupla ještě o něco výš, jelikož Nat Parker, muž bez závazků, byl široko daleko znám svým vybraným vkusem, co se týče žen, a nikdy žádnou nezval na oběd jen tak z roztržitosti. Ale nežárlil jsem. A navíc jsem měl příliš velký náskok, jelikož v hale jejího bytu už nebyl žádný další kabát a klobouk, které by mohl odlifrovat Armádě spásy.

Nyní byl ovšem Wolfe zainteresován. Nepohnul ani prstem směrem ke knížce nebo ke křížovce anebo nějaké jiné své hračce.Do oběda seděl opřený v křesle, měl zavřené oči a rty se mu občas pohnuly, jak je špulil a zatahoval, a já jsem ho zanechal jeho mizérii, která byla určitě hodně hluboká. Pokaždé když začne skutečně přihořívat a máme řešení na dosah ruky, dokáže se opravdu rozžhavit do běla, i když to na sobě nedává znát, ale tentokrát se pořád ještě chystal na nějaký otvírací tah, a já musím přiznat, že na něm pracoval. Před obědem jsem zavolal kancelář Pan-Atlantiku a dozvěděl jsem se, že let 193 je očekáván brzy, okolo půl třetí; zavolal jsem Irbymu a řekl jsem mu, že jestli k nám může Erika Hagha dopravit do půl čtvrté, tak prosím, ať to udělá, ale jinak ať přijdou na šestou.

Po obědě to byla stále stejná písnička, Wolfe byl tak trpělivý a se vším spokojený, až to bolelo, a já bych byl vzal zavděk jízlivostmi na svoji adresu. Krátce před třetí volal Parker, že právě hovořil s Helmarem a že večírek se koná. Softdownská pětka se dostaví v devět, on s paní Jaffeeovou o něco dřív. Zeptal jsem se, zda paní Jaffeeovou přivede osobně.

„Samozřejmě," řekl počestně. „Je to moje klientka. Co to vydáváš za zvuky?"

„To je něco extra," řekl jsem mu, „a vyžaduje to velký trénink. Nezkoušej to bez tréninku. Je to posměšné zařehtání."

Šel jsem do kuchyně probrat s Fritzem zásoby tekutého občerstvení. Panovalo přísné pravidlo, že pro jakoukoli večerní sešlost v domě, bez ohledu na její účel, musel být k maní jistý sortiment nápojů, na němž jsme s Fritzem vždycky spolupracovali, pokud jsem nebyl příliš zaneprázdněný. Pokaždé jsme se pohádali, jelikož Fritz trval na tom, že nabídka musí obsahovat dvě vína, červené a bílé, zatímco já jsem tvrdil, že vino nepřichází v úvahu, protože Američany uspává, kdežto my je chceme mít při vědomí. Už už jsme se chystali uzavřít obvyklý kompromis – pár lahví bílého, ale žádné červené –, když vtom zazněl zvonek a já šel otevřít.

Byl to orosený Irby ve společnosti muže v bílém plátěném obleku, poněkud pomačkaném a umouněném. Vytáhl jsem řetěz, otevřel dveře a oni vešli dovnitř.

„Pan Archie Goodwin," řekl Irby. „Pan Eric Hagh."

O Jižní Americe se toho už napovídalo tolik, že jsem čekal křížence mezi Diegem Riverou a Perónem, ale kdyby tohohle chasníka důkladně odbarvili, aby ladil se svými světlými vlasy a modrýma očima, nerozeznal bych ho od Vikinga, nebýt jeho oblečení. Byl možná o chlup starší než já a také, jak bych býval připustil i přes to, že působil vyčerpaně a odule, možná i o chlup větší fešák.

Jeho zavazadla, tašku a kufr, jsem nechal v předsíni, uvedl jsem je do pracovny a představil jsem Hagha Wolfovi. Hagh měl sklon mluvit hlasitě, ale jinak se neprojevoval žádným způsobem, který by mohl vyvolávat námitky, což se mi protivilo. Byl jsem připravený hnusit si člověka, který se oženil s dědičkou značného majetku a

přiměl ji podepsat výše zmíněný dokument, a přirozeně jsem čekal, že je na něm dodat důkazy, které by moji averzi potvrdily. Zklamal mě. Mluvil s přízvukem, který jsem neidentifikoval, ale to jsem mu ani při dobré vůli nemohl vyčítat, když nás od budovy Spojených národů dělilo dva a půl kilometru.

Ze způsobu, jakým se usadili v křeslech, se dalo usuzovat, že zřejmě očekávají prodloužené zasedání, ovšem Wolfe ho zkrátil a přiměřeně okyselil. Upřímně řečeno, z našeho hlediska nebyli ti dva nic než statisté. Irby byl darem z nebes den předtím, když se zjevil odnikud a přinesl nám hrábě, jimiž jsme prohrábli akcionáře firmy Softdown, jenomže teď, když nám Sarah Jaffeeová přihrála ještě lepší, byl se svým klientem už jenom do počtu.

Wolfe byl umírněně zdvořilý. „Měl jste snesitelnou cestu, pane Haghu?“

„Docela příjemnou,“ odpověděl Hagh. „Jenom to s námi snad až příliš házelo.“

Wolfe se oklepal. „Blahopřeji vám k bezpečnému přistání.“ Obrátil se na Irbyho. „Vyskytly se nové skutečnosti. Nemohu vás o nich nyní podrobně informovat, ale týkají se pana Helmara a jeho spolupracovníků, kteří se uvolili dnes večer v devět sem přijít a celou záležitost probrat. Ačkoli…“

„Chci se s nimi setkat,“ prohlásil Hagh energicky.

„Já vím. Ačkoli sem nepřijdou ve vaší záležitosti, není důvod, proč by nemohla přijít na přetřes, jelikož ten druhý problém s ní úzce souvisí. Ale pokud dnes večer přijdete, je třeba si uvědomit, že režie jednání je zcela v mých rukou. Zúčastníte se ho pouze tehdy, až a pokud budete vyzváni – a k tomu nemusí vůbec dojít. Přejete si být přítomni i za těchto podmínek?“

„Ale,“ namítal Irby, „říkal jste přece, že se bude konat schůzka, na které se bude mluvit o nároku mého klienta! Musím trvat na tom, že…“

„Vy nemusíte nic, pane. Tím, že jste mi včera učinil tu hloupou nabídku, pozbyl jste práva na jakoukoli vstřícnost z mé strany. Chcete zde být dneska večer?“

„Chci jenom to, co mi patří – co můžu dokázat, že mi patří!“ řekl Hagh.

„Možná že jsem svou nabídku formuloval neobratně?“ připustil Irby. „Možná jsem si špatně vyložil podstatu vašeho zájmu o celou věc. Bylo by od nás nerozumné, abychom se s těmi lidmi setkali dřív, než budeme mít nějakou záruku, že vy a pan Goodwin potvrdíte pravost…“

„V tom případě nechoďte,“ štěkl Wolfe.

Hagh vytáhl z kapsy obálku a zamával jí. „Mám tady dokument, který podepsala moje žena a Margareta Caselliová jako svědek. Byl jsem u toho, když to psala a podepsala. Je od té doby stále v mých rukou a není nejmenší pochybnosti o tom, že je pravý. Chceme jenom to, aby se s vaší pomocí potvrdilo, jak to doopravdy bylo.“

Myslel to naprosto vážně, nejspíš stejně tak jako 12. srpna 1946, kdy obloudil Priscillu, aby to podepsala. Jeho prosba mě k slzám nedojala.

Ani Wolfa. „Žádnou záruku, pánové,“ řekl suše, „ani slib nedostanete. Pro zbytek odpoledne jsem zadán. Za podmínek, které jsem navrhl, zde budete vítáni dnes večer v devět, budete-li chtít.“

Hotovo šmytec. Hagh chtěl, aby se Wolfe podíval na ten dokument, a Irby byl příliš zarputilý a nechtěl složit zbraně dřív, než to ještě párkrát zkusí, ale to bylo všecko. Mohli si ušetřit námahu. Šel jsem je vyprovodit ke dveřím a byl jsem opět zklamán, když Hagh, který byl mladší, mohutnější a silnější než Irby, chtěl mermomocí nést tašku i kufr. Neustále jsem se snažil urvat alespoň několik bodíků proti němu, ale pokaždé mě převezl.

Šel jsem do kuchyně a řekl jsem Fritzovi, že hostů nebude sedm, ale devět.

Jak se však ukázalo, nebylo to konečné číslo. Asi tak o čtyři hodiny později, když jsem si ve svém pokoji převlékal košili a kravatu na počest nadcházejícího soirée, zazvonil zvonek a chvíli nato už na mě volal Fritz, že přede dveřmi stojí nějaký člověk, který se odmítá představit a chce se mnou mluvit. Dooblékl jsem se, sešel dolů a uviděl jsem před sebou živý obraz. Fritz stál u hlavních dveří a zíral na upevnění bezpečnostního řetízku. Venku na schodech, jak ho odhalovalo sklo průhledné pouze jedním směrem, stál Andreas Herkules Fomos, nasupeně hleděl na škvíru mezi dveřmi a futrem,

udržovanou řetězem, a jeho postoj naznačoval, že vyvíjí jakési svalové úsilí.

„Tlačí na ně," řekl mi Fritz.

Šel jsem blíž a zavolal jsem na něj škvírou: „Marná snaha, chlapče. Jsem Goodwin. Co chcete?"

„Nevidím vás pořádně." Jeho hlas byl ještě chraplavější a hlubší než tehdy, když byl uvnitř a já venku. „Chci dovnitř."

„To jsem chtěl taky a jak jsem dopadl? Co chcete? To je podruhé, takže se zeptám ještě jednou. Vy jste se mě zeptal třikrát."

„Mohl bych vám zakroutit krkem, Goodwine!"

„V tom případě se sem nikdy nedostanete. Já svůj krk používám. Co chcete? Teď jsme si kvit."

„Co je to tady za řev?" ozvalo se za mnou.

Z pracovny vyšel Wolfe a mířil k nám, což nebylo tak neuvážené, jak se mohlo zdát. Blížila se doba večeře a brzy by se musel tak jako tak uvést do pohybu. Fritz odklusal ke kuchyni, kde nejspíš něco dosahovalo vyvrcholení.

„To je Andy Fomos, který mi včera zničil botu," řekl jsem Wolfovi. A tomu frajerovi: „Za deset vteřin dveře zavřeme na doraz a nemyslete si, že to nepůjde."

„Co jste mi řekl včera?" řval.

„Co? Myslíte to, že Priscilla Eadsová chtěla z vaší ženy udělat ředitelku Softdownu?"

„Ano! Přemejšlel jsem o tom a před chvilkou jsem volal tý Jaffeeový. Nechtěla mi toho moc říct, ale řekla mi, kdo jste a že bych za váma měl zajít. Jestli ta ženská chtěla udělat z mý ženy něco tak důležitýho, jako je ředitelka, musela k tomu mít pádnej důvod a já chci, abyste mi řekl, jakej. Musela mý ženě dlužit něco hodně velkýho a já chci vědět, co to bylo, protože jestli to patří mně, tak to chci. Moje žena by si přála, abych to měl. A vy o tom určitě víte, jinak byste za mnou nechodil."

Otočil jsem se na Wolfa. „Když mě pro něco pošlete, tak vám to přinesu, že? Tenhle splňuje objednávku. Chcete ho?"

Stál a jednosměrným sklem upíral zraky na návštěvníka. Fomos ve svém nynějším hábitu nepůsobil tak úchvatně, jako když měl na

sobě trenýrky, ale chlapa to byl kus. Wolfe zabručel. „Kdyby přišel dneska večer, byl by nezvládnutelný?“

„Ne, pokud budu mít po ruce svou výbavičku, a to budu.“

„Pozvěte ho.“

Otočil jsem se na cvoka. „Našpicujte slechy, mladíku. Dneska v devět večer sem přijde pár lidí, aby si o všem promluvili, a mohli bychom – anebo taky ne – přijít na kloub tomu, co vás žere, proč měla být z vaší paní ředitelka. Můžete přijít, pokud se budete slušně chovat. Pokud ne, budete muset odejít.“

„Nebudu čekat! Chci jít dovnitř hned! Chci…“

„No ne! Mladý pán chce! Slyšel jste mě. Jdeme teď povečeřet a představa, že budete bivakovat tady na schodech, by nám brala chuť k jídlu. Když budete na chodníku, než napočítám do deseti, pustím vás v devět dovnitř. Když ne, tak ne. Jedna, dvě, tři, čtyři, pět, šest, sedm, osm…“

Stihnul to. Wolfe mířil k jídelně. Šel jsem do kuchyně a řekl jsem Fritzovi: „Jeden navíc. Bude nás deset. Včetně pana Wolfa a mě rovný tucet. S tebou třináct.“

„V tom případě beze mě,“ řekl pevně.

10

Nathaniel Parker mě mírně namíchnul. Bylo domluveno, že s paní Jaffeeovou přijdou o patnáct až dvacet minut dřív na strategickou poradu, a místo toho přišli jako poslední, o deset minut pozdě. Pravděpodobně, soudě podle jejich rozevlátosti, spolu povečeřeli, na čemž není nic protizákonného; a Parker nejspíš také nepovažoval poradu za nezbytnou, jelikož za dirigentským pultem bude stejně Wolfe; jenomže jejich nedochvilnost mi ztížila situaci. Wolfe mi nepomohl, protože míval ve zvyku, když jsme čekali větší společnost, zůstat v kuchyni, dokud se nesejdou všichni.

Než dorazili Parker se Sarah Jaffeeovou, vzduch trochu zhoustnul. Softdownský kvintet nepřišel jako jeden tým, ale okamžitě ho vytvořil – scukli se v rohu u pohovky a hovořili spolu polohlasem. Když jsem jim představil Erika Hagha a jeho právního zástupce Irbyho, nenastalo žádné potřásání rukama – softdownský hlouček byl

přinejmenším zaskočen. Nenabídl jsem žádné vysvětlení Haghovy a Irbyho přítomnosti a nikdo je ani nežádal. Nabídl jsem ovšem pití, ale nikdo nic nechtěl. Potom přišel Andy Fomos, který si poté, co jsem ho představil, namíchal vinný střik, postavil se stranou, usrkával a planoucím zrakem se rozhlížel kolem, jako by se rozhodoval, komu zakroutí krkem nejdřív. S žádným, kromě mého, a možná Haghova, by moc práce neměl. Co se týče mě, řekl jsem Wolfovi, že budu mít výbavu po ruce, a taky jsem ji měl – pistoli značky Farger s krátkou hlavní u pasu a krátký pendrek v kapse saka. Nezdálo se pravděpodobné, že by to Wolfe na téhle schůzce mohl vyhnat k bodu varu, ale pokud ano, nedalo se odhadnout, komu rupnou nervy. Dost na tom, že už jsem měl odřenou botku.

Když Fritz uvedl Parkera a Sarah Jaffeeovou do pracovny, zastavila se ona hned za dveřmi a rozhlédla se. Bylo to poprvé, co jsem ji viděl při umělém osvětlení, a vypadala přitažlivě, s jemným ruměncem ve tvářích, v bílých letních šatech, bílých střevíčkách a s bílou kabelkou, která se jí klinkala na ruce. Perry Helmar na ni zavolal a vystartoval k ní, ale já jsem ho zarazil, přistoupil jsem k ní a Parkerovi a požádal o pozornost, abych je mohl představit. Nikdo z nich samozřejmě Parkera v životě neviděl a Irby s Haghem neznali Sarah Jaffeeovou. Hagh jí políbil ruku. Viole Dudayové ruku nepolíbil. Podle toho, jak to přijala, jí to nebylo proti srsti, a já musím přiznat, že byl ještě více prezentábl než odpoledne, teď když byl učesaný a oholený a měl na sobě čistý bílý oblek a boty. Vmanévroval jsem Perryho Helmara do červené kožené klubovky, ostatní jsem rozsadil podle plánu a na Wolfově stole jsem zmáčkl knoflík, jednou dlouze a dvakrát krátce.

Wolfe napochodoval dovnitř. Kvůli té spoustě lidí se musel až ke svému křeslu držet při zdi. Zůstal stát. „Archie?“ řekl.

Představil jsem mu ty čtyři, které ještě neznal. „Slečna Viola Dudayová, bývalá náměstkyně ředitele Softdownu, v současné době tajemnice firmy. Jay L. Brucker, prezident firmy. Bernard Quest, zaměstnán u firmy dvaašedesát let, z toho třicet čtyři let jako její obchodní ředitel a dvacet devět let jako viceprezident. Oliver Pitkin, tajemník a pokladník firmy.

Wolfe sklonil hlavu o celý centimetr, což je v jeho případě pracný úkon, a posadil se. Než se uspokojivě srovnal do svého křesla, což si u něho žádalo promyšlenou strategii, promluvil Perry Helmar.

„Připravil jsem jisté prohlášení, které bych rád přečetl," řekl. Jeho hranatá čelist byla vysunutá skoro až nezdvořile. V ruce držel nějaký papír.

„Jak je to dlouhé?" zeptal se ho Wolfe.

„Tři čtyři minuty."

„Prosím."

Helmar si upravil brýle s kovovými obroučkami, zvedl papír a četl:

„Prohlášení Perryho Helmara dne dvacátého šestého června devatenáct set padesát dva. Podle svého nejlepšího vědomí odmítám účast soukromého detektiva Nera Wolfa na jakémkoli jednání o záležitostech zemřelé Priscilly Eadsové, anebo i o jiných věcech, které se týkají jí, včetně její smrti. Tuto námitku opírám o skutečnost, že řečený Nero Wolfe zatajil před níže podepsaným, že dvacátého třetího června devatenáct set padesát dva byla v jeho domě výše jmenovaná Přisnila Eadsová a že on – hrubým a promyšleným oklamáním níže podepsaného – byl jednou z příčin, proč se dostala do nebezpečí, a tudíž se do značné míry stal zodpovědným za její násilnou smrt. Detailní popis jeho podvodného jednání jsem zaslal státnímu návladnímu ve vlastnoručně podepsaném prohlášení, jehož kopie je zde přiložena. Tvrdím, že Nero Wolfe není způsobilý k tomu, aby se účastnil jakéhokoli šetření jakékoli záležitosti týkající se Priscilly Eadsové.

Za sebe a své čtyři kolegy, Bernarda Questa, Jaye L. Bruckera, Olivera Pitkina a Violu Dudayovou, poté co jsme všechno prodiskutovali a dospěli k naprosté shodě, prohlašuji. že odsuzujeme výše zmíněného Nera Wolfa za podněcování bezdůvodného útoku na nás ze strany paní Sarah Jaffeeové. Prohlašujeme, že zmíněné podněcování bylo vedeno se zlým úmyslem a že vyhrožování soudní žalobou v zastoupení paní Jaffeeové je neoprávněným, ničím nevyprovokovaným a hanebným pokusem o nátlak. Zaznamenali jsme, že paní Jaffeeovou zastupuje advokát Nathaniel Parker, který v minulosti nejednou s Nerem Wolfem spolupracoval, a domníváme se,

že tato významná skutečnost ukazuje na podstatu jeho snahy o nátlak, a dožadujeme se práva vyslechnout paní Jaffeeovou nejprve soukromě, dříve než se zúčastníme jakéhokoli rozhovoru s advokátem Parkerem a zejména jakéhokoli rozhovoru, do něhož bude zapojen Nero Wolfe.“

Helmar sklonil papír. „Toto je společná žádost,“ prohlásil agresivně.

„Mohl bych říct…“ začal Nat Parker, ale Wolfe ho zarazil zvednutou dlaní.

„Dovolíte? Pane Helmare. Není pochyb o vašem právu promluvit si s paní Jaffeeovou soukromě, stejně jako není pochyb o právu pana Parkera a mém doporučit jí, aby s nikým z. vás nemluvila, leda v naší přítomnosti. Jedinou otázkou je, co o tom soudí ona sama. Paní Jaffeeová, buďte… ne. Zeptejte se jí sám.“

Helmar se otočil nalevo. Seděl v červené kožené klubovce, zatímco zbývající čtyři ze softdownského kontingentu na židlích, tvořících oblouk, který začínal u něj a lomil se zhruba ve směru k mému stolu. Sarah Jaffeeová seděla na pohovce. Kousek od ní Eric Hagh a za ním ti dva právníci, Irby a Parker. Andy Fomos se nacházel u knihovny, stranou od ostatních.

Helmar oslovil paní Jaffeeovou. „Nechtěla jsi se mnou mluvit v telefonu, Sarah. Znáš mě odmalička. Choval jsem tě v náručí, když jsi byla miminko. Víš o tom, že bych se někdy zachoval nečestně, neslušně nebo ničemně?“

„Ano,“ řekla Sarah. Řekla to s přídechem větším, než zamýšlela, takže souhlas málem zanikl v jakémsi výbuchu, ale rozhodně ho všichni slyšeli.

Helmara to vyvedlo z míry. Vyvalil oči. „Cože? Řekla jsi ano?“

„Ano,“ řekla. „Co jste se jenom navyváděl Pris. Neměl jste ji rád, ani jste ji nechápal, a choval jste se k ní hrozně.“ Zvedla trochu bradu. „Chci říct jedno. Pan Wolfe ani pan Parker na mě nečinili nijaký nátlak. Dělám to, protože to udělat chci, a že to chci, o to se zasloužil pan Goodwin. Nebylo by vám k ničemu, kdybyste vy, pane Helmare, nebo kdokoli z těch ostatních se mnou mluvil, tak to pusťte z hlavy.“

„Ale, Sarah, ty to nechápeš!“

„Já myslím, že chápu. A i kdyby, tak co?“

„Nech ji, Perry,“ štěkla Viola Dudayová. „Je to úplně zbytečné.“

„Chce ještě někdo přečíst nějaké prohlášení?“ tázal se Wolfe.

„Radím panu Helmarovi,“ ozval se Parker, „aby tady žádnou kopii nenechal povalovat. Text je očividně načtiutrhačský, jak sám určitě ví.“

Wolfe přikývl. „Je citově rozrušen a není zcela zodpovědný za to, co činí.“ Jeho zrak putoval zleva doprava a zpátky. „Mohl bych odpovědět na obvinění pana Helmara, jenomže to by trvalo dlouho a my se musíme hnout z místa. Nejprve si ovšem ujasníme jedno – můj status v této záležitosti. Byl jsem angažován, abych vyšetřil vraždu Priscilly Eadsové, a to je můj jediný zájem.“

„Angažovala vás Sarah Jaffeeová?“ zeptal se Helmar.

„Ne. Totožnost mého klienta vás nemusí zajímat. Podle mého názoru je naprosto v pořádku, když paní Jaffeeová, jakožto akcionářka podniku, podá zamýšlenou žalobu, avšak o tom nerozhodne ani moje, ani vaše mínění, nýbrž soud. Je rozhodně správné předložit celou záležitost k rozhodnutí soudu, a k tomu dojde zítra dopoledne, pokud vývoj situace dnes večer neurčí, že to nebude nutné.“

„Jaký vývoj situace máte na mysli?“ Ozval se Oliver Pitkin. Jeho rýma se zjevně nelepšila, protože stále popotahoval.

„Kterýkoli z několika. Kupříkladu že odhalím totožnost vraha.“

Wolfe pomalu přejížděl zrakem z jednoho na druhého. Nikdo se nepohnul, ani nepromluvil. „Třebaže se musím přiznat,“ pokračoval, „že tolik štěstí neočekávám. Další možnosti by bylo, kdybych dospěl k závěru, že nikdo z vás pěti nemá s vraždou nic společného. Ovšem jelikož postup paní Jaffeeové je založen na možnosti, že nejméně jeden z vás je do vraždy zapleten, a jeho účelem je pouze zabránit viníkovi, aby měl ze zločinu prospěch, zamýšlený postup by vzhledem ke zmíněnému závěru neměl smysl. Cílem tohoto setkání je šetření, které povedu já.“

„Cílem tohoto setkání,“ odporoval Helmar, „je, že nám vy a advokát Parker celé to vaše do nebe volající jednání vysvětlíte!“

Wolfův pohled ho přišpendlil do křesla. „Myslíte to skutečně vážně?“

„Rozhodně ano!“

„Tak zmizte!“ Mávl rukou. „Ven! Už vás mám dost!“ Nehnuli se, jen otočili hlavy a podívali se na sebe. „Ještě než půjdete,“ řekl Wolfe, „mám pro vás jednu informaci. Dozvěděl jsem se, že tvrdíte – konkrétně vy, pane Helmare –, že dokument podepsaný Priscillou Eadsovou, tehdy Priscillou Haghovou, jímž daruje polovinu majetku svému manželovi, je falešný. Proto je zde pan Irby a proto jeho klient, pan Hagh, přiletěl do New Yorku.“ Soustředil se na Helmara.

„Jestliže vy obviňujete mě z podvodu, pane, obviňuji já vás z nestoudné lži a snahy o podvodné nabytí majetku. V neděli večer v této místnosti slečna Eadsová řekla jasně panu Goodwinovi a mně, že ten dokument podepsala, a vy jste samozřejmě věděl…“

„Bravo!“ Eric Hagh vyskočil ze židle a vytahoval z kapsy obálku. „Abyste viděli, že jsem nelhal, pánové!“ Zamával obálkou.

„Tady je! Tady je!“

Je možné, soudě podle jeho vzhledu, že nezdědil jihoamerický sklon k nevázanosti, ale určitě ho pochytil a tehdy a tam jej někteří pochytili od něho. Andy Fomos se vymrštil, přehnal se napříč k softdownské tlupě a zaburácel: „A ještě než půjdete, tak vám něco řeknu! Chtěla z mý ženy udělat ředitelku! A teď jsou obě mrtvý! Co – co můžete udělat, abyste se se mnou spravedlivě a čestně vyrovnali? Můžete mě udělat ředitelem a zaplatit mi tolik, kolik ona chtěla platit mý ženě!“ Zamával jim před nosem pěstí, já jsem vyskočil, ale on pěst rozevřel a ukázal prstem na Violu Dudayovou.

„A co jste dělala vy, když jste si k nám přišla tajně promluvit s mou ženou?“ Švihem namířil prst na Bruckera. „A co vy? Vy jste chtěl to samý, když jste za ní přišel? Požádat ji, aby vzala to ředitelování? Teď o to můžete požádat mě! Tak co? Teď o to můžete požádat mě! Není…“

„Archie!" křikl Wolfe ostře. Já už jsem byl v pohybu. Ostatní, kromě Hagha a Fomose, byli na nohou. Nastal mírný zmatek.

Zatlačil jsem Fomose, který se ani příliš nepokoušel o odpor, zpátky do jeho kouta a při návratu jsem oslovil softdownský tým.

„Tak jdete, nebo ne? Pokud ano, dveře jsou tady. Pokud ne, určitě máte žízeň, tak co to bude?"

„Bourbona s vodou pro mě," řekla svižně Viola Dudayová.

Wolfe zazvonil pro Fritze, který vzápětí přišel pomoct, a své služby nabídl i Eric Hagh. Po menším hemžení a poté, co byli všichni obslouženi, jsem si všiml, že Hagh se uvelebil vedle Sarah na pohovce. Andy Fomos byl jediným zákazníkem na víno. Wolfe pil pochopitelně pivo. Já jsem si dal velkou sklenici vody - ne že bych po práci neměl rád něco úctyhodnějšího, ale ta chvíle byla ještě hodně daleko. Co jsem si nezapisoval do bloku, ukládal jsem si v hlavě pro případ, že by se mi to někdy v budoucnu hodilo, takže jsem se stejně nemohl rozptylovat.

O odchodu softdownského týmu už nepadla zmínka. Když se všichni občerstvili, Helmar vysunul bradu a spustil. „Co se týče pravosti toho..."

Wolfe ho utnul. „Ne, pane," řekl důrazně. „Vaše představa účelu této schůzky, stejně jako představa pana Hagha a pana Fomose, třebaže každá je jiná, je právě tak mylná. Jejím účelem je vyšetřování, jímž se pokusím zjistit, zda je někdo z vás zapleten do vraždy Priscilly Eadsové. Dospěju-li k názoru, že ne, paní Jaffeeová nic nepodnikne. Dospěju-li k názoru, že ano, anebo pravděpodobně ano, žádost k soudu podá."

„Nevěřím svým uším," prohlásil Helmar.

„To se máme podrobit výslechu jako osoby obviněné z vraždy před vámi coby soudcem i porotou?"

„Ne, ne tak, jak to říkáte. Nesmím vynášet rozsudek; nemám připravené elektrické křeslo. Ale pokud paní Jafeeová požádá o soudní zákaz a vy budete oponovat, jakmile soud vyslechne argumenty, bude pravděpodobnost, že minimálně jeden z vás je zapleten do vraždy, značně velká a bude se o ní u soudu jednat. Něco takového by pro vás nebylo příjemné, ale máte možnost tomu zabránit, když si celou věc probereme zde, soukromě, dnes večer. Chcete to zkusit? Pokud ano, měli bychom raději začít. Je deset hodin.

Podívali se na sebe.

„Co myslíte tím vyšetřováním?" zeptala se Viola Dudayová.

„Chcete tím říct,že se nás budete vyptávat, na co chcete, tak jak to udělala policie? Každý z nás strávil s policisty spoustu hodin."

Wolfe zavrtěl hlavou.

„To by trvalo mnoho dní.Chci vám položit pár otázek, kupříkladu vás se zeptám na ten tajný rozhovor, který jste podle tvrzení pana Fomose měla minulý týden s jeho ženou, ale nebude toho mnoho. Navrhuji vám jiný postup. Každý z vás by se mohl k celé záležitosti vyjádřit sám. Všichni jste byli vyčerpávajícím způsobem vyslechnuti policií a měli byste mít všechny skutečnosti a úvahy, které se k případu vztahují čerstvě a přehledně uspořádány. Uvedu příklad: řeknu vám, slečno Dudayová, že existuje podezření, že jste zapletená do vraždy Priscilly Eadsové i Margarety Fomosové, dokonce že jste možná tyto zločiny spáchala vlastníma rukama. Co řeknete na svoji obhajobu? Můžete na to mít třeba půl hodiny.Tak co?“

„Je to rafinovaný a nebezpečný trik, Violo,“ varoval ji Helmar.

„Nebezpečný pro nevinného?“ zeptal se Wolfe.

Slečna Dudayová si lokla ze své poloprázdné sklenice s bourbonem ředěným vodou. Když polkla, po vychrtlém krku jí přeběhla vlnka. Na rtech neměla stopu rtěnky. „Asi to nebezpečí risknu," řekla svým čistým, příjemným hlasem, „i když pochybuji, že budu potřebovat půl hodiny. Asi nevíte, pane Wolfe, že v mém případě byl motiv daleko méně pádný než u ostatních. Je pravda, že dostanu velký balík akcií, stejně jako oni, jenomže když budou chtít, můžou mě přehlasovat a vyšachovat. Zatímco kdyby žila Priscilla, brzy bych stanula v čele firmy a měla bych naprosto volnou ruku. To má mít souvislost s motivem vraždy?"

Wolfe přikývl. „Pan Goodwin mi řekl, co jste mu sdělila, a slečna Eadsová řekla paní Jaffeeové, že má v úmyslu jmenovat vás prezidentkou. Věděla jste, že paní Fomosová měla být ředitelkou?"

„Ano. To proto, že Priscilla chtěla, aby všechna vedoucí místa zastávaly ženy, a potřebovaly jsme jich pět. Ona, já a Sarah Jaffeeová, to byly tři, slečna Drescherová, kontrolorka závodu, byla čtvrtá. Chtěly jsme ještě jednu a Margaret byla u Priscilly velmi dlouho a byla jí velice oddaná, zkrátka jsme si myslely, že tím nic nepokazíme a že to bude hezké gesto."

„To byl jediný důvod?"

„Ano. Přiznám se, že jsem tím nebyla nadšená. Na ředitelských poradách se mluví o důležitých věcech, obchodních tajemstvích a plánuje se strategie podniku, a kdyby se jich účastnila Margaret,

přirozeně by všechno slyšela. Priscilla k ní měla naprostou důvěru a já jsem neměla nejmenší důvod jí nevěřit, ale chtěla jsem vědět víc o jejím vztahu k jejímu manželovi. Ženy, které jsou spolehlivě diskrétní ve všech ostatních ohledech, často vyzvaní všechno svým manželům. Proto jsem jednou večer zašla za Margaret domů – abych poznala jejího muže, promluvila si s oběma a zjistila, jaké to mezi nimi je. Nic tajného na tom…“

„Ne!“ Andy se opět utrhl z řetězu. Řítil se jako lavina a cestou ostře protestoval. Postavil jsem se mu do cesty. Rozhodl se, že to vezme skrz mě, a já jsem musel buď uhnout, aby mě nepřeválcoval, anebo ho sejmout. Zvolil jsem druhou možnost, ale přecenil jsem jeho pohybovou energii a váhu. Výsledkem bylo, že můj obranný chvat ho nejen zastavil, ale obrátil ve vzduchu a odeslal v kotrmelcích zpátky do kouta. Než se posbíral a vyrazil po mně, postavil jsem mezi nás židli a v ruce jsem držel pendrek.

„Nech toho, chlapče,“ řekl jsem mu. „Nechci si o tebe rozedřít kotníky, ale myslím, že je nejvyšší čas, aby sis zdřímnul. Sedni si a zůstaň sedět, nebo uvidíš.“ Koutkem oka jsem ho sledoval a zeptal jsem se Wolfa: „Chcete, aby vám zarecitoval?“

„Teď ne. Uvidíme později. Pokračujte, slečno Dudayová.“

Počkala, až si Fomos opět sedne, a potom znovu začala. „Moje návštěva paní Fomosové a téma našeho rozhovoru neměly žádný jiný význam než ten, o kterém jsem se zmínila. Mluvila jsem o motivu. Mám se o tom rozhovořit nějak víc?“

„Mluvte o čemkoli, co by nám mohlo pomoct.“

„Bude to těžké, nechtěla bych vyvolat falešný dojem, ale pokusím se. Nechci vyvolat dojem, že považuji za pravděpodobné, že některý z mých kolegů je vrah, ale fakta jsou fakta. Přestože Priscilla mě osobně neměla ráda, měla velkou důvěru v mou inteligenci a mé schopnosti. Také si myslela, že ženy by měly ve všech oborech zastávat vyšší postavení s většími pravomocemi. A krom toho, když se před nějakým půldruhým rokem rozhodla projevit zájem o záležitosti firmy a naučit se, jak to chodí, protivilo se jí, že muži – a obzvlášť ti čtyři tady – se k ní chovali servilně, a přitom neskrývali…“

Dva z nich začali reptat. Zarazila se. Wolfe je zpražil pohledem. Zmlkli.

„A přitom neskrývali své pochybnosti o její schopnosti porozumět tajemnému procesu výroby a prodeje ručníků. Pokud jsem vůbec sdílela jejich pochyby, měla jsem dost rozumu, abych to nedala najevo, a Priscilla to ocenila. Stále častěji chodila za mnou, jenom za mnou, aby získala vědomosti a zkušenosti. Měla jsem tedy důvod očekávat velké osobní výhody po jejím převzetí a aktivním vedení firmy. Co museli čekat tito muži, vám mohou říct sami.“

Našpulila rty a uvažovala. „Mohla bych dodat ještě tohle. V roce devatenáct set čtyřicet jedna, když byl ještě naživu pan Eads a já jsem byla tajemnicí prezidenta firmy, činil můj plat čtyřicet tisíc dolarů. Vloni, roku devatenáct set padesát jedna, s panem Helmarem ve funkci správce majetku, to bylo osmnáct tisíc. Priscilla mi řekla, že jako prezidentka budu mít nástupní plat padesát tisíc. Plat pana Bruckera je šedesát pět tisíc.“

Wolfe zabručel, trochu rozmrzele, připadalo mi, nejspíš nad informací, že pouhý obchodník s ručníky vydělává polovinu toho co on. „Věděli tito pánové, že slečna Eadsová vás chtěla postavit do čela podniku?“ zeptal se.

„Byla bych raději, kdyby na tuto otázku odpověděli oni. Ledaže – pokud se k tomu nebudou chtít vyjádřit, mohu k tomu něco říct já?“

„Jistě. Pokračujte, slečno Dudayová.“

„Pokud jde o příležitost, chápu, že podle teorie tatáž osoba zabila obě a že Margaret Fomosová byla zavražděna po půl jedenácté a Priscilla před druhou hodinou. Během těch tří a půl hodiny jsem…“

„Buďte tak hodná,“ skočil jí do řeči Wolfe. „Tím se zabývat nebudeme.“

„Ne?“ Obočí ji vyletělo nahoru.

„Ne. Jestliže má kdokoli z vás neprůstřelné alibi, které prověřila policie, může si dovolit poslat mě k čertu a určitě to udělá. Navíc by mě takové alibi o ničem nepřesvědčilo. Zamyslete se nad těmi zločiny. Paní Fomosová byla přepadena v noci na ulici, zatažena nebo dostrkána do průchodu a uškrcena a byla jí ukradena kabelka. V kabelce byly klíče. Jedním z nich se vrah dostal do bytu slečny Eadsové, ukryl se a po jejím příchodu se na ni vrhl a uškrtil ji. Když

se na vás dívám, slečno Dudayová, velmi bych pochyboval, že jste spáchala popisované zločiny, avšak neexistuje důvod, proč byste je nemohla zosnovat. Kolik byste musela zaplatit? Deset tisíc ? Dvacet? Ne, vaše alibi nebo nealibi nechám na policii.“

Zamračil se na ni. „Jak vidíte, náš prostor je velmi úzce vymezen. Motiv nevyžaduje podrobné zkoumání: sám sebe prozrazuje nápadným vytrubováním. Nástroj není problém – šedesát centimetrů dlouhá šňůra. Úvahy o příležitosti nás také nikam nedovedou, jelikož vraždy mohly být klidně spáchány v zastoupení, protože v sázce bylo dost, aby se vyplatilo je naplánovat a zaplatit. Jak vás mohu obtěžovat nebo vymýšlet past? Mohu udělat nanejvýš to, že vás přiměju k tomu, abyste mluvila, a doufat, že se něco dozvím. Jak pan Helmar a pan Brucker vycházejí se slečnou O’Neilovou?“

Po vyslovení jejího jména nastal menší rozruch. Brucker, který se mezitím v křesle pohodlně rozvalil, se narovnal, jako by ho něco píchlo. Pitkin vydal zvuk, který se podobal náběhu k chichotání, ale zarazil se. Helmarovi spadla čelist a pak se s klapnutím zavřela

Slečna Dudayová zůstala klidná. „Vážně nevím,“ řekla. „Samozřejmě že tohle změnilo situaci – alespoň na čas.“

„Panu Goodwinovi jste řekla, že s nástupem slečny Eadsové by slečna O’Neilová dostala výpověď.“

„To že jsem řekla? Každopádně teď už ji nedostane.“

„Řekla jste také panu Goodwinovi, že štvala pana Helmara a pana Bruckera proti sobě. Jaká byla souvislost mezi touto skutečností a vraždou paní Eadsové?“

„O žádné nevím.“

„Ne, to nepůjde.“ Wolfe byl odměřený. „Pan Goodwin řekl, že tam přišel vyšetřovat vraždu, a vy jste mu tuto informaci sdělila dobrovolně. Jste příliš inteligentní na to, abyste plácala o nepodstatných věcech. Jaká byla ta souvislost?“

Úzké, pevně zaťaté rty se roztáhly do úsměvu. „Svatá prostoto, jsem snad zahnaná do rohu? Domníváte se, že v nějakém temném zákoutí mého mozku se skrývala myšlenka, že by některý z těch pánů byl schopen zabít ne ze ziskuchtivosti, ale ze slepé vášně? Myslíte, že se to nedalo poznat? A že jsem to vybreptala panu Goodwinovi? Jsem snad taková?“

„To bych nemohl říci.“ Wolfe otázku přeskočil. „Kdy a kde jste naposled viděla slečnu Eadsovou?“

„Dneska je tomu přesně týden. Minulý čtvrtek odpoledne, v kanceláři.“

„V jaké kanceláři?“

„V podniku, na Collinsově ulici sto devadesát dva.“

„Co se stalo a o čem jste mluvili? Povězte mi o tom.“

Viola Dudayová byla na vážkách. Otevřela ústa, zavřela je a ještě chvíli se rozmýšlela. Nakonec promluvila. „To je detail,“ řekla.

„Chovali jsme se jako pitomci – ti čtyři muži a já. Mluvili jsme o tom v úterý odpoledne, kdy nás přerušil váš pan Goodwin, a domluvili jsme se, co budeme vypovídat o tom, co se stalo ve čtvrtek. Věděli jsme, že to přijde při vyšetřování vraždy na přetřes, a tak jsme se domluvili, co budeme říkat. Bylo to poprvé a naposled v mém životě, kdy jsem se zachovala jako naprostý pitomec. Slečna O’Neilová byla naší schůzce přítomna, protože se čtvrtečních událostí účastnila. Jelikož nemá rozumu, co by se za nehet vešlo, stačilo schopnému policistovi být sní deset minut o samotě, a byla v koncích. Nakonec se přirozeně dozvěděli naprosto všechno, k čemu došlo ten čtvrtek, tak vám to klidně mohu říct. Chcete všechny podrobnosti?“

„Raději ano. Vždycky vás mohu zarazit.“

„Priscilla přijela do města a šli jsme spolu na oběd. Říkala, že den předtím mluvila se Sarah Jaffeeovou, a ta že nabídku na členství ve správní radě odmítla – prý dokonce ani nepřijde na schůzi akcionářů, plánovanou na prvního července. Mluvili jsme s Priscillou o tom, kým to místo obsadíme, I o jiných věcech. Po obědě šla se mnou do práce. Vždycky když se v podniku Priscilla objevila, nastalo tam zvláštní dusno, a tentokrát to bylo ještě horší než jindy. Nebyla jsem v kanceláři, kde došlo ke scéně mezi Priscillou a slečnou O’Neilovou, a tak nevím, jak začala, ale dozvěděla jsem se to. Priscilla jí řekla, aby opustila budovu a nevracela se, a slečna O’Neilová odmítla jít. To už se předtím taky jednou stalo.“

„Jenomže poprvé nebyla slečna Eadsová v právu,“ doplnil ji Brucker.

Viola Dudayová si ho nevšímala. Nevěnovala mu dokonce ani jediný pohled a mluvila dál k Wolfovi. „Priscilla zuřila. Zavolala Helmarovi do advokátní kanceláře a požádala ho, aby okamžitě přijel. Když dorazil, řekla jemu a Bruckerovi, že se rozhodla jmenovat novou správní radu, kterou budu řídit já. Zavolali Questa a Pitkina a ti čtyři se jí pak tři hodiny snažili přesvědčit, že jsem neschopná a že přivedu podnik na buben. Myslím, že neuspěli. Vím to, protože když odcházela, zastavila se v mé kanceláři a řekla, že ať to těch jedenáct dní ještě vydržím a že na víkend odjíždí pryč. Na rozloučenou mi podala ruku. Potom už jsem ji nikdy neviděla.“

„Domnívala jste se, že neustoupila od záměru jmenovat vás prezidentkou správní rady?“

„Ano. Určitě neustoupila.“

„Víte, že sem v pondělí odpoledne přišla a strávila zde několik hodin?“

„Ano, vím.“

„Víte, proč sem přišla?“

„Nevím nic určitého. Slyšela jsem jenom dohady.“

„Nebudu se vás ptát, jaké a od koho. Uvědomuju si, slečno Dudayová, že jste sem dneska večer zdaleka nepřišli jen z obavy před právními kroky, které hodlá podniknout paní Jaffeeová. Doufali jste také, že se dozvíte, proč za mnou slečna Eadsová přišla a co mi řekla. Obávám se, že vás zklamu. Podal jsem, respektive pan Goodwin podal podrobnou zprávu o její návštěvě policii, a pokud ji nebudou chtít zveřejnit oni, neudělám to ani já. Ale zeptám se vás: je vám znám nějaký důvod, proč by v to pondělí měla slečna Eadsová vyhledávat samotu? Byla někým obtěžována nebo zastrašována?“

„V pondělí?“

„Ano.“

„Nevím.“ Kousla se do rtu a nespouštěla z něho oči. „Jelikož o tom nic nevím, mohu se jen dohadovat.“

„Tak to zkuste.“

„Vím, že Perry Helmar se s ní měl v pondělí večer sejít u ní v bytě. Dověděla jsem se to teprve včera. Vím, že tihle pánové byli zoufalí a že v pondělí strávili dlouhé hodiny zkoumáním firemních spisů a zápisů ze schůzí za spoustu let dozadu. Myslela jsem si tehdy,

že nejspíš shromažďují důkazy o mé neschopnosti, aby je mohli předložit Priscille. Proto se dnes domnívám, že Helmar si s ní v pondělí domluvil schůzku a trval na ní, aby jí ty důkazy ukázal a přesvědčil ji, že se mi nedá věřit. Řekla bych, že pokud se rozhodla uchýlit do ústraní, bylo to proto, že jí nedali pokoj, zvlášť Helmar, a ona už jich měla až po krk.“

„Proč zvlášť Helmar?“

„Protože jemu šlo o víc. Všichni ostatní pomáhají řídit podnik a mohli čekat, že poté, co ho Priscilla převezme, budou dále dostávat vysoké platy. Helmar měl velmi málo společného s obchodními operacemi a není zaměstnancem podniku, ale dostává čtyřicet tisíc ročně jakožto právní poradce. A přitom si zaslouží asi tak desetinu, a to kdoví jestli. Pochybuju, že po třicátém červnu by dostal desetník, a…“

„To je lež a ty to dobře víš,“ ohradil se Helmar. „To je naprosto nepodložené!“

„Přijdete na řadu,“ řekl mu Wolfe.

„Může začít hned.“ Slečna Dudayová dávala najevo pohrdání.

„Víc k tomu nemám co říct – pokud nemáte nějaké otázky.“

„Ne. Tak co, pane Helmare? Můžete spustit.“

O přerušení se zdvořile postaral Eric Hagh. Chtěl dolít sklenici, ostatní se přidali, a tak nastala krátká přestávka. Zdálo se, jako by Hagh získal dojem, že počítáme s tím, že bude Sarah Jaffeeové dělat společnost, a já jsem byl příliš zaneprázdněný, než abych měl vztek, jenomže Nat Parker očividně tolik práce neměl.

Wolfe si nalil piva z třetí láhve, přihnul si trochu a pobídl Helmara. „Ano, pane?“

11

Z chování a výrazu Perryho Helmara bylo zřejmé, že se těžko smiřuje s tím, v jakém je v průšvihu. Že on, zasloužilý člen staré a vážené wallstreetské právnické firmy, musí sedět všem na očích v tom červeném koženém křesle a snažit se přesvědčit soukromého detektiva Nera Wolfa, že nikoho nezabil, bylo pro něho nesnesitelné,

ale musel to vydržet. Jeho řečnický baryton byl pod psychickým tlakem křaplavý a arogantní.

„Tvrdíte," řekl Wolfovi, „že vás nezajímají faktory prostředků a příležitosti. Motiv je nám všem zřejmý, ale je také zřejmé, že slečna Dudayová je vůči mně zaujatá. Nemůže podepřít své tvrzení, že po třicátém červnu by mi firma přestala platit. Popírám, že slečna Eadsová hodlala podniknout něco tak nepromyšleného a nezodpovědného."

Vytáhl z kapsy kus papíru a rozložil ho. „Jak víte, když jsem šel v pondělí večer na schůzku se slečnou Eadsovou do jejího bytu, našel jsem tam od ní vzkaz. Policie má originál. Tohle je kopie. Píše se v něm:

Milý Perry, doufám, že se na mě nebudeš moc zlobit za to, že jsem na tebe nepočkala. Nemíním provést žádnou hloupost. chci se jen ujistit, na čem vlastně jsem. Těžko se ti asi ozvu před třicátým červnem, ale hned potom určitě. Prosím tě, a to myslím vážně, nesnaž se mě najít. Tvoje Pris.'"

Složil papír a vsunul ho zpátky do kapsy. „Podle mého názoru tón a obsah této zprávy nenaznačují, že se slečna Eadsová rozhodla splatit moji dlouholetou ochranu a podporu jejích zájmů způsobem, který popsala slečna Dudayová. Nebyla ani nevděčná, ani hloupá. Odmítám ospravedlňovat částku, kterou mi firma zaplatila za právnické služby, řeknu jenom, že je naprosto zasloužená. Podnik se samozřejmě nesoustřeďuje výhradně na výrobu a prodej ručníků, jak jedovatě poznamenala slečna Dudayová. Jeho různorodá činnost a široké zájmy vyžadují stálý a schopný dohled."

Zpražil Violu Dudayovou ledovým pohledem a obrátil se zpátky k Wolfovi. „Nicméně, i kdyby se slečna Eadsová rozhodla jednat tak, jak tvrdí slečna Dudayová, rozhodně bych z toho nebyl zoufalý. Můj příjem z advokátní praxe sám o sobe bohatě stačí uspokojit mé potřeby. A i kdybych byl zoufalý, neuchýlil bych se k vraždě. Představa, že by člověk mého založení a vychování spáchal kvůli čemukoli tak odporný čin a vystavil se takovému riziku, se příčí jakékoli uznávané teorií lidského chování. To je vše."

Stiskl čelist.

„Ne tak docela,“ namítl Wolfe. „Opomněl jste příliš mnoho možností. Pokud nešlo o projev zoufalství a pokud vás nenapadlo, že vás někdo vystrnadí, proč jste mi tedy nabídl pět tisíc dolarů, abych do šesti dnů našel slečnu Eadsovou, a proč jste tuto nabídku zdvojnásobil, pokud vám ji osobně předám živou a zdravou, jak jste se vyjádřil?“

„Vysvětlil jsem vám to. Považoval jsem za pravděpodobné, že odjela, anebo se chystá odjet do Venezuely za svým bývalým manželem, a chtěl jsem ji pokud možno zarazit dřív, než k němu dojede. Měl jsem od něho ten dopis, v němž se dožaduje poloviny jejího majetku a který ji velice vyvedl z míry, a měl jsem strach, že by mohla vyvést nějakou hloupost. Že jsem použil otřepanou frázi ‚živou a zdravou‘, nemělo žádný význam. Řekl jsem vám, že především bude nutné projít jména všech cestujících letících do Venezuely.“ Namířil na Wolfa rovný, přísný a kostnatý prst. „A vy jste ji měl tady, v tomhle domě, a neřekl jste mi o tom! A když jsem odešel, poslal jste ji na smrt!“

Wolfe, který si bezpochyby uvědomoval, že prst není nabitý, nereagoval a zeptal se: „Připouštíte tedy, že dokument, kterým tady mával pan Hagh, je pravý? Že ho podepsala jeho manželka?“

„Ne.“

„Ona ale musela vědět, jestli ho podepsala nebo ne. Pokud ne, pokud to byl podvrh, proč by letěla do Venezuely?“

„Byla… byla někdy hrozně impulzivní.“

Wolfe zavrtěl hlavou. „Nemůžete sedět na dvou židlích, pane Helmare. Řekněme si to na rovinu. Ukázal jste slečně Eadsové dopis od pana Hagha a kopii toho dokumentu. Co řekla? Přiznala, že ho podepsala, anebo to popřela?“

Helmar si dal na čas, než odpověděl. Nakonec řekl: „Odpověď na tuto otázku si zatím nechám pro sebe.“

„Pochybuji, že čas jí prospěje,“ řekl Wolfe suše. „Teď když víte, že slečna Eadsová do Venezuely neodjela, a já vás ujišťuji, že to naprosto neměla v úmyslu, jak vysvětlíte, že na vás nepočkala, odešla a požádala vás, abyste po ní nepátral?“

„Nemusím nic vysvětlovat.“

„Odmítáte se o to pokusit?“

„Myslím, že by to bylo zbytečné, víte o tom všechno. Věděla, že ten večer přijdu s písemně doloženým důkazem, že slečna Dudayová není absolutně schopná řídit záležitosti firmy. Řekl jsem jí to už dopoledne v telefonu. Je pravděpodobné, že si začala uvědomovat, že se bude muset rozloučit s představou předat vedení podniku do rukou slečny Dudayové, jenomže ona to nechtěla slyšet a přiznat si to. Uvědomovala si také, že slečna Dudayová jí ten týden, co zbývá, nedopřeje chvilku klidu.“

„Jak můžeš tak odporně lhát, Perry,“ řekla Viola Dudayová svým čistým, příjemným hlasem.

Podíval se na ni. Bylo to poprvé, co jsem ho viděl podívat se zpříma a výmluvně někomu do očí, a jelikož seděla kousek od pomyslné přímky mezi ním a mnou, měl jsem ten pohled jako na dlani. Zničil jeden detail z jeho exposé – tvrzení, že člověk jeho založení a vychování nemůže spáchat vraždu. Jeho pohled by dokonale seděl člověku, který se každým okamžikem chystá přehodit jí kolem krku šňůru a pevně utáhnout. Loupl po ní tedy tím zlým okem a obrátil se zpátky k Wolfovi.

„Podle mého názoru by se tím dal vysvětlit její odchod a vzkaz,“ pokračoval. „Zda to také vysvětluje to, co řekla vám, nemohu říct, protože nevím, co to bylo.“

„A co slečna O’Neilová?“

„O slečně O’Neilové nemám co říct.“

„Ale neříkejte. Je možné, že je pouhou dráždivou irele-vantností, ale já to potřebuju vědět. Jakým způsobem to hrála? Chovala se důvěrně k panu Bruckerovi i kvám, anebo k nikomu? O co jí šlo – o rozptýlení, o peníze nebo o chlapa?“

Helmarova čelist pracovala. Měl ji vysunutou tak jako tak, ale když ji silně stiskl, vyčnívala jako radlice buldozeru. Promluvil:

„Byla vůbec hloupost přistoupit na něco takového. Na policii je to nevyhnutelné, nic se proti tomu nedá dělat, ale s vámi je to absurdní – poslouchat vaše primitivní a zlomyslné narážky na mladou ženu, které nesaháte ani po kotníky! Ve své nevinnosti a se svou záslužnou prací, o které skromně mlčí, ční tak vysoko nad touto zvráceností – ne! Byl jsem blázen, že jsem přišel!“ A stiskl čelist nadobro.

Zíral jsem na něho. Bylo to k nevíře. Není nic neobvyklého, když wallstreetský právník relaxuje ve společnosti vnadného vypočítavce v sukních, ale když slyšíte na vlastní uši, jak o tom takový člověk, který ještě nesenilní, takhle žvástá, zavrtá se vám červík do hlavy. Takový jedinec ohrožuje zdravé a normální vztahy mezi pohlavími. Poté, co jsem slyšel Helmara vypustit ty blemty o exempláři, jako je Daphne O,Neilová, ještě mnoho týdnů se mě zmocňovalo podezření, kdykoli jsem se slyšel, jak oslovuju nějakou mladou ženu něčím civilizovanějším než vyzývavým zavrčením.

„Mám za to, že jste skončil, pane Helmare," řekl Wolfe.

„Ano."

Mým favoritem byl Brucker. Občas se stává, když se skupina lidí ocitne v ostrém světle vraždy, že vám připadají všichni stejní, ale nebývá to často. Obvykle, z důvodu, který někdy jmenovat lze a někdy ne, máte svého koně, a mým byl v tomhle případě Jay L. Brucker, prezident správní rady. Nevěděl jsem proč, ale mohlo to být tím jeho protáhlým bledým obličejem a dlouhým úzkým nosem, který mi připomínal jednoho frajera, pro něhož jsem kdysi pracoval o letních prázdninách v Ohiu, když jsem ještě chodil na střední školu, a který mě ošidil o čtyřicet centů; anebo to mohlo být tím pohledem, jakým se v úterý odpoledne díval na Daphne O'Neilovou v jednačce firmy Softdown. Neexistuje zákon, který by zakazoval mužům dávat najevo obdiv k dílům přírody, ale bylo to jenom pár hodin poté, co se dozvěděl o smrti Priscilly Eadsové, a nic by se mu nestalo, kdyby s tím hltavým pohledem počkal do večera.

Momentálně nehltal. Byl jediným, kdo vypil tři sklenky – velké panáky žitné s vodou –, a všiml jsem si, když přikládal sklenici ke rtům, že se mu třásly ruce.

„Rád bych vám…" začal. Nevysoukal to ze sebe moc plynule, a tak si dvakrát odkašlal a začal znova. „Rád bych vám řekl, pane Wolfe, že považuji jednání paní Jaffeeové za naprosto oprávněné. Byl jsem toho názoru, že akcie by se do uspokojivého objasnění smrti slečny Eadsové měly uložit u třetí osoby, jenomže ostatní namítali, že vražda se také vyšetřuje dlouhé měsíce nebo dokonce léta a někdy se nevyšetří nikdy. Musel jsem přiznat, že na jejich názoru něco je, jenomže svoji pravdu má i paní Jaffeeová a mělo by

být možné dospět k nějakému kompromisu. Mně se nepříčí zájem, který o tuto záležitost projevujete. Uvítal bych a ocenil vaši pomoc při nalezení takového kompromisu.“

Wolfe zavrtěl hlavou. „Mařítе čas, pane. Jsem detektiv, a ne vyjednávač. Chci najít vraha. Jste to vy? Já to nevím, ale vy ano. Žádám vás, abyste mluvil k této věci.“

„Rád bych si myslel,“ znovu si odkašlal, „že vím něco, co by vám mohlo pomoct zjistit pravdu. Jsem jenom tvrdě pracující podnikatel, pane Wolfe; není na mně nic skvělého a úžasného tak jako na vás. Vzpomínám si na jeden den někdy ve dvaatřicátém, nejhorším roce pro americké podnikání v tomto století. Byl jsem tehdy jak hrom do police, u firmy jsem pracoval teprve tři roky, nastoupil jsem hned po skončení školy. Byl studený prosincový den, pár týdnů před Vánocemi, a byl jsem trochu v depresi. Šuškalo se, že kvůli hospodářské situaci bylo rozhodnuto o dalším omezení výdajů a že koncem roku bude několik z nás z mého oddělení propuštěno.“

„Pokud se domníváte, že je to k věci,“ zamumlal Wolfe.

„Ano, domnívám, pane. Toho studeného prosincového dne přišla kvůli něčemu za panem Eadsem do kanceláře jeho manželka a přivedla s sebou Priscillu, svoji pětiletou dcerku, roztomilou holčičku. Priscilla zůstala venku na patře, zatímco její matka vešla do otcovy kanceláře, procházela se a prohlížela si lidi a věci, jak to dělají děti. Náhodou jsem tam byl taky a ona ke mně přišla, zeptala se mě, jak se jmenuju, a já jsem jí řekl, že Jay. A víte, co řekla?“

Čekal na odpověď a Wolfe, zahnán do kouta, řekl: „Ne.“

„Řekla: ‚Jay? To máte docela hezký jméno!‘ Byla prostě neodolatelná. Měl jsem to dopoledne napilno, zkoušeli jsme nějakou novou přízi a já jí měl trochu v kapse, jen pár krátkých světle zelených pramínků – vytáhl jsem je, uvázal jsem jí je kolem krku a řekl jsem jí, že to je náhrdelník, který jí dávám k Vánocům, odvedl jsem ji k zrcadlu a zvedl, aby se na sebe mohla podívat.“

Musel si ještě trochu odkašlat. „Byla šťastná, tleskala a radostně vejskala a potom přišla její matka, přišla si pro ni, a s ní i její manžel, pan Nathan Eads. A malá Priscilla se k němu rozběhla, ukazovala mu ten svůj nádherný zelený náhrdelník a víte, co mu řekla?“

„Ne.“

„Řekla mu: ‚Tatínku, koukej, co mi dal Jay! Tatínečku, nemůžeš ho nechat odejít s ostatníma! Tatínku, Jaye si musíš nechat!' A on si mě nechal! Byl jsem nejmladší v našem oddělení, několik z mých starších kolegů muselo odejít, ale já jsem zůstal! To bylo, pane Wolfe, moje první setkaní s Priscillou Eadsovou. Umíte si představit, jaký jsem k ní měl od té doby vztah, po celá ta léta, přes všecky potíže, rozmíšky a nehody. A to všechno ten zelený náhrdelník, ten kousek odpadové příze, který jsem jí dal kolem krku! Řekl jsem to pochopitelně policii a oni si to prověřili. Umíte si představit, jak mi teď je, když si uvědomím, že jsem podezříván z toho, že bych byl schopen Priscillu Eadsovou zabít." Natáhl před sebe třesoucí se ruce.

„Těmahle rukama! Těmahle rukama, které jí před dvaceti lety uvázaly ten náhrdelník!"

Vstal a šel ke stolku s pitím. V jedné ruce držel sklenici a druhou do ní nalil žitnou a trochu vody. Cestou zpátky ke svému křeslu ji napůl do sebe obrátil.

„A dál?" pobídl ho Wolfe.

„Víc už nemám co říct," prohlásil.

„To nemyslíte vážně." Wolfe byl ohromen.

„Ale ano, myslí." Viola Dudayová byla odpudivě potěšena.

„Poslední tři roky napsal většinu firemních reklam – jenomže vy reklamy asi nečtete."

„Nijak horlivě." Wolfe hleděl na Bruckera. „Je očividné, pane, že buď jsou vaše duševní pochody zpomalené, anebo že si totéž myslíte o mých. Přeskočme těch dvacet let a vraťme se do předvčerejška. V úterý odpoledne jste řekl panu Goodwinovi, že vás pět – pan Helmar tam nebyl, ale slečna O'Neilová ano – probíralo vraždu a uvažovalo o možnosti, že slečnu Eadsovou zabil její bývalý manžel, pan Hagh. Zmínil jste se…"

„Kdo to řekl?" zareagoval Eric Hagh. Prošel mezi Pitkinem a slečnou Dudayovou a postavil se před ně. Přejížděl svýma modrýma očima z jednoho na druhého a opakoval: „Kdo to řekl?"

Wolfe mu řekl, aby si sedl, ale Hagh si ho nevšímal. Zvedl jsem se a zamířil k němu, když vtom Irby, jeho právní zástupce, na něho něco zavolal. Asi jsem byl nervóznější, než jsem si uvědomoval, protože sezení se protahovalo a očividně nikam nevedlo, a musel

jsem mít napsané v obličeji, že bych klidně někoho praštil a proč ne Hagha, protože Wolfe na mě ostře křikl.

„Archie!“

Vzpamatoval jsem se. Zastavil jsem se před Haghem a řekl jsem mu: „Dejte tam zpátečku. Měl jste se tohoto jednání zúčastnit, pokud a až budete vyzván.“

„Byl jsem obviněn z vraždy!“

„Proč ne? To byli všichni. Jestli se vám to tady nelíbí, vraťte se tam, odkud jste přišel. Sedněte si, poslouchejte a začněte si připravovat obhajobu.“

To už tam byl Irby, chytil ho za paži a ten velký, pohledný vydřidušský bývalý manžel se nechal přesvědčit a sedl si zpátky do křesla vzadu.

Wolfe se opět obrátil k Bruckerovi. „Pokud jde o pana Hagha, řekl jste, že by ani nemusel jezdit do New Yorku, že si mohl najmout někoho, kdo by jeho bývalou ženu zabil. Jaký význam mělo vaše tvrzení, že čin spáchal najatý vrah?“

„Nevím.“ Brucker se mračil. „Ono mělo význam?“

„Myslím, že mohlo mít. V každém případě mě ohromuje, že chvátáte pro kandidáta do Venezuely, když vhodných osob při ruce nebyl nedostatek. Nabízí se ovšem otázka, o co šlo panu Haghovi? Proč si přál její smrt?“

„Nevím.“

„Někdo to musel vědět. Slečna Dudayová vyslovila před panem Goodwinem názor, že slečna Eadsová možná popřela, že podepsala ten dokument, nebo že pan Hagh se domnívá, že to udělá, a proto ji musel zlikvidovat. To je dvojnásob dětinské. Za prvé, ona přiznala, že ten dokument podepsala. Za druhé, nabídla, prostřednictvím pana Irbyho, že zaplatí sto tisíc dolarů na vyrovnání požadavku – právě minulý týden. Načež pan Hagh, v záchvatu dotčenosti, spěchá na letiště, aby sedl na letadlo do New Yorku, letí sem a zabije ji – poté co nejprve zabije její služebnou, aby se zmocnil klíče od bytu – a letí zpátky. Zdá se vám to pravděpodobné?“

„Ne.“

„Tak to upravte tak, aby to sedělo. Proč zabil pan Hagh svoji bývalou ženu?“

„To vám nemohu říct.“

„To je škoda, jelikož nejjednodušším způsobem, jakým by mě mohli přinutit, abych pochyboval o vaší vině, by bylo nabídnout přijatelnou náhradu. Máte nějakou?“

„Ne.“

„Můžete mi nabídnout něco jiného?“

„Ne.“

„Chcete poznamenat něco k tomu, co tady bylo řečeno o slečně O’Neilové?“

„Nechci.“

Wolfe upřel pohled nalevo. „Pane Queste?“

12

Během těch nějakých padesáti hodin, které uplynuly od mé návštěvy ředitelství firmy Softdown na Collinsově ulici, jsem měl spoustu volných chvilek na zjišťování všelijakých skutečností, a jednou z nich byl věk Bernarda Questa. Bylo mu jedenaosmdesát. Nicméně nebylo nutné předpokládat, tak jak to udělal Nero Wolfe v případě Violy Dudayové, že jestli Quest zabil Priscillu Eadsovou, nejspíš vraždu nespáchal sám, ale zosnoval ji. Navzdory jeho bílým vlasům a staré vráskčité pokožce bych se byl vsadil, soudě podle toho, jak vypadal, pohyboval se a držel ramena a hlavu, že by pořád ještě zvládl takových pět šest shybů na hrazdě.

„Za svůj dlouhý žiyot jsem musel spolknout pouze dvě skutečně hořké pilulky,“ řekl Wolfovi tichým, ale pevným a silným hlasem.

„Tato aféra je jednou z nich. Nemyslím tu vraždu, násilnou smrt Priscilly Eadsové, i když je šokující a politováníhodná. Myslím tím skutečnost, že se považuje za možné, že já, Bernard Quest, s ní mám něco společho. Nejen že o tom uvažujete vy, protože na vás mi nezáleží, ale i oficiální a zodpovědní vyšetřovatelé tohoto zločinu.“

Jeho zrak sklouzl nalevo, k Pitkinovi a slečně Dudayové, a doprava, k Bruckerovi a Helmarovi, a zpátky k Wolfovi.

„Tihle ostatní jsou ve srovnání se mnou batolata. Jsem u firmy šedesát dva let. Jsem obchodním ředitelem třicet čtyři a viceprezidentem správní rady dvacet devět let. Prodal jsem,

popřípadě pod mým vedením se prodalo našich výrobků za více než čtyři miliardy dolarů. V roce devatenáct set dvacet tři, když mě Nathan Eads jmenoval viceprezidentem, slíbil mi, že jednou dostanu značný balík podnikových akcií. V následujících letech byl tento slib několikrát zopakován, ale nikdy nebyl splněn. V třicátém osmém mi Nathan Eads řekl, že ve své závěti stanovil podmínky k dodržení toho slibu. Protestoval jsem a byl jsem na něho tak rozzlobený, že jsem svůj protest podepřel činem, ale bylo pozdě. Táhlo mi na sedmdesát a konkurenční firmy, které mi dříve nabízely horentní sumy za to, abych k nim přešel, o mě ztratily zájem. To už jsem pochopitelně věděl, že naprosto nemohu spoléhat na slovo Nathana Eadse, ale čekal jsem příliš dlouho, než abych zefektivnil své požadavky jediným způsobem, který by s ním pohnul.

O čtyři roky později, ve čtyřicátém druhém, zemřel. Když byla čtena poslední vůle, zjistil jsem, že znovu porušil slovo, které mi dal. Řekl jsem, že jsem spolkl dvě opravdu hořké pilulky – tohle byla první. Někdo může namítnout, že na tom stejně nezáleželo. Vždyť mi bylo přes sedmdesát. Děti už jsem měl velké, na vlastních nohou, šťastné a na cestě k úspěchu. Moje žena už nežila. Můj příjem byl značný, dokonce větší, než jsem potřeboval. K čemu by mi byly podnikové akcie za tři milióny? K ničemu. Vůbec k ničemu. Nejspíš by mně a mé rodině spíš uškodily než co jiného. Ale rozhodl jsem se zabít Priscillu Eadsovou, tehdy patnáctiletou dívku, abych urval alespoň část z té sumy.“

„Bernie!“ vyjekla slečna Dudayová.

„Ano, Vi.“ Podíval se na ni, pokývl hlavou a obrátil se zpátky k Wolfovi. „Neřekl jsem to policii – ne proto, že bych považoval za důležité to zatajit, ale proto, že ti, kdo mě vyslýchali, mě v dobrém smyslu slova k ničemu nevyprovokovali. Když jsem si sem před hodinou sedal, uvědomil jsem si, že to bude – rozkoš? Ne, ne rozkoš, ale skvělá příležitost ulevit svědomí. Po osmdesátce jde hlavně o tohle, ulevit si.“

Zničehonic se usmál, ale sám pro sebe, ne na nás, a ani my jsme se neusmívali. „Můj smysl pro spravedlnost, pro čestné jednání, byl hluboce uražen. Vím, že Nathan Eads, který podnik zdědil, přispěl velmi málo k jeho fenomenálnímu rozmachu v průběhu toho

čtvrtstoletí, kdy stál v jeho čele. Tento rozmach byl hlavně dílem dvou mužů, jistého Arthura Gilliama, výrobního gema, a mě. Eads musel dát Gilliamovi deset procent akcií podniku, aby si ho udržel, a ty akcie nyní vlastní Gilliamova dcera, Sarah Jaffeeová. Protože jsem nebyl tak tvrdý jako Gilliam, nedostal jsem nic. A tuhle poslední zradu v ustanovení jeho závěti jsem nedokázal překousnout. Neodhodlal jsem se k vraždě Priscilly ze zištných pohnutek; takové rozhodnutí by bylo racionální, jenomže to moje racionální vůbec nebylo – byl jsem prostě duševně nevyrovnaný. Asi jsem byl šílený.“

Mávl nad tím rukou. „Rozhodl jsem se, že ji uškrtím“ řekl.

Mezi ostatními to zašumělo. Quest si toho nevšímal. „Věděl jsem, že spousta zločinců je vypátrána pomocí laboratorních rozborů použitých předmětů, a proto jsem se proti tomuto nebezpečí pečlivě pojistil. Jelikož jsem potřeboval kus šňůry, strávil jsem dlouhé hodiny uvažováním o tom, jak si ji mám co nejbezpečněji obstarat. Bydlím ve Scarsdale, v domě se zahrádkou a garáží, kde je dost různých provazů a šňůr, které by posloužily danému účelu, jenomže ta moje musela pocházet z nezjistitelného zdroje. Myslím, že jsem tento problém vyřešil geniálně. Jel jsem broadwayskou linkou metra na konečnou a šel se projít. Během půl hodiny jsem zahlédl dva nebo tři kousky, které by stačily, jenomže já jsem byl vybíravý. Ta, kterou jsem si vybral, ležela na kraji prázdné parcely nedaleko chodníku – asi metrový kus prádelní šňůry. Na dohled nikdo nebyl, ale přesto jsem byl opatrný. Ohnul jsem se, abych si zavázal tkaničku, a když jsem se narovnal, šňůru jsem měl svinutou v ruce.“

„To si vymýšlíš, Bernie?“ zeptala se Viola Dudayová.

„Ne, Vi, tak to bylo. Okamžitě jsem nacpal šňůru do kapsy a vytáhl jsem ji až doma, když jsem se zamkl v pokoji. Potom jsem si ji prohlédl a s potěšením jsem zjistil, že i když je hodné špinavá a trochu opotřebovaná, je pořád dost pevná. Šel jsem do koupelny, důkladně jsem ji vypral v mýdlové vodě a vymáchal, ale najednou jsem se ocitl před problémem. Kde bych ji mohl nechat uschnout? Samozřejmě že ne tam, kde by hrozilo sebemenší riziko, že ji uvidí někdo ze služebnictva nebo někdo z hostů, kteří měli přijít na večeři. Nechtěl jsem ji ale schovat do zásuvky mokrou. Vůbec jsem ji nechtěl dávat do zásuvky. Takže jsem se vysprchoval, a než jsem se

oblékl k večeři, ovázal jsem si šňůru kolem pasu. Bylo mi milejší mit ji i mokrou u sebe, než kdybych ji nechal někde jinde.“

„Později, když hosté odešli a já jsem se chystal do postele, přemýšlel jsem – a nikoli poprvé – o jiném problému. Budu ji muset nejdřív něčím uhodit, abych ji mohl snadněji škrtit? Myslel jsem si, že by bylo daleko lepší použít jenom jednu zbraň, tu šňůru, pokud to bude možné. Odvázal jsem si ji a pokoušel jsem se jí obepnout různé předměty – opěradlo křesla, knihu, polštář – a zatáhnout, ale nic mi to neřeklo. Potřeboval jsem vědět, jak velký tlak je nutný k odříznutí přívodu vzduchu, aby rychle a tiše ztratila vědomí. Proto jsem si otočil šňůru kolem krku, dobře ji uchopil a začal tahat.“

Všechny zraky byly upřeny na něj, když zvedl pěsti k bradě a pomalu je začal rozvírat.

„Panebože,“ řekl někdo.

Quest pokývl hlavou. „Ano, ale dopadlo to jinak. Nikdo ke mně nepřišel včas. Zhroutil jsem se nahý na zem a teprve po několika minutách – nevím kolika – jsem přišel k sobě. Nevím ani, jestli jsem se zhroutil pouze psychicky nebo fyzicky, anebo jestli to způsobilo utáhnutí smyčky. Určitě však vím, že to bylo poprvé v životě, kdy mi hlavou bleskla myšlenka na sebevraždu, ne když jsem si omotal šňůru kolem krku a zatáhl – nic takového mě v tu chvíli nenapadlo –, ale potom, když jsem přišel k sobě. Na okamžik jsem měl úplně prázdnou hlavu. Seděl jsem na podlaze a zíral na šňůru ve své ruce – a najednou se to na mě všechno vyvalilo, jako kdyby praskla přehradní hráz. Zcela vážně a s rozmyslem plánuju vraždu a tahle šňůra je toho dokladem! Anebo je to jenom noční můra? Vyhrabal jsem se na nohy a šel jsem se podívat do zrcadla – a kolem krku jsem měl černomodrý kroužek. Kdyby byl v té chvíli po ruce nějaký snadný způsob – dejme tomu nabitá pistole –, asi bych se zabil. Ale nebyl a já jsem si nic neudělal. Později, nad ránem, jsem myslím usnul.“

„No vidíte.“ Quest mávl rukou. „A tím to skončilo. Deset let leží ta šňůra na tácku na mém prádelníku, kde ji mám na očích ve dne v noci. Často se mě ptali, co to je a proč je to tam, ale já jsem to nikdy nikomu neřekl, až dnes. Jak jsem…“

„Je tam stále?“ zeptal se Wolfe.

Quest se vyděsil. „Ovšem!“

„Je tam nepřetržitě?“

Quest byl ještě vyděšenější. S otevřenými ústy a povislou čelistí vypadal ještě o deset let starší. Když promluvil, jeho hlas zněl jiným tónem. „Nevím.“ Jako by byl napůl mimo sebe. „Nebyl jsem doma od pondělního rána. Byl jsem u svého syna ve městě – chci si zavolat.“ Zvedl se. „Chci si zavolat!“

„Tady,“ řekl jsem mu, sáhl jsem pro přístroj a vstal jsem. Quest si sedl do mého křesla, vytočil číslo spojovatelky a požádal o číslo ve Scarsdalu. Po dlouhém čekání promluvil.

„Della?… Ne, ne, tady je Bernard Quest. Omlouvám se, že vás tahám z postele… Ne, ne, jsem v pořádku. Chci jen, abyste pro mě něco udělala. Určitě víte o tom kousku staré šňůry na mém prádelníku. Jděte se tam, prosím vás, podívat, jestli tam pořád je tak, jak byla. Počkám u telefonu. Jděte se podívat a přijďte mi říct… Ne, neberte ji do ruky, jen se přesvědčte, jestli je tam.“

Podložil si čelo volnou rukou a čekal. Ne všechny zraky ulpěly na něm, protože několik pohledů se upřelo na Wolfa, který sáhl po svém vlastním aparátu a poslouchal také. Uplynuly celé dvě minuty, než Quest zvedl hlavu a promluvil.

„Ano, Dello… Je? Jste si tím jistá?… Ne, jen jsem chtěl vědět… Ne, ne, nic mi není, všechno je v pořádku… Dobrou noc.“

Položil sluchátko do vidlice, přesně a pevně, a otočil se. „Mohl jsem ji použít, pane Wolfe, to je pravda, ale nemohl bych ji vrátit na místo, protože jsem nebyl doma.“ Vstal, sáhl do kapsy pro peněženku, vytáhl z ní čtvrťák a niklák a položil je na můj stůl. „Dělá to třicet centů včetně daně. Děkuji.“ Vrátil se ke svému křeslu a posadil se. „Asi bude lepší, když budu jen odpovídat na otázky.“

Wolfe zavrčel. „Vy jste jim předešel, pane. Byla to dobře vymyšlená a skvěle podaná báchorka. Už k ní nemáte co dodat?“

„Ne.“

„Takže také víte, kdy máte přestat.“ Wolfe se otočil doprava. „A co vy, pane Pitkme? Vy jste také před mnoha lety prošel duševní katarzí?“

Oliver Pitkin posté popotáhl. Před dvěma hodinami dostal žitnou se zázvorovou limonádou a pořád ji ještě cucal. Mýlil jsem se v

úsudku o něm v úterý, když mě napadlo, že mu vždycky bylo a bude padesát. Od té doby přibral pět let a scvrknul se. Už bych ho nenazval elegantním prckem, ale spíš přerostlým broukem. Zřejmě někde zaslechl, že to dělá dojem, když má člověk při rozhovoru hlavu předkloněnou tak, že se bradou opírá o prsa a dívá se zpod obočí, v nahrbeném postoji jako nějaký boxer – možná to působivé je, ale ne v jeho podání.

„Nejsem si jist," řekl opatrně, „že vím, co je to katarze. Mohl byste mi to vysvětlit?"

„Raději to vezmu zpátky. Vraťme se k otázce, kterou jsem položil slečně Dudayové: co řeknete, abyste vyvrátil podezřeni, že vrah jste vy?"

„Takhle se to nedělá." Popotáhl. „To je neamerické. Nejprve mi předložte důkaz, kterým je to podezření podloženo, pokud nějaký existuje, a já na něj budu reagovat. Tak se to dělá v Americe."

„Nemám žádný důkaz."

„V tom případě nemáte žádné podezření."

Wolfe se na něho upřeně zahleděl. „Buď jste osel, pane, anebo se za něj vydáváte. Kdyby existoval důkaz, že jste vraždil, nemluvil bych o podezření, ale o přesvědčení. Kdybych měl důkaz, že někdo z vás je vinen, nevysedával bych tady do noci a neposlouchal vaše tlachání. Zavolal bych na policii, aby si pro vás přišli. Máte k tomu co říct?"

„V tom smyslu ne. Ptejte se mě."

„Domníváte se, že jste schopen vraždy? Nemyslím zabití v sebeobraně nebo ve výbuchu vášně, ale promyšlené vraždy."

Pitkin si ho pozorně prohlížel zpod obočí. Neměl v úmyslu nechat se zahnat do úzkých. „Ne," řekl.

„Proč ne? Mnoho lidí to dokáže a také to dělá. Proč byste nemohl vy?"

Než Pitkin konečně promluvil, ještě chvíli Wolfa pozoroval.

„Kvůli tomu, jak se na věci dívám."

„Jak se na věci díváte?"

„Z hlediska zisku a ztráty. Jsem účetní a podle mého názoru to v životě funguje jako v účetnictví. Proto mě pan Eads pořád povyšoval, až mě nakonec udělal tajemníkem a pokladníkem firmy – věděl, jak

se na věci dívám. Jedno pravidlo zní takhle: jestliže je riziko transakce velmi velké, nemělo by se o ní uvažovat vůbec, bez ohledu na potenciální zisk při jejím úspěchu. Je to jedno ze základních pravidel, které by se nikdy nemělo porušit. Pokud toto pravidlo aplikujete na spáchání vraždy, k jakému závěru dojdete? Že riziko je příliš velké, a proto to neuděláte. Ta myšlenka není dobrá. Všechno je to záležitost debetu. Každý návrh na světě se dá posoudit z hlediska zisku a ztrát, jiný praktický způsob na hodnocení čehokoli neexistuje."

Popotáhl. „Když říkám zisk, myslím zisk dosažený prací, ale nikoli v právním smyslu slova. Myslím vydělaný *de facto*, ne *de iure*. Vezměte si příjem, který mi bude do konce života plynout z vlastnictví akcií naší firmy. Tomu se říká bezpracný zisk, i když já jsem si ho vydělal léty oddané služby ve prospěch firmy. Vydělal jsem si ho, protože si ho zasloužím. Vezměte si ale naopak zisk – příjem, který Sarah Jaffeeové plyne z jejích akcií od smrti jejího otce."

Otočil se v křesle. „Paní Jaffeeová, rád bych se vás zeptal, co jste kdy pro podnik udělala? Řekněte mi jednu jedinou věc. Váš průměrný příjem z dividend za posledních pět let činí víc než čtyřicet tisíc dolarů. Vydělala jste si z nich jediný cent?"

Sarah na něho zírala. „Vydělával je můj otec," řekla.

„Ale co vy, osobně?"

„Ne, ovšem že ne. Nikdy jsem nic nevydělala."

Pitkin se od ní odvrátil. „A vezměte si sebe, pane Haghu, co vlastně ve skutečnosti znamená váš požadavek – žádáte podíl na zisku firmy. Podle zákona možná něco dostanete, to nevím, ale rozhodně jste si nic nevydělal a nikdo z vašich příbuzných a blízkých také ne. Říkám to správně?"

Hagh se tvářil shovívavě. „Naprosto správně, pane. Vůbec mě nemrzí, ani mi není trapné, že mě řadíte po bok šaramantní paní Jaffeeové." Usmál se neodolatelně na Sarah, která seděla vedle něho.

Pitkin se otočil zpátky do své normální polohy a zpod obočí zaměřil na Wolfa pohled. Popotáhl. „Chápete, co mám na mysli, když říkám, že život funguje jako účetnictví?"

Wolfe přikývl. „Není to tak těžké pochopit. A co slečna Eadsová? Nebyla na tom v podstatě stejně jako paní Jaffeeová? Nebyla taky takový parazit? Anebo ji její zájem, který prokázala v poslední době, zařadil mezi zasloužilé?“

„Ne. Neprokázala podniku žádné služby. Spíš byla na obtíž.“

„Takže si nic nevydělala?“

„Přesně tak.“

„A nic nezasloužila.“

„Ne.“

„Ale za týden by se stala majitelkou devadesáti procent podníkových akcií a vám, kteří tvoříte hodnoty, by zůstaly jen vaše platy. Nebylo to ohavné?“

„Ano. Všichni jsme si to mysleli.“

„Vy možná navýsost upřímně, protože jste zuřivý antifeminista a nesnášíte pohled na ženu, která něco vlastní nebo řídi. Ne?“

Pitkin popotáhl. „To není pravda.“

„Tak to řekla slečna Dudayová panu Goodwinovi.“

„Slečna Dudayová je zlá a nedůvěryhodná osoba. Pokud jde o ženy, mám jenom pocit, že by se také měly podřídit zásadám účetnictví a neměly by dostávat víc, než co si vydělají – vzhledem ke svým nedostatečným schopnostem a povahovým vlastnostem nejsou schopny vydělat víc než nějaké existenční minimum. Výjimky jsou velice vzácné.“

Wolfe odstrčil podnos, položil ruce na opěradla křesla a pomalu otáčel hlavou zleva doprava, od Helmara k Dudayové, a zase zpátky a pozorně si je prohlížel.

„Myslím, že už vás mám dost,“ řekl, ale nikoli útočně.., Vůbec si nejsem jistý, že večer za něco stál – ať, jak by řekl pan Pitkin, přinesl pro kteroukoli ze zúčastněných stran zisk nebo ztrátu.“ Zvedl se do vzpřímené polohy. „Pane Parkere, byl byste tak laskav a šel se mnou? Rád bych se s vámi krátce poradil, než se rozhodnu co a jak.“

Stejně jako na začátku večera kráčel podél zdi až ke dveřím, kde se k němu připojil Parker, a odešli spolu. Vstal jsem a zeptal jsem se, kdo chce dolít. Pár zájemců se našlo a většina z nich opouštěla svá místa. Viola Dudayová zahnala Sarah Jaffeeovou do rohu, aby jí něco řekla mezi čtyřma očima. Andy Fomos přešel k nim, ač ho

žádná nezvala, avšak přes své nedostatečné schopnosti a povahové vady nedaly najevo, že je to obtěžuje, a proto jsem nezasáhl. Když byli všichni obslouženi, opřel jsem se o hranu Wolfova stolu, zavřel jsem oči a naslouchal jsem slabému šumu jejich hlasů. Souhlasil jsem s Wolfem – taky jsem toho měl tak akorát, hlavně proto, že jsem nepostřehl jediný záblesk. A co on? Pevně jsem zavřel oči ve snaze o naprosté soustředění a šum hovoru přehlušil zvuk otvíraných dveří, ale pak hlasy najednou zmlkly a já zvedl víčka. Vrátili se. Parker přešel k Sarah. Wolfe se přesunul ke svému křeslu, ale neposadil se. Podíval se na ně.

„Slečno Dudayová a pánové. Nejsem hotov říci ano nebo ne. Je po půlnoci a já musím strávit, co jsem slyšel a viděl. Zavazuji se pouze k tomuto: pan Parker nepodnikne žádné kroky za paní Jaffeeovou, dokud se mu někdy během zítřka neozvu, a potom vás předem uvědomí prostřednictvím pana Helmara.“

Samo sebou že tak snadné to nebylo. Helmar a Brucker měli námitky, ale nejhlasitější a nejzarputilejší protest přišel od Haghova právního zástupce Irbyho a od Andyho Fomose. Irby chtěl, aby všichni výslovně potvrdili pravost dokumentu. Fomose zajímalo, kdy ho udělají ředitelem a kolik dostane zaplaceno. Zatímco tenhle menší tartas pokračoval, Bernard Quest přešel mlčky k Sarah Jaffeeové a něčím ji neodbytně krmil, jenomže ona několikrát zavrtěla hlavou, takže očividně moc velký úspěch neměl.

První to vzdal a měl se k odchodu Fomos. Zničehonic rozhodil ruce a rychlými kroky zamířil ke dveřím a já jsem s sebou musel hodit, abych tam byl včas a viděl ho, jak mizí na venkovních schodech. Po něm se zvedla Viola Dudayová, bez doprovodu, a potom Jay Brucker s Oliverem Pitkinem. Bernard Quest odešel sám, stejně jako Perry Helmar. Jediný, kdo uznal za slušné podat mi na odchodu ruku, byl Eric Hagh, který odešel v doprovodu svého právního zástupce. Poslední se zvedli Sarah Jaffeeová a Nathaniel Parker. Když jsem za nimi zavřel dveře, zmocnil se mě pocit velkomyslnosti. Čert to vem, ať ji doprovodí domů. S tou svou službou, specializovanou na odnášku kabátů a klobouků, jsem měl pořád slušný náskok.

Zamířil jsem k pracovně, ale vtom jsem uviděl Wolfa, krájejícího k výtahu.

„Tak který?“ zeptal jsem se. Zastavil se a civěl. „Který co?“

„Promiňte. Myslel jsem to jako legraci. Jestli jste tak namydlený, jak vypadáte, tak Bůh pomoz vašemu klientovi.“

Zahleděl se na mě. „Archie. Víte, kdo zabil slečnu Eadsovou a paní Fomosovou?“

„Ne, pane.“

„Tušíte to?“

„Ne, pane.“

„Já ano – anebo jsem to tušil –, ale je tady jistý rozpor. Co paní Jaffeeová? Je to zmije nebo podvodnice?“

„Ne. Vsadil bych na to, že je v jádru dobrá, tak deset ku jedné.“

„V tom případě, po jisté úvaze, se jí budu muset na něco zeptat. Mohl byste, prosím vás, zařídit, aby sem přišla zítra v jedenáct?“

Řekl jsem, že ano, a on pokračoval k výtahu. Moje postel musela počkat, než jsem pomohl Fritzovi uklidit pracovnu, obzvlášť popelníky a zbytky tekutého občerstvení. Byl už tam, a tak jsem šel za ním.

13

V noci bylo horko a byl jsem přikrytý jenom prostěradlem, a to pouze do pasu, a tak jakmile mě řinčení telefonu probralo natolik, abych si uvědomil, co se děje, mohl jsem bez problému natáhnout ruku a přiložit sluchátko kuchu. I když mě v noci vyburcuje ze spánku telefon, ohlašuju se: „Dům Nera Wolfa, u telefonu Archie Goodwin.“ Jenomže tentokrát mě to vyrušení jednak příliš vytočilo, jednak jsem byl vzhůru na slabých dvacet procent a nebyl jsem si úplně jistý, kdo a kde jsem.

„Ano?“ řekl jsem otráveně.

„To je dům Nera Wolfa?“

Ten hlas mě probral na padesát procent. „Ano. Archie Goodwin.“

„Tady je Sarah Jaffeeová. Hrozně se omlouvám, pane Goodwine, vzbudila jsem vás?“

„Ani ne. Tak povídejte.“

„Asi jsem měla počkat do rána, ale myslela jsem si, že jste je třeba našel a přemýšlel jste se, čí jsou. Našel jste nějaké klíče?“

„Ne. Proč, ztratila jste klíče?“

„Ano, dva na kroužku, od domu a od bytu. Měla jsem je v kabelce.“

„Kde jste teď?“

„U sebe doma. Mohla bych…“

„Jak jste se dostala dovnitř?“

„Pustil mě výtahář. Noční hlídač má univerzál. Mohla jsem je ztratit v klubu Flamingo nebo v taxíku, ale napadlo mě, že bych vám měla nejdřív zavolat, kdybyste je náhodou našel. Omlouvám se, že jsem vás obtěžovala. Dobrou noc.“

„Okamžik.“ Seděl jsem na kraji postele a měl jsem rozsvíceno. Hodiny ukazovaly za deset dvě. Byl jsem úplně vzhůru. Nechtěl jsem ji příliš vyděsit, ale situace nevypadala ideálně. „Nezavěšujte,“ řekl jsem jí. „Je tam Olga?“

„Ne, nespí tady.“

„Byla jste v klubu s Parkerem?“

„Ano, zastavili jsme se tam na sklenku a zatančili jsme si.“

„Kdy jste ty klíče začala postrádat?“

„Když jsem jela nahoru výtahem. Chtěla jsem si je vytáhnout z kabelky, ale nebyly tam.“

„Proč ne dole na chodníku?“

„Nepotřebovala jsem je. Byl tam noční hlídač a dveře byly otevřené.“

„A Parker s vámi nahoru nešel.“

„Ne.“

„Dobře. Nezavěšujte. Mějte telefon pořád u ucha a u úst.“

„Proč… co…“

„Nic. Milión ku jedné, že nic – ztratila jste klíče, nic víc. Ale po tom, co se stalo v pondělí v noci, jsem z klíčů nervózní, tak byste mi mohla vyhovět. Když vás ten noční hlídač pustil do bytu, jak dlouho jste tam byla, než jste mi zavolala?“

„Zavolala jsem vám okamžitě. Chtěla jsem vás zastihnout dřív, než budete spát. Co tím chcete říct, že jste nervózní z klíčů? Snad si…“

„Chci tím říct, že se mi do určité míry líbíte, i přes tu břečku, kterou vaří Olga, a okamžitě k vám jedu, abych měl klid. Kde je telefon, z kterého mluvíte?“

„V obývacím pokoji.“

„To je na druhém konci haly?“

„Ano. Říkal jste, že sem jedete?“

„Ano. Uděláte, co vám řeknu?“

„Pokud… ano, jistě.“ Hlas se jí chvěl. „Tak poslouchejte. Jde skoro určitě o falešný poplach, ale stejně. Nezavěšujte. Když řeknu: ‚Tak jděte,‘ řeknete mi tohle, cituju: ‚Myslím, že ne, ale jestli vydržíte u telefonu, půjdu se podívat do haly, jestli tam je.‘ Konec citátu. Mám vám to zopakovat?“

„Ne, nemusíte.“

„Určitě si to pamatujete?“

„Ano.“

„Výborně. Jakmile to řeknete, položte telefon – jenom ho položte a nezavěšujte – a jděte do haly, rovnou ke dveřím na chodbu, otevřete je, jděte ven a hlasitě je za sebou zabouchněte. Jděte k výtahu a zmáčkněte knoflík – mějte na něm prst, dokud nepřijede. Sjeďte dolů a počkejte tam na mě. Rozuměla jste všemu?“

„Ano.“

„Uděláte to tak, jak jsem řekl?“

„Ano, u-udělám.“

„Hodná holčička. Nezapomeňte prásknout dveřmi, protože budu držet sluchátko u ucha tak dlouho, dokud je neuslyším, teprve pak vyrazím. Až k vám dojedu, budete se mi moct vysmát, že jsem tak nervózní, a potom se rozhodneme, co uděláme dál. Jednak tancuju líp než Nat Parker a jsou teprve dvě hodiny. Posloucháte?“

„Ano.“

„Opakuju. Až řeknu: ‚Tak jděte,‘ řeknete: ‚Myslím, že ne, ale jestli vydržíte u telefonu, půjdu se podívat do haly, jestli tam je‘. Jakmile to řeknete, položte telefon, jděte do haly, otevřte dveře na chodbu, jděte ven, práskněte za sebou dveřmi, přivolejte výtah a držte prst na tlačítku, dokud nepřijede. Sjeďte dolů a zůstaňte s nočním vrátným, než přijedu. Kdyby někam šel, jděte s ním. Uděláte, co jsem řekl?“

„Ano.“

„Jste připravena?“

„Ano.“

„Tak jděte.“

„Myslím, že ne, ale jestli vydržíte u telefonu, půjdu se podívat do haly, jestli tam je.“

To by šlo, pomyslel jsem si, na to, že je to hned naostro. Ve sluchátku to trochu zaharašilo, když ho pokládala. Neslyšel jsem žádné kroky, jenomže v obýváku měla koberec. Uvažoval jsem, že patnáct až dvacet vteřin by mohlo stačit, maximálně třicet, pokud se někde něco nezadrhne, a začal jsem v duchu počítat, jakmile jsem uslyšel, že položila sluchátko.

Umím počítat s přesností plus mínus tři vteřiny za pět minut. Počítal jsem a vzpomněl jsem si, jak jsem řekl Wolfovi, když dal Priscille Eadsové jedenáct hodin na nalezení úkrytu, že je to jako ve hře na ovečku, jenomže tohle se spíš podobalo hře na vodníka. Telefon v obýváku byl jeden břeh a výtah na chodbě druhý břeh – a na Sarah bylo, aby se dostala z jednoho na druhý a nenechala se stáhnout vodníkem do vody. Už je to spousta let, co jsem tu hru hrál naposledy.

To se mi mihlo hlavou, než jsem napočítal do deseti. Poté jsem naslouchal tak napjatě, že už jsem nemyslel vůbec na nic. Kdyby s nimi řádně práskla, nepochybně bych to slyšel. Napočítal jsem patnáct, dvacet – a pořád nic. Třicet. Tiskl jsem sluchátko k uchu. Čtyřicet, padesát, šedesát – celá minuta. Nebylo možné, aby jí to trvalo tak dlouho, a já se přesto držel té zatracené věci a automaticky počítal – devadesát čtyři, devadesát pět, devadesát šest…

Zavěsil jsem, v hlavě mi hučelo, ale jedno bylo jisté – potřeboval jsem šaty. Když jsem se oblékl, zauvažoval jsem. Kdybych strávil čas voláním na Devadesátý revír, který byl od ní nejblíž, mohl bych, anebo taky ne, dostat na drát nějakého policistu, který raději žvaní než jedná, obzvlášť když můj jediný fakt byl ten, že jedna paní ztratila klíče. Pro skutečnost, že jsem neslyšel prásknutí dveřmi, existovalo několik možných vysvětlení, včetně možnosti, že je přibouchnout zapomněla. Nabízely se různé alternativy, proč bych

měl zavolat na policii, ale než jsem se oblékl, a to netrvalo dlouho, všechny jsem zavrhl.

Seběhl jsem dolů do pracovny, popadl pistoli, dal si ji do kapsy, přepnul telefon, aby zazvonil u Fritze i u Wolfa, vrátil jsem se do předsíně a sešel do polosuterénu, vstoupil jsem do Fritzova pokoje a zatřásl jím. Vyjekl.

„Mám práci," řekl jsem mu. „Vrátím se, až tu budu."

Řekl mi, abych byl opatrný, tak jako obvykle, když odcházím z domu služebně, ale jeho poslední slova jsem neslyšel, protože jsem už byl na cestě z domu. Poklusem jsem zamířil na východ. V téhle noční době aby taxíky na Desáté avenue prstem hledal a já jsem jeden chytil až u Třicáté čtvrté ulice. Desátá se svými neseřízenými semafory nebyla k ničemu, a tak jsem řidiči řekl, aby jel východním směrem k Ústřednímu parku. Jel dobře – a aby ne s tím búrem, který jsem mu strčil, a ulicí tak prázdnou, jak si jen člověk může přát. Když jsme se skřípějícími pneumatikami zabočili do Osmdesáté ulice, bylo třiadvacet minut po druhé, pouhých šestadvacet minut od chvíle, kdy jsem ji slyšel položit telefon. Ještě jsme úplně nezastavili u chodníku na dané adrese, a já už měl dveře otevřené a vyskočil jsem ven. Řekl jsem řidiči, aby počkal a ukázal jsem mu průkaz, abych si připravil půdu pro případ, že bych po něm něco rychle potřeboval.

V dohledu nebylo živé duše. Šel jsem ke vchodovým dveřím a vzal za kliku. Byly zamčené. Jak jsem s nimi třásl a nahlížel dovnitř, vyšel zpoza rohu nějaký člověk v uniformě, opřel se čelem o sklo a díval se na mě.

„Co chcete?" křikl.

„Chci jít dovnitř!"

„Proč?"

„Za paní Jaffeeovou. Čeká na mě."

„V tuhle dobu? Pitomost. Jak se jmenujete?"

Bylo to beznadějné. Tenhle mě v životě neviděl, neměl službu, když jsem tady byl ve středu dopoledne. Byl to očividně vylízaný mozek. Trvalo by dlouho, než bych mu to vysvětlil, a stejně by mi nevěřil. Kdybych ho přesvědčil, aby jí zavolal domácím telefonem, a ona ho nezvedala, nejspíš by mi řekl, že spí. Vytáhl jsem z kapsy

pistoli, nechal jsem ho, ať si ji dobře prohlédne, vyťukal jsem s ní ve skle díru, sáhl rukou dovnitř, otevřel jsem si sám a vešel. Vzápětí jsem uslyšel, jak se motor taxíku rozeřval, a když jsem se ohlédl přes rameno, viděl jsem, jak rychle odjíždí. Chlapec měl rychlé reflexy.

Mířil jsem zbraní na toho vola, který natahoval ruce tak vysoko, kam až dosáhl. Bylo takřka vyloučeno, aby byl ozbrojen, ale pro jistotu jsem ho rychle oplácal. „Viděl jste během poslední půlhodiny paní Jaffeeovou? Anebo slyšel? Mluvte rychle. Tak bude to?“

„Ne. Přijela…“

„Do výtahu. A švihem! Páté patro.“

Poslechl. Začali jsme stoupat. „Vy jste se zbláznil,“ řekl. „Ten taxikář zavolá polici, která tu bude co nevidět.“

Nevšímal jsem si ho. Klec se zastavila. „Ven,“ řekl jsem mu, „a do bytu pět bé.“ Zajistil dveře proti zavření a šel chodbou přede mnou. U dveří bytu pět bé položil palec na zvonek. „Já sám,“ řekl jsem. „Vy vyndejte klíče a otevřte.“

„Jenže já nesmím…“

Ten mamlas se nikdy nedozvěděl, jak málo chybělo, aby dostal do hlavy železnou tyčí. Věděl jsem až moc dobře, že jdu pozdě, a trochu by mi bývalo pomohlo, kdybych mohl třísknout přes palici osm nebo devět lidí, počínaje jím. Ale jak jsem trhl pistolí, sáhl po klíčích. Jen pro úplnost, zmáčkl jsem prstem zvonek a držel jsem ho tam celou tu dobu, co odemykal. Když dveře otevřel, strčil jsem ho dovnitř před sebou, ale po dvou krocích se zastavil a já přestal strkat.

Ležela napravo, asi v půli cesty ke dveřím do obýváku, zkroucená, jednu nohu nataženou, druhou skrčenou. Její obličej byl z místa, kde jsme stáli, dobře vidět, a nebylo nijakých pochyb o tom, že jsem přišel pozdě, což je v případě zardoušení přirozené. Byla k nepoznání. Ten blbeček se pohnul a já jsem ho popadl za ruku a otočil ho k sobě.

„Kriste Všemohoucí,“ řekl a vypadal, že chce něco kváknout.

„Sjeďte s výtahem dolů,“ řekl jsem mu, „a zůstaňte tam. Policajti ho budou potřebovat.“

Vypakoval jsem ho, zavřel dveře a otočil se. Na důkladnou prohlídku nebyl čas, ale stačilo se porozhlédnout. Řídila se mými pokyny, ale ke dveřím se nedostala. Tři kroky od místa, kde ležela,

byly otevřené dveře od komory. Číhal tam v záloze, a jak šla kolem, rozrazil dveře a praštil ji bronzovou knižní zarážkou ve tvaru tygra. Ležela na zemi. Dodělal ji pak dvojitou šňůrou ze žaluzie, která tam taky ležela. Bylo tam všechno.

Šel jsem k ní, dřepl jsem si a snažil jsem se jí zatlačit jazyk, ale byl příliš opuchlý. Jazyk a oči říkaly vše, ale přesto jsem sebral pár vláken z koberce a položil jí je přes nosní dírky a pomalu počítal do deseti. Ne. Vstal jsem, šel do obýváku a ke stolku s telefonem. Ano, řídila se mými pokyny – nezavěsila. Zvedl jsem sluchátko a položil jsem ho do vidlice, počkal deset vteřin, znovu jsem ho zvedl a poté, co jsem uslyšel oznamovací tón, vytočil jsem číslo. Už po třetím zazvonění se ozval Wolfův hlas. Byl to tvrdý spáč, ale nemuseli jste ho budit palicí.

„Haló?“ Byl stejně nedůtklivý jako já.

„Archie. Dobře poslouchejte, protože nás můžou přerušit. Volala mi Sarah Jaffeeová. Z kabelky se jí ztratily klíče, ale noční vrátný jí otevřel byt. Řekl jsem jí, že za ní jedu a co má zatím udělat. Přišel jsem a volám z jejího bytu. Udělala, co jsem jí řekl, ale leží tady na podlaze mrtvá. Někdo ji praštil do hlavy a potom uškrtil. Až bude příště v nebezpečí, měla by zavolat někomu jinému. Nevím, kdy se vrátím.“

„Archie.“

„Ano, pane.“

„Řekl jsem, že je ješitné vyčítat si nedostatek vševědoucnosti. Totéž platí o všemohoucnosti. Ohlaste se, až budete moct.“

„Dobře. Sladké sny.“

Zmáčkl jsem vidlici, na okamžik jsem ji podržel, pustil a vytočil WAtkins 9-8241. Konečně se na mě usmálo štěstí. Službu měl seržant Purley Stebbins. Netvrdím, že mě Purley miluje, ale aspoň je občas ochotný mě poslouchat. Dostal jsem ho k telefonu.

„Co je, Goodwine?“ zabručel.

„Mám pro vás informaci,“ řekl jsem mu, „ale nejprv bych byl rád, kdybyste mi odpověděl na jedinou otázku. Nechali jste dneska sledovat někoho z podezřelých v případu Eadsová?“

„Kdo to chce vědět?“

„No dobře, vynechme to. Dobře mě poslouchejte. Dneska večer bylo u nás deset lidí. Těch pět ze Softdownu – Helmar, Brucker, Quest, Pitkin a slečna Dudayová. A taky Sarah Jaffeeová a její právní zástupce Parker. Taky Eric Hagh – bývalý manžel Eadsové. Přiletěl dneska…“

„Já vím.“

„Hagh a jeho právní zástupce Irby. Taky Andy Fomos. Odešli chvíli po půlnoci. Někdy během večera někdo z nich vytáhl Sarah Jaffeeové z kabelky klíče od jejího bytu. Všimla si toho teprve až před domem a zavolala mě a já jsem teď v jejím bytě. Ten, kdo jí vzal ty klíče, se dostal dovnitř a počkal na ni a dvě minuty před druhou ji praštil a uškrtil. Leží na podlaze. Říkám to takhle, protože jsou teprve dvě třicet šest a třicet osm minut není moc, aby člověk vypadl z tohohle domu a někam se dostal, takže jestli s sebou…“

„Neděláte si srandu, Goodwine?“

„Ne.“

„Jste teď v bytě té Jaffeeové?“

„Ano.“

„Kristapána, tak se odtamtud nehněte!“

„*Položte ten telefon a ruce nahoru!*“

Bylo to trochu zmatečné, když mi dva městští zaměstnanci dávali příkazy současně, jeden po telefonu a druhý osobně, jenomže za mými zády. Purley Stebbins zavěsil, takže to bylo v pořádku. Otočil jsem se, zvedl ruce dostatečně vysoko, abych ukázal, že v nich nic nemám, protože jeden nikdy neví, jak bude náhodný platfusák reagovat těsně po nalezení mrtvoly. Mohl trpět pocitem velikášství.

Zjevně byl sám. Přišel blíž, pistoli v natažené ruce, a nebylo divu, že neměl naprosto pevnou ruku, jelikož to byla choulostivá situace pro osamoceného policajta, který věděl, že jsem ozbrojen. Pravděpodobně také věděl o souvislosti mezi Sarah Jaffeeovou a Priscillou Eadsovou, protože to bylo v novinách, a pokud ano, proč bych nemohl být já ten škrtič, kterého hledá celá policie, a tudíž vítaný prostředek k povýšení a hromadě slávy, živý nebo mrtvý?

„Heleďte,“ řekl jsem. „Právě jsem hovořil se seržantem Purley Stebbinsem z Manhattanského…“

„Mlčet!“ Myslel to smrtelně vážně. „Otočte se, jděte ke zdi, pomalu, položte dlaně vysoko na zeď a zůstaňte tak.“

Udělal jsem, co mi řekl. Byla to běžná poloha pro sólový filcunk, a když jsem se v ní ocitl, čekal jsem, že ucítím ústí pistole v zádech a jeho ruku na svém těle, ale nic. Místo toho jsem slyšel, jak vytáčí nějaké číslo, a za okamžik jeho hlas. „Tady je Casey, dej mi poručíka… Poručík Gluck? Ještě jednou Casey. Nečekal jsem a přišel jsem do bytu Jaffeeové sám. Natrefil jsem na něho a je tady, držím ho v šachu… Ne, já vím, ale zadržel jsem ho a pohlídám ho, než přijdou…“

Takový to byl mistr, kterého splašil ten taxikář a který mě přinutil stát s rukama opřenýma o zeď.

14

V průběhu těch osmdesáti hodin, které uplynuly od deseti minut před druhou v pátek ráno, když mi zavolala Sarah Jaffeeová, že postrádá klíče, do devíti v pondělí dopoledne, když jsem zavolal Wolfovi z kanceláře policejního komisaře, jsem nespal víc jak pět hodin.

První dvě hodiny z těch osmdesáti jsem strávil v bytě zemřelé Sarah Jaffeeové, většinou – poté co přijelo pár dospělých a zachránilo mě před Caseym – vsedě u stolu v arkýři, kde jsem ve středu dopoledne se Sarah snídal, a odpovídal na otázky, které mi kladl kapitán Olmstead z Manhattanského západního oddělení vražd, jehož jsem moc neznal. Třetí vražda stejného kalibru přivedla celé oddělení do varu a technici se tu noc v tom bytě pěkně vyřádili. Skutečnost, že vrah použil bronzové knižní zarážky a šňůry, která byla odříznuta ze žaluzie v arkýři, naznačovala, že svůj pohyb neomezil pouze na halu, a proto byste v celém bytě nenašli jediný čtvereční centimetr, který by nebyl posypán práškem na snímání otisků prstů a prohlížen lupou pod silným světlem.

V půl páté ráno jsem byl převezen na stanici Devadesátého revíru na Východní Šedesáté sedmé ulici, strčen do místnosti, kde na mě čekal nějaký poručík a ještě jeden polda se stohem stenografických

záznamníků, a bylo mi řečeno, abych podal úplnou zprávu o té schůzce ve Wolfově pracovně, včetně všeho, co kdo řekl a udělal. To trvalo čtyři hodiny a během té čtvrté a poslední jsme ve třech spořádali tucet obložených chlebů se šunkou, šest melounů a čtyři litry kafe, všechno na můj účet. Když bylo po všem, dostal jsem povolení použít telefon a zavolal jsem Wolfovi.

„Volám ze služebního telefonu na policejní stanici," řekl jsem mu, „a u mého lokte stojí poručík a na přípojce poslouchá seržant, tak neříkejte nic inkriminujícího. Nejsem zatčen, i když technicky vzato jsem vinen vloupáním, protože jsem vymlátil sklo vchodových dveří, abych se dostal dovnitř. Vyjma toho nemám nic jiného a nevím, kdy se vrátím domů. Podrobně jsem jim vylíčil včerejší večer v naší pracovně, takže je jisté, že půjdou i po vás."

„Už tady byli. V jedenáct přijde poručík Rowcliff a já jsem slíbil, že ho přijmu. Už jste snídal?"

Nezapomněl by. Řekl jsem, že ano.

Poté mě ten poručík se seržantem opustili a já tvrdnul celou hodinu v místnosti s uniformovaným strážným. Začalo to vypadat, že historie se bude opakovat, vyjma náramků, když vtom přišel nějaký policajt a řekl mi, abych šel s ním, a já šel před ním na chodník a představte si, že tam na nás čekal taxík. Odvezl nás před číslo 155 na Leonardově ulici a ten polda mě odvedl nahoru do nějaké místnosti, a kdo že mě to nenavštívil jako můj kamarád Mandelbaum, náměstek prokurátora, který se mnou bez užitku klábosil v úterý odpoledne.

O čtyři hodiny později, pokud jsem dobře viděl, byl užitek zrovna tak v nedohlednu. Měl jsem velmi neuspokojivý pocit, že mě proklepli do poslední mrtě o něčem, co se někdy někde stalo, jen aby se přesvědčili, že jsem gramotný, ale že to nemá co dělat s tím grázlem, po kterém jdu. Uměl jsem být trpělivý, když bylo třeba, a vyšel jsem jim vstříc, jak nejlíp jsem dovedl, jenomže od chvíle, co jsem otevřel dveře a viděl ji ležet s vyplazeným jazykem, uplynulo víc jak dvanáct hodin a otázek jsem zodpověděl dost.

Na konci těch čtyř hodin Mandelbaum odstrčil svou židli, vstal a řekl mi: „Zdá se, že to prozatím stačí. Nechám to přepsat a odvezu kopii vaší výpovědi nahoru. Dneska večer nebo zítra ráno – nejspíš

až ráno – vám zavolám a požádám vás, abyste sem přijel a přečetl si ji, tak zůstaňte na telefonu nebo se ozvěte.“

Mračil jsem se na něho. „Chcete říct, že můžu jít?“

„Samozřejmě. Za těchto okolností musí být vaše násilné vniknutí do domu považováno za oprávněné, a jelikož jste souhlasil se zaplacením škody, nikdo vás žalovat nebude.“ Podíval se na hodinky. „Mám důležitou schůzku.“ Otočil se k odchodu.

Prožíval jsem zkušenost, která pro mě nebyla nová. Zničehonic jsem zjistil, že – po plném uvážení – jsem dospěl k nějakému rozhodnutí, aniž bych si to uvědomil. Tentokrát mi však trvalo vteřinu, než jsem ho přijal, protože bylo neslýchané. Představitel zákona mi říkal, abych šel domů k Neru Wolfovi, a já jsem nechtěl, a ani jsem to neměl v úmyslu.

„Moment,“ řekl jsem naléhavě a on se zastavil. „Řekl jsem vám všechno, co vím. Chci něco – ne moc,“ poprosil jsem ho. „Chci mluvit s inspektorem Cramerem, hned teď. Má spoustu práce a já nevím, kde je, takže bych ho mohl dostihnout třeba až zítra. Zařiďte mi to.“

Zostražitěl. „Kvůli tomuhle případu?“

„Ano.“

„Proč vám nestačím já?“

„Protože on mi na něco může kývnout, kdežto vy ne.“

Nebýt toho, že na něho čekal další zákazník, zřejmě by byl ochotný si o tom promluvit. Znovu se podíval na zápěstí, šel k telefonu a dal se do práce. Ukázalo se, že dokonce ani pro něho, zástupce státního návladního v případu Eadsová a Fomosová, to není jednoduché, ale asi po deseti minutách na telefonu mi řekl: „Má poradu u komisaře. Jeďte tam, ohlaste se a čekejte.“

Poděkoval jsem mu a on vyběhl.

Ještě jsem neobědval a cestou na Centre Street, což bylo co by kamenem dohodil, jsem si koupil čtyři pěkně zralé banány, vzal jsem si je do bistra a spláchl je litrem mléka.

V kanceláři policejního komisaře Skinnera situace nevypadala moc růžově. Ne proto, že ve velké a rušné čekárně byla spousta lidí, což bylo normální, ale proto, že jsem nemohl zjistit, s kým Mandelbaum mluvil, a dokonce jsem ani nenatrefil na nikoho, kdo by

mi potvrdil, že Cramer je uvnitř. Problém byl v tom, že Skinnerova kancelář měla ještě jeden východ, za rohem chodby, a sledovat oba nebylo lehké. Přesto jsem se o to pokusil. Vyšel jsem z čekárny a zamířil k místu, kde se chodba lomila – a hele! U druhých dveří stál seržant Purley Stebbins. Jakmile mě spatřil, začal automaticky vrčet.

Šel jsem k němu. „Požádal jsem vás někdy o laskavost?“

„Nikdy.“ Chraptěl, ale to on vždycky. „Tak hloupej nejste.“

„Doteď jsem nebyl. Chci přepadnout inspektora Cramera, až vyjde ven, a požádat ho o pět minut, a vy budete tak laskav a budete držet ústa. Můžete to pokazit, když budete chtít, ale proč byste to dělal? Jsem řádný občan, platím daně a ve vězení jsem byl jenom devětkrát.“

„Má práci.“

„Já taky.“

„Na co se ho chcete zeptat?“

Měl jsem odpověď připravenou, ale nedostal jsem se k ní. Dveře se otevřely, vyšel z nich Cramer a ocitl se mezi námi. Chystal se pokračovat v cestě a byl tak zamyšlený, že mě ani neviděl, dokud jsem mu nezastoupil cestu.

„Vy?“ Nelíbilo se mu to. Loupl pohledem po Purleym. „Co to má znamenat?“

Ozval jsem se. „To byl můj nápad, inspektore. Musím vám něco říct. Jestli je tady poblíž nějaká volná místnost, pět minut by mělo stačit.“

„Nemám čas.“

„Tak čtyři minuty.“

Mračil se. „Poslal vás Wolfe.“

„Ne. Je to můj nápad.“

„O co jde? Řekněte mi to tady.“

Popošel ke zdi a já jsem se postavil proti němu. Purley dotvořil trojúhelník. „V kanceláři státního návladního,“ řekl jsem, „mi řekli, abych šel domů. Já jsem ale přišel za vámi.V úterý jste slyšel Nera Wolfa, jak říká, že jsem jeho klientem. Byl to báječný fór, ale na druhé straně to myslel více méně vážně – tak vážně, že mě poslal, abych se kouknul, jestli bych nemohl trochu zvířit prach, což se mi s trochou štěstí podařilo, a včera večer všichni přišli…“

„Vím o tom všechno.“

„Fajn. Cítil jsem za to, co se stalo Priscille Eadsové, trochu zodpovědnost. Určitě to byla jenom smůla, že to s ní takhle dopadlo, ale přirozeně jsem chtěl jenom dostat do rukou toho grázla, který způsobil…“

„O tom taky vím. K věci!“

„Hned to bude. Sarah Jaffeeová – to je něco jiného. To nebyla jenom smůla. Zatímco mi do telefonu vykládala, že se jí ztratily klíče, on byl schovaný v komoře a čekal na ni. Pokusil jsem se jí říct, co má dělat. Uvažoval jsem, že existuje pravděpodobnost tak jedna ku stu, že je někde v bytě – větší ne, protože jsem nevěděl o jediném důvodu, proč by si někdo měl přát její smrt, a pořád to nevím –, a proto jsem jí poradil, co má dělat. Mohl jsem jí říct, aby běžela k otevřenému oknu a začala křičet, a to jí mohlo zachránit život. Nebo jsem jí mohl říct, aby popadla něco, čím by se mohla bránit – zrovna u telefonu byla stolička –, couvla ke zdi a začala křičet a mlátit do zdi, dokud by někdo nepřišel. To mohlo nejen jí zachránit život, ale i chytit jeho. Ale neudělal jsem to. Věděl jsem něčem lepším. Nechtěl jsem mu to stěžovat tím, že by se k ní musel nepozorovaně přiblížit, a tak jsem ji poslal za ním. Řekl jsem jí, ať jde do haly a ke dveřím na chodbu, protože tím se dostane na půl metru od komory, kde se skrýval, a jak ji uslyší přicházet, může rozrazit dveře, udělat jeden krok a prásk! Řekl jsem jí, jak to má udělat, a ona se mými pokyny řídila, přestože se mi přiznala, že je zbabělá. Hergot, to nebyla jenom smůla.“

„A co chcete, metál?“ zaskřehotal Cramer.

„Ne, díky. Chci šanci, abych si na něj mohl sáhnout. S tím, jak se cítím, se mi nechce jít domů, sedět na zadku a čekat, až pana Wolfa popadne záchvat génia, a jít spát, až bude čas jít spát. Čirou náhodou můžu pomoct a pomohl bych strašně rád. Kupříkladu je jisté, že všichni, kdo u nás byli včera večer, byli vyslechnuti, ale vy s nimi neskončíte, dokud na to nepřijdete. Klíče se jí ztratily včera u pana Wolfa. Muselo to být zrovna ve chvíli, kdy jsem byl otočený, protože mám dobré oči a včera večer jsem je nenechal zahálet. Jestliže teď někoho z nich vyslýcháte, navrhuji, abyste mě nechal výslechu přihlížet a komentovat ho, pokud má paměť řekne, že je to nutné, a

abychom v tom pokračovali tak dlouho, dokud vraha nedostanete. Tvrdím, že mě k tomu kvalifikuje skutečnost, že jsem tam včera večer byl a měl jsem otevřené oči a že o tom, kdy mohlo dojít k odcizení klíčů a kdy ne, vím víc, než by se kdokoli mohl dozvědět za měsíc výslechů. Rád také pomůžu jakýmkoli jiným užitečným způsobem, pokud po mně nebudete chtít, abych vzal poručíka Rowcliffa za ruku a převedl ho přes ulici.“

Zavrčel. „Typický wolfovský přístup.“

„Ne. S panem Wolfem jsem mluvil pouze dneska dopoledne v devět hodin v přítomnosti jednoho policisty, který stál vedle mě, a druhého, který hovor poslouchal na pararelní přípojce. Jak už jsem řekl, jedná se o výhradně osobní záležitost, protože mám pocit, že na spánek nebudu mít hned tak pomyšlení.“

Obrátil se k Purlyemu. „Byl tam a mohl by pomoct. Znáte ho stejně dobře jako já. Co s tím budeme dělat? Myslí to vážně?“

„Je to možné,“ připustil seržant. „Hodně dlouho se naparoval, teď dostal pecku a nemůže se s tím smířit. Já bych tomu věřil. Vždycky ho můžeme vyhodit.“

Cramer přišel ke mně. „Jestli je to nějaká levota, tak si mě nepřejte. Wolfe se nedozví ani slovo, ani čárku, a nic neřeknete ani novinářům nebo někomu jinému.“

„Souhlasím.“

„Už tak je z toho velký povyk, jak sám víte, a teď s tou třetí, a zase uškrcenou, se proti nám spiklo celé město. Z vaší výpovědi se udělaly dva tucty kopií a jednu z nich si právě teď pročítá sám komisař. Zástupce komisaře Wade je v kanceláři na konci chodby s Bruckerem. U státního návladního je Bowen se slečnou Dudayovou a Mandelbaum se chystal začít znovu s Haghem, když skončil s vámi. Můžete jít, kam chcete, a já zavolám, že přijdete, anebo můžete jít se Stebbinsem a se mnou. Jdeme si znovu podat Helmara.“

„Půjdu pro začátek s vámi.“

„Tak pojďme.“ Vykročil.

Moje první vystoupení v roli neformálního adjunkta newyorské policie, usazeného po levici inspektora Cramera při výslechu Perryho Helmara trvalo pět hodin. Nebylo to rozhodně poprvé, kdy jsem viděl a slyšel Cramera při práci, ale okolnosti byly nové, protože jsem mu

bez výhrad držel palce. Jako diváka u hádankové soutěže je mě nejspíš stejně obtížné uspokojit jako kohokoli jiného, jelikož jsem nesčíslněkrát viděl, jak totéž dělá Wolfe, ale myslel jsem si, že si Cramer s Helmarem vede dobře. Nemohl číst moji výpověď víckrát než jednou, když byl celý den tak zaneprázdněný, ale představu o schůzce ve Wolfově pracovně měl jasnou a přesnou. Moc jsem k představení nepřispěl, dodal jsem jen pár vsuvek a několik návrhů, z nichž žádný neudělal díru do světa. V devět hodin byl Helmar bez doprovodu poslán domů, když mu nejdřív řekli, že ho možná budou znovu potřebovat ráno.

Cramer se odebral k další poradě v komisařově kanceláři a já jsem opustil budovu spolu s Purleyem. Byl ve službě třináct hodin a chtěl už se jenom najíst a jít spát a já jsem ho pozval na smažené mlže k Louieovi.

Nevím, jak jsem přišel na to, že nabídnout Purleymu smažené mlže u Louie bylo jak zamávat červeným lajntuchem před žábou volskou, jelikož naše známost, která v prvé řadě nebyla společenská, nikdy nevyvrcholila společným jídlem. Vzhledem k mému novému, byť dočasnému postavení u newyorské policie se rozmýšlel pouhé tři nebo čtyři vteřiny.

V restauraci jsem trval na tom, že mě musí doprovodit k telefonní budce, a tam, u otevřených dveří a s ním vedle sebe, jsem vytočil Wolfovo číslo.

Omluvil jsem se. „Měl jsem zavolat dřív, abych vám řekl, že to nestihnu k večeři, ale nemohl jsem se utrhnout. Byl jsem s inspektorem Cramerem a seržantem Stebbinsem, vyslýchali jsme Perryho Helmara. Cramer má představu, že jelikož jsem včera večer byl na té schůzce, nemuselo by být na škodu, když budu u výslechu, a já souhlasil. Jdu teď koupit seržantu Siebbinsovi nějaké mořské potvůrky a potom, aby mi lépe vytrávilo, půjdu do kanceláře státního návladního na posezení s Andy Fomosem – buď s ním nebo s Oliverem Pitkinem. Nemůžu říct, kdy přijdu domů. Trojnásobná vražda pochopitelně zaměstnává policii ve dne v noci, takže to potáhnu možná tak dlouho, dokud nepadnu – po stopách pitoresknosti nebo vášně, to podle toho. Někdy vám zavolám.“

Ve sluchátku to trochu zachrastilo, na způsob utnutého chichotu, a mně to v tu chvíli připadalo nemístné. „Ten zatracený zvonek u dveří si nedá pokoj," stěžoval si. „Ale my už si s Fritzem nějak poradíme. Zavolejte mi, až se vám to bude hodit."

Cvaklo mi do ucha. Zavěsil jsem, pomalu, a na okamžik jsem zůstal sedět. Sám je pitoreskní. Buď se hodlal do případu zavrtat a pracovat na něm, v kterémžto případě měl trvat na tom, abych se okamžitě vrátil domů a pomohl mu, anebo nehodlal, v kterémžto případě měl brblat o mém bratříčkování s našimi odvěkými nepřáteli.

„Víte," řekl jsem Purleymu, „podivíni jsou strašně zajímaví lidé."

„Pro mě ne," nesouhlasil. „Každej mizernej vrah, kterýho jsem kdy viděl, byl podivín."

Než spořádal dvě velké porce smažených mlžů s oblohou, dva tupláky piva a dva kousky jablečného koláče s tvarohem, dozvěděl jsem se skoro všechno o rutinních aspektech vyšetřování. Nikdo z nich nebyl ve čtvrtek večer sledován, ani Andy Fomos. Pět minut poté, co jsem mu zavolal, vyslal Purley dvacet mužů, aby je prověřili – některé telefonem, některé osobně –, což udělali u všech, kteří byli přítomni na té schůzce u Wolfa, Nathaniela Parkera nevyjímaje. Přestože čtyři z nich, včetně Parkera, měli zjevně alibi – které se stále prověřovalo –, nikdo nebyl spolehlivě mimo podezření, ani podezřelý.

K tomu měl Purley poznámku. Kdybych Purleymu, když mi zavolala Sarah Jaffeeová, okamžitě zavolal, a kdyby to on rozjel – to znamená, kdyby nejenom poslal jednoho muže na Osmdesátou ulici, ale začal ihned prověřovat všechny zúčastněné, už bychom toho škrtiče měli. Souhlasil jsem – ale zeptal jsem se, jestli by opravdu tak reagoval, kdybych mu zavolal hned, a musel připustit, že ne, hlavně proto, že neexistoval žádný známý motiv, proč by někdo z nich měl Sarah Jaffeeovou zabíjet. I kdybych mu řekl o vyhrožování v souvislosti s jejím podáním žaloby, bylo by prostoduché předpokládat, že by někdo někoho zabil kvůli tomuhle.

Pokud jde o alibi, ať už by obstála nebo ne, zákon na tom byl stejně jako Wolfe, když řekl Viole Dudayové, že sice ty zločiny asi nespáchala, ale že není důvodu, proč by je nemohla zosnovat. Purley prohlásil, že na případu pracuje šestadvacet nejschopnějších lidí,

kteří se snaží nalézt souvislost mezi jedním z podezřelých a vrahem. V jistém smyslu to bylo jednodušší, ale také těžší, protože pátrali po škrtičí, a ne po pistolníkovi.

Nenašli taxikáře, který by někoho vezl mezi půlnocí a tři čtvrti na dvě na danou adresu na Východní Osmdesáté nebo do nejbližšího okolí, ani odtamtud po druhé hodině. Stále ho ještě hledali, ale šance byla minimální. Jen o tři ulice dál byla stanice podzemní dráhy.

Noční vrátný se jmenoval William Fisler. Můj dojem byl správný: byl to vůl. Zprvu tvrdil, že mezi půl jednou a tři čtvrti na dvě, to jest v době, kdy se vrah musel dostat do domu a nahoru do bytu, ani na okamžik neopustil své místo úhlavního vchodu, vyjma několika jízd výtahem se známými nájemníky; ale když mu došlo, že tímto tvrzením nechává vrahovi ke vstupu do budovy a na schody pouze intervaly krátkých jízd výtahu, úplně obrátil a prakticky prohlásil, že měl dole tolik práce se sendviči a kávou, že přední vchod skoro neviděl. Mezi 1.58 a 2.23 se odtamtud nehnul, takže právě v této době musel vrah sejít po schodech, vyjít na chodník a zmizet. Vrátný přiznal, že okolo tři čtvrti na dvě byl na chodníku a nechal dveře do budovy otevřené, protože musel; Sarah mi tehdy do telefonu řekla, že tak to tam vypadalo, když přijeli s Parkerem taxíkem před dům, což Parker potvrdil.

Parkerovo alibi bylo neprůstřelné. Sarah mi řekla, že s ní do domu nešel – noční vrátný to potvrdil, stejně jako taxíkář, kterého samozřejmě našli a který odvezl Parkera domů.

Samotná vražda nepředstavovala problém. Když se vrah dostal dovnitř, vybral si jako vhodné nástroje bronzového tygra a šňůru ze žaluzií a ukryl se v komoře. Pokud měl v plánu ji napadnout ihned poté, co vstoupí dovnitř, musel od něho upustit, protože tam byl ten noční vrátný, který ji pouštěl dovnitř. Okamžitě šla k telefonu v obývacím pokoji, aby mi zavolala, a přítomnost tohoto přístroje s otevřenou linkou pochopitelně násilnou akci neumožňovala. Když ji uslyšel přicházet do haly, buď nevěděl, že nezavěsila, nebo nemohl odolat pokušení, když měl svoji oběť tak blízko, anebo se bál, že jde ven. V každém případě ji napadl. Po činu odešel, sešel po schodech dolů a buď zjistil, že u hlavního vchodu není živa duše, a vyšel tudy, anebo pokračoval až do suterénu a vyšel manipulační uličkou.

Z otisku prstů, které se v bytě našly, žádné nepatřily nikomu z podezřelých. Žádné nebyly na bronzovém tygrovi a žádné na klice u dveří do komory.

Hledal se motiv. Zatímco u Priscilly Eadsové byl motiv tak zřejmý jako nos mezi očima – a pasoval na všech pět obličejů -, u Sarah Jaffeeové naprosto chyběl. Zabít ji, nebo ji nechat zabít ze strachu před obstavením akcií, v tom případě by někdo z těch pěti musel být padlý na hlavu, a to nikdo z nich ani zdaleka nebyl. Hlavním cílem doplňujících výslechů bylo nalézt motiv u kohokoli z nich. Proto byly dvě z pěti hodin, které Cramer strávil s Helmarem, za mé přítomnosti, věnovány zevrubnému rozboru jeho vztahu k Sarah Jaffeeové, od začátku do konce.

Purley mi nepochybně řekl všechno, co věděl. Nepřipadalo mi, že by si něco nechával pro sebe, a mě to dojalo. Proto, když přišel číšník s účtem a on trval na tom, že se složíme, a zavtipkoval, že policajti neumírají hlady, udělal jsem z toho otázku cti, protože jsem pochopil, co ho žere. Věděl, že můj čistý příjem je nejmíň čtyřikrát větší než jeho, a nechtěl somrovat smažené mlže na žádném zatraceném plutokratovi. Musel jsem mu tedy říct, že jsem ho pozval a že v sázce je moje čest.

Rozloučili jsme se venku – on zamířil na západ, já směrem k Leonardově ulici. Mohl jsem si vybrat mezi Fomosem a Pitkinem a cestou jsem si odhlasoval Pitkina.

15

V sobotu v pět hodin ráno jsem seděl v jedné kanceláři na Leonardově ulici a četl listiny ze šanonu. Pitkin byl před půlhodinou poslán domů, z jiné místnosti. Tohle byla místnost, kde byly shromažďovány a ukládány všechny zprávy, hlášení a dokumenty, které měly něco společného s těmi třemi vraždami, buď originály, nebo kopie, a zpráva, kterou jsem právě četl, se týkala pohybu Jaye Bruckera po zbytek čtvrteční noci poté, co odešel z Wolfovy pracovny. Přesnost některých jeho výroků ve mně vzbuzovala pochybnosti, a proto jsem se snažil o něco opřít domněnku, zda místo

domů, do Brooklynu, jak tvrdil, nejel do bytu Sarah Jaffeeové na Osmdesátou ulici anebo k Daphne O'Neilové na Čtvrtou ulici.

„Hele, Goodwine, raději už to zabalte," řekl nějaký hlas.

V místnosti byl zástupce státního návladního a dva úředníci, kteří třídili a rovnali dokumenty a pořadače, a ten hlas patřil zástupci státního návladního. Trhl jsem sebou. Na sedmdesát procent jsem spal. Bylo hloupé předstírat, že tam můžu sedět a číst.

„Na konci chodby je místnost s pohovkou," řekl jeden z nich, „a dneska tam nikdo nebude. Je sobota."

Byl jsem tak utahaný, že bych dal za pohovku milión dolarů, ale právě proto jsem tu nabídku odmítl. Zvedl jsem se, prohlásil, že se jdu projít a brzo se vrátím, a poroučel jsem se. Když jsem vyšel z budovy, dostal jsem šok – svítalo. Rozednilo se, a to mi pomohlo, abych se probral a změnil svůj názor. Stál jsem u chodníku, a když jsem zanedlouho zahlédl taxi jedoucí směrem na předměstí, zastavil jsem ho a dal řidiči adresu, kterou jsem znal nejlíp.

V tuhle denní dobu jsme měli celý Manhattan pro sebe. Západní Třicátá pátá byla taky prázdná, když jsem zaplatil a vyhrabal se ven. Jelikož jsem předpokládal, že přední dveře budou zajištěny řetězem, nešel jsem po schodech nahoru, ale sešel jsem čtyři schody k suterénnímu dvorku a zmáčkl jsem zvonek. Zazvonil v kuchyni a ve Fritzově pokoji. Zevnitř ke mně dolehlo štrachání, vrznutí otevíraných dveří a kroky – kukátkem si mě prohlédl Fritz a otevřel.

„Panebože, vypadáš otřesně."

Řekl jsem mu, že právě proto jsem k němu zaskočil, abych se zcivilizoval, omluvil jsem se, že ruším, a pokračoval jsem nahoru. Nevěnoval jsem jediný pohled pracovně, když jsem kolem ní procházel, a šel jsem nahoru do svého pokoje, kde jsem se osprchoval, oholil a kompletně převlékl. Když jsem byl s tím vším hotov, možná jsem vypadal líp a možná taky ne, ale rozhodně jsem se lépe cítil. Když jsem scházel po schodech do přízemí, uslyšel jsem v kuchyni nějaké zvuky a vešel jsem dovnitř. Byl tam Fritz a oblékal si zástěru.

„Co teď?" zeptal jsem se. „Je teprv půl sedmé."

„Pomerančová šťáva za dvě minuty. Snídaně za deset – pro začátek to stačí."

„Už jsem měl být pryč.“

„Nejdřív se nasnídáš.“

Nasnídal jsem se tedy, přestože jsem měl pocit, že za stávajících okolností je neslušné jíst Wolfovu krmi. Fritz, když zrovna neservíroval jídlo, mi dělal společnost, seděl na vysoké židličce a zíval. V jedné chvíli poznamenal: „Začíná se z toho stávat zvyk.“

„Co jako?“

„Tahle časná snídaně. Včera asi v tuhle dobu – o něco později – jsem vařil vajíčka pro pana Wolfa a Saula.“ Má ruka, směřující s kouskem omelety k ústům, zůstala viset ve vzduchu. „Co že jsi dělal?“

„Vařil vajíčka pro pana Wolfa a Saula.“ Vložil jsem sousto tam, kam patřilo, a pomalu jsem žvýkal. Saul Panzer se činil více, než kterýkoli soukromý pátrač v New Yorku, o kterém jsem kdy slyšel, a to na detektiva vůbec nevypadal. Byl tak dobrý, že mohl pracovat nezávisle a bez kanceláře, a přitom vydělával víc než kdokoli jiný z oboru ve stálém zaměstnání. Wolfe chtěl vždycky jako prvního jeho, když jsme potřebovali výpomoc, a pracoval pro nás miliónkrát.

„Saul asi nastoupil na moje místo, že?“ zeptal jsem se jakoby mimochodem.

„Nevím nic o tom, co dělá Saul,“ řekl Fritz stroze.

To mi stačilo. Fritz byl zjevně poučen, že kdybych se náhodou ukázal, můžu se dozvědět, že Saul přišel na časnou snídani, ale nic víc. Nesnažil jsem se to z něj vypáčit, jelikož jsem se o to již v minulosti jednou nebo dvakrát pokusil a neuspěl jsem.

Cestou ven jsem se zastavil v pracovně. Páteční pošta pod těžítkem na Wolfově stole neobsahovala nic, co nemohlo počkat. Na stole ani na trhacím poznámkovém bloku nebo kalendáři nebylo nic, co by mi naznačilo, co zamýšlí se Saulem, ale v sejfu jsem našel něco, co ukazovalo na to, že nejde o žádnou prkotinu. Otevřel jsem sejf, protože jsem si chtěl vypůjčit z peněz na drobné výdaje. Jedna z přihrádek sejfu je uprostřed rozdělena – peníze na drobné výdaje jsou vpravo, nouzová rezerva vlevo. Když jsem si bral z pravé půlky pět dvacítek, všiml jsem si v levé kousku papíru, který tam předtím nebyl. Podíval jsem se na něj. Tužkou a úhledným Wolfovým rukopisem na něm byl zápis „27.6.1952 2000 dolarů, NW.“ Máme

dlouho zavedené pravidlo mít po ruce pro případ nouze pět tisíc v použitých stovkách, dvacítkách a desítkách. Rychle jsem peníze přepočítal a zjistil jsem, že ten kousek papíru představuje rekordní transakci – vzal si dva tisíce. To bylo zajímavé – tak zatraceně zajímavé, že bych se málem zapomněl rozloučit s Fritzem, kdyby neslyšel, jak odcházím z pracovny, a nepřišel dát za mnou na řetěz. Řekl jsem mu, že může Wolfovi říct, že jsem se zastavil na snídani, ale nic víc.

Vracel jsem se do Leonardovy ulice taxíkem a přirozeně jsem se snažil přijít na to, co měl Saul Panzer udělat se dvěma tácy, za předpokladu, že to mělo souvislost s případem Eadsová-Fomosová-Jaffeeová. Napadla mě spousta možností, počínaje výletem do Venezuely s cílem prověřit Erika Hagha a konče úplatkem Andymu Fomosovi, aby vyklopil, s čím se mu svěřila jeho žena. Žádná z nich mě neuspokojila.

Toho pětihodinového spánku, který mi byl souzen od pátečního do pondělního rána a o němž jsem se zmínil, se mi dostalo v neděli od čtyř do devíti ráno na rozvrzaném starém gauči v budově ředitelství Manhattanského západního oddělení vražd na Dvacáté ulici. Asi bych dokázal, kdybych jó chtěl, podat úplnou zprávu o harmonogramu stera dalších činností, k nimž jsem se ve zmíněné době nachomýtl, ale nevím, k čemu by vám to bylo, a pokud vám to nebude vadit, raději je přeskočím. Seděl jsem u více jak dvaceti dalších výslechů na Dvacáté, Leonardově a Ústřední ulici. Přečetl jsem desítky tisíc slov z různých hlášení a svodek. Neděli jsem z valné části strávil v policejním autě s uniformovaným řidičem; měl jsem pověřovací listiny, podepsané zástupcem komisaře, a objížděl jsem spoustu lidí, kteří byli tím či oním způsobem spojeni s něčím, co řekl některý z podezřelých. Když jsem se v neděli kolem půlnoci vracel na Dvacátou ulici, přiznám se, že mi v hlavě zvonila možnost dalšího randete s pohovkou, ale nedostal jsem se k němu. Bruckerovo alibi nevydrželo. Jak za sebou cítil horký dech, začal tvrdit, že od Wolfa šel do bytu Daphne O'Neilové, kde strávil zbytek noci, což ona potvrdila. Když jsem se vrátil z nedělní projížďky, kapitán Olmstead se právě chystal vzít do parády Daphne, pozval mě, abych se večírku zúčastnil, a já přijal. Skončilo se v pondělí kolem šesté

ráno a moje myšlenky se opět uložily na pohovku, ale já ne. Musel jsem si buď jít převlíct košili, anebo se někam schovat, a proto jsem odjel na Pětatřicátou ulici a zopakoval jsem sobotní představení, včetně snídaně, kterou mi připravil Fritz.

Wolfa jsem pochopitelně neviděl. Volal jsem mu jednou každý den, ale nepadlo jediné slovo o vraždě ani o Saulu Panzerovi. On byl podrážděný, já nedůtklivý. Opět jsem se podíval do sejfu; z rezervy už se dále nečerpalo.

Cestou zpátky na Dvacátou ulici, napohled čistý a čerstvý, ale ve skutečnosti dost vyčerpaný, že by za mě nikdo nedal ani zlámanou grešli, kráčel jsem horní chodbou, když jeden z mých kolegů – jelikož bych se mohl podívat pravdě do očí a přiznat si, že v té době byli policajti z oddělení vražd mými kolegy –, vycházející z kanceláře, mě zahlédl a křikl: „Hej, kdes byl takovou dobu, hergot?“

„Koukni se na mě.“ Ukázal jsem na svou košili a kravatu. „Je to vidět?“

„Jo, dovolíš, abych si sáhnul? Už jsem po tobě chtěl vyhlásit pátrání. Máš jít okamžitě do komisařovy kanceláře.“

„Kdo po mně touží?“

„Dvakrát volal Stebbins. Je tam s inspektorem. Před barákem čeká auto. Dělej.“

Někteří šoféři policejních vozů mají rádi záminky, aby na to mohli dupnout, a jiní ne. Tenhle patřil k první kategorii. Nenadělal velký kravál, ale miloval plynový pedál, a když byl ve čtvrté třídě, nějaký narušený učitel ho nechal pětsetkrát napsat „Lepší vyváznout o vlas, než vůbec ne“ a jemu se to vštípilo do paměti. Měl jsem to tenkrát stopnout. Když jsem vystoupil z auta, řekl jsem mu, že by si měl na řídicím panelu nechat instalovat pojišťovací automat, jaké mají na letišti, a on se přívětivě zazubil. „Udělalo to na tebe dojem, viď, kamaráde?“

To ano, ale ne takový jako sešlost, která na mě čekala v prostorné a kvalitně zařízené kanceláři policejního komisaře Skinnera. Kromě Skinnera a státního návladního Bowena zde byli dva zástupci komisaře, Cramer a nějaký další inspektor, nějaký kapitán a seržant Purley Stebbins – a všichni určitě čekali na mě, soudě podle toho, jak

se všechny tváře otočily a zůstaly otočené, když jsem vstoupil a kráčel k nim.

Skinner mi řekl, abych se posadil – židle byla pro mě taky přichystaná. „Chceš mluvit sám, Ede?“ zeptal se Bowen.

„Ne, klidně můžeš ty,“ řekl mu státní návladní.

Skinner si mě změřil. „Zřejmě víte o tom, jak jsme daleko, stejně tolik jako já.“

Pokrčil jsem rameny. „Nevím, jak ostatní, ale já jsem v koncích.“

Přikývl. „To jsme všichni, ale to si nechte pro sebe. Většina z nás obětovala víkend, ale zrovna tak jsme nemuseli. Během posledních čtyřiceti hodin jsme na ten případ nasadili víc mužů než kdy jindy, a já nevidím, že bychom pokročili o píď, a ostatní se mnou souhlasí. Je to mimořádně zlá situace, nemohla být horší, a něco se musí udělat. Zevrubně jsme to tady probírali a objevily se nejrůznější návrhy a některé byly přijaty – a jeden z nich se týká vás. Potřebujeme k tomu vaši pomoc.“

„Snažím se o to celou dobu.“

„Já vím. Od chvíle, kdy jsem si v pátek přečetl vaši výpověď, neustále jsem uvažoval, že naše největší šance jsou ty klíče. Ty klíče zmizely z dámské kabelky v přítomnosti dvanácti lidí v místnosti. Nemyslím, že je možné, aby si nikdo nevšiml nějakého významného pohledu nebo pohybu. Jak víte, všichni byli několikrát vyslechnuti a jediným výsledkem bylo soustředit podezření na Hagha, protože byl skoro celý večer paní Jaffeeové blíž než kdokoli z ostatních. Ale příležitost měli všichni, jak uvádíte jasně ve své výpovědi – a upřímně řečeno to ani nepopírají. Rozhodně nemůžeme obvinit Hagha jenom proto, že měl víc příležitostí než ostatní; a krom toho – jaký byl jeho motiv a co bychom z toho vyvodili pro první dvě vraždy? Namítáte proti tomu něco?“

„Ne, žádné námitky mi už nezbyly.“

„A námitkami se vrazi tak jako tak nechytají. Souhlasím.

Chceme vyvinout společné úsilí a odhalit, kdo vzal ty klíče. Další výslechy nás k tomu nedovedou. Chceme všechny přivést do pracovny Nera Wolfa, kde by za jeho a vaší přítomnosti proběhla rekonstrukce. Úplná: co kdo dělal a řekl. Chceme, aby opakovali, co možná nejpřesněji, všechno, co ten úterní večer řekli a udělali. Od

nás tam budeme tři nebo čtyři a budeme všechno nahrávat na magnetofon.“ Zvedl jsem obočí.

„Budeme se snažit,“ pokračoval, „určit, kdo vzal ty klíče, ale jde ještě o něco jiného. Jestliže někdo chtěl zabít paní Jaffeeovou, proč čekal tak dlouho? Proč ji nezabil dřív? Bylo to proto, že předtím neměl motiv? Nebo se ten večer stalo něco, co mu motiv prozradilo? Na tohle si chceme také dát pozor. Neobjevili jsme to zatím v žádné výpovědi, ale třeba se nám to povede takhle. Chceme to zkusit a budeme muset mít Wolfovu a vaši spolupráci. Nemůžeme ho nutit, aby nás pustil k sobě s nimi, tím méně, aby sehrál svou roli. Chceme, abyste mu zavolal, anebo za ním zašel, podle toho, co budete považovat za lepší, a požádal ho o to.“

„Chci říct, Goodwine,“ dodal státní návladní, „že já to považuju za mimořádně důležité. Tohle se musí udělat.“

„Pánové,“ řekl jsem důrazně, „vy si ale troufáte!“

„Nechte toho,“ zaskřehotal Cramer, „nezačínejte dělat fóry a nesnažte se být vtipný.“

„Nebuďte směšný.“ Zahleděl jsem se na ně. „Minulé úterý, před šesti dny, jsem seděl na lavici v téhle budově s pouty na rukou. Možná si také vzpomenete, že pan Wolfe byl na příkaz k předvedení dopraven na Leonardovu ulici, a víte, jak se na to tvářil. Chtěl udělat scénu a prohlásil, že já jsem jeho klient – a ocitl se na mělčině. Musel něco udělat, a taky to udělal. A já, v rámci služebních povinností, jsem do toho zatáhl Sarah Jaffeeovou, a ona to odnesla. To mě vyvedlo z rovnováhy a dopustil jsem se chyby. Požádal jsem, abych mohl pracovat s vámi, protože jsem si myslel, že takhle do toho budu víc vidět, a taky jsem viděl, ale kde jsme teď? A pan Wolfe je naštvaný jak kaprál, a vy to dobře víte, a přesto máte tu drzost mě žádat, abych ho o něco takového poprosil, protože si myslíte, že když ho o to požádáte vy, odmítne vás. V tom se určitě nemýlíte, ale já si myslím, že nebude souhlasit, ani když ho o to požádám já. Vyberte si – chcete, aby raději odmítl vás nebo mě?“

„Chceme, aby souhlasil,“ prohlásil Skinner.

„Já taky, ale podle mě nemáme nejmenší šanci. Mám to zkusit?“

„Ano.“

„Kdy to chcete zinscenovat? Dneska?“

„Co nejdřív. Můžeme je tam mít do půl hodiny.“

Podíval jsem se na hodinky, bylo za deset devět. Mohl bych ho chytit, než odejde nahoru do skleníku. „Z kterého telefonu mohu volat?“

Skinner ukázal na jeden z pěti na svém stole, a dokonce mi podal sluchátko, když jsem k němu došel. Nadiktoval jsem spojovatelce číslo a za okamžik jsem uslyšel Wolfův hlas.

„Tady Archie. Už jste dosnídal?“

„Ano.“ Nezněl moc rozmrzele. Znal jsem ho jak svý boty, všech tisíc odstínů a tónů jeho hlasu, a to jeho „ano“ mě naladilo. „Fritz mi řekl, že vy jste snídal tady,“ dodal.

„Jo, potřeboval jsem se opláchnout. Volám vám na žádost prokuratury státu New York.“

„Neříkejte.“

„Zastoupené pěknou všehochutí – je tu policejní komisař a dva jeho zástupci, státní návladní, houf inspektorů a jejich zástupců, nemluvě o seržantu Purleym Stebbinsovi. Volám z kanceláře komisaře – znáte ji, už jste tady byl. Po všech těch dnech a nocích soudružské spolupráce – říkám to dobře?“

„Skoro.“

„Fajn. Ke mně všichni chovají úctu, od komisaře až po poručíka Rowcliffa, což je slušná vzdálenost. Chtějí mi dokázat, co si o mně myslí, a proto mě pověřili úkolem z nejčestnějších. Chtějí vás o něco požádat a dovolili mi, abych to udělal za ně. Všichni tady sedí a zírají na mě s tak něžným výrazem v oku, že mi až zadrhává hlas. Měl byste je vidět.“

„Jak dlouho to z vás poleze?“

„Moc dlouho ne. Jde o tohle: jsme ve slepé uličce. Musíme zkusit něco jiného – jako například následující. Chceme si přehrát celý čtvrteční večer ve vaší pracovně, s původním obsazením, a nahrát si ho na magnetofon. Dodáme účinkující, kromě Sarah Jaffeeové, a magnetofon, a jediné, co budete muset udělat vy, je pustit nás dovnitř a hrát svou roli. Řekl jsem svým kolegům, kteří mi s laskavostí jim vlastní dovolili, abych vám zavolal, že jsem si prakticky jistý, že nás pošlete do háje; a jelikož vám nepůsobí nic takovou rozkoš jako

dokázat mi, že se mýlím, nabízím vám šanci, abyste si užil. Stačí když…“

„Archie.“

„Ano?“

„Kdy to chcete udělat?“

„Dneska. Co nejdřív. Pochopitelně nebudete ze skleníku dřív než v jedenáct –“

„Výborně.“ Vrčel, ale nezuřil. „Jak víte, prohlásil jsem před svědky, že jste mým klientem, a já nikdy neodmítám klientovu žádost, je-li rozumná. Tato žádost mi rozumná připadá. Proto jí vyhovuji.“

Bylo to nečekané, o tom nemůže být sporu, ale mou první reakcí nebylo překvapení. Bylo to podezření. Jeho dojemná péče, aby vyhověl svému klientovi, zvlášť když jsem jím byl já, byly normální žvásty. Mluvilo z něho něco jiného, ale co?

Pokračoval. „Jedenáct je však příliš brzo, protože budu mít práci. Řekněme ve dvanáct? Bude vám to vyhovovat?“

„Ano, pane, naprosto. Přijdu trochu dřív a všechno připravím, křesla a tak.“

„Ne.“ Znělo to rozhodně. „Nepřipravíte. Zvládneme to sami s Fritzem. Vaši kolegové u policie vás potřebují víc než já. Přijďte ve dvanáct.“ Zavěsil.

Položil jsem sluchátko do vidlice a řekl svým posluchačům: „Pan Wolfe souhlasí. Máme přijít v poledne.“

Nedodal jsem, že mám silné podezření, že ve scénáři se bude hodně škrtat, a ne díky nám, ani nikomu z účinkujících.

16

Nevím, kdo dostal ten nápad shromáždit se nejprve na stanici Desátého revíru a jet společně. Byla to pěkná kavalkáda, dvě limuzíny – Skinnerova a Bowenova – a čtyři policejní vozy.

Seděl jsem ve Skinnerově limuzíně, která na můj návrh jela v čele procesí. Myslel jsem, že bych měl vejít jako první, a hodlal jsem po překročení prahu změnit roli a stát se hostitelem, ale zjistil jsem, že to bylo naplánováno jinak. Ten, kdo nám otevřel, nebyl Fritz, ale

Saul Panzer, který mě přivítal jako příchozího hosta a nabídl se, že mi vezme klobouk. Mohl si ze mě střílet, a často to dělal, ale ne v přítomnosti policejního komisaře. Nebylo pochyb, že ho navedl Wolfe. Řekl jsem tedy: „Děkuji, chlapče," a podal mu klobouk a on řekl: „Není zač, pane policisto."

Wolfe a Fritz, očividně se Saulovou pomocí, zvládli všechno dobře. Židle byly rozmístěny přesně tak jako na začátku úterního sezení a na svém místě byl i plně vybavený pojízdný bar. K jistému posunutí nábytku došlo, když Purley ještě s jedním policajtem přinesli magnetofon s příslušenstvím a instalovali ho, ale potom se zase všechno ocitlo na svém místě. Jelikož jsem byl považován za hosta, myslel jsem si, že bude zdvořilé, když se tak budu chovat, a proto jsem šel ke svému psacímu stolu a posadil jsem se, protože právě tam jsem jako jeden z účinkujících patřil. Ostatní se také rozmístili a nikdo z nich nepotřeboval vést za ručičku. Nejblíž ke mně byla Viola Dudayová, pak Oliver Pitkin, Jay Brucker a Bernard Quest a Perry Helmar v červené kožené klubovce. Pohovka po mé levici a za mnou, když jsem seděl otočený k Wolfově stolu, byla prázdná. Ve čtvrtek tam seděla Sarah Jaffeeová. Na židli vedle seděl Eric Hagh a za ním ti dva právníci, Irby a Parker. Andy Fomos stál stranou u polic s knihami.

U zdi na druhé straně Wolfova stolu byly přistaveny další židle, menší žluté, pro obecenstvo. Zdálo se společensky neúnosné, že tak významné osoby, jakými jsou policejní komisař, státní návladní a inspektor Cramer, musejí dřepět na těch mizerných štokrlatech, zatímco Helmar, pouhý wallstreetský právník a podezřelý z vraždy, má červenou klubovku celou pro sebe, jenomže situace to vyžadovala. V řadě pro obecenstvo seděl také zástupce státního návladního Mandelbaum, kapitán Olmstead a Purley Stebbins. Magnetofon stál na stole vedle Puerleyho lokte.

Saul Panzer stál otočený směrem k účinkujícím, ne k obecenstvu. Na Saulovi není nic světoborného. Má pod míru, příliš velký nos a uši a skosená ramena. U Saula se tisíc grázlů dopustilo té chyby, že věřili tomu, co viděli. Promluvil. „Myslím, že takhle to tady vypadalo, když sem ve čtvrtek večer vstoupil pan Wolfe. Nesouhlasí někdo?"

Nikdo. „Já se posadím na pohovku, kde byla paní Jaffeeová. Nebyl jsem tady, ale průběh schůzky mi byl popsán, a pokud udělám něco špatně, můžete mě opravit. Archie, zazvonil bys na pana Wolfa tak jako ve čtvrtek?“

Prošel mezi Violou Dudayovou a mnou a usedl na pohovku. Já jsem přistoupil k Wolfově psacímu stolu a zmáčknul jsem knoflík, jednou dlouze a dvakrát krátce, a vrátil jsem se do svého křesla. Vstoupil Wolfe. Kvůli řadě přihlížejících nemohl jít kolem zdi, a proto se cestou ke svému stolu proplétal mezi účinkujícími. Zastavil se u svého křesla a dlouze si všechny prohlížel, zprava doleva, a skončil u těch, kteří seděli u zdi, zástupců prokuratury a policie města New Yorku.

„Nesedíte moc pohodlně, pánové,“ zamumlal.

Opáčili, že se jim sedí dobře. Posadil se. Páteří mi proběhlo jemné mrazení. Znal jsem jeho pohled, chování i hlas a nebylo pochyb o tom, že vytasí, anebo se pokusí vytasit trumfové eso.

Obrátil se na státního návladního. „Předpokládám, pane Bowene, že tito lidé vědí, proč jste je sem přivedli?“

Bowen přikývl. „Ano, všechno jsme jim podrobně vysvětlili a všichni přistoupili na spolupráci. Pan Helmar, pan Parker a pan Irby vyjádřili k použití nahrávky jisté výhrady, které jsme si poznamenali. Chcete je vidět?“

„Ne, pokud je schválil pan Parker. Můžeme tedy pokračovat?“

„Prosím, pokračujte.“

Wolfe se obrátil. „Slečno Dudayová a pánové. Chápete, že účelem tohoto shromáždění je rekonstruovat naše slova a pohyby ze čtvrtečního večera. První, k čemu došlo, když jsem vstoupil do místnosti, bylo, že mi pan Goodwin představil slečnu Dudayovou a pány Bruckera, Questa a Pitkina. Potom jsem se posadil. Potom pan Helmar řekl, že by rád přečetl jisté prohlášení, a právě tady bychom podle mě měli začít, ale než tak učiníme, rád bych přednesl několik poznámek.“

Jedna osoba, nikoli z účinkujících, vydala zvuk. Byl to inspektor Cramer a ten zvuk bylo něco mezi zavrčením a frknutím. Cramer znal Wolfa lépe než všichni ostatní kromě mě.

Wolfe se pohodlně opřel. „Ve čtvrtek večer jsem vám řekl, že mým jediným zájmem je vyšetření vraždy Priscilly Eadsové, a to stále platí, až na to, že nyní k němu připojuji i vraždu Sarah Jaffeeové. Ten večer po vašem odchodu jsem řekl panu Goodwinovi, že asi vím, kdo zabil slečnu Eadsovou a paní Fomosovou. To podezření, jelikož nic víc to tenkrát nebylo, se zakládalo na dvou skutečnostech: za prvé na dojmu, který na mě ten večer vás pět udělalo, a za druhé na tom, že byla zabita paní Fomosová.

Předpoklad, že smyslem útoku na paní Fomosovou bylo pouze získat klíče k bytu slečny Eadsové, byl zjevně nepřijatelný, pokud by se nabízela jakákoli jiná alternativa. Pokud toto byl jediný objekt zájmu, stačilo jí pouze vytrhnout kabelku. V tomhle městě je každý den tucet žen okradeno o kabelku. Vražda paní Fomosové velmi zvýšila riziko zavraždění slečny Eadsové. Pokud by její tělo bylo objeveno dříve, a to se snadno mohlo stát, a kdyby toho detektiva… jmenoval se Auerbach, pane Cramere?“

„Ano.“ Cramer ho pozoroval přimhouřenýma očima.

„Kdyby ho souvislost s těmi klíči napadla hbitěji, dostal by se do bytu slečny Eadsové ještě před jejím návratem a našel by tam ukrytého vraha. Vrah si určitě dovedl spočítat takové riziko a zabil by paní Fomosovou pouze z nějakého silného popudu. Tato námitka pochopitelně policii napadla a já chápu, že jí čelili předpokladem, že při pokusu vytrhnout paní Fomosové kabelku byl pachatel poznán, a proto ji musel zabít. Tento předpoklad nebyl nemožný, avšak naznačoval, že vrah je do nebe volající packal, o čemž jsem pochyboval. Dal jsem přednost přesně opačnému předpokladu – že paní Fomosová byla zabita nikoli proto, že poznala útočníka, nýbrž proto, že on věděl, že ho poznat nesmí.“

„Chcete se blýsknout, anebo se domníváte, že k něčemu dojdete?“ nevydržel to Skinner.

„Já už jsem někam došel,“ odpověděl Wolfe. „Právě jsem vám sdělil, kdo je vrah.“

Purley Stebbins vstal s pistolí v ruce a očima připíchnutýma na celý ansámbl, jak se snažil jediným pohledem pojmout všechny do zorného pole.

„Tak to vyklopte,“ zavrčel Cramer.

„Chtěl ty klíče, to je jisté,“ připustil Wolfe, „ale kvůli nim paní Fomosovou zabíjet nemusel. Zabil ji, protože ona sama pro něho představovala nebezpečí, a to stejně velké jako slečna Eadsová. Nijak by si nepolepšil, kdyby zabil jenom jednu, a ne také tu druhou. K téhle hypotéze jsem dospěl již v úterý večer, jenomže tehdy se nabízelo příliš mnoho alternativ, snadněji ověřitelných, než abych tuto nějak upřednostňoval. Ve středu navštívil pan Goodwin paní Jaffeeovou a pana Fomose a k večeru přišel pan Irby a poskytl mi návnadu, na kterou jsem vás sem dostal. Ve čtvrtek dopoledne, díky brilantnímu manévru pana Goodwina z předchozího dne, přišla paní Jaffeeová a poskytla mi daleko lepší návnadu než pan Irby, kterou, jak všichni víte, jsem použil. Nebýt toho manévru pana Goodwina, paní Jaffeeová by za mnou nepřišla a určitě by teď byla naživu. To mi připadá jako mnohem závažnější důvod pro jeho pocit zodpovědnosti za její smrt než její telefonát ve čtvrtek v noci a jeho následek. Je politováníhodné, avšak nikoli překvapivé, že jeho pocit byl natolik intenzivní, že deformoval jeho duševní pochody a narušil úsudek. Skutečně jsem s ním soucítil.“

„Je tohle všechno nutné?“ chtěl vědět Bowen.

„Možná že ne,“ připustil Wolfe, „avšak já odhaluji vraha a žádám o jistou míru shovívavosti. Museli jste počítat s tím, že zde strávíte několik hodin. Nudím vás?“

„Pokračujte.“

„A ve čtvrtek odpoledne se pan Irby vrátil se svým klientem, panem Haghem, který přiletěl z Venezuely. Tehdy už jsem nepotřeboval ani pana Irbyho, ani jeho klienta jako návnadu pro vás, ale pozval jsem je, aby ten večer přišli taky, pokud přijdou jako pozorovatelé, a ne jako účastníci. Jak víte, byli tady. Co je, Archie?“

„Obstarám se,“ řekl jsem mu. Vstal jsem z křesla a byl jsem v pohybu. Netvrdím, že jsem ho dohonil, ale zahlédl jsem alespoň zvednutý prach, a připouštím, že jsem také viděl Saula Panzera, jak bez parády vytahuje z kapsy pistoli a pokládá si ji na stehno. Já jsem pistoli nevytáhl. Pouze jsem obešel konec pohovky a postavil jsem se na vzdálenost necelé paže severozápadně od pravého ramene Erika Hagha. Neotočil se, ale věděl, že jsem tam. Nespouštěl z Wolfa oči.

„Je to v pořádku,“ řekl jsem Wolfovi. „Nejsem dostatečně pokřivený, abych mu zlámal vaz. Jak se to stalo?“

Uspokojen, že nebudu vyvádět, vrátil se k softdownskému kvintetu. „Když jste odtud ve čtvrtek večer odešli, nevěděl jsem o vás nic nového v souvislosti s vraždou slečny Eadsové, ale v rámci mé hypotézy se zdálo víc než kdy předtím pochybné, že by se u někoho z vás dal najít motiv pro vraždu paní Fomosové. Jak už jsem se zmínil, řekl jsem panu Goodwinovi, že asi vím, kdo ty vraždy spáchal, ale řekl jsem mu také, že je nutné vyřešit jistý existující rozpor, a proto jsem ho požádal, aby sem druhý den v jedenáct dopoledne přivedl paní Jaffeeovou.“

Otočil se nalevo. „V čem byl ten rozpor, pane Cramere?“

Cramer zavrtěl hlavou. „Nejsem úplně v obraze. Domnívám se, že šlo o to, že tenhle Eric Hagh není Hagh, je to podvodník, podle toho, co jste řekl o tom, že zabil paní Fomosovou, protože věděl, že ho nemůže poznat, jenomže co potom?“

„Stál jsem před rozporem.“

„Cože?“

„Měl byste vědět, že mezi jiným jsem v pátek předal poručíku Rowcliffovi průklepovou kopii zprávy, kterou naťukal pan Goodwin o průběhu návštěvy paní Jaffeeové ve středu v jejím bytě. Určitě jste ji četl, a tohle je jenom výňatek z ní. Cituji: ‚To byl poslední dopis, který jsem od Pris dostala. Úplně poslední. Možná ho ještě mám – vzpomínám si, že k němu přiložila jeho fotografii.‘

To řekla paní Jaffeeová panu Goodwinovi. Bylo to v rozporu s mou hypotézou, že muž, který si říká Eric Hagh, je podvodník; protože pokud paní Jaffeeová viděla Haghovu fotografii, proč neudala tohoto muže, když ho zde uviděla? Abych získal odpověď na tuto otázku, požádal jsem pana Goodwina, aby ji sem pozval na pátek dopoledne.“

„Proč jste se jí nezeptal rovnou tehdy?“

„Je-li to námitka, pane Cramere, ignoruji ji. Je-li to žádost o informaci, pak…“

„Je.“

„Dobře. Okolnosti nebyly příznivé. Mé podezření na Hagha se opíralo pouze o hypotézu a já jsem si nebyl jistý *bona fide* samotné

paní Jaffeeové. Chtěl jsem nejprve získat názor pana Goodwina a pana Parkera a paní Jaffeeová odcházela s panem Parkerem. Bylo už pozdě a byl jsem unavený. Pochopitelně toho lituji. Litoval jsem toho již dvě hodiny poté, co jsem si šel lehnout, když mě probudil telefon a pan Goodwin mi sdělil, že paní Jaffeeová byla zavražděna. Tehdy, příliš pozdě pro ni, jsem na to přišel. Dokonce jsem vstal z postele a sedl si do křesla, což nikdy nedělám."

„Všechno se nahrává, pane Wolfe," varoval ho Bowen.

„Tvrdíte, že jste znal totožnost vraha. Koho jste informoval?"

„Fuj! To je dětinské, pane Bowene. Neměl jsem důkaz. Měl jste všechny informace jako já a navíc i spolupráci pana Goodwina, což je velká výhoda, když má čistou hlavu. Začal jsem, vzpomeňte si, čirou hypotézou ve snaze vysvětlit vraždu paní Fomosové jakožto preambuli k vraždě slečny Eadsové. Po pravdě řečeno, začal jsem několika různými hypotézami, ale nejpřitažlivější byla tato: že někdo v Caracasu se zmocnil dokumentu, který slečna Eadsová, tehdy ještě paní Haghová, podepsala a jímž darovala půlku svého majetku svému manželovi, a vydával se za Hagha, aby vznesl svůj nárok; že poté, co došel k názoru, že bude muset kvůli uplatnění svého nároku odjet do New Yorku osobně, rozhodl se zbavit jediných dvou lidí, kteří – protože ho znali – jeho příjezd vylučovali; a že buď sem přijel sám a zabil je, anebo jejich vraždu zosnoval.

Tato hypotéza se stala něčím víc, když byla zabita paní Jaffeeová. Vrah jí ten večer vzal z kabelky klíče, a pokud je nám známo, nikdo jiný z přítomných neměl k vraždě paní Jaffeeové nejmenší důvod. A můj rozpor byl vyřešen. Paní Jaffeeová si uvědomila, že Eric Hagh není mužem, jehož fotografii ji před šesti lety poslala přítelkyně, ale neudala ho, protože něco takového neměla v povaze. Svoje založení poměrně jasně odhalila před panem Goodwinem. Nechtěla mít nic společného s nikým a ničím. Nikdy nechodila na schůze akcionářů podniku, jehož dividendy byly jediným zdrojem jejích příjmů. Přišla sem ve čtvrtek, aby propůjčila své jméno právnímu úkonu jenom proto, že byla velmi zavázána panu Goodwinovi. Ne, neudala podvodníka, ale bezpochyby mu dala na vědomí, že ona ví, že on není Eric Hagh. Mohla to udělat pouhým pohledem, anebo mu mohla položit nějakou naivní otázku a jeho odpověď její podezření

potvrdila. Každopádně si uvědomil, že mu od ní hrozí smrtelné nebezpečí, a jednal rychle a odvážně – a obratně, když jí vzal z kabelky klíče. Ne, není to packal, ale…“

Vtom někdo vykřikl. Byl to zpocený Irby a jeho hlas byl hodně silný a vůbec ne podlézavý. „Chci v tomto okamžiku prohlásit a žádám, aby to bylo zaprotokolováno, že jsem neměl…“

„Mlčte!“ štěkl na něj Cramer.

„Chci ale…“

„Dostanete, co chcete. Doručím vám to osobně.“

„Mám domluvit?“

„Ano.“

„Jak jsem řekl, vstal jsem z postele a sedl jsem si do křesla. Nemusel jsem dlouho přemýšlet, abych došel k závěru, že moje hypotéza byla násilně, tragicky a dokonale potvrzena. Nezavolal jsem k vám, pane Cramere, protože nemám ve zvyku dávat policii, nejsem-li požádán, dar, který je produktem mého mozku, protože se mě to dotýkalo osobně a protože jsem věděl, jak utrpěla hrdost pana Goodwina, a myslel jsem si, že bude mít radost, když vraha dopadneme my, a ne vy. Nedlouho poté, co jsem se od pana Goodwina dozvěděl o poslední vraždě, jsem však skutečně telefonoval – třebaže ne vám – a ve tři ráno se mi podařilo dostihnout jistého člověka v Caracasu, jehož trochu znám a jemuž mohu do značné míry důvěřovat. O pět hodin později mi zavolal zpátky a sdělil mi, že Eric Hagh je v Caracasu nový a že odtamtud zřejmě nepochází.“

„To jsem vám mohl říct já,“ zabručel Cramer. „Dva měsíce bydlí v hotelu Orinoco.“

„Škoda, že jsem se vás nezeptal, mohl jsem ušetřit dvacet dolarů. Zatímco jsem čekal na zprávu z Caracasu, zavolal jsem Saulu Panzerovi. Přišel, posnídal se mnou a já jsem ho vybavil penězi ze svého nouzového fondu. Odtud se vypravil do redakce novin a získal fotografie muže, který si říká Eric Hagh, a odtamtud odjel na letiště v Idlewildu. V deset hodin nasedl na letadlo do Jižní Ameriky.“

„Ne do Caracasu,“ namítl Purley Stebbins. Pořád ještě stál s pistolí v ruce. „Ne v deset hodin.“

„Neletěl do Caracasu. Letěl do Cajamarcy v Peru. Dokument, který podepsala Priscilla Eadsová, byl podepsán tam. V Cajamarce vyhledal lidi, kteří znali Erika Hagha, a dva, kteří se taky pamatovali na paní Haghovou, a dozvěděl se, za prvé, že Hagh je profesionální hazardní hráč, za druhé, že v Cajamarce nebyl už tři roky, a za třetí, že na fotografiích, které měl Saul Panzer s sebou, není Erik Hagh. Odletěl do Limy, zainteresoval policii způsobem, který není tak docela neznámý u nás, a během dvanácti hodin shromáždil dostatek informací, aby mi zavolal. Mezi tyto informace patří – řekněte jim to sám, Saule. Stručně.“

Saul poněkud zvýšil hlas oproti svému normálu, protože nestál otočený k většině obecenstva. Hleděl zpříma na Erika Hagha a neměl v úmyslu směr pohledu změnit.

„Všichni znali Erika Hagha,“ řekl. „Hagh byl hazardní hráč, který pracoval na pobřeží už dlouhá léta. Pokud je známo, ve Státech byl pouze dvakrát, jednou nakrátko v Los Angeles a jednou v New Orleansu, odkud si přivezl bohatou americku nevěstu. Všichni věděli o jeho listině, kterou podepsala jeho žena a jíž mu darovala polovinu majetku. Tvrdil, že to byl její nápad dát mu ho, ale že je příliš hrdý, aby ždímal ženskou, a schovával si listinu jako suvenýr. Prý to myslel vážně; byl takový. Nemohl jsem se ho zeptat, protože byl mrtvý. Před třemi měsíci, devatenáctého března, zahynul pod lavinou. Nikdo nevěděl, co se stalo s dokumentem.“

Saul si odkašlal. Ustavičně trochu chraptí. „Muž, jehož fotografie jsem měl, na kterého se teď dívám, se jmenuje Siegfried Muecke. Podle fotografií ho v Limě poznalo šestadvacet lidí. Poprvé se tam objevil asi před dvěma lety a nikdo neví, odkud přišel. Je také profesionálním hazardním hráčem a hodně se potloukal s Haghem. Byl s ním v horách, kde spolu pracovali v jedné rekreační lyžařské oblasti, když Hagha zabila lavina. Od Haghovy smrti nikdo v Limě Mueckeho neviděl. Chcete další podrobnosti?“

„Prozatím ne, Saule,“ řekl Wolfe.

Purley Stebbins byl v pohybu. Prošel před Helmarem, mezi Bruckerem a Questem a kolem mě a postavil se přímo za Siegfrieda Mueckeho, který měl teď o péči slušně postaráno se Saulem po levici, Purleym za zády a mnou po pravici.

Wolfe pokračoval. „Přípravy pana Mueckeho na jeho bravurní kousek – překročení And do Caracasu, aby mohl operovat ze základny, kde jeho a Hagha nikdo neznal – se pochopitelně dají vystopovat. V Caracasu si vybral právníka, pravděpodobně po pečlivé úvaze, a rozhodl se předložit svůj požadavek v dopise – a to adresovaném nikoli své bývalé manželce, ale správci majetku, panu Helmarovi. V jistém okamžiku došel rovněž k názoru, že uplatnění nároku bude vyžadovat jeho přítomnost v New Yorku a že by bylo pro jeho plány samozřejmě fatální, kdyby ho zahlédla slečna Eadsová nebo paní Fomosová. Tato patálie se mohla vyřešit pouze jedním způsobem: obě musejí zemřít."

„Ale ne dřív než po třicátém červnu," namítl Bowen.

Wolfe přikývl. „Jistě, to je otázka, ale nikoli nevysvětlitelná. Jak se tak dívám na jeho obličej, ztuhlý ochromením, pochybuji, že nám to vysvětlí, alespoň ne teď. Nabízím tyto možnosti: nějaká příhoda ho možná vyplašila a urychlila akci, anebo třeba nevěděl, že pokud slečna Eadsová zemře před třicátým červnem, její softdownské akcie, které tvoří většinu jejího jmění, dostanou ostatní. Druhou možnost považuji za pravděpodobnější, jelikož mu bylo prostřednictvím pana Irbyho nabídnuto odstupné ve výši jednoho sta tisíc dolarů v hotovosti a on se o něm ani nechtěl bavit.

Brzy by měl být objasněn i další moment, bez ohledu na to, zda bude pan Muecke spolupracovat nebo ne. Najal si vraha slečny Eadsové a paní Fomosové, anebo je zabil sám? To se dá pochopitelně prověřit dotazem letištního personálu v Caracasu. Podle mého názoru zjistíte, že vraždy spáchal sám. Určitě si budete moci ověřit jeho první let do New Yorku a rozhodně nebudete mít problém s jeho návratem do Caracasu, jelikož musel odletět z New Yorku v úterý, aby mohl ve středu hovořit telefonicky s panem Irbym z Caracasu. Musel také odletět z Caracasu znovu ve středu odpoledne nebo večer, aby se vrátil do New Yorku ve čtvrtek, a my víme, že to udělal."

Wolfe se zahleděl na Mueckeho a poprvé promluvil přímo k němu. „Pokud jde o mě, pane Muecke, ani v nejmenším o vaší vině nepochybuji. Vymyslel jste si určitý plán a tvrdohlavě jste se ho držel. Přepadl jste paní Jaffeeovou, udeřil jste ji a uškrtil, přesně tak,

jak jste předtím zavraždil Priscillu Eadsovou a před ní paní Fomosovou. Řekl jsem, že nejste packal, ale pravdou je – Archie!“

Už jednou jsem si všiml, když mi před nosem přirazil dveře, že Andy Fomos sebou umí hodit, když chce. Vyskočil ze židle a řítil se k nám jako létající talíř. Zřejmě ho napadlo, že by mohl něco udělat Mueckemu holýma rukama, jakožto svůj osobní komentář k tomu, co Muecke provedl jeho manželce, jenomže v tu chvíli nebyl čas rozebírat myšlenky, mé nevyjímaje. Teď, když mám čas, to udělat mohu a taky jsem to udělal, a aby byla zpráva úplná, sděluji, jak to dopadlo.

Otázka zní, jelikož Andy Fomos mohl přinejhorším poškodit Mueckemu pouze fasádu, proč jsem se do toho za každou cenu pletl? Proč jsem mu neudělal místo a dokonce neodblokoval Purleyho? Proč jsem vystartoval a praštil Andyho do čelisti s takovou silou, že dlouho plachtil vzduchem, než se rozplácl o zem, a já měl ještě týden zmrtvělé zápěstí a klouby? Odpověď zní, že kdybych si podal Mueckeho, zabil bych ho, a přitom jsem musel někomu nebo něčemu ublížit a Andy Fomos, Bůh žehnej jeho pětadevadesáti kilům, které z toho udělaly požitek, mi poskytl záminku.

Pak už tam byl Cramer a Skinner a já ustoupil stranou, abych jim uvolnil prostor, a stál jsem, olizoval jsem si z kotníků krev a díval se, jak Purley dává náramky Siegfriedovi Mueckemu.

17

Jednou dopoledne následujícího týdne vstoupil Wolfe v jedenáct hodin do pracovny, posadil se ke stolu, odsunul těžítko z hromádky ranní pošty a prohlédl si ji.

Jedním z jeho pracovních pravidel je to, že musí zkontrolovat všechny došlé šeky, bez ohledu na zdroj, než je já podepíšu na rubu a odnesu do banky. To ráno přišly dva. První od klienta, jemuž jsme před dvěma měsíci prokázali jistou důvěrnou službu. Wolfe ho dal na stranu, vzal do ruky druhý, zamračil se na něj a potom na mě a zeptal se: „Co je k čertu tohle?“

„Poučil jste mě,“ odpověděl jsem, „že nemám nikdy odpovídat na rétorické otázky, ale jelikož mně ji kladete vy, je to můj osobní šek,

splatný u metropolitní banky, s dnešním datem, na vaše jméno a částku šestnáct set dvacet čtyři dolarů a třicet sedm centů. Mám pokračovat?“

„Ano.“

„Onehdy jste u státního návladního řekl, že jsem vaším klientem, a vím, co vyhotovujete svým klientům bez rozdílu, když splníte jejich úkol, zvlášť když sám dodáte ohňostroj. Čekal jsem deset dní, že mě vyždímete, ale vy jste mi ani nepředložil účet, ani neřekl, abych ho připravil. Se zkříženými prsty, což bylo vzhledem k mým rozbolavělým kotníkům utrpení, jsem vypsal ten šek na částku, která se rovná vašim výdajům, a tady ho máte.“

Zabručel. „Vzpomínáte si, co jsem řekl slečně Eadsové o své hrdosti?“

„Ano. Vzpomínám si na všechno.“

„Tak abyste věděl, pořád ji ještě mám. Je to nákladná záliba, ale raději si ji ponechám.“ Vzal šek palci a ukazováčky za horní okraj, roztrhl ho, složil půlky dohromady a přetrhl je ještě jednou, otočil se a hodil útržky do odpadkového koše.

„Páni, to je senzace,“ řekl jsem vděčně. „Vřelé díky. A jelikož vím, jak velmi si své hrdosti ceníte, chci udělat všechno, co je v mých silách, abych vám ji pomohl zachovat. Sám jsem ten týden utratil skoro dvě stě dolarů – za taxíky, telefon, večeře pro sebe a pro jiné, za vedlejší výdaje. Nevykázal jsem je na účtu výloh, ale hned to udělám, když máte tak silný pocit…“

„To neuděláte!“ zaburácel. „Ani cent!“

„Tak dobře.“ Mávl jsem rukou. „Jde o vaši hrdost, ne moji.“

Jemu se člověk nezavděčí.

Rex Stout
NÁHLÁ SMRT
VEČERNÍ HOST
Z anglických originálů Prisoner’s Base
a Some Buried Caesar
přeložil Pavel Dominik.
Redigovala Dagmar Stinglová.
Přebal Libuše Hubičková.
Vydal Knižní klub, k. s.,
ve spolupráci s nakladatelstvím Rex
v Praze roku 1996
jako svou 334. publikaci.
Odpovědný redaktor Michal Rybka.
Technická redaktorka Alena Suchánková.
Počet stran 320.
Sazba JAZ, Benešov.
Tisk Graphischer Grossbetrieb Póssneck, SRN. Náhlá smrt
vydání druhé, v tomto překladu první, Večerní host vydání první.